

นิพนธ์นิพนธ์นิพนธ์

พ.ศ. ๒๕๖๘

สารบัญ

1. เจ้าชายปึกมังกกร	นิทาน	เคนมาร์ก	1
2. เจ้าชายปึกมังกกร (จบ)	"	เคนมาร์ก	5
3. ลูกสาวแม่มด	"	จีน	8
4. ลูกสาวแม่มด (จบ)	"	จีน	11
5. จะกวดช่างยุ	"	ฟิลิปปินส์	15
6. กระจกกับเสือ	"	อินโดนีเซีย	18
7. จระเข้กับจะกวด	"	ฟิลิปปินส์	21
8. เต่าผู้ชนะ	"	อาฟริกา (ไนยีเรียตะวันออก)	23
9. เต่ากับจะกวด	"	ฟิลิปปินส์	27
10. คุณพ่อขี้บ่น	"	ยุโรป	29
11. ซาตาของเจ้าชาย	"	อียิปต์	34
12. ซาตาของเจ้าชาย (จบ)	"	อียิปต์	37
13. คนช่างแย่ง	"	อาฟริกา (อิธิโอเปีย)	40
14. คนโง่หึ่งหก	"	ยุโรป	42
15. คนโง่สวีเคน	"	สวีเคน	45
16. เด็กขอทานตาบอด	"	จีน	49
17. เด็กผมขาว	"	เปอร์เซีย	53
18. เพลงปี่	"	อินเดีย	57
19. เพลงปี่ (จบ)	"	อินเดีย	60
20. เด็กขอทาน	"	อินโดนีเซีย	64
21. เทียนหวาง	"	จีน	67
22. ชีขลาดปราบเสือ	"	อินเดีย	70
23. โบสถ์บูกิตซง	"	มลายู	74
24. ก้อนหินขึ้นศาล	"	จีน	76
25. ระฆังใหญ่เมืองปักกิ่ง	"	จีน	80

26.	หมาปรานปีศาจ	นิทาน	อาฟริกา	83
27.	ทำบุญชาโพน	"	ฟิลิปปินส์	87
28.	ก้อนหินสาวสวย	"	จีน	90
29.	เจ้าหญิงนกยูง	"	จีน	93
30.	เกราะที่ยังดี	"	ฆานา	97
31.	ทำชั่วได้ชั่ว	"	จีน	101
32.	ทำชั่วได้ชั่ว(จบ)	"	จีน	104
33.	ลูทลี	"	อาฟริกา	107
34.	สาวหางลา	"	อิตาลี	110
35.	สาวน้อยปราบยักษ์	"	สเปน	113
36.	คอกบัวประหลาด	"	จีน	115
37.	นักบวชจอมปลอม	"	อินเดีย	118
38.	นักบวชจอมปลอม(จบ)	"	อินเดีย	121
39.	ยาพิลกับยาพิลลาร์	"	อาฟริกา	125
40.	ยาพิลกับยาพิลลาร์(ต่อ)	"	อาฟริกา	128
41.	เจ้าชายสารพัดนึก	"	ฮอลแลนด์	131
42.	หนูน้อยหัวแหม่มผจญภัย	"	ยุโรป	135
43.	ราชาบาเค็ท	"	อาฟริกาเหนือ	137
44.	ราชาบาเค็ท(ต่อ)	"	อาฟริกาเหนือ	139
45.	หนูน้อยวัลยะกา	"	อาฟริกา(เคนยา)	143
46.	ไคคิเพราะเมีย	"	อินเดีย	146
47.	ไคคิเพราะเมีย(ต่อ)	"	อินเดีย	151
48.	ไคคิเพราะเมีย(จบ)	"	อินเดีย	155
49.	ฟาติมาคนเก่ง	"	อาฟริกา	160
50.	ปลาเงิน	"	จีน	163
51.	งูวิเศษ	"	อาฟริกาใต้	166

๑๒๗ ฉบับ ๓๙ ๑๕ ๒๐. ๑๘.

นิทานนานาชาติ

บรรจบ พันธุมธรา

เจ้าชายมังกรปัก (นิทานเดนมาร์ก)

นิทานฝรั่งก็มีเรื่องกลอดลูก เป็นสัตว์แปลกๆ และการแปลง สาส์นก็มีทั้งในนิทานเอเชียและ นิทานยุโรป ดังเรื่องนี้ที่เล่าว่า

ครั้งหนึ่งยังมีราชองค์หนึ่งซึ่ง มีมเหสีทรงโฉมงามยิ่งนัก แต่ว่า ในวันรุ่งขึ้นหลังจากเสกสมรสแล้ว นั้นเอง ปรากฏว่ามีอักษรเขียนไว้ ที่พระที่บรรทมว่า ทั้งสององค์จะ ไม่มีโอรสธิดา พระราชาทรงเศร้า เสียพระทัยเป็นอย่างยิ่ง พระราชินี ยิ่งเสียพระทัยยิ่งกว่านั้นเป็นหลายเท่า วันหนึ่งขณะที่พระราชินีทรงดำเนิน ไปมาอย่างใช้ความคิด ก็ได้ทอด พระเนตรเห็นหญิงแก่คนหนึ่ง หญิง นั้นทูลถามว่า เหตุใดจึงทรงเศร้า สร้อยเช่นนั้น พระราชินีตรัสว่า

“บอกเจ้าไปก็ไม่มีประโยชน์อะไรหรอก เพราะไม่ใช่เรื่องที่เจ้า จะช่วยเข้าได้”

“อาจจะช่วยได้ ก็เป็นได้เพคะ” หญิงชราทูลแล้วก็เข้าชันจนกระทั่ง พระราชินีต้องเล่าเรื่องให้ฟังโดย กลอด หญิงชรารับทูลว่า

“อ้อ เรื่องอย่างนี้ง่ายมากเพคะ ข้าพระองค์อาจถวายคำแนะนำได้ว่า ทำอย่างไรพระองค์จึงจะได้โอรส หรือธิดา กันนี้ พอตะวันตกคืนไป แล้ว พระองค์ต้องไปหาเหยือกดินมา ใบหนึ่ง แล้วคว่ำเอาไว้มุมอุทยาน ด้านตะวันตกเฉียงเหนือ พอตะวัน ขึ้นพรุ่งนี้ พระองค์ลองหยายเหยือก ดินนั้นขึ้นจะทอดพระเนตรเห็นดอก กุหลาบ ๒ ดอกอยู่ใต้เหยือกนั้น เป็น สีแดงดอกหนึ่ง สีขาวดอกหนึ่ง ถ้า พระองค์เสวยดอกกุหลาบแดงนั้น พระองค์จะได้โอรส แต่ถ้าเสวย ดอกกุหลาบขาว พระองค์จะได้ธิดา แต่อย่าเสวยทั้งสองดอกนะเพคะ”

พระราชินีทรงทำตามคำแนะนำ ของหญิงชราโดยตลอด ครั้นรุ่งเช้า เมื่อตะวันขึ้นพระราชินีก็เสด็จลงไป ในสวน หยายเหยือกดินขึ้น และก็ได้ทอดพระเนตรเห็นดอกกุหลาบ ๒ ดอกอย่าง หญิงชราบอก พระราชินีทรงงงอยู่ครู่หนึ่ง คัดสิน พระทัยไม่ถูกว่าจะเสวยดอกใดดี เพราะถ้าเสวยดอกกุหลาบแดง พระ

องค์จะต้องประสูติโอรส และเมื่อใด เกิดศึกสงคราม โอรสของพระองค์ จะต้องเสด็จไปรบและอาจถูกประหาร ดังนั้นพระองค์จึงคัดสินพระทัยเสวย ดอกกุหลาบขาว ซึ่งถึงจะประสูติ เป็นพระธิดา อาจจะต้องเสกสมรส กับราชาต่างเมือง และไปประทับ ต่างแดนก็ตาม ก็ยังมีเวลาได้ประทับ กับพ่อแม่เป็นเวลานาน แต่เมื่อ พระองค์เสวยดอกกุหลาบขาว ดอก กุหลาบนั้นมีรสชาติเริ่ดอร่อยจน ต้องเสวยดอกกุหลาบแดงเข้าไปด้วย พลางปลอบพระทัยพระองค์เองว่า คงไม่เป็นไรหรอก อาจจะได้ลูกแฝด ถ้าเป็นเช่นนั้นได้ก็ยังไม่เลว

ในระหว่างนี้พระราชินีไม่สู้ สบายพระทัยนัก เพราะพระราชินี ต้องเสด็จออกศึก ต่อจากนั้นไม่นาน พระราชินีทรงรู้สึกว่าการคร่ำครวญ สั่งสาส์นไปทูลพระราชบิดา พระราช บิดาทรงปัดขันธ์เป็นอันมาก เวลาว่าง ไปจนถึงกำหนดประสูติ ปรากฏว่า แทนที่พระราชินีจะประสูติโอรส หรือธิดา กลับประสูติออกมาเป็น สัตว์ประหลาดมีขาสองขา มีปีก แต่ หัวเป็นมังกร พอลอดออกมาเจ้า ชายมังกรปัก (อ่านต่อหน้า ๑๐๑)

เจ้าเพื่อนผมหัวร่อจนจะตกเก้าอี้ลงไปได้สิน ถ้าผม
ไม่รับความมันไว้ซะก่อน

“เฮ้อะๆๆๆ ฟังเจ้าวิชานมันว่า ก็แกละ แกล็ก
กินจุบกินจิบได้ไหม แกล้วยังกับหมู แล้วแกล้งใจจะ

ผอมไหวไหม” มันมีหน้ามาขยอผมเนาะ

“แล้วใครบอกแกล้วข้างใจผอม เอ็งไม่มีความ
ตั้งใจใหม่ ใช่มั้ยล่ะ”

อรุณสวัสดิ์ - ต่อจากหน้า ๒๐

นั่นแหละต้นโดษละ...ฉันว่า”

ถูกซัดหัวเราะอีก กรวณหัวเราะจริงๆ จังๆ อยู่นาน
“ให้ตายเถอะ...อรุณ คุณนี่เคยวันแกล้วเป็นบ้า
รู้ไหมที่พูดอะไรๆ ออกมานี่ เหมือนที่หลวงลุงท่านเคย
พูดกับผมไม่มีผิด”

“นั่นแหละ ฉันน่าจะกลัวว่าอีกหน่อยฉันจะต้องบวช
เสียแล้ว”

หล่อนพูดเล่นเกมหัวเราะ ยังไม่ทันจบประโยค
รู้สึกว่สาตาของถูกซัดมองข้ามไหล่หล่อนไปโดยไม่ได้

สนใจฟังหล่อนพูด เมื่ออรุณหันไปมองตาม เห็นคู่แฝด
ของภาสกับเพื่อนๆ กลุ่มใหญ่ของหล่อน รวมทั้ง ‘มดแดง’
ที่อยู่คณะวิศวกรรมศาสตร์นั่นด้วย

อรุณมองดูแววตาถูกซัดแวบเดียวก็รู้ว่าเขารู้สึก
อย่างไร หล่อนจึงพูดที่เล่นที่จริงว่า

“อย่าเพิ่งหมดกำลังใจ ท่านต้องพยายามเชื่อโอ้ท่าน
โบราณเขาเคยพูด ๆกันมาหน่อย คงเคยได้ยินใช่ไหม
ล่ะ โอ้ที่เขากล่าวถึงบุพเพสันนิวาสด้วยกันมาแล้วละก็...
ยังไงๆ ก็คงไม่แกล้วกันไปได้” (อ่านต่อฉบับหน้า)

เจ้าชายมังกรบึก - ต่อจากหน้า ๒๑

ก็ซุกตัวลงไปใต้เตียง และก็นอนหลับพักผ่อนจนกระทั่ง
พระราชาทรงส่งข่าวมาว่ากำลังเสด็จกลับ และในวันที่
พระราชเสด็จกลับมาถึงพระราชวังนั่นเอง ขณะที่
พระราชินีสด็จออกมาต้อนรับพระราช เจ้าชายมังกรบึก
ราชโอรสก็ออกมาต้อนรับด้วย กระโจนขึ้นไปเกาะอยู่ที่
ข้างๆรถทรง และกล่าวต้อนรับขึ้นว่า

“สวัสดิ์ พ่อ”

“เอ๊ะ ข้าเป็นพ่อเจ้าหรือ”

“ใช่ซิ ถ้าไม่ใช่ละก็ ข้าเป็นทำให้ปั่นป่วนไป
เลยทั้งตัวพ่อด้วยทั้งปราสาทราชวังด้วย”

พระราชเจ้าต้องนั่ง เมื่อเสด็จเข้าไปข้างใน พระ-
ราชินีจึงทูลเล่าเรื่องถวายตั้งแต่ได้พบหญิงชราและได้
ทำตามคำแนะนำของหญิงชรานั้น สองสามวันต่อมา
ได้มีการประชุมสภาเพื่อต้อนรับและแสดงความยินดีแก่
พระราช มังกรบึกก็ได้เข้ามาด้วย และทูลพระราช
ขึ้นว่า

“ข้าอยากจะทำงาน”

“เจ้าคิดหรือว่าใครเขาจะแต่งตั้งกับเจ้า” พระราชา
ตรัส

“ถ้าไม่หาเมียให้ข้าซิ เมียอย่างไหนก็ได้สาวหรือแก่
จนหรือมี ข้าเป็นได้ทำให้ปั่นป่วนไปทั้งตัวพ่อด้วย
ปราสาทราชวังด้วย”

พระราชเจ้าต้องส่งสาส์นไปยังอาณาจักรใกล้เคียง
ถามว่าผู้ใดประสงค์จะรับโอรสของพระองค์เป็นลูกเขย
บ้าง และได้มีเจ้าหญิงแสนสวยองค์หนึ่งทรงยินดี
แต่งงานด้วย และเจ้าหญิงนั้นอดคิดแปลกใจไม่ได้ว่า
เหตุใดจึงไม่มีผู้ใดยอมให้ได้เห็นเจ้าบ่าวก่อนทำพิธี กว่า
จะได้เห็นก็พอถึงเวลาและเจ้าชายมังกรบึกก็ออกมาขึ้น
ข้างๆ แต่เมื่อถึงตอนส่งตัวเข้าห้องหอ ยังไม่ทันจะเข้า
ห้อง เจ้าชายมังกรบึกก็ฉีกเนื้อเจ้าสาวออกเป็นชิ้นๆ

เวลาผ่านไปอีก จนกระทั่งถึงวันประสูติของพระราช
เจ้าชายมังกรบึกก็ไปคุกคามพระราชให้หาเจ้าสาวให้อีก

มีเดนนีจะทำลายเสียทุกสิ่งทุกอย่าง พระราชาจำต้องส่ง
สาส์นไปยังอาณาจักรต่างๆอีก และได้เจ้าหญิงมาเป็น
เจ้าสาวอีกองค์หนึ่ง และองค์นี้ก็จะประสบเคราะห์กรรม
เช่นเดียวกับองค์แรก

เมื่อถึงวันประสูติของพระราชินี เจ้าชายมังกรบีกก็
ไปขู่เชิญพระราชาให้หาเจ้าสาวให้อีก พระราชาตรัสว่า

“ข้าไม่รู้จะหาเมียที่ไหนให้เจ้าอีกแล้ว พ่อของ
เจ้าหญิงสององค์นั้นเขามีสาวใหญ่ยิ่ง เขาจะมีทำศึก
กับข้า แล้วจะให้ข้าทำอย่างไร”

“ให้เขามาซิ คราวใดที่ข้ายังอยู่ เชิญให้มาเลย ต่อ
ให้สิบเท่าของคนเหล่านั้น ก็ไม่ต้องกลัว ว่าแต่หาเมีย
ให้ข้าให้ได้นะไม่ว่าจะสาวหรือแก่หรือจะยากก็มีจน
อย่างไร ไม่อย่างนั้นข้าเป็นทำให้บั่นทอนปราชญ์ราชวงศ์
ทั้งตัวพ่อเอง”

พระราชาจำต้องยอมตามเคย แต่ก็ทรงเศร้าพระทัย
ไม่น้อยเลย ในแคว้นแคว้นของพระราชองค์นี้ ยังมี
ชายชราคนหนึ่งเป็นคนเลขแคะ ชายคนนี้มีลูกสาว
พระราชาจึงเสด็จไปขอลูกสาวชายผู้นั้นให้มาเป็นเจ้าสาว
ของเจ้าชายมังกรบีก แต่ชาวที่เจ้าสาวคนแรกๆทั้งสอง
คนถูกฉีกเนื้อเป็นชิ้นๆ ทำให้ชายชราปฏิเสธ ทูลว่า

“ข้าพระองค์มีลูกสาวเพียงคนเดียว จะได้เอาไว้
ช่วยเหลือเลี้ยงดูข้าพระองค์ในยามแก่เฒ่า แล้วถ้าเกิด
เจ้าชายมังกรบีกมีขอมละเวนลูกสาวข้าพระองค์อย่าง
เจ้าสาวคนก่อนๆ ข้าพระองค์จะทำอย่างไร”

ถึงชายชราจะทูลอย่างไร พระราชาก็ยังคงยืนยันว่า
ต้องการลูกสาวชายชรา มาแต่งงานกับเจ้าชายมังกรบีก
ให้ได้ ชายชราจำต้องยอมตามพระประสงค์ เมื่อกลับไป
บ้านและเล่าให้ลูกสาวฟัง ลูกสาวก็เป็นทุกข์และครุ่นคิด
อย่างหนักตลอดทางที่ไปเก็บแอปเปิ้ลและลูกเบอร์
รี่ทันใดนั้น ก็ปรากฏหญิงชราคนหนึ่งมาเก็บแอปเปิ้ลและ
ลูกเบอร์รี่เช่นเดียวกัน หญิงนั้นสวมกระโปรงแดง เสื้อ
ตัวสั้นสีน้ำเงิน หญิงนั้นถามหญิงสาวว่า

“เป็นอะไรไปหรือ นาง ถึงได้ดูเศร้าโศกทุกซอ
นั้”

“มีเหตุซี่ ยาย แต่จะบอกไปก็ไม่มีประโยชน์อะไร
เพราะถึงอย่างไรยายก็คงช่วยข้าไม่ได้”

“ช่วยได้ซิมา บอกมาเถอะ” หญิงชราขึ้นยืน

“ข้าจะต้องแต่งงานกับเจ้าชายมังกรบีกราชโอรส
นะซี่ ยาย” หญิงสาวเล่า “แล้วเจ้าชายของคันทันนี่ฉีกเนื้อ
เจ้าสาวมาสองคนแล้ว ถ้าแต่งงานกับข้า อยากรู้เสียข้า
ก็ต้องถูกฉีกเนื้อแน่ๆเลย”

“เรื่องเท่านั้นเองนะหรือ ข้าก็ความทางแค้นะ ถ้า
นางจะทำตาม ยายก็จะบอกให้”

เมื่อหญิงสาวตอบรับ หญิงชราก็อธิบายว่า

“เวลาที่นางจะต้องไปขึ้นเขาคู่กับเจ้าชายคันทัน
พระนันนั้นนะ นางต้องสวมเสื้อให้ได้ ๑๐ ชิ้นนะ ถ้ามี
ไม่พอ ก็ไปขอมเขามา ครั้นถึงเวลาที่จะต้องเข้าห้องหอ
นางก็ต้องขอน้ำส้มเขาลงหนึ่งกับนมลงหนึ่ง กับกิ่ง
เบิชสักหอบหนึ่ง ให้เขาจนเอาเข้าไปในห้องหอด้วย
ขณะที่เจ้าชายเข้าไปในห้อง จะพูดว่า “แม่คนสวย ถอด
ออกชิ้นหนึ่ง” แล้วนางก็ต้องพูดว่า “เจ้าชายมังกรบีก
ลอกคราบออกไปชิ้นหนึ่ง” ทั้งเจ้าชายทั้งนางจะผลัดกัน
ได้ตอบอย่างนี้ จนกระทั่งนางถอดเสื้อไป ๕ ชิ้น และ
เจ้าชายมังกรบีกลอกคราบออกไปได้ ๕ ชิ้น นางยังมี
เสื้อผ้าเหลืออีกชิ้นหนึ่ง แต่มังกรบีกจะไม่มีอะไรอีกแล้ว
นอกจากก้อนเนื้อที่มึนเลือดชุ่ม นางต้องเอากิ่งเบิชจุ่มลงไป
ในถังน้ำส้ม แล้วก็หวนไปที่ร่างมังกรบีกให้นานเท่านั้น
เท่าที่มังกรบีกจะยังมีชีวิตอยู่ได้ แล้วต่อจากนั้นก็เอา
น้ำนมมาทาโลมชะล้าง แล้วเอาเสื้อทั้ง ๕ ชิ้นนั้นห่อหุ้ม
ตัวไว้ แล้วนางก็อ้อมร่างนั้นไว้ ถึงเวลาก่อน นางก็ต้อง
นอนให้หลับ มันก็เท่านั้นเอง เรื่องเด็กมาก”

หญิงสาวชอบคุณหญิงชรา แต่แม้กระนั้นก็ยังอด
กลัวไม่ได้ เพราะจะทำอะไรกับสัตว์ร้ายอย่างนั้นเป็น
เรื่องยากไม่น้อยเลย ครั้นถึงวันวิวาห์ก็ได้มีรถอันหรูหรา

มีหญิงสาวสองคนนั่งมาด้วยมารับเจ้าสาว หญิงทั้งสอง
แต่งตัวให้เจ้าสาวอย่างงดงามที่สุด และเมื่อทำพิธีอื่นๆ
เสร็จสิ้นลงจนถึงเวลาจะเข้าหอ หญิงสาวได้ขอน้ำส้ม
เขาดังหนึ่งกับนมอีกดังหนึ่ง ซึ่งเป็นที่ขบขันแก่คน
ทั้งหลายในที่นั้น แต่หญิงสาวไม่ได้สนใจ ได้ปฏิบัติตาม
คำแนะนำของหญิงชราทุกประการ จนกระทั่งถึงขึ้น

สุดท้ายที่นางต้องอุ้มร่างมังกรบึกแล้วก็เข้านอน กว่า
จะหลับตาลงได้ก็นานไม่น้อย แต่เมื่อลืมตาตื่นขึ้นใน
ตอนเช้า อะไรงี้ นี่ช่างแปลกแสนแปลก ที่การกลับ
กลายเป็นว่านางกำลังนอนอยู่ในวงแขนของชายหนุ่มผู้
หล่อเหลา ซึ่งก็คือเจ้าชายมังกรบึกนั่นเอง
(ยังมีต่อ)

เงาราม - ต่อจากหน้า ๒๒

เจ้าคนช่างชักติดตามไม่ได้

“ขับรตไปดีๆ ละอะ” เขาปฏิเสธในตัว

รถวิ่งเร็วขึ้น ก่อนจะมาถึงเรือนไม้ที่เห็นตะกุ่มๆ
ติดถนนตรงหน้า แสงไฟจากหน้ามุ้งสลัวจนแทบจะไม่
เกิดประโยชน์อันใด คนขับดับเครื่องแล้วกระโดดลง
ดิ่งลงวัดผูกติดอยู่กับประตูรั้ว กระตุกเบาๆ สองสามครั้ง
เสียงสุนัขก็เห่าขรม

“หมอครับ...หมอ” เด็กหนุ่มตะโกนพลางบึ่งปาก
ตัวเอง

ที่ประตูรั้วบ้านบัดนี้มีฝูงสุนัขนับได้สิบตัวพากันตะกุก
ตะกอยส่งเสียงกรรโชกขู่ขู่จนคนแปลกหน้าอย่าง ไม่หยุด
ยั้ง จวบกระทั่งไฟหน้าเรือนบริเวณระเบียงสว่างพรบ
ตามด้วยประตูเปิดแง้มแค่เพียงเล็กน้อย เสียงถามล่อยๆ
ออกมาว่า

“ใคร”

“หมอ” คนที่อยู่บนรถร้องออกไปอย่างลั่นตัว “ผม
เอง...วิภาส”

“อ้าว...” เสียงตะโกนมา แล้วเจ้าของเสียงก็
ฉายไฟกราด ลงมาทั้งๆ อยู่ในคนนอนคือกางเกงแพะ
และเสื้อคอกลมขาว เสียงขับฝูงสุนัข แล้วประตูหน้า
บ้านก็เปิดกว้าง เสียงถามมาอีกว่า

“อะไรละ”

“คนไข้หนัก ผมเองครับ” เขาตอบ ลงมาขึ้นที่พื้น
ถนน ร่างของหล่อนอยู่ในอ้อมแขน ชายเสื้อนอนห้อย

ร้องแรง

“ใครละ เมื่อ...ตกเลือดละซี”

“เปล่าครับ” เขารีบบอก “เข้าไปข้างในแล้วผม
จะเล่าให้ฟัง”

“คนอื่นรอข้างนอกแล้วกัน” หมอบรรพตส่ง
ทั้งคนขับและเด็กที่นั่งมาท้ายรถรับค่า เขาจึงอุ้มคนเจ็บ
ตามหมอเข้าไปเจียมๆ

บ้านหลังนั้นเปิดเป็นสถานพยาบาลหลายๆ อย่างของ
หมอจะแตกต่างเขาสักสิบปีพอประมาณได้ ภรรยาที่เป็น
นางพยาบาลอายุไล่เลี่ยกัน ออกมารับที่หน้าห้องรักษา
พลางกระซิบถามเมื่อสามอยู่กับคนเจ็บตามลำพังว่า

“เมื่อก่อนค่าเก่งไม่ใช่ว่า ทำไมไม่มาด้วยกัน”

“ไม่ค่อยสบายครับ เมาคือ ผมไปพบเข้าเลขพา
มา” เขาตอบสั้นๆ ภรรยาหมอบรรพตไม่สมควรจะรู้
เรื่องที่เขาและหมอบิดเป็นความลับมานาน

“โชคดี น่ากลัวจะแท้งกระมัง”

“ผมไม่ทราบ เธอหน้ามืดตกบันได” เขาตอบ
เรียบๆ

“นั่นแหละ ท้องสาวด้วยซีท่า”

“ผมก็ไม่ทราบอีกแหละครับ” เขาจนปัญญา

“นั่นแหละ ท้องชกกาแฟให้กิน” เจ้าของบ้าน
เออให้แล้วทงตัวเองกลับเข้าไปข้างใน เขาถอนใจ
อย่างโล่งอกที่ไม่ต้องตอบคำถามเขามากต่อไป ตามอง
อยู่ที่ประตูกระจกฝ้าซึ่งปิดสนิท แสงไฟสว่างจากภายใน

๖๒๗ ๕๖๔๐ ๑๒ ม.ค. ๒๕๑๘

นิทานนานาชาติ

บรรจบ พันธเมธา

เจ้าชายมังกรปัก นิทานเดนมาร์ก (ตอนจบ)

เรื่องเล่าถึงพระราชพาพระราชนิที่พบข้อความเขียนไว้ที่พระที่บรรทมในตอนเช้ารุ่งขึ้นจากวันเสกสมรสว่าทั้งสององค์จะไม่มีโอรสธิดา แต่แล้วปรากฏว่าได้มีหญิงชรามาแนะให้ควาเหือกดินบนดินตรงสวนด้านตะวันตกเฉียงเหนือตอนค่ำเมื่อตะวันตกดินแล้ว

พอเช้าตะวันขึ้นให้มาหาขยเหือกดูจะได้เห็นมีดอกกุหลาบแดงกับดอกกุหลาบขาว และถ้าพระราชินีเสวยดอกกุหลาบแดงจะได้โอรส ถ้าเสวยดอกกุหลาบขาวจะได้ธิดา และห้ามเสวยทั้งสอง แต่พระราชินีเสวยดอกกุหลาบขาวก่อนปรากฏว่ามีรสโอชะอย่างยิ่งจึงเสวยดอกกุหลาบแดงเข้าไปอีกดอกหนึ่ง เชื่อว่าอาจจะได้ลูกแฝดซึ่งกันบว่าดี แต่การไม่ได้เป็นไปเช่นนั้น กลายเป็นว่าพระราชินีได้โอรสแต่หาใช่โอรสธรรมดาสามัญไม่ กลายเป็นสัตว์ชนิดหนึ่งมีสองขามีปีกมีหัวเป็นมังกร จึงเรียกเสียว่ามังกรปัก มังกรปักนี้ดุร้ายยิ่งนัก เมื่อไปขู่เชิญพระราชินีให้หาให้ พระราชาก็ทรงจัดแจงหาเจ้าสาวให้ แต่ก็ถูกฉีกเนื้อเสียทั้ง

สองราย มาถึงราชที่ตามมีหญิงชรามาแนะวิธีให้ ให้หญิงสาวสวมเสื้อผ้าถึง ๘ ชั้น และให้ขอลงน้ำส้มไปถึงหนึ่ง ถังน้ำนมอีกถังหนึ่งและกิ่งเบิชอีกหอบหนึ่ง เมื่อถึงเวลาเข้าห้องหอ มังกรปักจะบอกเจ้าสาวให้ถอดเสื้อออกชั้นหนึ่ง ส่วนหญิงสาวก็จะบอกมังกรปักให้ลอกกราบออกชั้นหนึ่ง ผลัดกันลอกอยู่อย่างนั้น จนกระทั่งหญิงสาวถอดเสื้อผ้าออกไป ๘ ชั้นแล้ว ยังเหลือชั้นในอีกชั้นหนึ่ง แต่เจ้าชายคงเหลือแต่เนื้อที่มีเลือดไหลทรมาน หญิงสาวก็เอากิ่งเบิชชุบน้ำส้มมาตีเจ้าชายจนแทบจะทนต่อไปไม่ไหว จึงเอาน้ำนมขมิโลมชะล้างให้แล้วเอาเสื้อทั้ง ๘ ชั้นมาห่อร่างมังกรปักแล้วอุ้มไว้ ไปเข้านอน หญิงสาวทำตามทุกประการ และผลปรากฏว่า

เมื่อคืนนั้นในตอนเช้านางได้มานอนอยู่ในวงแขนชายหนุ่มซึ่งคือเจ้าชายมังกรปักนั่นเอง

ทางฝ่ายข้าราชการบริพารไม่มีใครกล้าไปแอบดูที่ประตูห้องหอ เกรงว่าจะได้เห็นเจ้าสาวคนที่ ๓ ประสบเคราะห์กรรมเช่นเดียวกับคนอื่นๆ แต่พระราชาก็เป็นต้องเสด็จไปเอง เมื่อเปิดประตู ก็มีเสียงดังมาจากหญิงสาวว่า “เชิญเสด็จเพคะ ทุกอย่างเรียบร้อยแล้ว” พระราชาก็เสด็จเข้าไปและทรงปฏิบัติยินดีอย่างเหลือล้นที่ได้ทอดพระเนตรเห็นเจ้าชายราชโอรสพันคำสาป กลายเป็นชายหนุ่มหน้าตาหล่อเหลางดงาม พระราชาก็โปรดให้เชิญเสด็จพระราชินีเข้ามาทอดพระเนตร คนทั้งหลายก็พากันตามเข้าไป แล้วก็แสดงความยินดีแก่กันทั้งสอง พระราชาก็โปรดให้จัดงานฉลองอย่างสนุกสนานว่าแจ้ง ทั้งพระราชพาพระราชนิโปรดเสด้นเป็นอันมาก และดูเหมือนจะทำอะไรให้ก็ยังคงตอบแทนได้ไม่เพีงพอ ไม่พอคุ้มกับที่นางได้ช่วยโอรสให้พ้นคำสาป

(อ่านต่อหน้า ๑๐๖)

สนทนาวาที - ต่อจากหน้า ๓๑

อินเดียโบราณที่มีนางพ่อนรำประจำโบสถ์วิหารต่างๆ แต่ในอินเดียเขาไม่ได้เรียกว่านางอัปสรเลียนแบบนางสวรรค์ หากเรียกว่า เทวทาสี (Devadasis) ผู้หญิงเหล่านั้น นอกจากทำหน้าที่พ่อนรำถวายเทพเจ้าแล้ว ยังใช้ศิลปะบำเรอชายกลายเป็นโสเภณีมีสถานบัน แต่เป็นชั้นต่ำกว่านางคณิกา (Ganika) ซึ่งเป็นโสเภณีชั้นยอด ขนากรับรองพระราช ขุนนางใหญ่ หรือเศรษฐี มีเรื่องราวปรากฏอยู่มากมายในประวัติศาสตร์สังคมของอินเดียโบราณ

นางอัปสรซึ่งทำงานประจำอยู่ตามปราสาทต่างๆ ในนครวัดนครมืองเรื่องสมัยหาร้อยถึงพันปีมาแล้ว นอกจากแสดงพ่อนรำถวายเทพเจ้าตามลัทธิศาสนา ก็จะต้องพ่อนรำในงานพิธีต่างๆ ของราชสำนัก นอกจากนั้นก็ให้ทราบว่ามีงานอะไรจะต้องทำอีกบ้าง เพราะยังไม่พบหลักฐานที่ไหน หนังสือบันทึกของเจิวตาคักวนผู้เคยไปนครมืองกับคณะทูตจีน ระหว่าง พ.ศ. ๑๘๓๘-๔๐ ซึ่งเป็นเวลาที่จักรวรรดิขอมกำลังรุ่งโรจน์ที่สุด ได้กล่าวถึงขนบธรรมเนียมและเรื่องราวต่างๆ ไว้ละเอียดพอใช้ แต่

ก็แปลกที่ไม่มีกล่าวถึงแบบแผนการละครพ่อนรำหรือเรื่องเกี่ยวกับนางอัปสรไว้เลย ฉะนั้นก็น่าจะยกประโยชน์ให้แก่นางอัปสรปราสาทหินเขมรเอาไว้ก่อนว่า คงจะได้กลายเป็นสถาบันนางโลมไปด้วยเหมือนนางเทวทาสีประจำโบสถ์วิหารของอินเดียสมัยก่อน

ระบำอัปสรของคณะนาฏศิลป์เขมรดูเหมือนจะเป็นผลงานชั้นโบว์แดงของเขาทีเดียว จะประดิษฐ์คิดทำกันขึ้นตั้งแต่ครั้งไหนก็ไม่ได้ถาม แต่ทราบว่าในสมัยแรกๆ ที่นำไปแสดงโชว์ในยุโรปและอเมริกา เจ้าหญิงบุปผาเทวีราชธิดาเลอโณมขององค์โรมมส์หนู ได้ออกแสดงนำด้วยตนเองโดยตลอด เรียกคะแนนนิยมได้เป็นอย่างมากทั่วทุกแห่ง

นางอัปสรในเทพนิยายอินเดียได้กลายเป็นนางมนุษย์ประจำเทวสถานในอาณาจักรขอมโบราณ ซึ่งเมื่อสูญสิ้นไปพร้อมกับความล่มจมของนครวัดนครมืองเมื่อหาร้อยปีมาแล้ว ก็ได้กลับฟื้นขึ้นมาอยู่ในคณะนาฏศิลป์เขมรในปัจจุบัน ❀

เจ้ายายมังกรบิก - ต่อจากหน้า ๑๔

เวลาล่วงไป ขณะที่ชายของเจ้ายายมังกรบิกกำลังทรงครรภ์ ก็ได้เกิดศึกขึ้นอีก ทั้งพระราชและโอรสต้องเสด็จไปทำศึก ในระหว่างนั้นชายเจ้ายายมังกรบิกก็ได้ประสูติโอรสแฝด จึงได้ใช้ให้อศวินแดงส่งสาส์นไปทูลเจ้าชายว่าประสูติโอรสแฝด แต่ขณะที่ไปตามทางอศวินแดงก็จัดการเปิดช่องอ่านสาส์นนั่น แล้วก็แปลงสาส์นนล่เสียความกลายเป็นว่าพระชายาประสูติออกมาเป็นลูกสุนัขสองตัว เจ้ายายมังกรบิกทรงเสียพระทัยยิ่งนัก พร้อมกันนั้นก็ทรงเป็นทุกข์ว่าที่จริงอาจจะเป็นลูพิษอะไรสักอย่างหนึ่งก็ได้ จึงทรงส่งสาส์นตอบมาว่าให้รักษาไว้ให้ดี ไม่ว่าจะมีประสูติเป็นอะไร ขอให้คงมีชีวิตอยู่จนกระทั่งพระองค์จะเสด็จกลับ แต่อศวินแดงก็กลับเฝ้า

สาส์นนล่แล้วเขียนเสียใหม่ มีความว่า ให้เฝ้าเสียทงพระชายาและโอรสที่เพิ่งประสูติออกมา

พระราชินีทรงเศร้าโศกเสียพระทัยในชั่ววันเป็นอย่างยิ่ง เพราะพระองค์โปรดปรานพระชายาองค์นี้เป็นอันมาก ต่อจากนั้นทงพระราชากับเจ้ายายมังกรบิกก็ส่งข่าวมาว่าจะเสด็จกลับ ทั้งพระราชินีและพระราชาก็ตกพระทัยละล้าละลังไม่รู้จะทำอย่างไรดี พระราชินีไม่ยอมเฝ้าพระชายากับโอรส จึงได้จัดแจงให้คนพาทารกน้อยฝ่าฝัดไปซ่อนไว้ ส่วนพระชายานั้นพระราชินีประทานเงินและอาหารและส่งเข้าป่าไป

พระชายาเจ้ายายมังกรบิกได้รับความทุกข์ทรมานเป็นที่สุด ต้องเดินทางอยู่ในป่าอยู่สองวันจึงได้มาถึงภูเขา

ใหญ่ เมื่อก่อยๆ ไต่ขึ้นไปบนยอดเขา ซึ่งมีที่นั่งอยู่ ๓ ที่ พระราชาจึงประทับลงบนที่นั่งตรงกลาง และเกิดพระฉันท เพราะโอรสทั้งสองถูกพรากไป พระราชาจึงค่อยๆ บิบน้ำนมออก ทันใดนั้นได้มีนกตัวใหญ่สองตัว เป็นนกกระเรียนตัวหนึ่งกับหงส์ตัวหนึ่งบินมาเกาะอยู่ข้างๆ องค์พระราชาแต่ละข้าง แล้วก็ยื่นปากไปร่อนรับน้ำนมจากพระฉันทพระราชา ในพริบตาเดียวกันเองทั้งนกกระเรียนทั้งสองก็ไดกลายร่างเป็นชายหนุ่มหน้าตางดงามที่สุด ๒ คน ภูเขาใหญ่นั้นก็ได้กลายเป็นปราสาทราชวังที่สวยงามที่สุด มีมหาดเล็ก มีทรัพย์สมบัติข้าวของเงินทอง และสิ่งจำเป็นอื่นๆ ชายหนุ่มทั้งสองก็คือเจ้าชายที่ถูกสาป เจ้าชายตรัสว่าพระองค์จะพ้นคำสาปได้ต่อเมื่อได้เสวยนมจากพระราชนิโอรสในอนาคตผู้ประสูติโอรสฝาแฝดเป็นครั้งแรก ต่อจากนั้นพระราชาก็ได้ประทับอยู่กับเจ้าชายทั้งสองที่ปราสาทนั่นเอง

เมื่อเจ้าชายมั่งกรบึกเสด็จกลับบ้านกลับเมือง ก็ได้ตรัสถามถึงพระราชา พระราชินิตรัสตอบว่า

“ยังอุตส่าห์ถามถึงอีกหรือ ข้างดเสียเหลือเกินนะ ลูกช่างไม่คิดเลยว่าชายหนุ่มนี้ได้ช่วยลูกให้พ้นทุกข์พ้นคำสาป ยังเขินขึ้นมาได้ให้เราเฝ้าทางนางทั้งลูก น่าละอายเสียจริง”

“อะไรกัน” เจ้าชายตรัสค้านเสียงแข็ง “ก็พระมารดาเขินบอกลูกไปว่าพระราชาประสูติมาเป็นลูกสุนัข แล้วลูกก็ตอบมาว่าให้รักษาเอาไว้ให้มีชีวิตอยู่จนกว่าลูกจะกลับมา”

ทั้งแม่ทั้งลูกต่างเถียงกันไปมาอยู่นานกว่าจะรู้ว่า เหตุการณ์เกิดเพราะอศวิณแดงไปแปลงสาธินเสียตนเอง เมื่ออศวิณแดงถูกจับที่รับสารภาพโดยตลอด จึงถูกลงโทษถูกจับใส่ถังมีขวางเหล็กทิ่มแทงอยู่โดยรอบ แล้วก็เทยม้าให้ม้าลากถังขวางนั้นวิ่งไปในหล่ม

เจ้าชายมั่งกรบึกทรงเศร้าโศกถึงพระราชากับโอรสฝาแฝดเป็นอย่างยิ่ง พระราชินิทอดพระเนตรเห็นเช่นนั้น ก็ตรัสว่า

“อย่าเป็นทุกข์เรื่องลูกฝาแฝดไปเลยลูก แม่ให้เขาจัดการเอาตัวไปซ่อนไว้ ยังมีชีวิตอยู่เรียบร้อยดี ส่วนชายาของลูกนั้นซิ แม่ไม่รู้เรื่องเลย”

เจ้าชายมั่งกรบึกจึงต้องเสด็จออกเดินทางเที่ยวหาชายา เจ้าชายเดินทางมาเป็นวัน ๆ จนในที่สุดได้เสด็จมาถึงปราสาทของเจ้าชายนกกระเรียนกับเจ้าชายหงส์ พระราชาแลเห็นเข้าตกพระทัยวิ่งหนีไป เพราะคิดว่าเจ้าชายเสด็จมาตามตัวจะเอาตัวไปเผา

เจ้าชายทั้งสองเสด็จออกมาต้อนรับและทำความคุ้นเคยกัน แล้วก็เชิญเสวยอาหารเย็น เจ้าชายมั่งกรบึกตรัสถามถึงผู้หญิงที่เห็นวิ่งหนีไป เจ้าชายทั้งสองก็ตรัสเล่าเรื่องที่หญิงนั้นได้ช่วยพระองค์ไว้ให้พ้นคำสาป เจ้าชายมั่งกรบึกตรัสว่า พระองค์เองก็พอพระทัยหญิงนั้น ฉะนั้นเห็นจะต้องมาทำความตกลงกัน และตกลงว่า เจ้าชายแต่ละองค์จะทรงเจาะเกลือนในอาหาร และหญิงนั้นจะต้องอยู่กับผู้หญิงนั้นขอให้ดื่มให้แก้ตน เจ้าชายทั้งสององค์หาได้คาดคิดไม่ว่าหญิงผู้ช่วยตนให้พ้นสาปจะไปขอให้คนแปลกหน้าดื่มให้แก้ตน

เมื่อถึงเวลาอาหาร พระราชาตรัสว่า“อาหารออกจะเต็ม เจ้าชายหงส์ประทับใกล้กับข้า เจ้าชายนกกระเรียนเป็นพี่รักของข้า แต่เจ้าชายมั่งกรบึกจะดื่มให้ข้า”

ทันใดนั้นเจ้าชายมั่งกรบึกก็ยกเหยือกขึ้นดื่มให้แก่นางแล้วต่อไปจึงดื่มให้แก่คนอื่น เจ้าชายทั้งสองจึงต้องทำอย่างเดียวกัน ทงๆที่ไม่พอพระทัยเลย เจ้าชายมั่งกรบึกจึงตรัสว่า

“ผู้หญิงนี้ได้ช่วยข้าพระองค์มาก่อนพระองค์ เพราะฉะนั้นข้าพระองค์จึงควรเป็นอยู่ได้อยู่ใกล้กับนางที่สุด”

เจ้าชายทั้งสองจึงตรัสต่อว่าเจ้าชายมั่งกรบึก เหตุใดจึงไม่ตรัสเล่าเสียก่อน ดังนั้นเรื่องจึงเป็นอันเรียบร้อยลงได้ และเจ้าชายมั่งกรบึกกับพระราชาก็ได้อยู่ด้วยกันอย่างมีความสุขสืบไป

มี ๒๗ ธ.ค. ๒๕ ๖๑ ๑๔ ม.ค. ๖๒

นิทานนานาชาติ

บรรจบ พันธุเมธา

ลูกสาวแม่มด (นิทานจีน)

นิทานเรื่องนี้เห็นจะเป็นยอดของของวิเศษนานาชาติ ทั้งกันทั้งแก้อาวุธวิเศษและเวทมนตร์คาถา ทั้งจำแลงร่าง ทั้งหายตัว บางตอนก็คล้ายกับนิทานยุโรปดังที่เคยเล่าไปแล้ว เรื่องเล่าตามที่โวลแฟรมเอเบอร์ฮาร์ดเล่าไว้ในนิทานพื้นบ้านของจีน ดังนี้

บนเทือกเขาอันไกลโพ้นแห่งหนึ่ง ได้มีกระท่อมเล็กๆ สร้างด้วยฟางอยู่หลังหนึ่ง เจ้าของกระท่อมเป็นชายชราที่มีลูกชายอยู่ตามคนทุกๆ วันชายชราจะต้องออกจากกระท่อมไปหาพืช อยู่มาวันหนึ่ง ขณะที่กำลังหาพืชอยู่ในป่า ชายชราเกิดไปพบหญิงหม้ายเข้าคนหนึ่งนั่งเล่นหมากรุกอยู่บนแท่นหินสี่เหลี่ยม ชายชราเป็นผู้ชอบเล่นหมากรุก เมื่อเห็นเช่นนั้นจึงอดขื่นคู้ไม่ได้ หญิงหม้ายจึงชวนให้เล่นด้วย ซึ่งชายชราก็ตอบรับด้วยความยินดี ครั้นเมื่อหญิงหม้ายถามว่าจะเอาอะไรเป็นเดิมพัน ชายชราเสนอให้เอาไม้เท้าเป็นเดิมพัน แต่หญิงหม้ายแย้งว่าตนไม่มีเท้า แล้วก็เลยถามว่า “พ่อเผามีลูกกี่คนล่ะ” “สามคน” ชายชราตอบ ได้ยินเช่นนั้นหญิง

หม้ายดีใจเป็นอย่างยิ่ง พูดว่า “วิเศษเลย ข้ามีลูกสาวสามคนเหมือนกัน ถ้าพ่อเผ่าชนะข้าจะส่งลูกสาวทั้งสามให้ไปเป็นลูกสะใภ้พ่อเผ่า แต่ถ้าพ่อเผ่าแพ้ พ่อเผ่าต้องส่งลูกชายของพ่อเผ่าทั้งสามคนให้มาเป็นลูกเขยของข้า” ชายชรานิ่งคิดอยู่ครู่หนึ่ง ในที่สุดก็ยอมตกลง และปรากฏว่าพ่อเผ่าแพ้ทุกกระดาน และเมื่อหญิงหม้ายลูกเขยจะกลับ ก็ขี่ลงไปในหุบเขาอันมืดมิด พูดว่า

“บ้านข้าอยู่นั่นเองละ พรุ่งนี้ส่งลูกชายหัวปีของพ่อเผ่ามานะ แล้วอีกสามวันส่งลูกคนกลางมา และต่อไปอีกสามวันก็เป็นลูกสุดท้อง”

พูดแล้วก็จากไป ชายชราที่เคยรับกลับมาบ้านไม่ได้หาพืชต่อไปอีก ไปบอกลูกชายถึงเรื่องที่เกิดขึ้นโดยตลอด กันทั้งสามเข้าใจใจกระไรเลย

ที่จะได้แต่งงาน ในวันรุ่งขึ้นชายชรา ก็ได้ส่งลูกชายคนหัวปีไป อีกสามวันก็ส่งลูกคนกลาง และอีกสามวันส่งลูกคนสุดท้องไปตามที่ตกลงกัน

ขณะที่ลูกชายคนสุดท้องกำลังเดินทางอยู่นั้น ก็ได้พบหลวงจีนชราองค์หนึ่ง ถามเรื่องราวว่าจะเดินทางไปที่ไหน “ข้าจะไปเป็นลูกเขยหญิงหม้ายในหุบเขาแห่งหนึ่ง พ่อชายทั้งสองของข้าไปอยู่ที่นั่นเรียบร้อยแล้ว” ลูกชายสุดท้องของชายชราตอบ หลวงจีนได้ยินดังนั้นก็ถอนใจ พทางพูดว่า

“หญิงหม้ายคนนั้นเป็นแม่มดรู้ไหม แก้มักสาวเพียงคนเดียวเท่านั้นแหละ แกล้งเอาพวกผู้ชายหนุ่มๆ ไปฆ่าเสียจนค่อนกแล้ว พ่อชายคนโตของเจ้าก็ตายไปแล้วละ ลูกถึงโตที่เผ่าประตูชั้นนอกกิน ส่วนพี่คนกลางก็ถูกเสือที่เผ่าประตูชั้นกลาง กินเช่นเดียวกัน เป็นบุญคือนะที่เจ้ามาพบกับเราเสียก่อน”

พูดแล้วก็หยิบเอาไม้มุกเหล็กออกมาจากอกเสื้อ แล้วพูดต่อไปว่า “เอาไม้มุกเหล็กนี้ขว้างไปที่สิงโต (อ่านต่อหน้า ๙๑)”

โรเบิร์ตยืนอยู่แถวหน้า ทำหน้าที่เจ้าของปราสาท
เต็มที่ และขณะที่เขายืนรอให้บรรดานางฝ่ายหน้า
และฝ่ายในตามเสด็จเข้าไปในคฤหาสน์นั้นเอง คา
ของเขาก็เหลือบแต่ไปเห็นเด็กที่สถอยู่ในขบวนนางในใจ
ของเขาเต็มไปด้วยความยินดี ความทรงจำรำลึกในความ
สัมพันธ์อันเก่าแก่หวนกลับมาอีกครั้งหนึ่ง...

เจ้าของปราสาทนำเสด็จพระราชินีไปยังห้องพัก
ส่วนพระองค์ซึ่งจัดแต่งอย่างงดงามเต็มไปด้วยของใช้
สูงค่า พระราชินีเสด็จไปประทับริมพระแท่น ทอด
พระเนตรการจุดดอกไม้ไฟและทรงสดับเสียงปืนยิงสลุต
เพื่อแสดงให้เห็นทราบว่าบัดนี้พระราชินีอลิซเบธได้มา
ประทับอยู่ ณ เกอนนิลเวอร์ธแล้ว บรรยากาสดำเนินไปด้วย

ความคึกคักยินดีและกองไปด้วยเสียงสรวลเสหัว พระราชินี
ไม่อาจห้ามพระทัยให้ทรงนึกว่าการรับเสด็จที่โรเบิร์ต
จงใจจัดถวายในครั้งนี้เทียบเท่าที่พระราชองค์ใดองค์หนึ่ง
จัดถวายพระราชินีนั้นทีเดียว มิใช่แค่ขุนนางธรรมดาๆ จะ
สรรถึสร้างขึ้นได้หรรษาโอ้อวดถึงปานนี้

“โรเบิร์ต” พระราชินีตรัสด้วยพระเนตรที่แวววาว
“เธอทุ่มเทเงินทองมากมายเกินเหตุ”

“เปล่าเลยพระเจ้าค่ะ” โรเบิร์ตทูลด้วยสำนึก
ขมขื่น “ไม่มีอะไรเกินเหตุสำหรับการรับเสด็จได้ฝ่า
ลະของๆ เป็นอันขาด เพียงเท่านั้นยังไม่สมควรกับพระ
มหากษัตริย์ผู้มาประทับให้เป็นมิ่งมงคล ณ ปราสาท
นี้เลย” (อ่านต่อฉบับหน้า)

ลูกสาวแม่แมค - ต่อจากหน้า ๒๔

ประจักษ์นอกนั้นนะ” แล้วก็หยิบ
แท่งเหล็กออกมาส่งให้ ตั้งว่า “เอา
สิ่งนี้ให้เด็กที่ประจักษ์ในนะ แล้ว
ไปตัดไม้เชอร์มาที่สวนหนึ่ง พอถึง
ประตูก็ตาม ก็เอาไม้เชอร์ที่กระทุ้ง
ประตูให้เปิดออก แล้วเจ้าก็จะเข้า
ไปได้โดยปลอดภัย”

ชายหนุ่มจัดแจงหยิบของวิเศษ
สองสิ่งทูลถวายจนมอบให้ แล้วก็ตรง
เข้าไปในป่าไม้เชอร์ ตัดไม้มาท่อน
หนึ่งตามคำแนะนำของหลวงจีน เมื่อ
ขอบคลุมหลวงจีนแล้วก็ลงไปยังหุบ
เขาเบื้องล่าง ไม่ช้าก็มาถึงบ้านใหญ่
สูงตระหง่านหลังหนึ่ง พอถึงประตู
ชั้นนอกก็โยนไม้มาผลักไปยังสิ่งใด
สิ่งใดใจเขาไปเล่น ครั้นถึงประตู
กลางก็โยนแท่งเหล็กให้เสีย เสียก็
เขาไปเล่นอย่างเพลิดเพลิน ส่วน
ประตูที่ตามนั้นปิดไว้แน่นหนา เมื่อ

ลูกกระทุ้งด้วยไม้เชอร์ เหล็กที่ไ้
ขัดประจักษ์ก็ถึงพื้นปอนด์หล่นลง
มา ประตูก็เปิดออก “นี่ถ้าหากไ้
มือผลักประตู เหล็กขัดประจักษ์
หล่นลงมาทับตายเป็นแน่” ชายนั้น
กิด

แม่แมคนั่งอยู่ในห้อง เข็มฝ้ายอยู่
ขณะที่ได้ยินเสียงตรงประตู เมื่อเงย
หน้าขึ้นแลเห็นชายหนุ่ม ก็รู้ได้ทันที
ว่าต้องเป็นลูกสุดท้องของชายชรา
เห็นแล้วอดแปลกใจไม่ได้ที่ชายหนุ่ม
ผ่านประตูทั้งตามมาได้โดยตลอด
แต่ก็อดใจไว้ไม่ถาม แสร้งทำเป็น
ยินดี พู่ว่า

“มาถึงพอเหมาะทีเดียว ข้ามี
เมล็ดพืชอยู่ถังหนึ่ง ช่วยเอาไปหว่าน
ในนาให้ก่อนฝนตกด้วยเถอะ พอ
เสร็จกลับมาเมื่อไรเป็นแรงงานเมื่อ
นั้น”

ชายหนุ่มแหงนหน้ามองดูท้องฟ้า
และเชื่อแน่ว่าฟ้าที่มิเมฆดำมืดครม
อย่างนั้น อย่างไรเสียฝนก็คงจะตก
แน่ในไม่ช้า จึงฉวยถังเมล็ดพืช
ออกไปในทุ่งนา แล้วนำมันมีวัชพืช
เต็มไปหมด “ทำอย่างไรคนถึงจะ
หว่านนาได้โดยไม่มีไถไม่มีวัว” ชาย
นั้นรำพึง แล้วลองถอนวัชพืชเหล่านี้นอกได้แค่สองสามต้น เห็นทำ
ไม่ไหวก็เลยล้มตัวลงนอนหลับไป
ไปคืนเขาจนเย็น ก็แลเห็นหมูฝูง
หนึ่งพากันมาที่วัชพืชแล้วเขามุก
คุดคิน ชายหนุ่มจึงหว่านเมล็ดพืช
ลงไปในนาได้ เมื่อกล่าวขอบใจหม
เหล่านั้นที่มาช่วยแล้ว ก็กลับไปหา
แม่แมค ครั้นแม่แมคแลเห็นชายหนุ่ม
จึงถามว่า หว่านเรียบร้อยแล้วหรือ
ชายหนุ่มรับคำ หญิงนั้นกลับยื่นหน้า
บ่นว่า “เจ้าหว่านไปได้อย่างไร หา→

ช่างไม้แหงนคู้ทำเสียบ้างเลย เห็น
ไหมเมฆฝนหายไปหมดแล้ว พระ-
จันทร์ส่องสว่างที่เดียว ฝนที่ไหนจะ
มาตก แล้วเมล็ดเหล่านั้นจะงอกได้
อย่างไร ไป กลับไปเก็บเมล็ดพืช
เหล่านั้นกันมา อย่าให้ขาดหายไป
แม้แต่เมล็ดเดียวนะ กลับมาเมื่อไร
เป็นได้แต่งงานเมื่อนั้น”

ชายหนุ่มถึงกับกักริมฝีปาก
มองดูถึงใส่เมล็ดพืช แล้วก็ออกไป
ค้นหาเมล็ดพืชเหล่านั้น แต่จะได้
สักกี่เม็ด แม้จะก้มๆเงยๆจนปวด
หลังไปหมดแล้วก็ตาม แต่ทันใด
นั่นเอง ไม่รู้ว่ามดคงก้นก้นหมันมา
จากไหน พาขึ้นมาช่วยคาบเมล็ดพืช

ตัวละเมล็ดๆใส่ลงไปในถัง ชายหนุ่ม
ขอบใจมดเป็นที่สุด เมื่อกล่าวขอบใจ
แล้วก็กลับไปหาแม่มด และแทนที่
จะได้แต่งงานตามสัญญา แม่มด
กลับบอกให้ชายหนุ่มไปนอน เช้า
ขึ้นจะหางานอื่นให้ทำ ครั้นรุ่งเช้า
แม่มดก็ตั้งว่า “ข้าจะไปซ่อนให้เจ้า
หา ถ้าหาตัวข้าพบเจ้าจะได้แต่ง
งาน” พอพูดจบ หญิงนั้นก็หายวับ
ไป

ชายหนุ่มเที่ยวหาไปทั่วแต่ก็หา
พบไม่ ขณะที่หาอยู่นั้นเอง ก็ได้ยิน
เสียงเรียกมาจากห้องชนบนสุดของ
บ้าน แล้วมีเสียงพูดต่อไปว่า “แม่
ข้าจะซ่อนอยู่ในสวน ตอนนั้นแม่

จำแลงร่างเป็นลูกท้อครึ่งแดงครึ่ง
เขียว อยู่บนต้นตรงกำแพงนั้นนะ
ตรงที่เป็นสี่เหลี่ยมนี้เป็นหลังนะ
ตรงสีแดงเป็นแก้ว ตรงไปกุดแก้ว
เลขสิ แล้วแม่จะกลายร่างเป็นคน
อย่างเดิม” ชายหนุ่มแหงนหน้าขึ้น
ไปดู ก็แลเห็นหญิงสาวแต่งตัวด้วย
เสื้อผ้าสีน้ำตาล เล็บเป็นสีชมพู
ไม่ผลิติดอกบัวแรกแย้ม ชายหนุ่มรู้
ได้ทันทีว่า นั่นคือลูกสาวแม่มด
การที่ลูกสาวแม่มดอดสูท่มาบอกให้
รู้ว่าแม่ตนซ่อนอยู่ที่ไหน ทำให้ชาย
หนุ่มอดบ่นไม่ได้ จึงรีบผลุนผลัน
เข้าไปในสวน

(ยังมี ต่อ)

ผู้ขายไทยธรรมดา - ต่อจากหน้า ๓๐

ที่หลงว่ามีอำนาจที่สุดในครอบครัว ไม่รู้หรือว่าผู้หญิง
ไทยหัวเก่าเขาฉลาดกว่า โดยการยอมรับว่าฝ่ายชายเป็น
หัวหน้าของครอบครัว รับหน้าที่หาเลี้ยงครอบครัว ใน
ขณะที่ฝ่ายหญิงรับหน้าที่ดูแลเงินทองทั้งหมด ผู้ชายก็
หลงภูมิใจกับสิทธิของผู้นำ หาว่าอำนาจจริงๆอยู่ใน
มือฝ่ายหญิง แลจะมี ใครเอาผู้หญิงที่เขาพยายามช่วย
ฝ่ายชาย โดยเรียกร้องให้แต่ละฝ่ายต่างก็รับผิดชอบใน
ทรัพย์สินของตนเสียอีก”

“คุณเลยโกรธพี่แสง” ดวงพรถามโดยที่ยังประโยชน์
ที่ว่า ‘แล้วมาแต่งงานกับดวง’ ไว้ทัน

“เปล่าครับผม ผมได้คิดต่างหากว่าจริงของเธอ
ยกตัวอย่างคุณพ่อผมได้คนหนึ่งละ ท่านเป็นผู้นำของ
ครอบครัว ท่านตัดสินใจทุกอย่าง ลูกๆ จะเรียนอะไร
ท่านช่วยตัดสินใจด้วย แต่คุณแม่ผมเป็นเสนาดิการ
กลัง เอาจริงเข้าแล้ว คุณแม่มีอำนาจเหนือคุณพ่อด้วย
ซ้ำ ถ้าท่านต้องการให้อะไรเป็นอะไร ท่านมีวิธีทำให้
คุณพ่อรู้สึกว่าเป็นความประสงค์ของคุณพ่อเองได้ทุกเมื่อ

แต่ถึงกระนั้น บ้านเราก็มีสมาธิความสุขมาก และคุณพ่อของ
ผมก็ภูมิใจกับการเป็นหัวหน้าครอบครัวมากเหมือนกัน
ผมเองก็อยากจะมีความสุขแบบท่าน ผมก็ไม่ใช่นักวิเศษ
วิโสอะไร แล้วการเป็นผู้ขายไทยธรรมดาสักคนมันจะ
เสียหายนะไร”

“คุณเลยไม่แต่งงานกับพี่แสง”

“ก็เธอว่าเธอเป็นผู้หญิงหัวใหม่ครับ” เขายิ้มมาก
ยิ่งขึ้นเมื่อเอ่ยต่อไปว่า “ผมก็ถามเธอว่าเธอพอจะรู้จัก
ผู้หญิงหัวเก่าสักคนไหม เธอก็บอกว่ารู้จักอยู่คนหนึ่ง
และคนนั้นเองที่คุยกับเธอเรื่องวิธีที่ผู้หญิงไทยเขาจัดการ
กับผู้ชายของเธอ”

สามของเธอยิ้มอย่างเอ็นดู เมื่อเห็นสีหน้าเกือของ

ดวงพร เขาถามเสียงหวานว่า

“นี่คุณก็ยังปฏิบัติตามวิธีนั้นอยู่ใช่ไหมครับผม”

ดวงพรสงสัยจริงๆ ว่าทำไมพี่แสงถึงมองข้ามผู้ขาย
ไทยธรรมดาๆไปแต่งงานกับคุณเจษฎาได้

๙ ๒๗ ๔๖๖ ๔๒ ๒๔ ม.๑. 18

นิทานนานาชาติ

บรรจบ พันธเมธา

ลูกสาวแม่มด นิทานจีน (ตอนจบ)

คราวที่แล้วเรื่องเล่าถึงชายหนุ่มซึ่งบิดาไปแพ้นั้นแม่มดและได้ลูกส่งตัวไปเป็นลูกเขยแม่มดนั้น แต่ระหว่างทางนั่นเองได้พบหลวงจีนองค์หนึ่ง ซึ่งได้ให้ของวิเศษไว้สองสิ่งคือไข่มุกเหล็กอย่างหนึ่งสำหรับโยนให้สิ่งใดที่เฝ้าประตูชนนอกเล่นจะได้ไม่ทำอันตราย อีกสิ่งหนึ่งคือ แท่งเหล็กสำหรับให้เสื่อที่เฝ้าประตูชนกลางเล่น ส่วนประตูชั้นใน ให้ไปตัดไม้เชอร์มากระทุ้ง พอกระทุ้งเหล็กหนักดังฟันปอนด์ที่ขัดประตูอยู่จะหลุดลงมา ประตูชั้นในก็จะเปิดออก ชายหนุ่มทำตามคำแนะนำทุกประการ เมื่อเข้าไปภายในบ้านแม่มดได้ แม่มดก็ใช้ให้เอาเมล็ดพืชไปหว่านในนาซึ่งเต็มไปด้วยวัชพืช ชายหนุ่มถอนไม้ไผ่ไปนอนเสีย และโชคก็พอคืนขึ้นก็ปรากฏมีหมุดงูมาทั้งวัชพืช ทั้งเอางูมาคืนจนทำให้ดินชุ่มพองจะหว่านเมล็ดพืช

ได้ ครั้นกลับมาบอกแม่มด แม่มดกลับหาว่า ฝนที่หว่านจะตก กลับไม่ตกแล้ว หว่านลงไปทำไม เมล็ดพืชจะไม่มีโอกาสงอกได้เลย ให้ไปเก็บเมล็ดพืชมาให้หมด ชายหนุ่มก็ทำไม่ไหว เก็บได้ไม่กี่เมล็ดก็เลยไปนอนเสีย ครั้นตื่นขึ้นก็ได้มีมดตั้งมากมายมาช่วยขนเมล็ดพืชใส่ถังให้ด้วละเมล็ดจนได้ครบหมดทุกเมล็ด วันรุ่งขึ้นแม่มดใช้ให้ชายหนุ่มนั้นค้นหาหาได้เมื่อไรจึงจะได้แต่งงานเมื่อนั้นและชายหนุ่มก็รู้ว่าแม่มดจำแกล้งร่างเป็นลูกท้ออยู่บนต้นไม้ในสวน เป็นลูกท้อที่มีสีแดงครึ่งหนึ่งเขียวครึ่งหนึ่ง ทั้งนี้เพราะลูกสาวแม่มดบอกให้ ทั้งยังสั่งให้ไปกัดครึ่งสีแดงซึ่งเป็นแก่นของมารดาตน ชายหนุ่มจึงรีบเข้าไปในสวน

อยู่ตรงนั้นเอง ลูกท้อที่ลูกสาวแม่มดอุ้มขึ้นของตนเป็นคนบอกให้รู้ ชายหนุ่มจึงตรงเข้าไปปลิดออกมาจากต้น แล้วกัดครึ่งที่เป็นสีแดง

ต่อจากนั้นก็เหวี่ยงลงไปที่ก้อนหิน ทันใดนั้นเองก็ปรากฏร่างแม่มดขึ้นอยู่ตรงหน้า ที่แก้มมีเลือดไหลทราวม

“พ่อลูกเขยตัวดี” แม่มดร้องออกมา “เจ้าเกือบจะฆ่าข้าเสียแล้วไหมล่ะ”

“อ้าวข้าจะรู้ได้อย่างไรว่าแม่จะจำแกล้งตัวเป็นลูกท้อ” ชายหนุ่มตอบ

แม่มดไม่รู้จะได้ตอบว่าอย่างไร จึงหันหลังกลับเข้าบ้าน แต่ก่อนจะไปได้ส่งลูกเขยในอนาคตรว่า “ไปเอาเตียงหยกขาวจากวังพระยามังกรมาให้ ข้า แล้วจะได้ทำพิธีแต่งงานให้”

ได้ยินคำสั่งแล้ว ชายหนุ่มถึงกับยืนคอดอกอยู่ในสวนนั่นเอง พอที่ลูกสาวแม่มดออกมาแลเห็นเข้าและถามเรื่องราว ชายหนุ่มก็เล่าให้ฟังว่า

“แม่ของนางสั่งให้ข้าไปเอาเตียงหยกขาวจากวังพระยามังกรมาให้ แต่มนุษย์เดินดินคนไหนที่จะลงไปถึงวังพระยามังกรที่อยู่ถึงกันทะเลได้เล่า” (อ่านต่อหน้า ๑๑๑)

ลูกสาวแม่มด - ต่อจากหน้า ๑๕

“โอ เรื่องง่ายนิดเดียว”
ลูกสาวแม่มดตอบคู่หมั้น “ข้ามี
ต้อมทองอยู่อันหนึ่ง ถ้าหากตกลง
ไปในทะเล ต้อมนี้จะช่วยเบิกทะเล
เป็นทางให้ ลงไปถึงไหนก็ได้แล้ว
แต่จะประสงค์”

ชายหนุ่มรับต้อมทองมาด้วย
ความยินดี เมื่อไปถึงชายทะเลก็ลาก
ต้อมลงไปในทะเล แล้วก็ปรากฏ
เป็นหนทางให้เดินลงไปได้จนถึงวัง
พระยามังกรที่กั้นทะเล เมื่อไปถึง ก็
ตรงไปเฝ้าพระยามังกร ทูลขอขม
เคียงหยกขาว พระยามังกรไม่ขัด
ข้อง กลับแนะว่า

“ได้ซิ ไปเลือกเอาเองที่หลังวัง
นั้นแหละ มีเคียงหยกขาวอยู่ตั้ง
มากมาย”

ชายหนุ่มตั้งใจขึ้นนั่ง จัดแจงไป
ยังหลังวัง เลือกได้เคียงหยกขาว
มาอันหนึ่งแล้วก็รับนำไปให้แม่มด
แม่มดเห็นชายหนุ่มทำได้ตามสั่ง
เช่นนั้น ก็ส่งต่อไปอีกว่า

“ทางทิศตะวันตกนั้น มีภูเขา
ลูกหนึ่งซึ่งพระยารอบครองอยู่
ไปขโมยเอากลองบนเขานั้นมา จะได้
เอาไว้ใช้ตีในงานแต่งงาน”

ครั้นแม่มดลับตัวไปแล้ว ลูกสาว
แม่มดก็ถามว่าแม่คนส่งให้ทำอะไร
เมื่อรู้ว่าจะต้องไปขโมยกลองจาก

ภูเขาที่อยู่ของพระยารอบ หลิงสาว
ก็แนะว่า

“ข้าได้ยินว่า ตอนนั้นพระยา
ยารอบไม่อยู่ ขึ้นไปบนสวรรค์ทาง
ตะวันตก ยังไม่กลับ ตรงคืนเขามีบึง
โคลน ท่านต้องลงไปเกลือกตัวใน
โคลนนั้นให้ดูเหมือนพระยารอบ
เจ้าพวกดิ้นเล็ก ๆ สมุนพระยารอบ
จะได้คิดว่าท่านเป็นบรรพบุรุษของ
มัน มันก็จะพาท่านไปยังที่อยู่ ข้าจะ
ให้เข็ม ปุ้นขาวกับน้ำมันถั่วไปด้วย
เมื่อขามจำเป็น จงใช้ของทั้งสามสิ่ง
นี้ละสิ่ง ตอนแรกขว้างเข็มไป ต่อไป
ก็ตาดปุ้นขาวไป และสุดท้ายก็ราด
น้ำมันถั่ว”

ชายหนุ่มรับของทั้งสามสิ่งนั้น
มาแล้ว ก็ออกเดินทางตรงไปยังบึง
โคลนนั่นก่อน เมื่อเกลือกตัวใน
โคลน จนกระทั่งตัวพอกไปด้วย
โคลน เหลือแต่เพียงลูกตาเท่านั้น
แล้ว ก็รับขึ้นไปบนเขา เหล่าสมุนถึง
ก็ลงมาจากต้นไม้ร้องว่า “ท่านปู่
กลับมาแล้วหรือ” แล้วต่างก็มา
ห้อมล้อมอ้อมชายหนุ่มใส่ในหีบ แต่
ชายหนุ่มคมมือให้หยุด พลางพูด
ว่า “ปู่เจ้าเดินทางมาไกล หิว
เหลือเกิน ไป รีบไปหาลูกที่ออกจาก
สวนเอามาให้ปู่กิน” ได้ยินเช่นนั้น
สิ่งทั้งหลายก็รับคว่ำกระบุงตะกร้า

นานาชนิด ตรงไปยังสวนทอง

พอถึงพากันไปหมดแล้ว
ชายหนุ่มก็โคดตงมาจากหีบ ฉวยได้
กลองที่แขวนไว้ในที่มีดชนิด รับวิ่งหนี
ไป แต่ไปยังไม่ทันถึงไหน ก็ได้ยิน
เสียงถึงตามมา ต่างส่งเสียงร้องว่า
“เจ้าขโมยคำ หนอยแน่ะ แกล้ง
ปลอมตัวมาทำเป็นปู่ของพวกเรา ที่
แท้ก็มาขโมยกลองของเราไป
นั่นเอง คอยเดี๋ยวละ เดี่ยวจะไป
จับตัวให้ได้ทีเดียว”

ชายหนุ่มเห็นจวนตัว ก็เอาเข็ม
จากกระเป๋าเสอขว้างไป เข็มกลาย
เป็นภูเขาเข็ม เมื่อถึงที่ตามมาจากเขา
บนเขานี้ก็ถูกเข็มเกี่ยวเนื้อตัวหน้าตา
ฉีก เจ็บปวดไม่น้อยเลย แม้กระนั้น
ลึงก็ยังตามมา ชายหนุ่มจึงเอา
ปุ้นขาวสาดไป ปุ้นขาวก็กลายเป็น
ภูเขาปุ้นขาว ลึงที่ได้รับบาดเจ็บ
มาถูกปุ้นขาวเข้า ก็ยิ่งทุกข์ทรมาน
หนักขึ้น บางตัวก็ตายไป ตัวไหน
ไม่ตายก็ติดตามต่อไป คราวนั้นชาย
หนุ่มก็จัดแจงเทน้ำมันถั่วจากขวด
ราดลงไป น้ำมันถั่วกลายเป็นภูเขา
น้ำมัน ถั่วล้นไปทั่วทั้งลูก ไม่ว่าลึง
ตัวไหนจะพยายามขึ้นขึ้นอย่างไร
ก็ตาม ก็ไม่มีทางขึ้นขึ้นไปได้
ชายหนุ่มจึงหนีกลับ ไปบ้านแม่มด
ได้ก่อนตะวันตกดิน →

แม่มดได้รับกลองแล้วก็ยังไม่วางใจ ส่งออกไปใหม่ว่า

“นี่ยังวันอยู่เลย เข้าไปในสวนไปตัดไม้ไผ่ขนมาสองท่อน ข้าจะทำกรอบสำหรับกางมุ้งให้เจ้า”

“ในสวนนั้นจะมีอะไรร้ายๆ อยู่หรือเปล่าก็ไม่รู้” ชายหนุ่มรำพึง แล้วก็ทำใจกล่าวกู๋หมั่นของตนดูหญิงสาวที่เล่าว่า

“ในสวนนั้นมีคนมีขนรุงรัง กอดเด็กเนื้อคน แล้วก็กินเนื้อคนเหล่านั้น จะไปตัดไม้ไผ่ในสวนละก็อันตรายมาก” พูดแล้ว หญิงสาวก็ไปเอาเสื่อถามมะพร้าวมาคลุมไหล่ให้ แล้วเอาไม้ซางเล็กๆ มาสวมนิ้วให้ทั้งสิบนิ้ว พร้อมกันนั้นก็ให้ขวานสองคมมาอีกอันหนึ่ง พลางพูดว่า “ไปได้แล้ว เร็วเข้า ไม่มีอะไรเกิดขึ้นแก่ท่านได้แล้ว”

ชายหนุ่มรีบไปในสวน เมื่อพบไม้ไผ่ขนตามต้องการแล้ว ก็จัดแจงตัดลงมา ทันใดนั้นเอง ก็มีคนมีขนดำรุงรังโผล่ออกมาจากพุ่มไม้กว้าตัว ชายหนุ่มไว้มือหนึ่ง อีกมือหนึ่งรวบนิ้วทางสิบดึงออก ชายหนุ่มรีบสะบัดเสื่อออก คนมีขนรุงรังนั้นจึงได้แต่เสื่อถามมะพร้าว กับไม้ซางที่สวมนิ้ว กว่าจะรู้ว่านั่นหาใช่ตัวชายหนุ่มหรือนิ้วของเขือของตนไม่ ชายหนุ่มนั้นก็วิ่งหนีไปได้ไกลแล้ว

๑๑๒

แม่มดแสดงความยินดีที่เห็นชายหนุ่มได้ไม้ไผ่มาตามสั่ง จึงพูดว่า

“ดีแล้ว เจ้าไม่ได้กินอะไรมาทั้งวัน คงหิว มีมะขามสำหรับเจ้าไปกินเสียสิ”

ชายหนุ่มหิวจริงๆ ด้วย จึงตรงไปในกรว้ เปิดหม้อมะขามออกคักใส่ชาม พอกินมะขามเข้าไป ก็ให้รู้สึกเจ็บปวดในท้องเป็นกำลัง ทันใดนั้นประตูกรว้ก็เปิดออก มีสาวใช้ถือตะเกียงเข้ามา พูดว่า “นายผู้หญิงให้ไปหา” ชายหนุ่มก็ไปกับสาวใช้ เมื่อไปถึง หญิงสาวก็จัดแจงให้คนใช้มัดชายหนุ่มโยงไว้กับข้อ ถอดรองเท้าออก แล้วเอารองเท้าฟาดไปตามตัว โคนเข้าสองตามที่ก็ปรากฏมีงูตัวเล็กๆ ตั้งสิบตัวออกมาจากปากกลานไปตามพื้นห้อง หญิงสาวจึงพูดว่า

“แม่ข้าหาทางจะทำร้ายท่านอยู่เสมอ ถึงได้ให้ท่านกินงูแทนมะขาม รีบไปเร่งแม่ข้าให้จัดการแต่งงานให้เร็วๆ เข้าเถอะ”

ในที่สุด แม่มดไม่มีทางเลี้ยง จึงจัดแจงทำพิธีแต่งงานให้ในวันรุ่งขึ้นนั่นเอง เป็นอันทุกอย่างมีพร้อม มีกลองสำหรับตีในพิธี แขนงอยู่ในห้องโถง มีเตียงหยกขาวสำหรับคู่บ่าวสาว และมีมุ้งสวยงามจึงกับ

กรอบไม้ไผ่ ทุกอย่างเรียบร้อยงดงาม แต่ครั้นถึงเวลาส่งตัว กลับปรากฏมีแม่น้ำใหญ่ขวางกั้นระหว่างคนทั้งสองเสียแล้ว ภรรยาจึงบอกแก่สามีว่า “แม่เล่นตลกกับเรามากแล้ว” เมื่อเหลียวไปเหลียวมาเห็นเขือกน้ำใบหนึ่งมีเศษไม้ลอยอยู่ชิ้นหนึ่ง หญิงสาวหยิบไม้ชิ้นนั้นออก แล้วสาดน้ำทิ้งไป แม่น้ำนั้นก็หายไปในพริบตา หญิงสาวจึงพูดขึ้นอีกว่า

“เราเห็นจะต้องรีบหนีไปด้วยกันดีกว่า ไมอย่างนั้นแม่ข้าต้องหาเรื่องทำร้ายเรามากเป็นแน่”

พูดแล้วก็ฉวยร่มขาดๆ ได้คันหนึ่งกับโกศตัวผู้ตัวหนึ่งส่งให้สามี แล้วคนทั้งสองก็รีบหนีกันไปตั้งแต่กลางดึกคืนวันนั้น พระจันทร์ครึ่งดวงฉายแสงพอได้เห็นหนทางบนภูเขาได้บ้าง แต่ว่าคนทั้งสองเดินกันมาได้ไม่เท่าไร ก็ได้ยินเสียงหึ่งๆ หวืออยู่บนหัว หญิงสาวรีบกางร่มออก แล้วบอกสามีว่า “แม่ข้าส่งมดบินไล่หลังเรามาแล้ว มดเล่มนั้นถ้าเห็นเลือดเมื่อไรเป็นหล่นลงเมื่อนั้น เร็ว รีบโยนโกศตัวนั้นไปให้มดแทงอก” สามีก็รีบทำตาม และมีดนั้นก็หายวับไปจริงๆ ต่อมาอีกหน่อยหนึ่ง ภรรยาพูดขึ้นว่า

“มดบินต้องกลับมาหาเราอีก เพราะตามธรรมชาติเลือดไก่หวาน

ส่วนเลือดคนนั้นนะเต็ม อย่างไรเสีย
แม้มันต้องรู้ว่า เมื่อครุ่นนี้มีคไม้ได้
แทงออกเราหรือก”

สามี่ฟังกรรยาพูดอย่างตั้งใจ
ไม่ซำมีดบินกลับมาใหม่จริงตามนั้น
สามี่ถึงกับร้องให้พูดว่า “ขาคูทศ
ตัวข้าเองก็แล้วกันคราวนี้” กรรยาก็
ก้านว่า “ไม่ได้ ไม่ได้ ตัวข้าต้องตาย
ถึงจะถูก แล้วตัวข้ามันถึงถูกฆ่าก็
อาจกลับฟื้นขึ้นมาได้อีก เมื่อข้าตาย
แล้ว ท่านต้องแบกศพข้ากลับบ้าน
แล้วไปซื้ออ่างบัวใหญ่ๆ มาใส่ศพข้า
๑ อาทิตย์ข้าก็จะกลับฟื้นคืนชีวิตขึ้น
มาได้อีก”

พอพูดจบ ก็ถลันไปข้างหน้า
เสียงมีดบินนั้นก็หยุดลง ชายหนุ่ม
แลเห็นกรรยาของตนล้มลงนอนกลิ้ง
กับพื้น นัยน์ตาปิดสนิท หน้าซีดขาว
เหมือนกระดาษ มีมีดปักอกตรงหัวใจ
พอดี มีเลือดไหลออกมาพลุกๆ สามี่
ร้องให้คร่ำครวญด้วยความอาลัยรัก
แล้วก็แบกศพกลับบ้าน เมื่อถึงบ้าน
ก็ยังไม่ได้วาง ชายหนุ่มเล่าเรื่องให้
พ่อฟังโดยตลอด ชายชราก็ร้องไห้
ร่ำร่ำถึงลูกชายคนโตกับคนกลาง
ส่วนชายหนุ่มก็ไปซื้ออ่างบัวมาใส่
ศพกรรยา แล้วปิดฝาอ่างไว้
รออยู่จนครบ ๔๘ วัน ก็ได้ยินเสียง
กรรยาออกมาจากอ่างบัวเหมือนกับคน
ที่กำลังได้รับความเจ็บปวด ได้ยิน

เช่นนั้น ชายผู้สามี่คิดว่า

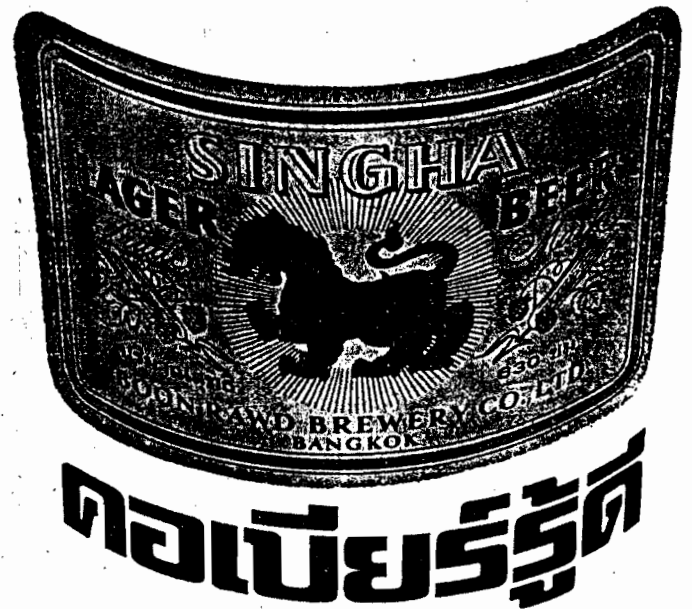
“ถ้าไม่เปิดฝาอ่างให้เมียเรามาก
มาจากอ่างนั้นเสียตอนนี้ ไปมั่วรอ
อีกวันหนึ่งให้ครบ ๔๘ วัน เมียเรา
อาจจะตายไปจริงๆ ก็เป็นได้”

ก็คิดงั้นแล้วก็ไปจัดการเปิด
ฝาอ่างบัวออก หญิงสาวค่อยๆ ผงก
หัวขึ้น แล้วพูดเสียงแผ่วๆ ว่า

“ทำไมท่านรีบเปิดอ่างก่อนเวลา

ไปตั้งวันหนึ่ง เห็นที่โชคชะตาจะ
ไม่อำนวยให้เราได้อยู่ร่วมกันเสีย
แล้ว”

พูดแล้ว หัวที่ผงกขึ้นก็ค่อยๆ
ตกลง ดวงตาปิดสนิทดังเดิม แล้วก็
เลยตายไปจริงๆ ไม่มีทางฟื้นคืนชีวิต
ขึ้นมาอีก ♣

รสชาติเท่านั้นที่ทำให้เบียร์สิงห์
คงความเป็นสิงห์
รสชาติของเบียร์สิงห์ไม่เคยเพี้ยน
สิงห์คือเบียร์...เบียร์คือสิงห์...
คอเบียร์รู้ดี...

บริษัท บุญรอดบริวเวอรี่ จำกัด

นิทานนานาชาติ

บรรจบ พันธุ์เมธา

จะกวดช่างยุ (นิทานฟิลิปปินส์)

ในเรื่องนี้ชาวฟิลิปปินส์ยกให้จะกวดเป็นช่างยุที่เห็นใครเขารักกันดูไม่ได้ ต้องแย่งจนกระทั่งเขาผิดใจกัน แล้วตนก็เสวยผลประโยชน์นั้นสบายไป ดังที่แมกซิโม ราโมส เล่าไว้ในนิทานเมื่อก่อนของฟิลิปปินส์ เรื่องเล่าว่า

จะเข้กับงูเหลือมเป็นเพื่อนรักกัน มีอะไรต้องแบ่งปันกันกิน จะเข้ไปได้ของกินอะไรมา ก็ต้องแบ่งให้งูเหลือมครึ่งหนึ่ง เช่นเดียวกัน งูเหลือมไปได้อะไรดี ๆ มากิน ก็จะต้องแบ่งให้จะเข้กินด้วย ด้วยเหตุนี้สัตว์ทั้งสองจึงไม่ค่อยจะอดอยาก มีของกินอยู่เสมอ เพราะว่าถ้าตัวใดตัวหนึ่งจับอะไรมากินไม่ได้เลย อีกตัวหนึ่งมักจะโชคมีของดี ๆ กิน

ในป่าเดียวกันนั้น มีจะกวดอยู่ตัวหนึ่ง จะกวดตัวนี้เห็นแก่ตัวเป็นที่สุด จึงไม่มีใครคบด้วย ถึงเวลาโชคดีหาของกินได้มาก บางทีมากเกินกว่าจะกินหมดเสียอีก ก็กินของตัวแต่ลำพัง หาได้แบ่งปันให้ใครไม่ได้ เมื่อเวลาโชคไม่ดีจับอะไรกินไม่ได้ จึงไม่มีอะไรกินเลย ต้องหิวโหยอยู่ตลอดเวลา ครั้นเมื่อแลเห็น

จะเข้กับงูเหลือมมีอาหารการกินบริบูรณ์ จึงอดริษยาตัวทั้งสองไม่ได้ ฉะนั้นแทนที่จะพยายามคบกับสัตว์ทั้งสอง กลับหาทางทำให้สัตว์ทั้งสองผิดใจกัน จะได้แตกกันในที่สุด

เช้าวันหนึ่งจะกวดจึงไปหาจะเข้เมื่อเห็นจะเข้นอนหลับแควอยู่ ก็ตรงเข้าไปทักว่า “สวัสดี จะเข้ อยู่ไหนเองหรือหรือ”

“เห็นแล้วยังจะถามอะไรอีกล่ะ” จะเข้ตอบพลางขมขำปากกว้าง “ตัวข้าไม่ได้เลิกกระจิวหิวจนถึงกับเจ้าจะมองไม่เห็นนี่”

“ใช่แล้ว ใช่แล้ว ก็ตัวท่านเป็นถึงเจ้าป่า” จะกวดพูด “แต่ที่ว่าข้าได้ยินคนอื่นเขาพูดกันนะ” พูดแล้วทำชะงัก จะเข้สนใจจึงซักว่า

“พูดว่าอย่างไร”

“ไม่บอกดีกว่า” จะกวดพูดอย่างมีเชิง

“พูดไปเถอะ” จะเข้เข้า

“ถ้าท่านอยากรู้จริงๆ ละก็ข้าก็จะบอก” จะกวดพูด “ก็ที่ว่าข้าได้ยินเขาพูดกันว่า ท่านมีตัวโตเสียเปล่า แต่ทว่าแข็งแรงนิดเดียว”

“เจ้าเชื่อเขาไหมล่ะ” จะเข้ถาม “ถ้าเจ้าเชื่อเขา ก็คอยดูซิ ข้าจะได้สาแดงฤทธิ์ให้ดู เอาแค่ว่าหางไปบนหลังเจ้าท่านนี่ก็พอ”

“ข้าก็รู้ว่าท่านเป็นสัตว์ที่แข็งแรงมากที่สุด ตัวใหญ่ที่สุดใหญ่กว่าใครๆ ในป่านี้” จะกวดพูด “แต่ว่าเพื่อนของท่านซิ เขาไม่ได้คิดอย่างนั้น”

“ใครกัน เพื่อนข้าไม่มีใครเขามาถูกลบประมาทข้าหรือ” จะเข้พูด

“ต่อหน้าท่านเขาก็ไม่พูดนะซี” จะกวดแย้ง “แต่ลับหลังท่าน เขาพูดอะไรบ้างท่านคงไม่มีโอกาสรู้ได้หมดหรอก”

“เจ้ามาขอร้องงูเหลือมเพื่อนรักของข้าขึ้นหรือ” จะเข้ถาม “ถ้าอย่างนั้น (อ่านต่อหน้า ๑๐๓)

สไบทองรู้สึกตัวเองวาบหวี ไม่เห็นแม้แต่เงาของวิภาส
เมื่อลงซอกลงในโบหย้า และเดินลงจากอำเภอกะเป่า
เดินทางอยู่ข้างคว้น นายคำแก๊งกลับไปแล้ว หล่อนปฏิเสธ
แม้แต่จะอาศัยรถเข้ากรุงเทพฯ โบหน้าซัดขาวใจสั่นระริก
เมื่อขึ้นรถคิวรถที่ขานยาว คลาคลำเล็กน้อยนั้นสลายตัวไป
แล้วเพราะเวลาล่วงเลยไปมาก นึกเวทนาตัวเองไม่ใช่
น้อย เมื่อแรกมาที่นั่นหล่อนเดินทางอย่างหุหุหุด้วยรถ
ปรับอากาศสราตาแพง แม้จะไม่ผันหวนถึงความสุขที่จะ

ได้รับในอนาคตจากคนที่ได้ตัวหล่อนไป สไบทองก็ไม่
คาดมาก่อนว่าเรื่องราวจะจบลงอย่างรวดเร็วถึงปานนี้
และหากจะจบอย่างธรรมดาสามัญ หรือมีปัญหาสมรส
หมดทางเลี้ยงให้พ้นการหย่าร้างก็ยิ่งดีกว่าสิ้นสุดด้วยกรณี
ที่หล่อนไม่อาจจะเล่าสู่ผู้ใดได้ น้าอาและอดสูใจเกิน
กว่าจะกล่าวออกมาเป็นคำพูด หรือแม้จะเขียนลงใน
บันทึก หล่อนก็อับอายจนบรรยายไม่ออก
(อ่านต่อฉบับหน้า)

จะกวต๋ายยุ - ต่อจากหน้า ๑๕

ก็ไม่จริงหรอก งูเหลือมเขาไม่พูด
อะไรที่ไม่จริงเกี่ยวกับข้าหรือ เขา
เป็นเพื่อนรักของข้า เขาดีต่อข้า
ยิ่งกว่าใคร”

“ถ้างูเหลือมเป็นเพื่อนรักของ
ท่าน” จะกวต๋ายยามโนมน้าวใจ
จระเข้ “ทำไมเขาถึงคิดจะเล่น
สกปรกกับท่านล่ะ”

“นี่ออกไปให้พ้นนะ แล้วก็หยุด
ใช้ดินโคลนตะแคงเสียที” จระเข้
คำรามลั่น พลังชูหางขู่จะกวต๋

“ไปเดี๋ยวนี้ล่ะ” จะกวต๋พูด
“ถ้าเกิดงูเหลือมก็ร้ายต่อท่านละก็
อย่าหาว่าไม่เตือนนะ”

“ไป ไป ไปให้พ้น อย่าให้ข้า
เห็นหน้าทีเดียว” จระเข้ไล่ พลัง
เอหาหงฟาดน้ำอย่างโมโหโกรธา

จะกวต๋วิ่งปรี๊ดหนีไป พอต๋ังสติ
ได้ ก็เหียวสอดสายสายตาหางูเหลือม
ไม่ช้าก็ได้พบงูเหลือมพันร่างอันใหญ่
โตไว้กับต้นไม้ ในปากมีหมูป่าที่
เพิ่งจับได้ตามทาง

“สวัสดี งูเหลือม” จะกวต๋ร้อง
ทัก “อยู่นั่นเองละหรือ”

“ก็เห็นอยู่แล้วว้าข้าอยู่นี่” งู
เหลือมพูดพลาหงวเราะ “ตัวข้าไม่
ได้เล็กจนกระทั่งเจ้าไม่เห็นขาน”

“ข้าก็รู้อยู่นะว่าท่านนี่เป็นเจ้า
ป้า” จะกวต๋พูด “แต่แม้กระนั้นที่
ข้าได้ยินเขาพูดกันนะ...”

“อ๊ะ เขาพูดกันว่าอย่างไร”
งูเหลือมถาม

“ไม่บอกดีกว่าละมัง” จะกวต๋
พูด

“บอกเถื่อนะ” งูเหลือมเข้า
ถาม

“ท่านเข้าถามอย่างนี้ ข้าก็ต้อง
บอก” งูเหลือมพูด “ตามที่ข้าได้ยิน
มานะ เขาว่าท่านตัวโตไปอย่างนั้น
เอง ไม่มีกล้ำเนื้ออะไรหรอก เร็ว
แรงจะมาจากไหน”

“เจ้าเชื่ออย่างนั้นด้วยหรือ” งู
เหลือมถาม “ถ้าเจ้าอยากลองกำลัง
ข้าก็ได้อ ข้าจะเอหาหงรัดเอาเจ้าไว้”

“ข้าเชื่อ เชื่อว่าท่านนี่เป็น
เจ้าป้า” จะกวต๋พูด “แต่เพื่อนท่าน
นี่ซิ เขาไม่ได้คิดอย่างนั้น”

“เจ้าหมายถึงจระเข้หรือ”
งูเหลือมถาม “จระเข้ไม่ใช่เพื่อนที่
คอยประจบประแจงเพื่อประโยชน์
ของตัวหรือ ตัวข้าเองก็ไม่ใช่เพื่อน
ประเภทนั้น นี่ไงละ หมูป่าน้ำ
กำลังจะเอาไปแบ่งให้เขากินอย่าง
เคย”

ตอนนั้นจะกวต๋ทำเป็นใจกล้า
เข้าไปกระซิบที่หูงูเหลือมว่า “ถ้า
จระเข้เป็นเพื่อนรักสนิทของท่านจริง
แล้ว ทำไมเขาถึงได้คิดแผนการจะ
ฆ่าท่านเสียล่ะ”

“นี่ ออกไปให้พ้นนะ แล้วอย่า
มาให้ข้าได้ยินเจ้าพูดไปปดมดเท็จ
อีกเป็นอันขาดทีเดียว” งูเหลือมขู่
พื่อ พลังส่ายหัวทำท่าคุกคามจะกวต๋

จะกวต๋รีบวิ่งหนีไปให้พ้นระยะ
ที่งูเหลือมจะเอหาหงพันร่างตนได้
แล้วพูดว่า →

“ถ้าท่านไม่ต้องการความช่วยเหลือของข้า ข้าก็จะไปเสียให้พ้นๆ แต่ว่าถ้าหากผู้ที่ท่านเรียกว่าเพื่อน เกิดเล่นไม่ซื่อต่อท่านละก็ อย่าว่า ไม่มีใครเขาเคื่อนนะ”

“ไปให้พ้น เจ้านั่นช่างไม่ปดมดเท็จ” งูเหลือมร้องควาตอบอย่างแค้นเคือง

จะกวาดกลับไปริมแม่น้ำใหม่ คราวนี้แลเห็นจะเข้กำลังถามควางที่ฟังจับได้ จะกวาดก็เรียกจะเข้ว่า

“จะเข้ จะเข้ ท่านจะเกลียดข้าก็เกลียดเถอะ แต่ข้าก็ขย้อของความดีความมีกำลังของท่านเป็นอันมาก มากเสียจนข้าทนเห็นท่านถูกหักหลังไม่ได้”

“นี่ ข้าไม่ได้บอกเจ้าหรือหรือว่า ไปให้พ้น อย่ามาให้ข้าเห็นหน้าอีก” จะเข้พูดอย่างโกรธเกรี้ยว “ข้ากำลังจะเอาควางตัวนี้ ไปให้งูเหลือมเพื่อนข้าครั้งหนึ่ง แล้วเจ้ากลับมาอีก พร้อมกับคำพูดโกหกพกลม”

“ที่ข้ากลับมาอีก ก็เพราะไม่อยากจะเห็นท่านถูกหักหลัง เพราะตอนนั้นขณะนั้นะ งูเหลือมกำลังตรงมาหาท่าน จะมาฆ่าท่านละรู้ไหม เขาจะลงท่านโดยทำเป็นเอาหมูป้ามายกให้ท่านครั้งตัวอย่างเคย ข้าขอเตือนไว้ก่อน”

พูดแล้วจะกวาดก็ผละไป เมื่อ

จะเข้ได้ยินถ้อยคำเหล่านั้นแล้ว ใจอดหวั่นไหวไม่ได้ พร้อมทั้งคิดห้วงก้วง จะเข้คิดว่า “ถ้างูเหลือมเพื่อนเราก็คืออย่างนั้น ก็น่าเสียดายมิตรภาพที่จะต้องสละมันลง แต่เอาเถอะ ถึงอย่างไรก็ต้องเอาควางตัวนี้ ไปแบ่งให้งูครั้งหนึ่ง ถ้าเขาไม่ถูกใจจะเป็นปากเป็นเสียงกับเรา เราก็จะพูดจากะเขาดี ๆ เรื่องก็คงไม่มีอะไรหรอกนะ”

จะกวาดเมื่อผละจากจะเข้ ก็กลับไปหางูเหลือม และก็ได้พบกันกลางทาง งูเหลือมมีหมูป้าอยู่ในปาก จะกวาดร้องบอกงูเหลือมว่า “ข้าบอกท่านแล้วไม่ใช่หรือว่า จะเข้กำลังตรงมาประหารท่าน เขาจะซ่อนกลดวงของเขาโดยทำเป็นเอาควางมาแบ่งให้ท่านครั้งหนึ่งอย่างเคย”

คำพูดของจะกวาด แฉะ ย่อมไปรบกวนความคิดจิตใจของงูเหลือมไม่น้อย งูเหลือมคิดว่า

“ถ้าที่เจ้าจะกวาดมันพูดเป็นความจริงละก็ ก็น่าเสียใจอยู่นะ แต่เอาเถอะ เราไปหาจะเข้ก่อนดีกว่า ถ้าเขามีเรื่องโกรธเคืองอะไรเรา เราก็พอพูดกันได้ เพราะเราเป็นเพื่อนรักกัน เราจะเอาหมูป้าไปให้เขาครั้งหนึ่งอย่างเคย การมาจะเข้กับงูคงไม่มีอะไรร้ายแรงหรอกนะ”

งูเหลือมก็คิดดังนี้แล้วก็เลยหันมาควาจะกวาด ออกปากได้ว่า “ไป

ให้พ้น เจ้านั่นคลบตะแลง”

จะกวาดผละเดินผละไป ไปซ่อนกอยที่ดูเหตุการณ์อยู่หลังต้นไม้ ไม่ช้า จะเข้ก็มาถึงที่ตรงนั้นพร้อมทั้งควางที่จะแบ่งให้งูเหลือม จะเข้มีท่าทางหวาดระแวงเหลียวซ้ายแลขวาลอกแล็ก กลัวว่าจะถูกโจมตีโดยทันทีทันควัน

เมื่องูเหลือมแลเห็นจะเข้คลานมามีท่าทางหวาดระแวงเช่นนั้น ยิ่งเชื่อว่าที่จจะกวาดบอกคนนั้นเป็นความจริง จึงได้ซ่อนตัวบนต้นไม้ใหญ่ พอเห็นจะเข้คลานมาตรงต้นไม้ นั้นก็ทั้งตัวลงมาบนหลังจะเข้พอดี พอจะเข้รู้สึกว่ามีอะไรหนัก ๆ หล่นลงมาบนหลังคนก็รีบรับควางออก แล้วอาปากพยายามจับงูเหลือม ซึ่งงูเหลือมเองก็พยายามรัดร่างจะเข้ให้แตกกลายไป

งูเหลือมกับจะเข้สู้กันอยู่นาน ไม่น้อย ลงท้ายทั้งงูเหลือมทั้งจะเข้ต่างก็ได้รับบาดเจ็บ เป็นบาดแผล เหวอะหวะ กระตุกแหลกเหลว แล้วทั้งคู่ก็นอนเฝ้ามีอาการปางตาย เห็นเช่นนั้น จะกวาดก็ออกมาจากที่ซ่อน แล้วร้องว่า “ข้าเคื่อนแล้วไม่ใช่หรือว่าผู้ที่ท่านเรียกว่าเพื่อนนั้นกำลังจะมาประหารท่านทำลายท่าน”

จะกวาดพูดออกมาให้สัตว์ทั้งสองได้ยิน และทั้งงูเหลือมทั้งจะเข้ต่างก็คิดว่าจะกวาดพูดกับตน เคื่อนสติคน

บรรจบ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

กระจกกับเสือ (นิทานอินโดนีเซีย)

อินโดนีเซียยกย่องกระจกหรือที่เรียก กันจิของเข่าแก่ง ถึงจะตัวเล็ก แต่ก็มีปัญญาเอาตัวรอด บางทีก็สามารถปราบสัตว์ใหญ่ๆลงได้ ดังที่ได้เล่ามาแล้วหลายเรื่อง เรื่องนี้เป็นเรื่องกระจกปราบเสือ และคงจะเป็นที่สนใจของเขา จึงได้มีเล่ากันไว้หลายสำนวน ได้เคยเล่ามาแล้วครั้งหนึ่งคล้ายคลึงกัน ต่างกันเพียงตอนท้าย ดังที่มาร์กาเรต มูธ อาลีบาชาห์เล่าไว้ ดังนี้

วันหนึ่ง หลังจากทักกันจิได้วิ่งไปกระโดดไปตลอดทั้งเช้าจนเหนื่อยอ่อน ก็ได้ไปหาที่นอนหลังไต้ร่มไม้ใหญ่ในใจกลางป่าแห่งหนึ่ง พอหลังถึงพนักกันจิก็หลับสนิทเป็นตาย แต่เพียงครู่ใหญ่ๆ กันจิก็ต้องตกใจตื่นพลางกระโจนสุดตัวลุกขึ้นขึ้นเพราะกันจิได้ขึ้นเสียงคำรามดังก้องป่า และเสียงนั้นจะเป็นเสียงใครอื่นไปไม่ได้เลยนอกจากเสียงเสือ และเสือนั้นคงอยู่ไม่ไกลจากนัก แต่อยู่ที่ไหนเล่า กันจิเหลือยมองไปรอบๆ ทันใดนั้นตาของกันจิก็ไปพบสิ่งที่น่าสทึงกลัวโดยไม่คาดฝัน นั่นก็คืองูเห่านอนขดอยู่ไม่ไกลนัก ขณะนั้นกำลังนอนหลับสนิท กันจิจึงจ้องมองงูเห่าตัวนั้นแล้ว ก็เกิดความคิดขึ้นมาฉับพลัน

“งูเห่านี้แหละวิเศษแท้” กันจิรำพึง “เอางูเห่าปราบเสือเห็นจะดีเป็นแน่ ไม่อย่างนั้นเราก็เห็นจะไม่ฟันเงอมมือเสือไปได้หรอก”

คิดยังไม่ทันจะลุล่วง เสือก็ปราดมาถึงตัว ส่งเสียงคำรามกึกก้องว่า

“อะ ฮ้า กันจิ โชคดีอะไรอย่างนี้ที่ได้มาพบเจ้าที่นั่น ข้าไม่ได้จดจำว่าตอนไหนที่ข้าหิวโหยอย่างเหลือเกิน หิวยิ่งกว่าตอนนี้ ตอนที่ข้าไม่ได้กินอะไรมาตั้งอาทิตย์แล้ว”

ได้ขึ้นเสียงเสือ กันจิก็เ็นตัวสั่นด้วยความกลัว แต่แข็งใจพูดออกมาอย่างสงบเสียงว่า “โอ้ท่านเสือ ท่านเจ้าป่า ข้านี้เป็นทาสของท่าน ท่านจะกินข้าเสียเมื่อไรก็ได้

แต่ขอได้โปรดเถิดท่าน ก่อนที่ท่านจะกินข้า ขอให้ข้าได้ทำงานของข้าให้เสร็จเรียบร้อยเสียก่อน”

“งานไร งานอะไรที่เจ้าจะต้องทำ” เสือถามอย่างดูหมิ่น

“อ้าว นี่ท่านยังไม่ทราบอีกหรือ” กันจิพูดทำท่านอบน้อมเชอพิ้ง “ว่าพระราชได้ทรงมอบหมายงานสำคัญอย่างหนึ่งให้ข้าทำ”

“ไหน งานอะไร บอกมาเร็วๆ สิ” เสือพูดอย่างรำคาญหมดความอดทน “ปากข้านี้ลายสอเพราะอยากจะกินเจ้ามานานพอแล้ว”

“ข้าจะบอกอยู่เดี๋ยวนี้แล้ว” กันจิพูดคล่องอธิบายต่อไปว่า “เมื่อตอนที่ข้าเล่นอยู่ที่นั่นในบ้านนะ (อ่านต่อหน้า ๑๐๑)

กระจงกับเสือ - ต่อจากหน้า ๑๑

ข้าเห็นนายทหารของพระราชามา และคนเหล่านั้นช่วยกันทำทาง ให้พระราชาสด็จผ่านไปยังดินแดน ไกลโพ้น ข้ากลัวก็เตรียมจะวิ่งหนี แต่คนพวกนั้นจับตัวไว้ได้แล้วเอาไป ถวายพระราชาทูว่าข้าไปพยายาม กัดกันขจัดขวางพวกเขาในการทำทาง จึงขอให้พระราชาทรงตัดสินลงโทษ พระราชาเป็นกษัตริย์ฉลาด หลึกแหลม ทรงยังยุติธรรมอีกด้วย ฉะนั้นแทนที่จะประหารข้า จึงได้ มอบงานให้ข้าทำ พระองค์ทรงสั่ง ให้เฝ้าเข็มขัดของพระองค์”

“เข็มขัดของพระราชารึ” เสือถาม น้ำเสียงไม่ค่อยเชื่อ “ไหนล่ะ เข็มขัดพระราชายูที่ไหน”

“อยู่นี่ไงล่ะ” ก้นจิลพูดพลางๆ ไปยังงูเห่าที่นอนขดอยู่ใกล้ๆ เสือมองตามมือซึ่งพอได้เห็นเข้าก็นึก ชอบใจ “อ้อ นรีเข็มขัดพระราชานี้เข้าที่นี้” เสือรำพึง “ใหญ่ดี สีสวยแปลกกลมห้ศรรย” คิดไปคิดมา คิดอยากจะลองคาดเสียเอง ดังนั้น เสือจึงค่อยราช้อลง หันมาพูดกับ ก้นจิลแต่โดยดีว่า

“นี่แน่ะ ก้นจิล ทำไมเจ้าไม่ลองให้ข้าเข็มขัดนั้นคาดดูสักครู่หนึ่งล่ะ คุญเดียวเท่านั้นละ”

“ได้โปรดเถิดท่าน” ก้นจิล

แย้งอย่างร้อนรน “ที่จริงไม่ว่าท่านจะโปรดให้ข้าทำอะไร ข้าเป็นยินดีทำตามทุกอย่าง แค่นี้ขัดข้องเหลือเกิน เพราะพระราชาทรงห้ามเด็ดขาด ไม่ยอมให้ใครมาแตะต้องเข็มขัดของพระองค์”

ได้ยินก้นจิลขัดขืนเช่นนั้น เสือชักไม่ถูกใจจึงขนาดแขกเขี้ยวคำรามออกมาว่า

“หมาขี้ความว่าเจ้าจะไม่ยอมให้ข้าเข็มขัดพระราชานี้ของเจ้าคาด แม้แต่คุญเดียวนี้ ทั้งๆที่เจ้าก็จะถูกข้าฆ่าตายในคุญในยามนี้อยู่แล้ว”

ก้นจิลถอยหลังกรุดราวกับว่ากลัวเกรงเสียเต็มประดา รีบละล้าละถลักพูดขึ้นว่า

“เชิญเลย ท่าน เชิญเลย ข้าเป็นทาสของท่าน ท่านอยากทำอะไรก็ทำได้ แต่ว่าถ้าข้าให้ท่านลองเข็มขัดเข็มขัดพระราชานี้แล้วละก็ ขอนท่านได้โปรดคอยสักประเดี๋ยว คอยให้ข้าวิ่งไปให้พ้นจากที่นี่ให้ไกลสักหน่อยก่อน ไม่อย่างนั้นถ้าใครมาเห็นเข้าว่าข้ามาเข็มขัดพระราชานี้ที่ใครจะต้องไม่ได้ให้ท่านเข็มขัดเค็ดครือน”

เสือกักคอง และก้นจิลก็วิ่งหนี

ปรี๊ดไปจากที่นั่น ไปหาที่ซ่อนหลังต้นไม้ใหญ่ พอแน่ใจว่าก้นจิลหนีไปไม่เห็นตัวแล้ว เสือกก็ค่อยๆ ขำก๊วเข้าไปใกล้สิ่งที่ก้นจิลเรียกว่าเข็มขัดพระราชานี้ แล้วก็ค่อยๆ ยกสิ่งนั้นขึ้นเข้ากับเอวของตัว แต่สิ่งนั้นเป็นสิ่งที่ไม่มีชีวิต เมื่อถูกปลุกให้ตื่นขึ้นโดยไม่ทันรู้เนื้อรู้ตัวเช่นนั้น ด้วยความตกใจก็พันเสื่อไว้โดยรอบ และไม่แต่เท่านั้น ยังรัดเสื่อนั้นแน่นเข้าๆ เสือเองก็ตกใจเพราะคาดไม่ถึง ยังคิดงูก็ยังรัดจนเสือแทบจะหายใจไม่ออก ก้นจิลได้ยินเสือกกรางออกมาด้วยความเจ็บปวด เมื่อเห็นเสือกใกล้จะหมดลมเช่นนั้นแล้ว ก้นจิลก็ไหลออกมาจากที่ซ่อน แล้วร้องว่า

“โฮ โฮ ท่านเสือก ทำไมท่านช่างโง่เขลาอย่างนั้น จนต้องมาตายอย่างนี้ ตายเพราะความโง่เขลาของตัวแท้ๆ ที่เค็ดว ทำไมเป็นไปไม่ได้เช่นนั้น”

ยังไม่ทันที่เสือกจะสิ้นใจได้ ก้นจิลก็วิ่งหนีหายเข้าไปในป่าเสียแล้ว

ก้นจิลกับเสือกงอนกันไม่พิน ฉะนั้นถึงแม้เสือกตัวนั้นจะสิ้นชีวิตไปแล้ว เสือกตัวอื่นก็ยังคงมีอีก ดังเช่นวันหนึ่งตอนบ่ายมากแล้ว แดดร่มลมตก อากาศกำลังสบาย→

กันจิลก็เลยถือโอกาสพักผ่อนอยู่
ได้ร่มไม้ ทันใดนั้นก็รู้สึกโดย
สัญชาตญาณแห่งการหนีภัยว่าตัวไม่
ได้อยู่ที่นั่นแต่ลำพังเสียแล้ว กันจิล
รู้สึกว่ามีใครกำลังจ้องตนอยู่ และก็
รู้ได้ว่าจะเป็นใครไปไม่ได้ นอกจาก
สัตว์ที่ประสงค์ชีวิตตนเท่านั้น คิด
แล้วก็ชักจะไม่สบายใจ แต่ทันใด
นั่นเอง เสือหนุ่มตัวหนึ่งโผล่มาจาก
ไหน กันจิลก็บอกไม่ได้ มายืน
จังกายอยู่ตรงหน้าเสียแล้ว กันจิลยัง
ไม่เคยเห็นเสือตัวนี้มาก่อนเลย พอ
เห็นเขาก็อดตกใจไม่ได้ถึงกับวิ่งหนี
ไม่ไหวเอาทีเดียว เสือร้องทัก
ขึ้นว่า

“ฮะ ฮะ กันจิล ข้าเฝ้าดูเจ้าอยู่
นานแล้ว แล้วก็อดกระหึ่มไม่ได้ว่า
เจ้าคงช่วยให้ข้าได้กินอาหารอันโอชะ
เสียสักวันนี้นั่น ข้าไม่ได้กินอะไร
มาตั้งสองวันแล้ว เพราะหาเหยื่อ
ไม่ได้ ได้มาเจอเจ้าวันนี้นับเป็น
โชคเต็มมหาศาลทีเดียว”

กันจิลก็อวยรวบรวบสติได้ รีบ
ก้มหัวให้เสืออย่างนอบน้อม อย่างที่
ตนมักจะทำแก่เสือทุกๆตัว แล้วก็
พูดขึ้นว่า

“ข้าก็ยินดีที่ได้มารู้จักท่านใน
วันนี้ และก็เป็นที่น่าที่ของข้าที่จะ
สนองให้เป็นไปตามความปรารถนา
ของท่าน ท่านจะกินข้าข้าก็ไม่ว่า
แต่ข้าขอภัยเถอะ ท่าน ข้าไม่เชื่อ

หรอกว่าตัวข้าจะเป็นอาหารอันโอชะ
ของท่าน เพราะดูตัวข้าสิ ตัวแค่นี้
เอง ที่ไหนจะช่วยให้ท่านอิ่มท้องได้
แต่ถ้าท่านจะไว้ชีวิตข้าให้นานต่อไป
อีกสักหน่อย ข้าก็จะหาอาหารที่
เหมาะแก่ท่าน ทั้งอิ่มทั้งอร่อย”

“ก็น่าสนใจอยู่” เสือพูดพลาง
มองดูกันจิลทั่วตัวตั้งแต่หัวไปจดหาง
“แต่ไม่รู้ว่าเจ้าเชื่อเจ้าดีหรือไม่”

“ไม่เชื่อข้า” กันจิลพูดอย่าง
เสียใจ “ทำไมล่ะ เพียงแต่ตามข้ามา
เท่านั้น ข้าก็จะหาอาหารที่เหมาะสมแก่
เจ้า ผู้เป็นเจ้าเป็นนายในป่าใหญ่
แล้วยังจะสงสัยอะไรอีก”

เสือตัวนี้ยังหนุ่มอยู่ ดังกล่าว
แล้ว เพราะฉะนั้นจึงไม่ค่อยรู้เรื่อง
อะไรในป่านัก และที่จริงไม่รู้เรื่อง
อะไรเกี่ยวกับกันจิลเลย เสือหนุ่ม
ตัวนี้หารู้ไม่ว่า ขณะที่กันจิลพูดอย่าง
นอบน้อมนี้ ในสมองของกันจิล
กำลังคิดแผนการอะไรอยู่ แผนการ
เอาตัวรอด รอดพ้นจากเงื้อมมือ
ของเสือ

เสือจ้องดูกันจิลอีกครั้งหนึ่ง
แล้วก็ยอมทำตาม กันจิลจึงจัดแจง
พาไป กันจิลกระโจนนำหน้าไป มี
เสือดตามมาติดๆ คุ้ยเคี้ยวก็มาถึง
บ้านเล็กๆ หลังหนึ่งสร้างด้วยไม้ไผ่
ลำใหญ่ๆ แข็งแรงเรียบร้อย ประตู
เปิดกว้าง กันจิลร้องเชิญขึ้นว่า

“เชิญเข้ามาในบ้านของข้า

เข้ามานั่งก่อนซิท่าน พักผ่อนให้
สบาย ตรงหน้านั้นนั่งไล่ล่าอาหาร
ของท่านที่ข้าบอก” กันจิลพูดพลาง
เข้าไปยังแพะตายที่อยู่บนพื้นห้อง
แล้วพูดต่อไปว่า “นั่นไม่ใช่อาหาร
อันโอชะหรอกหรือ ข้าเพิ่งได้มาเมื่อ
เช้านี้เอง เพราะวันนี้เป็นวันเกิด
ของข้า แต่ท่านเป็นแขกพิเศษ ข้า
ขอเชิญท่านกินให้อร่อยทีเดียว เคี้ยว
คอยเคี้ยว ข้าจะไปหาเหล้ามาเลี้ยง
ท่าน”

พูดแล้วก็ก้มหัวคารวะอย่าง
นอบน้อมออกจากที่นั่นไป ถ้าเสือ
อายุมากกว่าสักหน่อย เสือคงจะรู้
ว่าบ้านน้อยหลังนี้หาใช่บ้านใช้ช่อง
อะไรไม่ แท้ที่จริงคือจันดักเสือ ซึ่ง
เสือตัวนี้หารู้ไม่ พอค่อยๆ เข้าไป
ข้างใน และน้ำลายสอเมื่อเห็นแพะ
ตายตัวนั้น แต่พอเสือแตะร่างแพะ
ตัวนั้น เสียงประตูบ้านนั้นก็ดัง และ
ตกลงสู่พื้นดังปัง กันจิลที่เฝ้ามองดู
เสือทุกระยะ ก็โผล่ออกมาจากกอไผ่
ไม่ไกลจากนั้น แล้วไปยืนอยู่หน้าจัน
ดักเสือ นั้น พลาดพูดว่า

“นี่ไล่ล่าอาหารเย็นของท่าน
กินเสียให้อิ่ม เพราะท่านจะได้กิน
เป็นครั้งสุดท้ายแล้ว เคี้ยวคนเขาก็ก
จะมาจัดการกับท่าน ลากของท่าน
สวัสดิ์ ฮ่า ฮ่า ฮ่า”

พูดพลางหัวเราะว่า โจนเข้าป่า
หายไประหว่างผาสุก ♣

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนานาชาติ

จระเข้กับจะกวด (นิทานฟิลิปปินส์)

ชาวฟิลิปปินส์คงใกล้ชิดกับสัตว์น้ำทั้งสองประเภทคือจระเข้กับจะกวด จึงมีเรื่องเล่าเกี่ยวกับสัตว์ทั้งสองนี้หลายเรื่องด้วยกัน ดังเรื่องจะกวดข้างขรavailที่เล่าไว้ เรื่องนี้เป็นเรื่องอธิบายว่า ทำไมจะกวดจึงมีถิ่นสองแฉก แต่ชาวฟิลิปปินส์เรียกว่ามีสองถิ่น เรื่องเล่าตามที่แมกซีโม ราโมส เล่าไว้ในนิทานพื้นบ้านของฟิลิปปินส์ ดังนี้

ครั้งหนึ่งขณะที่จระเข้กำลังว่ายน้ำอยู่ในแม่น้ำ ได้พบกับจะกวดเข้า จระเข้ก็ได้ถามจะกวดว่า

“เออ จะกวด เจ้ากินอะไรเป็นอาหารนะ”

“กินปลา” จะกวดตอบ “ปลาเป็นอาหารของจะกวดผู้เป็นเผ่าพันธุ์ผู้ดี”

“แล้วจะกวดไปได้ปลามาจากไหนล่ะ” จระเข้ซัก

“เราจับเอาในแม่น้ำนั่นแหละ” จะกวดตอบ “เราพวกจะกวดไม่กินอย่างอื่นหรือกนนอกจากปลาเป็นๆ นี่ข้าก็กำลังจะมาจับปลาไปกินเป็นอาหารเย็นอยู่นี่เองเล่า”

“ข้าคิดว่าเจ้าคงจะจับได้แค่ปลาตัวเล็กๆเท่านั้นละมัง” จระเข้พูด “อย่างเจ้าคงจะดำลงไปใต้น้ำลึกๆไม่ได้หรอก แล้วปลาใหญ่ๆมันก็มีอยู่แต่ใต้น้ำลึกตรงกันแม่น้ำในน้ำตื้นนั้นมันมีปลาตัวเล็กๆทั้งนั้นแหละ”

“ข้ายอมรับละว่าตัวเจ้าจะใหญ่กว่าข้า” จะกวดตอบ “แต่ว่าเรื่องดำน้ำแล้ว ข้าว่า ข้าดำได้ลึกกว่าเจ้านะ”

จระเข้หัวเราะพลาญพูดว่า “หนอยแน่ เจ้าคิดว่าเจ้าดำน้ำได้ลึกกว่าเจ้าพ่อทองน้ำอย่างนั้นหรือ”

“โอ๊ย ไม่เห็นเกี่ยวกับข้าเลยว้า เจ้าจะเป็นเจ้าพ่อทองน้ำหรือไม่” จะกวดตอบ “ถ้าเจ้าอยากดู ข้าจะแสดงให้ดูก็ได้ว่า ข้าจะอยู่ในน้ำได้นานกว่าเจ้าแค่ไหน”

จระเข้หัวเราะอีกแล้วถามว่า “ไหน ไหน เจ้าจะแสดงยังงัยให้ข้าดู”

“มาดำน้ำแข่งกัน” จะกวดท้า “ใครอยู่ในน้ำได้นานกว่าก็แปลว่าดำน้ำได้ลึกกว่า”

“เออ ข้าที่ ข้าที่” จระเข้พูด

ด้วยความพอใจ เชื่อกันว่าตนเองมีตัวใหญ่กว่าจะกวด อย่างไรเสียก็ต้องอยู่ในน้ำได้นานกว่าจะกวดแน่นอน ดังนั้นจึงตอบตกลงว่า “เอ้า ตกลงมาดำน้ำแข่งกัน”

“ถ้าข้าชนะเจ้า เจ้าจะให้อะไรข้าล่ะ” จะกวดถาม

“ข้าจะไม่อะไรล่ะ มีแค่ถิ่นเท่านั้น” จระเข้พูด “ถ้าเจ้าชนะข้า ข้าจะให้ถิ่นเจ้า และถ้าข้าชนะเจ้า เจ้าก็ต้องเอาถิ่นมาให้ข้า ใครแพ้ในการแข่งขันครั้งนี้ละก็ แปลว่าเป็นพวกโกหกโกโล้วกลับตะแคง พวกเหล่านี้ควรต้องถูกตัดลิ้น จะได้พูดตะลปตะแคงต่อไปอีกไม่ได้”

“ที่เจ้าว่ากันนั้นว่าจริง” จะกวดเห็นด้วย “ถ้าข้าชนะ ก็แปลว่า เจ้าโกหกตะลปตะแคง แล้วข้าก็จะได้ลิ้นของเจ้ามาด้วย” (ต่อหน้า ๑๐๘)

“เพ็งกลับเระจะ อรณ มาขอผมแฉวนเลยแฉวะ
มาหา เมื่อกันดูเหมือนจะเห็นคุณภาสุบนรตเมดณะ จะไซ้
หรือไมไซ้ไมแน่ สวณกันเคียวเคียวเท่านั้นเอง แต่คิดว่า
กงจะไซ้ หน้าตาหล่อเพียวยังงั้นไม่ก้อยจะมีใครเหมือน
หรือก”

หล่อนพูดเรื่อย ๆ แล้วก็หัวเราะอย่างไม่มีความหมาย

อะไรคือหล่อนนัก

ไม่มีความหมายเพราะภาสุกับหล่อนห่างกันไปนาน
ต่างคนต่างมีชีวิตไปคนละทางเสียหลายปี

แต่มันก็ไมไซ้ทางขนาน ชนิดที่จะไม่มีโอกาสมา
บรรจบกันได้ มีไซ้หรือ

(อ่าน ต่อ ฉบับ หน้า)

จระเข้กับจะกวด - ต่อจากหน้า ๑๕

“โดยทำนองเดียวกัน ถ้าข้า
ชนะเจ้า” จระเข้พูด “ก็เป็นอันว่า
เจ้าโกหกกลบตะแคง แล้วข้าก็จะได้
ถิ่นของเจ้ามาด้วย”

แล้วสัตว์ทั้งสองก็ตกลงกันว่า
ในวันรุ่งขึ้นจะมาคำน้ำแข่งกันตรง
แม่น้ำที่พบกันนั้น “พรุ่งนี้มาแน่ๆ
นะเจ้า” จระเข้ท้าทาย “ถ้าไม่มา
ข้าก็ต้องไปหาตัวเจ้า ลากตัวมา
จนได้เทียวละ”

เช้าตรู่วันรุ่งขึ้น พอตะวันขึ้น
ทั้งจระเข้กับจะกวดก็มาพบกันตรง
แม่น้ำนั้น จระเข้ถามว่า “เจ้าเตรียม
ตัวพร้อมแล้วหรือ”

“เจ้าพร้อมยังงี้ ข้าก็พร้อม
ยังงั้นแหละ” จะกวดตอบ

ต่อจากนั้นสัตว์ทั้งสองก็กลาน
ไปยังริมตลิ่ง สุดลมหายใจเข้าไป
จนเต็มปอด แล้วก็ก้อยๆ ค้างลงไปใน
น้ำ

จะกวดรู้ว่าตัวเองอยู่ในน้ำได้
ไม่นานเท่าจระเข้หรอก คุ้ยอวดเก่ง
ไปอย่างนั้นเอง ขณะอยู่ในน้ำ ก็อด
รำพึงไม่ได้ว่า

“ทำใจดีละ ถึงจะเอาชนะ
จระเข้ได้ ถ้าเกิดไปแพ้จระเข้เข้าละก็
เป็นต้องเสียถิ่นให้มันแน่ๆ ที่เคียว”

คิดดังนั้นแล้วก็ว่ายห่างออกไป
จากที่ตลิ่งนั้น แล้วก็แอบผุดขึ้นมา
หายใจเหนือน้ำ พร้อมกันนั้นก็เฝ้าดู
จระเข้ เผื่อว่าจระเข้จะแอบผุดขึ้นมา
เหนือน้ำอย่างคนบ้าง ข้างฝ่ายจระเข้
หาได้เฉื่อยใจไม่ว่าจะกวดจะเล่น
โกงเช่นนั้น เมื่อเริ่มต้นแข่งขัน ก็
ตั้งหน้าตั้งตาดำน้ำลงไป ดำลงไป
ลงไปจนกระทั่งถึงก้นแม่น้ำ แล้วก็
กลับตา ถลันใจ กบดานนิ่งอยู่ตรง
ก้นแม่น้ำนั้นเอง จึงไม่มีโอกาสได้รู้
ได้เห็นว่าจะกวดทำอย่างไรบ้าง จน
ในที่สุดเมื่อจระเข้แน่ใจว่าจะกวดไม่
อาจจะกบดานอยู่ก้นแม่น้ำได้ต่อไป
และกงตะกายขึ้นไปบนผิวน้ำเสีย
แล้ว จระเข้จึงไล่จากที่นั้น ผุดขึ้น
มาเหนือน้ำบ้าง

จะกวดแลเห็นน้ำเป็นฟองปุดๆ
เช่นนั้น ก็รู้ได้ทันทีว่าจระเข้คงกำลัง
ผุดขึ้นมาเหนือน้ำแล้ว จึงก้อยๆ ค้าง
ลงไป ไม่ยอมให้จระเข้แลเห็นว่า

ตนเองโผล่ขึ้นมาเหนือน้ำก่อน

ฝ่ายจระเข้เมื่อโผล่ขึ้นมา ไม่
แลเห็นจะกวดลอยคออยู่ในน้ำ ก็คิด
ว่าจะกวดคงทนอยู่ในน้ำนานไม่ไหว
กงวังหนีไปเสียแล้ว ในขณะที่จระเข้
กำลังตั้งเล่ห์ว่าจะไปตามหาจะกวด
ยังที่อยู่หรือไม่ ก็ได้เห็นจะกวด
ก้อยๆ โผล่ขึ้นมาพ้นน้ำ พอเห็น
จระเข้ขึ้นมาอยู่เหนือน้ำก่อนตน
เช่นนั้น จะกวดก็หัวร่อว่า

“ฮ่า ฮ่า ฮ่า เจ้าแพ้แล้ว
จระเข้ เจ้าแพ้ข้าแล้ว ข้าได้ถิ่น
ของเจ้าละกราวนี้”

จระเข้ไม่รู้เลยว่า จะกวดเล่น
โกงตัว ก็รู้สึกอับอายขายหน้าเป็น
อย่างยิ่ง ถึงกับพูดว่า

“เอละ ข้ายอมรับว่าเจ้าดำน้ำ
เก่งกว่าข้า” พูดแล้วก็กลนของตัว
ให้จระกวไป เพราะฉะนั้น สืบต่อ
มาจนทุกวันนี้จะกวด ลูกจะกวด
หลานจะกวด เหลนจะกวดจึงมีถิ่น
สองอัน ส่วนจระเข้ ลูกจระเข้
หลานจระเข้ เหลนจระเข้จึงไม่มีถิ่น
เพราะถูกจะกวดโกงเอาไปนั่นเอง

บรรจบ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

เต่าผู้ชนะ นิทานอาฟริกา (ในยี่เรียดวันออก)

ถึงเต่าจะตัวเล็ก เชื่องช้า แต่ก็เป็นที่เอ็นดูของทุกคนทั่วไป ไม่ว่าใครจะเล่าเรื่องเต่า มักจะเล่าอย่างนิยมยินดี ทั้งที่เต่าออกจะเจ้าเล่ห์เจ้ากล เจ้ามารยาสาโดยอยู่ไม่น้อยก็ตาม คนอาฟริกาก็เช่นเดียวกัน ดังที่แกลลัน อาร์นีออตเล่าไว้ในเทพนิยายอาฟริกา ดังต่อไปนี้

ครั้งหนึ่งในฤดูแล้ง ในขณะที่สัตว์ทั้งหลายกำลังอยู่กันอย่างเป็นสุขในป่าใหญ่แห่งหนึ่งในอาฟริกา เสือดาวผู้ชอบอวดตัวหึ่งผยอง เห็นว่าฤดูแล้งเป็นฤดูที่จะต้องสร้างบ้านที่พิศมัย จึงบ่าวประกาศให้สัตว์กลุ่มหนึ่งที่กำลังพักผ่อนในตอนบ่ายฟังว่า “ในบ้านไม่มีใครสร้างที่อยู่ได้รวดเร็วเท่าเราหรอก ฟรุ้งนเถาะ ข้าจะให้สมัครพรรคพวกของข้าช่วยข้าสร้างบ้านอย่างหรูหราที่สุดทีเดียว”

ฟังแล้วสัตว์เหล่านั้นก็ตั้งเสียงกันแข็งแซ่ หมูบ่าบ้นออกมาว่า “ทำไมเสือดาวถึงได้คิดว่าตัวเขาพิเศษกว่าพวกเราๆ เห็นจะเป็นเพราะเขามั่งคั่ง มีสมัครพรรคพวกมากละมัง”

“เพื่อความโอ้อวดของเสือดาวเหลือเกินแล้ว” กวางบ่นขึ้นบ้าง

“เราจะมีทางทำให้เขาเลิกโอ้อวดได้บ้างไหม”

“ข้าคิดว่าเราคงไม่มีทางทำได้หรอก” งูเหลือมพูด “แต่ข้าก็ปรารถนาเหลือเกินให้พวกเราสักกายพยายามทำให้ได้”

เสียงเสือดาวตะโกนร้องมาอีกว่า “มีใครบ้างที่จะวางเดิมพันกับข้า ฟรุ้งนเถาะ พอตะวันขึ้นข้าก็จะลงมือสร้างที่เดียว ใครบ้างที่จะลงมือสร้างบ้านพร้อมกับข้า แต่ต้องให้เสร็จก่อนข้า”

สัตว์ทั้งหลายพากันผุดลุกผุดนั่ง แล้วก็จ้องหน้ากัน ไม่พูดจาว่าอะไร ต่างรู้ว่าเสือดาวข่มขู่ทำได้อย่างพูด ฟรุ้งนเถาะก็มีสมัครพรรคพวกมากอยู่ช่วยเหลืออยู่ ต่อจากนั้นสัตว์เหล่านั้นต่างก็ค่อยๆ หายเข้าไปในป่าที่ละตัวๆ

“พวกขี้ลาดคาขาว” เสือดาวร้องตะโกนไล่หลังไป ไม่มีใครเลย

หรือในพวกเจ้าที่กล้าพอจะรับคำท้าของข้า”

ในขณะที่สัตว์ดังกล่าวพากันละเงาร่มที่พิศมัยเข้าป่าไปนั้น เต่าก็บังเอิญผ่านมาทางนั้นพอดี และขณะที่สัตว์ต่างๆ พากันเบียดเสียดผ่านไป เต่าก็ขวางทางไว้ถามขึ้นว่า

“เกิดอะไรขึ้น ทำไมพวกเจ้าจึงทิ้งเงาร่มตอนบ่ายๆ อย่างนี้ไปเสีย”

“จะมีอะไร ก็เจ้าเสือดาวอีกนั่นแหละ” หมูบ่าตอบ “พวกเราละเบือเรื่องโอ้อวดของเขานัก จนเราทนไม่ไหวจึงได้พากันไปหาที่ที่เงียบกว่าสงบกว่าพักผ่อน”

เต่าตอบยกมือไม่ได้ว่าเสือดาวมีวิธีโอ้อวดอย่างไรถึงได้เป็นที่รำคาญของสัตว์อื่นๆ ทั่วไปหมด เมื่อขอรู้อย่างนั้นแล้ว เต่าก็ค่อยเดินช้าๆ อย่างมั่นใจตรงไป (อ่านต่อหน้า ๑๐๐)

ทำไม? - ต่อจากหน้า ๒๐

ทุกข้อความวิคกนั้นแหละมาก

“นั่นจะอพยพพวกเขาไปไหน
คะนั่น” บวนิลลาม

ส่วนบัวงามนั้นดูเหมือนหล่อน
กำลังคิดมากกว่าจะอยากถามอะไร
คิดด้วยความปวดร้าวแทน
สีหน้าต่างๆเหี่ยวของผู้คนเหล่านั้น

พวกเขาไม่รู้ด้วยต่อการแบ่ง
แยกกันระหว่างลัทธิการปกครอง ไม่
รู้กับการช่วงชิงอำนาจของใคร
แต่คนที่ต้องขากลำบากที่สุด
ต้องเสี่ยงกับความตายอยู่ตลอดเวลา
คือพวกเขา

เสียงผู้พันตอบว่า

เด้าผู้ชนะ - ต่อจากหน้า ๑๕

หาเสือดาว จนกระทั่งได้เผชิญหน้า
กัน

“อู๋นเอง” เด้าพูดขึ้น “ทำไม
ท่านถึงได้ผลักดันให้สัตว์ทั้งหลาย
ละทิ้งไปละ ท่านเสือดาว”

“ข้าไม่ทำอะไรอย่างนั้นหรอก”
เสือดาวตอบ “ข้าเพียงแต่ถามว่าจะ
มีใครวางเดิมพันพนันกับข้าไหม
ในการสร้างบ้านที่พักอาศัยของ
ใครจะเสร็จก่อนกัน”

“อ้อ เป็นอย่างนั้นเองหรือ
หรือ” เด้าพูดพาดพิงอย่างรวดเร็ว
ผลิตกับความเชื่องช้าของตน “จะลง
มือเมื่อไหร่ละ แล้วจะเอาอะไรเป็น
รางวัล”

เสือดาวหัวเราะอย่างรู้สึก
สมเพชเด้า พลาดพูดว่า “เจ้าคิดหรือ
ว่าเจ้าจะสู้ข้าได้ ข้าจะไม่ขอแข่ง
กับสัตว์ตัวกะจ้อยรอยแล้วก็เชื่องช้า
อย่างเจ้าหรือ”

ได้ยินเช่นนั้น เด้าออกจะ
รำคาญความขกตบข่มท่านของ

เสือดาว จึงถามซ้ำอีกว่า “เอาอะไร
บอกมาก็แล้วกันว่าจะลงมือเมื่อไหร่
แล้วจะเอาอะไรมาเป็นรางวัล”

“อ้อได้สิ” เสือดาวตอบ “เรา
จะลงมือกันตั้งแต่ตะวันขึ้นพรุ่งนี้เช้า
ละ และจะมีรางวัลให้ ๔๐๐ เบย”

เด้าก็ตกลงและค่อยๆ เดินจาก
ที่นั่นไปหาที่ที่สงบแห่งหนึ่ง แล้วก็
พักอยู่ตรงนั้นช้านานและนั่งเหมือน
ก้อนหิน จนในที่สุดก็คิดว่าควร
จะทำอย่างไรต่อไป คิดได้เช่นนั้น
แล้ว เด้าก็รีบออกจากที่นั่นตรงไป
หาเพื่อนๆ และเพื่อนๆ ของเด้าอด
สนใจไม่ได้เมื่อได้ยินเด้าบอกว่า
ตนไปรับคำท้าของเสือดาว แม้
กระนั้นเพื่อนๆ ของเด้าก็รับปากว่า
จะไปช่วยเด้าตั้งแต่รู้ที่เด้าในวัน
รุ่งขึ้น

ครั้นถึงวันนัด เสือดาวกับ
สมัครพรรคพวกก็จัดแจงชุดหลุม
กว้าง ช่วยกันเทน้ำที่ไปตักมาจาก
ลำธารใกล้ๆ ลงไป แล้วก็พากันลงไป

“ถ้าพวกหนูยึดเมืองได้ พวก
เราก็ตองถอยออกมาจากเมือง อาจ
ต้องยึดเอาหมู่บ้านนี้เป็นที่ตั้งมั่น
ชั่วคราว แต่ก็ไม่น่าแน่ว่าจะทานเอา
ไว้อยู่ คราวนี้ดูจะถูกระดมเข้ามา
หนักกว่าคราวไหนๆ”

(อ่านต่อฉบับหน้า)

ข้าเพื่อผสมน้ำกับดินให้เข้ากันเตรียม
จะนำไปก่อกำแพง

เด้ากับเพื่อนๆ ก็ทำอย่างเดีย
วกัน แต่ถ้าเสือดาวเฝ้าดูอย่างใกล้ชิด
ก็คงจะได้เห็นเด้ากระซิบบอก
เพื่อนฝูงที่มาช่วยกันทำงาน และคง
จะสังเกตเห็นได้ว่าพวกของเด้าพากัน
ไปตักน้ำตรงอีกทางหนึ่ง คนละทาง
กับที่พวกของเสือดาวตัก

ในขณะที่ต่างกำลังทำงานอย่าง
แข็งขันอยู่นั้น เด้าก็ได้เดินไปยังที่
ที่พวกของเสือดาวตักน้ำอยู่ แต่ไม่ได้
ไปตามลำพัง มีคณะนักดนตรี ตีกลอง
ร้องเพลงเดินระบำตามไปด้วย แล้วก็
ตบวงเล่นกันตรงใกล้ๆ กันนั้น เสียง
เพลงดังขึ้นว่า

“วางลงเถะหมอน้ำ มาเดิน
รำกันวันนี้ ถ้าธรรยงค์มี คนตรี
จะหมด”

เด้าเฝ้าดูด้วยความพึงพอใจ ใน
เมื่อเห็นพวกของเสือดาวต่างวาง
หมอน้ำลง แล้วก็ไปร่วมเดินรำกัน

เสียงกลองนั้นก็ช่างเร้าใจจนไม่มี
ใครทนทำงานต่อไปได้ ต่างชวนกัน
มาร่วมวงร้องเพลงเต้นรำกันอย่าง
สนุกสนาน ไม่ผิดกับงานฉลองการ
แต่งงาน

แต่ขี้มแล้วรำพึงว่า “ช่างวิเศษ
เสียงนี้กระไรที่พวกของเราไม่ได้ยิน
เสียงร้องรำทำเพลงนี้ เดี่ยวต้องกลับไป
ดูซิว่าทำกันไปได้แค่ไหนแล้ว”

และเขาก็ได้เห็นพวกของตัวข้า
โคตรเสร็จแล้วและกำลังเริ่มก่อ
กำแพง แต่ของเสือดาวนั้นยังไม่ได้
กับหน้าเกิน ไปกว่าพื้นบ้านเลย
แต่ได้เห็นเสือดาวเดินไปเดินมาอย่าง
งุ่มง่ามด้วยความฉงนสงสัย ว่าพวก
ที่เอามือไปตักน้ำที่ถ้ำธาร เหตุใด
จึงไปนานนัก

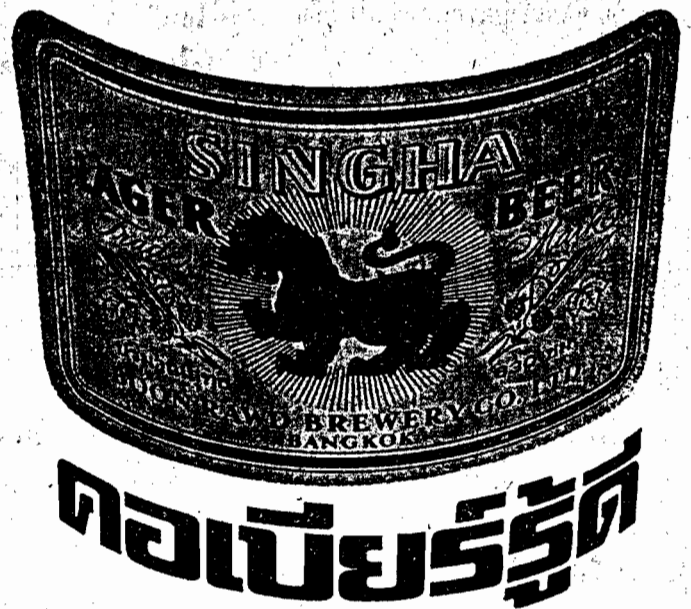
ทันใดนั้นเสือดาวก็ส่งสมุนเท่าที่
มีอยู่ทันนั้นไปดูว่าเกิดอะไรขึ้น แต่
เมื่อไปถึงที่หมาย พวกที่ไปตาม
ได้ยินเสียงเพลง เห็นเขาเต้นรำกัน
แล้วอดใจไว้ไม่ไหว เลยเข้าไปร่วมวง
กับเขาด้วย

ตลอดเวลาที่อยู่กับสหายกำลัง
ทำงานอย่างไม่หยุดยั้ง กำแพงที่ก่อ
ก็สูงขึ้นๆ ทุกขณะ เสือดาวก็แลเห็น
ยิ่งเห็นก็ยิ่งโกรธ จึงส่งเมียไปดูซิว่า
เกิดอะไรขึ้น แต่เมื่อไปถึงถ้ำธาร
ตรงที่สมุนของเสือดาวตักน้ำกัน
เสียงเพลงก็ดังก้องว่า

“วางลงเถะหม้อน้ำ มาเต้นรำ
กันวันนี้นะ ถ้ำธารยังงมมี คนตรีจะ
หมด”

ได้ยินเสียงเร้าใจเช่นนั้น เมื่อ
เสือดาวก็ตื่นเต้นดีใจจนอดใจไว้ไม่
ไหว ต้องโคดเข้าไปร่วมวงเต้นรำกับ
เขาด้วย ลืมหมดเลยว่าใครให้ตนให้
มาทำไม ปลื้มเสือดาวให้โกรธ
งุ่มง่ามหนักยิ่งขึ้น เมื่อสังเกตเห็นเต่า
กับพรรคพวกก่อกำแพงเสร็จแล้ว
และกำลังจะขึ้นหลังกายอยู่แล้ว
ในที่สุดเสือดาวก็ตัดสินใจไปดู

เองว่าเกิดอะไรขึ้น กรันเดินใกล้
เข้าไปๆ เสียงกลองดังมาเป็นจังหวะ
เท้าของเสือดาวที่เดินไปก็ชักจะย่าง
ไปตามจังหวะเพลงซึ่งบรรดาสมุน
ของตนบ้าง เมียบ้างกับชาวบ้านที่มา
ตักน้ำได้ยินเข้าพากันประสมโรงร้อง
กันอย่างครึกครื้นสนุกสนาน ได้ยิน
แล้วเสือดาวก็อดใจไว้ไม่ไหวโคดเข้า
ไปเต้นกับเขาบ้าง ลืมเรื่องบ้านเสีย→

รสชาติเท่านั้นที่ทำให้เบียร์สิงห์
คงความเป็นสิงห์
รสชาติของเบียร์สิงห์ไม่เคยเพี้ยน
สิงห์คือเบียร์...เบียร์คือสิงห์...
คอบีเยอร์สิงห์...

บริษัท บุญรอดบริวเวอรี่ จำกัด

สนิท เสือดาวกระโดดแล้วหมุนตัว ไปตามจังหวะดนตรีที่เสียงกลอง เสียงร้องเพลงยังเร็วขึ้นๆ แล้วก็ดังขึ้นๆ

ท้ายที่สุดแสงตะวันก็ค่อยอ่อนลงๆ พวกเด็กกลองร้องเพลงต่างก็เหนื่อยอ่อน กรันตะวันลับหายไป แล้ว ดนตรีก็ยุติลง ทั้งคนทั้งสัตว์ ต่างก็พากันกลับบ้าน ทันใดนั้นเอง เสือดาวก็นึกขึ้นได้ว่าคนกำลังทำอะไรอยู่ จึงตะโกนเรียกสมุนเสียงดังลั่นว่า

“ไป ไปตักน้ำแล้วรีบกลับไป สร้างบ้าน พวกเจ้ายังอาจยังไปถึงได้ ทำงานมาเสียเวลา ร้องรำทำเพลง อย่างนี้ ในเมื่อมีงานจะต้องทำ”

ตอนนั้นคำมากแล้ว มีคคือไปทั่วทุกแห่ง สมุนของเสือดาวมองอะไร

ไม่เห็นแล้ว ทำอะไรก็ไม่ได้ แต่ก็ยังอุตส่าห์ตักน้ำกลับไปยังที่ที่ชำโกลนเอาไว้ แต่เมื่อใกล้ที่นั้นเข้าไป ก็ได้ยินเสียงกลองร่ำแสดงความมึนซึ้ง เป็นการบ่าวร้องเรียกสัตว์ทั้งหลายให้มารวมกัน กลองนั้นเป็นอาณัติสัญญาณบอกให้รู้ว่า “เจ้าชนะแล้ว” เสียงสัตว์ทั้งหลายพูดกันแซ่ว่า “อ้ออ้อ คุณานที่เตาสร้างซึ่สวยจังเลย เอ๊ะแล้วของเสือดาวล่ะอยู่ที่ไหน”

เสือดาวโกรธหัวฟัดหัวเหวี่ยง ในเมื่อไม่เห็นบ้านของเตาสำเร็จ เป็นรูปเป็นร่างเรียบร้อย แลเห็นเค้นแม่ในแสงสลัวๆ ยามพลบค่ำ มีเตานั่งยิ้มอย่างผู้ชนะอยู่ตรงประตูบ้าน แล้วยังทวงรางวัลเสียอีก เตาดามเสือดาวว่า

เงาเราหู - ต่อจากหน้า ๒๕

“ฉันอยากจะมีส่วนช่วยคุณบ้าง” หล่อนตอบสั้นๆ

“คิดไม่เข้าเรื่อง ก็เราเป็นญาติกัน”

“คุณหวังดีกับฉันมาก ขอบคุณค่ะ ขอบคุณจริงๆ”

เสียงของสไบทองเกรือลง

“เป็นอะไรอีกล่ะ” เขาหันมาถาม

“เปล่า...เปล่าค่ะ” หล่อนตอบเสียงแผ่วเบา

“นี่เป็นการเริ่มต้นชีวิตใหม่ อาจจะมีอะไรใหม่กว่าความมากก็ได้ ใครจะรู้”

“ฉันไม่หวังอะไรนอกจากได้ช่วยตัวเองบ้าง และไม่กินแรงคนอื่น”

“เพราะอะไร” เขาถาม

“ฉันรู้สึกตัวตลอดเวลาค่ะ” หล่อนเงยหน้าขึ้น “ว่าถูกเลี้ยงดูมาตลอด ถ้าได้ทำอะไรบ้าง ก็นึกว่าอยู่

เลขๆเหมือนคนพิการไม่มีความสามารถ”

“ถ้าเต็มใจจะทำงานที่ออฟฟิศของเหมืองก็ดี จะได้ไม่เหงาเกินไป อยู่กับบ้านทั้งวันอาจจะเบื่อ กลางวันไม่ต้องลำบากหาอาหาร”

“แต่อรุณคงสอนไม่ยาก” หล่อนเปรยเบาๆ

“ทำไม” เขาทำหน้างุน

“อยากให้คุณกลับมาทานข้าวบ้าน...กับคุณพ่อ”

“ไหวหรือ แม่คุณ” เขาอดหัวเราะไม่ได้

“ฉันไม่อยากจะเปลี่ยนความตั้งใจเลยล่ะ ไม่หนักหนาอะไร ขอลองดูก่อน”

“ตกลง แต่ถ้ายุ่งยากนัก เธอต้องทำตามฉันนะ”

หล่อนยิ้มออกมาได้หนอยหนึ่ง ไม่ตอบว่าอะไร ระยะทางนั้นยาวนานกว่าจะถึงตัวอำเภอที่ลี้ภัย สไบทอง

เต๋ากับจะกวด - ต่อจากหน้า ๑๕

ไว้อีกคนละตัวก่อนจะโผล่มาพ่นน้ำ
เสือก ชายชราเห็นเช่นนั้น ก็
โดดออกจากที่ซ่อนไล่ตะกรับ แต่
พลาด ตัวทั้งสองหนีรอดเงื้อมมือ
ไปได้ จึงวิ่งไล่ตามไป จะกวดก็
แน่นะ อย่างไรเสือกวิ่งเร็วพอหนี
เอาตัวรอดได้ แต่เต๋าก็กลาน
ตัวมเดียวมัน หนีอย่างไรก็ไม่พ้น
ชายชราตะกรับไว้ได้จึงจัดแจงอุ้ม
เขาไปบ้าน

กรันถึงบ้านชายชราที่เขาเชือก
มาผูกไว้กับเสาเรือนใต้ถุนบ้าน แล้ว
บอกเต๋าว่า

“อยู่ตรงนั้นนะ พรุ่งนี้เอะ
ข้าจะเอาเจ้ามาแกงกินให้อร่อย
ทีเดียว” พูดแล้วชายชราที่ขึ้นเรือน
ไปนอน

ระหว่างนั้นจะกวดก็แอบมา
เมียงๆมองๆ และได้แลเห็นเต๋ายู่
ที่ใต้ถุนเรือนชายชรา เมื่อเพ่งมองดู
ก็เห็นเต๋าสอดมือไว้กับเสา เห็นแล้ว
อดหัวเราะไว้ไม่ได้ ลามขึ้นมาว่า

“เกลอเอ๊ย มาทำอะไรอยู่ที่นี่
นะ ไกลบ้านออก แล้วเอาปลา
เชือกนั้นมาทำไมนะ”

“ก็ถูกจับเป็นเชลยของตาแก่แก
ไปแล้วนี่ซิ” เต๋าคอบตามตรง

“เออ เห็นแล้วละ” จะกวดพูด
พลาทหัวเราะพลาท “ว่าเต๋ว่าเจ้า

ไปทำอะไรเข้าละ”

“ตาแก่นั่นแกล้มลูกสาวสวย
รู้ไหมละ” เต๋าก็อธิบาย “แกอยาก
ให้ข้าแต่งงานกับลูกสาวแก แต่ข้าไม่
อยากแต่ง แกโกรธเลยมัดข้าไว้กับ
เสาโน้นไงเล่า ถ้าข้าไม่แต่งแกก็ไม่
ยอมปล่อยข้า”

“เออ เข้าที่นั่น” จะกวดพูด
“ที่จริงข้าก็หาเมียมานานแล้วไม่
เจอสักที ถ้าได้แต่งงานกับลูกสาวตา
แก่นี่ก็ดีนะซิ ข้าจะไปบอกใครได้
ล่ะว่าข้าอยากแต่งงานกับลูกสาวตาแก่”

“ไม่ต้องไปบอกกับใครหรอก”
เต๋าคำพูด “เพียงแต่เอาเชือกนั้นผูกกับ
เอาเจ้าเข้าไว้ แล้วเจ้าก็ตะเบ็งเสียง
ร้องว่า ‘ข้ายอมแต่งงานแล้ว ข้า
ยอมแต่งงานแล้ว’ ตาแก่แกได้ยิน
เสียงเจ้าเข้า แกก็จะลงมาเอง แล้ว
แกก็จะปล่อยเจ้า ให้เจ้าแต่งงานกับ
ลูกสาวแก”

อารามอยากได้ลูกสาวตาแก่
จะกวดเลยเสียทำไปหลงกลเต๋ารับ
จัดแจงแก้เชือกให้เต๋าคำ แล้วก็เอา
เชือกนั้นมามัดพุงตัวไว้ เสร็จแล้ว
ก็ร้องตะโกนลั่นว่า “ข้ายอมแต่ง
แล้ว ข้ายอมแต่งงานแล้ว”
จะกวดร้องอยู่อย่างนั้นเข้าไปเข้ามา
จนชายชราตกใจตื่น นึกในใจว่า

‘นั่นเต๋ามันร้องอะไรอยู่ใต้ถุน

บ้านเรานะ’

“ข้ายอมแต่งงานแล้ว ข้า
ยอมแต่งงานแล้ว” จะกวดร้อง
ซ้ำขึ้นอีก

แม้จะได้ยินชัดๆ ชายชราที่ยัง
คิดว่าเป็นเต๋าร้องและก็ไม่เข้าใจว่า
ร้องทำไม ร้องเรื่องอะไร ได้แต่
ขยับพรวดลุกมาด้วย แล้วก้าวเข้าไป
ดูใกล้ๆ เห็นแล้วชายชราอดแปลกใจ
ไม่ได้ที่แทนจะเห็นเต๋าคำ กลับกลาย
เป็นเห็นจะกวดถูกมัดอยู่กับเสาเรือน

“วิเศษ วิเศษจริง” ชายชรา
อุทานออกมาด้วยความดีใจ “ข้า
นี่อยากกินเนื้อจะกวดมานานนักแล้ว
เพิ่งจะได้จะกวดตัวอ้วนพลัดเข้ามา
ให้ข้ากินเดี๋ยวนี้เอง”

“ข้ายอมแต่งงานแล้ว ข้า
ยอมแต่งงานแล้ว” จะกวดร้อง
บอกอีก

“ข้าก็จะตัดหัวเจ้าอยู่เดี๋ยวนี้
แล้ว ข้าจะตัดหัวเจ้าอยู่เดี๋ยวนี้แล้ว”
ชายชราวิ่งสวนไป พลาทเงอพรวด
ในมือ

ก่อนที่พรวดจะฟาดลงไปที่คอ
จะกวด จะกวดก็ได้ยินเสียงเต๋าคำ
ซ่อนอยู่ในพุ่มไม้โนกรัว พุดขึ้นมา
“อย่ารีบขมิขมมัน เอาเชือกพันผูก
กับเอว”

ปี ๒๕๔๘ ๑๕.๑.๑๘

บรรจบ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

คุณพ่อขี้บ่น (นิทานยุโรป)

นิทานยุโรปกับเอเชียคงถ่ายทอดถึงกันได้ นิทานเรื่องนี้จึงคล้ายกับนิทานอินเดียหลายเรื่องด้วยกัน ดังเช่นเรื่องหม้อวิเศษ ไฉ่วิเศษ ฯลฯ เรื่องเล่าว่า

ครั้งหนึ่งยังมีชายคนหนึ่งซึ่งมีลูกมากมายเกือบจะเท่ากับจำนวนนกกระจอกในสวน ชายนี้จึงต้องทำงานหนักเป็นที่สุดตลอดทั้งวัน เพื่อให้มีเงินพอเลี้ยงลูก ดังนั้นจึงมักจะหงุดหงิดอิดโรย และไม่ได้หงุดหงิดอย่างคนอื่นๆ ชายลูกมากคนนั้นว่าคำทุกคนทุกสิ่งทุกอย่างจะไปหมด จนคนพากันตั้งฉายาให้ว่า “คุณพ่อขี้บ่น”

ยังนับวันคุณพ่อขี้บ่นคนนั้นก็ยิ่งเบื่องาน ในวันอาทิตย์แทนที่จะไปโบสถ์ก็กลับนอนเอือกอยู่บนเตียง แต่แล้วไม่ช้าก็รู้สึกเบื่อที่จะต้องนั่งอยู่ลำพังคนเดียววันนับเป็นชั่วโมงๆ ไม่ได้คิดอะไรนอกจากจะไปหาเงินที่ไหนมาเสียค่าเช่าบ้าน มองไปมองมาแลเห็นร้านเหล้าตรงข้ามคูร์าเร็งแจ่มใส จึงเดินตรงเข้าไปแล้วก็นั่งลงร่วมโต๊ะกับเพื่อนๆ บอก

แก่ตัวเองว่า “เพียงขับไล่เจ้าตัวสติออกไปหน่อยเท่านั้น” ครั้นเมื่อคุณพ่อขี้บ่นออกมาจากร้านเหล้าหลังจากนั้นนับเป็นชั่วโมงๆ สติก็ไม่ได้ออกมาพร้อมกันด้วยหรือ แต่กระนั้นก็ตาม ชายลูกมากก็ยังพอรู้สึกตัวว่าได้ไปทำการอันไม่ควรเสียทั้งเงินทั้งเวลาจึงยังเสแสร้งหนักขึ้นในที่สุดชายนั้นก็ตัดสินใจว่า

“ไปหานักบุญในถ้ำใกล้สระน้ำดีกว่า บางทีท่านจะบอกเราได้บ้างละมั้งว่า ทำไมคนอื่นโชคชะตาของเขาถึงดีนัก ส่วนเราสิมีแต่เรื่องร้ายๆ ทั้งนั้น”

คิดดังนั้นแล้วก็เดินทางตรงไปยังถ้ำที่นักบุญอยู่ ถ้ำนั้นอยู่ไกลไม่น้อยทีเดียว ทั้งยังต้องขึ้นเขาลงห้วยอยู่ตลอดทาง ในที่สุดก็มาถึงถ้ำที่นักบุญอยู่ ชายลูกมากเกาะประตูและก็ได้มีเสียงถามออกมาจาก

ข้างในว่า “ใครนั่นนะ”

“ข้าเอง ท่านนักบุญ คนที่เขาเรียกกันว่าคุณพ่อขี้บ่นไงละ ท่านคนที่เปื้อนพ้อที่มีลูกมากพอกับนกกระจอกในสวนที่เดียวนั้นแหละ”

“รู้ละ ว่าแต่เจ้ามาที่นี่ต้องการอะไร”

“ข้าต้องการจะรู้ว่าทำไมคนอื่นเขาถึงมีแต่โชคดี ส่วนข้าสิมีแต่โชคร้ายๆ ไป”

นักบุญไม่ตอบว่าอะไร แต่กลับเข้าไปข้างในถ้ำ เมื่อตอนกลับมา ได้ถืออะไรติดมือออกมาด้วย แล้วชี้ให้คุณพ่อขี้บ่นดู พลังพูดว่า

“นี่ไงละ ตะกร้า เห็นไหม ตะกร้าใบนี้เป็นตะกร้าวิเศษ ถ้าเจ้าหิวเมื่อไหร่ก็เพียงแต่พูดว่า ‘ตะกร้าน้อย ทำหน้าที่ของเจ้า’ แล้วเจ้าจะได้กินของดี (อ่านต่อหน้า ๓๐๒)”

สนทนาพาที - ต่อจากหน้า ๓๐

ซึ่งที่จริงคำเดิมเป็นภาษาอินเดียแดงออกเสียงว่ากระไรก็ไม่ทราบแน่ ที่มีปลูกอยู่ตามคอยต่างๆ ในภาคเหนือของไทยก็เรียกกันหลายชื่อ บางคนก็เรียกว่าแดงมูเซอร์หรือแดงชาวเขา แล้วแต่สะดวก

ชาโศติเป็นผลไม้พื้นเมืองของอเมริกากลางเช่นเดียวกับโอคาโด ลักษณะคล้ายลูกแพร์หรือฝรั่ง และใช้กินต่างผักเหมือนกัน แต่นิยมน้อยกว่าโอคาโด ที่มีปลูกอยู่ตามคอยในภาคเหนือของไทย เข้าใจกันว่าพวกจีนฮ่อหรือชาวเขาเอาคิดมาจากภาคใต้ของจีน และก็ต้องสันนิษฐานกันต่อไปว่า ชาโศติผลไม้ของอเมริกากลางไปมีปลูกอยู่ในมณฑลตอนใต้ของจีนแผ่นดินใหญ่ คง

เป็นเพราะพวกฝรั่งมิชชันนารีนำเข้าไปก่อนนานแล้ว

แดงชาวเขาของไทยที่ในอเมริกาเรียกว่าชาโศติใช้กินได้ทั้งผลทั้งรากและใบ มีมากมายหลายพันธุ์ เช่นเดียวกับโอคาโด พันธุ์ที่ชาวเขาของเราเอามาปลูกไม่ทราบว่าจะดีสักแค่ไหน แต่ก็คงใช้ทำอาหารกินได้ เช่นผัด ต้ม หรือจิ้ม ของฝรั่งเขาทำกินได้หลายอย่างรวมทั้งทำของหวานด้วย อีกไม่นานผมจะได้ขึ้นไปเชียงใหม่จะหาโอกาสไปทำความรู้จักกับแดงชาวเขา เพื่อพิสูจน์ว่าจะมีรสชาติที่น่าสนใจสักปานใด ในอเมริกากลางจึงนิยมใช้ทำอาหารหลายชนิดคล้ายโอคาโด

คุณพ่อขี้บ่น - ต่อจากหน้า ๑๙

ที่สุดในชีวิตของเจ้า แต่ว่าเมื่อเจ้าได้ของกินมากพอแล้ว เจ้าต้องอย่าลืมร้องบอกตะกร้ามันนะว่า 'พอก่อนสำหรับวันนี้' อ้อ แล้วอีกอย่างหนึ่งก็คืออย่าไปอวดใครหรือบอกใครนะว่าข้าให้เจ้า เจ้าใจใหม่"

คุณพ่อขี้บ่นเคยแต่คิดว่าตัวเองเป็นคนโชคไม่ก่อโชคเสียจนไม่แน่ใจว่านักบุญจะช่วยตนจริงๆหรือจะเล่นตลกกับตน ดังนั้นเมื่อนักบุญขึ้นตะกร้าให้ ก็รีบฉวยตะกร้าขึ้นมาโดยไม่ต้องกล่าวคำขอบคุณ หรือว่าลาแก่นักบุญนั้นแต่อย่างใด ครั้นเมื่อเดินพ้นจากถ้ำมาพอสมควรแล้ว ชายนั้นก็ก้มลงกระซิบกับตะกร้าว่า

"ตะกร้าน้อย ตะกร้าน้อย ทำหน้าที่ของเจ้าซิ"

ตะกร้าใบนั้นมีฝาปิด ชายนั้นจึงไม่แลเห็นว่าเกิดอะไรขึ้นภายในตะกร้า แต่ก็ได้ยินเสียงกลุกๆ ทันใดนั้นฝาตะกร้าก็เปิดผางออก มีขนมปังก้อนเล็กๆสีขาวนำกินกลิ้งออกมา ก้อนแล้วก้อนเล่า แล้วก็ยังมีปลาที่ทำสุกแล้วตามออกมาจำนวนเท่าไรนั่นหรือ เหลือจะกวนับ ถนนทั้งถนนล้วนแล้วไปด้วยขนมปังด้วยปลา จนกระทั่งแลไม่เห็นขอบถนน ชายลูกมากเห็นเช่นนั้นก็ตกใจขึ้นจึงไม่รู้จะทำอย่างไรดี จนในที่สุดนึกได้ว่านักบุญส่งมาว่าอย่างไร จึงตะเบ็งสุดเสียงว่า

"พอแล้ว พอแล้ว พอเถอะสำหรับวันนี้"

พอสิ้นเสียง ฝาตะกร้าก็ปิด

ดังฉับ คุณพ่อขี้บ่นถอนหายใจดังเฮือก กอขลุ่ยกลิ้งออกและเป็นสุข จึงทรุดตัวลงนั่งบนกองหิน แล้วก็ตั้งหน้าตั้งตากิน ปลาแซลมอนเอชปลาเทราต์เอช แล้วก็ปลาอะไรอีกตั้งร้อยพันแปดชนิดเหลือจะรู้ว่าชื่อปลาอะไรบ้าง มีทั้งต้ม ทั้งทอด ทั้งผัด ล้วนแต่ร่อยอยู่ตรงหน้าทั้งนั้น จริงอย่างนักบุญว่า ของที่ได้กินนั้นดีที่สุดในอย่างไม่เคยได้กินมาก่อน แต่กระนั้นคุณพ่อขี้บ่นก็ยังอดบ่นไม่ได้ตามนิสัย

"มีของกินเยอะแยะก็จริงอยู่หรอก แต่ว่าทำให้หิวน้ำจะตาย ไม่เห็นมีน้ำให้กินที่ไหนสักหยด"

แต่เมื่อเงยหน้าขึ้น "เอ๊ะ นั่นไง รานเหล้า" ชายนั้นอุทานออกมา เพราะแลเห็นร้านเหล้าซึ่งตนคิดว่า

อยู่ไกลออกไปนับเป็นไมล์ๆมา
ปรากฏอยู่ตรงหน้าได้อย่างน่า
มหัศจรรย์

“หาเหล้าอย่างดีที่สุดเท่าที่จะ
หาได้มากิน เอาแก้วมาด้วย ๒ ใบ”
ชายนั้นร้องสั่ง ขณะที่ช่างเท้าก้าว
เข้าไปในร้าน “ถ้าชอบกินปลาละก็
จะหาปลาให้กินให้พอทั้งบ้านทีเดียว
แล้วอย่าเที่ยวพูดไปละ เข้าใจไหม
อะ”

แล้วไม่ทันต้องรอคำตอบ คุณ
พ่อขบขันก็กระซิบบอกตะกร้าว่า

“ตะกร้าน้อย ตะกร้าน้อย ทำ
หน้าที่ของเจ้าสิ”

เจ้าของร้านเหล้ากับเมียคิดว่า
ลูกค้าของตนคงจะเสียดิไปแล้ว
จึงได้เฝ้าดูอย่างใกล้ชิดเตรียมพร้อม
จะเล่นหนี แต่แล้วก็ต้องถอยหลัง
กรุดาจนเกือบจะเข้าไปอยู่ในเตาผิง
ในเมื่อขนมปังกับปลานานาชนิดล้น
ออกมาจากตะกร้า กองท่วมห้อง
เต็มโต๊ะเต็มเก้าอี้ แล้วยังไหลออกไป
นอกถนนเสียอีก

“อ้าว เก็บขึ้นมาซิ เก็บเร็ว
เข้า” ชายถูกมารองบอก “ถ้ายัง
ไม่พอจะเอาอีกเท่าไรก็ยังได้นะ”

ไม่ต้องบอกซ้ำ สองคนผัวเมีย
รีบคุกเข่าลงโกยของเหล่านั้นไว้
ทุกสิ่งทุกอย่าง แม้มีจะโกยไป
ผัวเมียก็ยังมิเวลากระซิบบอกกันว่า
“ตะกร้าใบนั้นมันตะกร้าวิเศษนะ

ถ้าเราได้อีกทีหนึ่ง” คิดดังนั้นแล้ว
สองผัวเมียก็จัดแจงเรือเชิญคุณพ่อ
ขบขันให้นั่งลง แล้วก็นำเอาเหล้า
อย่างดีที่สุดเท่าที่มีอยู่ออกมาเสิร์ฟ
หวังว่าถ้ากินจนเมาแล้ว คุณพ่อขบขัน
คงจะต้องหลุดปากบอกเรื่องราวของ
ตะกร้าออกมา แต่คุณพ่อขบขันก็
ฉลาดพอที่จะเก็บความไว้เงียบ ไม่
ยอมบอกว่าใครเป็นคนให้ตะกร้า

แต่ว่าถึงจะเก็บความลับไว้ได้
ชายนั้นก็อดดื่มไม่ได้ ดื่มเอาๆไม่ช้า
ก็หลับไป เมียเจ้าของร้านเหล้าจึง
จัดแจงไปเอาตะกร้าในครัวที่มีรูปร่าง
ลักษณะอย่างเดียวกับกับตะกร้าวิเศษ
มาเปลี่ยน เอาตะกร้าวิเศษใบแท้ไป
ซ่อนเสีย

กว่าชาชนนจะคืนก็จวนเย็น
ชาชนนลุกพรวดพราดด้วยตะกร้า→

คอบียร์รู้ดี

รสชาติเท่านั้นที่ทำให้เบียร์สิงห์
คงความเป็นสิงห์
รสชาติของเบียร์สิงห์ไม่เคยเพี้ยน
สิงห์คือเบียร์...เบียร์คือสิงห์...
คอบียร์รู้ดี...

บริษัท บุญรอดบริวเวอรี่ จำกัด

ออกจากร้านเดินกลับบ้าน เมื่อถึงบ้านแต่เห็นลูกๆนั่งล้อมขามซุบไตๆ เอาช้อนไม้จ้วงลงไปแย่งกันตัก พ่อเห็นเช่นนั้นจึงร้องบอกว่า

“อย่าไปกินของพระนอนอย่างนั้น ให้เสียปากเลยลูก ดูตระกร้านี้ซิ เห็นไหม พ่อจะพูดเพียงว่า ‘ตะกร้าน้อย ตะกร้าน้อย ทำหน้าที่ของเจ้าซิ’ แล้วคอยดูว่าจะเกิดอะไรขึ้นหรือไม่พวกลูกๆ พวกเองแทนพ่อก็ได้”

เด็กๆทั้งแปดใจและจิตใจพากันพูดอย่างที่พ่อบอกให้พูด แต่ก็ไม่เห็นมีอะไรเกิดขึ้น ลองแล้วลองเล่า ก็ครั้งก่น ตะกร้าใบนั้นก็ยังคงเป็นตะกร้าธรรมดาๆนี่เอง ไม่เห็นมีอะไรออกมาจากตะกร้า มีก็แค่เกล็ดปลาเพียงสองสามเกล็ดติดอยู่กันตะกร้า ทั้งนี้เพราะเมียเจ้าของร้านเหล้าเอาไปจ่ายกับข้าวเมื่อวันวานนี้

“ตะกร้านี้เป็นอะไรไปเสียแล้ว” พ่อถูกมาร้องออกมาฉันทันทีที่พูดพลางด้วยตะกร้ามาจากมือลูก เอามาพลิกไปพลิกมา ดูแล้วดูอีก ดูไปบ่นไป มีลูกๆกับเมียจ้องมองอย่างฉงนสนเท่ห์ไม่รู้ว่าจะร้องไห้หรือหัวเราะดี

“คมๆดู ก็มีกลิ่นคาวปลา” พ่อบ่นออกมาอีก แต่แล้วความคิดของพ่อขบขันก็หยุดกึกเมื่อนึกขึ้นมา

ได้ แผลเสียดร้องขึ้นว่า “ตะกร้าใบนี้ต้องไม่ใช่ของเราแน่ๆ ไม่ใช่ เอ๊ ถ้าอย่างนั้น...นี่ก็ออกแล้ว ต้องเป็นเจ้าตัวร้ายนั่นแน่ๆ”

พูดแล้วก็วิ่งออกจากบ้านไป ไม่ฟังคำทัดทานของเมียและลูกเลย ชายนั้นวิ่งข้ามถนนตรงไปยังร้านเหล้า เมื่อถึงที่นั่นก็เปิดประตูลงเข้าไป เมียเจ้าของร้านถามด้วยเสียงนุ่มนวลที่สุดว่า

“จะต้องการอะไรละ คุณพ่อขบขัน”

“ข้าหิบทะกร้าผิดไป นีตะกร้าของนาง เอาคืนไปเสีย” เมื่อยื่นตะกร้าให้เจ้าของแล้วก็พูดต่อไปว่า “แล้วเอาของข้าคืนมาเสีย”

“พูดเรื่องอะไรกันนะ” หญิงนั้นทำใจไม่รู้เรื่อง “ตะกร้าอะไรที่ไหนกัน มาดูเอาเองซิว่าทำไมตะกร้าอะไรสักใบหรือไม่”

จริงทีเดียว คุณพ่อขบขันมองไปทั่วแล้ว ก็ไม่เห็นตะกร้าที่ไหน

“เออะ มากินเหล้าสักแก้วพอให้อุ่นๆ อากาศออกหนาวเย็นอย่างนี้” หญิงนั้นพูดเอาใจเพื่อให้เจ้าของตะกร้าวิเศษอารมณ์ดีขึ้น และก็ไฉไล ชายถูกมารับคำเชื้อเชิญให้กินอย่างเต็มใจแล้วก็ออกจากร้านไป แต่ไม่ได้กลับบ้าน กลับเดินต่อไปยังถ้ำที่นักบุญอยู่ เมื่อได้พบนักบุญ นักบุญก็ว่า “เมื่อ

วานนี้ให้ของวิเศษไปอย่างหนึ่งแล้วนี่” ชายนั้นยื่นตะกร้าให้แล้วพูดว่า “ไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ตะกร้าใบนี้ไม่ได้วิเศษอย่างตอนแรกเสียแล้ว”

“วางลงเออะ” นักบุญสั่ง “เดี๋ยวจะไปหาคุชิวาจะให้อะไรไปอีกดี”

ครูหนึ่งนักบุญก็ออกมา หนีบไก่ตัวผู้มาด้วยตัวหนึ่ง แล้วอธิบายว่า

“นี่แน่ะ ฟังนะเจ้า เมื่อไหร่เจ้าต้องการเงินละก็ เจ้าบอกไก่ว่า ‘แสดงให้ดูซิ เจ้าโง่ ว่าเจ้าทำอะไรได้บ้าง’ แล้วเจ้าจะได้เห็นสิ่งประหลาดมหัศจรรย์ ไม่ต้องให้ใครรู้เรื่องนี้ก็ได้”

“ข้าไม่โง่ถึงจะไปบอกใครหรอก ท่านนักบุญ”

“ไม่ต้องไปบอกใครว่าข้าทำอะไรเจ้า เพราะข้าไม่ได้มีของแจกเป็นโหลๆ” นักบุญกำชับ

แล้วชายนั้นก็เอาไก่กลับบ้าน แต่ก็อดแะที่ร้านเหล้าร้านนั้นไม่ได้ เมียเจ้าของร้านเหล้าเห็นไก่ตัวใหญ่โผล่หัวออกมานอกตะกร้า ฝาปิดไม่มิดเพราะไก่ตัวใหญ่ จึงถามขึ้นว่า

“มาจากไหนนะ คุณพ่อขบขัน มีไก่ตัวแดงสวย ใต้ตะกร้ามาเสียด้วย”

“มาจากที่ที่ไม่ได้มีของเหล่านีไว้เป็นโหลๆ” ชายนั้นตอบ

หญิงนั้นไม่ว่าอะไร เอาขวด

เหล้ามาดั่งให้กิน ชายนั้นก็ทดลอง
โก้วเศษให้ดู โดยร้องบอกโก้วว่า
“แสดงให้ดูซิ เจ้าโคง ว่าเจ้าทำ
อะไรได้บ้าง” โกองั้นกระพือปาก
๓ ครั้ง แล้วก็โก่งคอส่งเสียงดังยัง
กับเสียงแตร ขันแต่ละทีกมีทองหลุด
ออกมาจากปาก เพชรก็มี เม็ดโค
เท่ากับเม็ดถั่วลิสงเท่าทีเดียว

คราวนั้นคุณพ่อขี้บ่นไม่เชื่อเชียว
ให้ผิวเมียเก็บเพชรทองจากปากโก้ว
แต่ตัวเองเอาหมวกไปรองไว้ได้ปาก
โก้ว มัวตาลวนกับโก้วเลยไม่แลเห็น
ว่า สองผิวเมียขมอดูดากันเหมือน
กับจะพูดว่า “โก้วตัวนี้คงเป็นโก้วเศษ
เหมาะจะอยู่ในตะกร้าวิเศษของเรา
มากกว่า” แต่แล้วก็ชวนชายนั้นกิน
เหล้าอีกแก้วหนึ่ง ทำเป็นไม่แลเห็น
เพชรและทองจากปากเจ้าโคง ส่วน
ชายลูกมากก็กินเหล้า แก้วแล้วแก้ว
เล่า จนกระทั่งเมาหลับไป ปล่อยให้
เมียเจ้าของร้านเหล้ามาเปลี่ยนเอา
โก้ววิเศษไป เอาตัวอื่นที่มีขนาดและ
สีเหมือนกันมาแทนไว้ให้ในตะกร้า
เพราะฉะนั้นเมื่อเอาโก้วไปอวดเมีย
กับลูก และสั่งให้เจ้าโคงแสดงอะไร
ให้ดู จึงทำให้เมียกับลูกผิดหวังเช่น
ครั้งก่อน เพราะไม่มีอะไรออกมา
จากปากโก้วเลย ชายนั้นคิดว่าสาปแช่ง
อย่างเคยของตนจนอ่อนใจ เห็นไม่
เป็นผล จึงอุ้มโก้วออกจากบ้านตรงไป
ยังถ้ำกับญูในตอนกลางคืนนั่นเอง

แล้วไปร้องอุทธรณ์ว่า โกองั้นไม่
วิเศษอย่างนักบุญบอกไว้เลย นักบุญ
เห็นโก้วกับตะกร้าแล้วก็ถามขึ้นว่า

“นี่เป็นโก้วของเราหรือ ตะกร้า
ของเราหรือ ไกรกงจะเล่นตลกกับ
เจ้าเสียแล้วละ กับบอกเจ้าแล้วไม่ใช่
หรือว่าไม่ให้เอาไปอวดไกร
สมน้ำหน้าแล้ว แต่เอาเถอะ จะให้
โอกาสอีกครั้งหนึ่ง” พูดแล้วก็ปลด
อะไรอย่างหนึ่งลงมาจากผนัง ตั้งว่า

“เวลาไหนที่เจ้าอยากจะคนผู้
ตามเสื่อของเจ้า หรือเมื่ออยากหาค
เพื่อนของเจ้าสักสองสามขวับ เจ้าก็
เพียงสั่งว่า ‘เกวียว เกวียว ไม่เร็ว
หวดเร็ว’ แล้วเจ้าจะเห็นว่าเกิดอะไร
ขึ้น บอกแก่นั่นละ”

พูดแล้วก็ขมกับตัวเอง พลง
หลักชายลูกมากออกไปให้พื้นถ้ำ
ชายนั้นก็มาแะที่ร้านเหล้าอีก ตั้ง
เมียเจ้าของร้านให้เอาโก้วในตะกร้า
ไปย่าง แล้วเผาตะกร้าเสีย เสร็จแล้ว
จะให้ดูอะไรในถ้ำ หญิงนั้นก็ไปทำ
ตามคำสั่ง พยายามจะมอมเหล้าอย่าง
เคย แต่ชายนั้นไม่ยอมกินเหล้า กิน
แค่โก้ว กินพลงบ่นพลงว่า “โก้ว
อะไรเหนียวอย่างนี้” กินเสร็จก็
บอกว่า

“ฟังนี่นะ ไปเอาโก้วกับตะกร้า
ของข้าคืนมา ได้ยินไหม”

“โก้วอะไร ตะกร้าอะไร คุณพ่อ
ขี้บ่น ก็ฟังกันไปหยกๆ”

“ไปเอามาเสียด้า” ชายนั้นพูด
จึงจึง “ถ้ายังทำเป็นหูหนวกฟังไม่
รู้เรื่องอยู่อีกละก็ ข้าจะต้องหาอะไร
มาช่วยส่งสอนเจ้าเสียหน่อย” พูด
แล้วก็เปิดถุง ร้องส่งว่า

“เกวียว เกวียว ไม่เร็วหวด
เร็ว” ในพริบตาอันเองไม่เร็วก็พุ่ง
ออกมาจากถ้ำราวกับสายฟ้าแลบ
แล้วก็หวดซ้ายบ้ายขวาทั้งเจ้าของ
ร้านเหล้ากับเมีย แถมยังโดนคุณพ่อ
ขี้บ่นไปด้วย แต่ละคนโคดหนี
ไม่เร็วตัวลอย ผิวเมียสองคนร้องถัน
ว่า “หยุดเถอะ หยุด บอกให้ไม่เร็ว
หยุดคี่ซิ เราจะกินโก้วกินตะกร้าให้
เคี้ยววันแล้ว”

ชายนั้นก็บอกให้ไม่เร็วหยุดคี่
แต่หาได้ผลไม่ ไม่เร็วคงคี่ตะ
เหมือนเดิม ถ้านักบุญไม่รับมาช่วย
และสั่งว่า “เข้าถ้ำ เร็ว” คนทั้งสาม
ก็คงถูกตื้ออยู่เรื่อยไป นักบุญบอกให้
คนทั้งสองเอาโก้วกับตะกร้ามาคืน
คนทั้งสองก็คืนให้แต่โดยดี นักบุญ
พูดขึ้นว่า

“พวกเจ้าก็ได้รับโทษสมควร
แล้วไซ้ไหม ข้าจะเอาของของข้า
กลับไปละ ข้าไม่เวทนาพวกเจ้าเลย
สักคน ไว้คราวหน้าคราวหลังข้า
จะเอาคนคี่ค่าควรได้ของวิเศษนี้ไป
ข้าจะยกให้เขา แต่ไม่ใช่เจ้าหรือ”
พูดแล้วก็หันมาทางคุณพ่อขี้บ่น
ก่อนจะออกจากถ้ำนั้นไป ♣

ป่าตองของเจ้าชาย - ต่อจากหน้า ๓๔

ก็ทรงสร้างคาน้ำให้ประทับบน
ภูเขา เป็นคาน้ำหกรหม้ออุทยาน
สวยงามให้โอรสได้วิ่งเล่น และได้
ทรงมอบหมายให้หาคัดเล็กที่ไว้วาง
พระทัยไปคอยดูแลรับใช้ และทรง
จัดอาจารย์ที่สามารถให้ ๒ คน
คนหนึ่งสอนวิชาความรู้ และอีก
คนหนึ่งสอนการเล่นกีฬาขม้ายั่วตัว
และต่อสู้ เจ้าชายชอฟราประทับอยู่
ที่คาน้ำนั้นถึง ๑๐ ปี ได้แลเห็นแต่
พระบิดาที่เสด็จมาเยี่ยมเยียนทุก
อาทิตย์ แต่ไม่ทรงรู้จักพระเจ้า เพราะ
ไม่มีแม่น้ำใกล้ๆ คาน้ำ ไม่เคยเห็น
งู เพราะภูเขาสูงมากจนไม่มีงูตัวไหน
ขึ้นมาได้ และหาไม่มีโอกาสได้
เห็นเพราะไม่มีเสียงภายในบริเวณ
คาน้ำ

วันหนึ่งเมื่อเจ้าชายมีพระชนม์
ครบสิบเอ็ด ได้เสด็จไปล่าสัตว์ใน
ป่า และได้ทอดพระเนตรเห็นหมา
จิ้งจอกตัวหนึ่งให้อาจารย์ว่า “คุณ
แน่ ตัวอะไรนะ หมาป่าหรือ ชิงนะ”
แต่อาจารย์ก็ทูลว่า “ไม่ใช่พะยะค่ะ
นั่นนะหมา เขาถือว่าเป็นเพื่อนกับ
คน อย่างงี้เลย”

ในวันรุ่งขึ้น เมื่อพระราช
เสด็จมาเยี่ยม เจ้าชายชอฟราทูลว่า
“เมื่อวานลูกได้เห็นหมาด้วย อาจารย์
บอกว่าหมาเป็นเพื่อนกับคน ลูกอยู่
ที่น้แห่งนี้ตลอดเกิน ไม่มีเพื่อนเล่น

อยากได้หมาไว้เล่นด้วย”

พระราชาทรงตกพระทัยทั้งเป็น
ทุกข แต่เมื่อทรงรักใคร่โปรดปราน
โอรสจนไม่อาจขัดพระทัยได้ จึง
ประทานลูกหมาตัวเล็ก ๆ ให้ตัวหนึ่ง
ดังปรารถนา และหมานั้นก็ได้เป็น
เพื่อนเล่นของเจ้าชายเรื่อยมา จน
กระทั่งเจ้าชายเจริญวัยเป็นชายหนุ่ม
ที่กล้าแค้นและกล้าหาญ เจ้าชายชอฟรา
ทรงปรารถนาจะได้เห็นโลกให้มาก
ขึ้น จึงทูลขออนุญาตพระราชบิดา พระ
ราชบิดาจึงตรัสเล่าความฝันที่ได้ตรัส
ได้ตอบกับเทพเจ้าว่า และลงท้ายว่า
“ถ้าพ่อให้ลูกท่องเที่ยวไป ลูกก็จะ
ต้องเจอพระเจ้า เจองู และหมาตัว
อื่นๆ พ่อไม่อยากให้ลูกตายเพราะ
ถูกสัตว์พวกนี้กัดตาย” แต่เจ้าชายก็
ทูลขานว่า “แต่ถึงอย่างไรลูกก็คงอยู่
ในคาน้ำที่คุ้มกันกันอยู่กับผู้หญิง
สาวเช่นนั้นเรื่อยไปตลอดชีวิตไม่ได้
หรือพะยะค่ะ ลูกเป็นเจ้าชายเป็น
ผู้ชาย ลูกต้องออกไปดูโลก ไป
พิสูจน์ให้รู้ว่าตัวเองเข้มแข็งอย่างไร
กล้าหาญเพียงไหน”

พระราชบิดาจึงยอมอนุญาตให้
โอรสเสด็จไป เจ้าชายชอฟราทรงถือ
ดาบกับธนูเสด็จออกจากคาน้ำกลง
ภูเขาไป มีหมาที่เลี้ยงไว้ติดตามไปด้วย
เจ้าชายเสด็จผ่านเมืองหนึ่งไปอีก
เมืองหนึ่ง เวลาผ่านไปเป็นอาทิตย์ๆ

จึงได้เสด็จมาถึงชายแดนอียิปต์ และ
เสด็จออกจากอียิปต์เข้าสู่เมืองนาโฮ
รานา พระราชาแห่งนาโฮรานา
เป็นศัตรูสำคัญของพระบิดาเจ้าชาย
ชอฟรา เจ้าชายชอฟราทรงรู้เรื่องนี้ดี
จึงไม่ตรัสบอกผู้ใดว่าพระองค์เป็น
ใคร เมื่อมีใครถามก็ตรัสเพียงว่า
“ข้าเป็นชาวอียิปต์ แม่ข้าตาย พ่อข้า
มีเมียใหม่ เมียใหม่ของพ่อเกลียดชัง
และคิดจะฆ่าข้า ข้าเลยต้องหนีออก
จากบ้าน” คนทั้งก็พากันเห็นใจให้
อาหารกิน ให้บ้านพักอาศัย

พระราชานาโฮรานามีริดา
องค์หนึ่งทรงโฉมงามมีนามว่า
เซนอิติส ความงามของเจ้าหญิง
เซนอิติสระบือไปไกล จนบรรดา
เจ้าชายหลายต่อหลายเมืองใครได้
เสกสมรสด้วย ถึงกับได้มีการทะเลาะ
วิวาทและต่อสู้กัน ในที่สุดพระราช
นาโฮรานาต้องสร้างหอสอง ให้
เจ้าหญิงเซนอิติสขึ้นไปประทับใน
ห้องบนยอดหอสองนั้น หน้าต่างห้อง
สูงจากพื้นดินถึง ๑๐ ฟุต ผนังของ
หอสองทั้งข้างและเรียบเกลี้ยงไม่มีติด
กับกระฉก พระราชาครั้นจะไปรด
ให้เจ้าหญิงเสกสมรสกับผู้ชายที่ได้
หอนั้นขึ้นมาได้จนถึงหน้าต่างห้อง
เจ้าหญิงเป็นคนแรก

วันหนึ่งเจ้าชายชอฟราเสด็จ
ผ่านหอสองนี้ และได้เห็นเจ้าชาย→

ต่างเมืองหลายต่อหลายคนด้วยกัน กำลังพยายามไต่หอสุนั้น แต่ไม่มีใครไต่ขึ้นไปได้เลย ขณะนั้นเจ้าหญิง เชนอติสกำลังชะโงกดูอยู่ เจ้าชาย จึงมีโอกาสดำบลโถมเจ้าหญิงด้วย และพระรูปโฉมของเจ้าหญิงก็ งดงามเสียจนเจ้าชายทรงนึกรักใน ทันทีนั้นทีเดียว เจ้าหญิงก็ทอดพระ เนตรเห็นเจ้าชายด้วยและก็ทรงรู้สึก ว่ายังไม่เคยได้เห็นชายหนุ่มคนใดที่ หล่อเหลาเท่าชายผู้นี้

เย็นวันนั้นเอง เมื่อเจ้าชายเมือง ต่างๆ กลับกันไปหมดแล้ว เจ้าชาย ฮอฟราทก็ได้กลับมายังหอสุน่อีกครั้ง หนึ่ง เจ้าชายครัสเรียกเจ้าหญิงเบาๆ เจ้าหญิงก็เสด็จมาชะโงกดูหน้าต่าง และก็ได้เห็นชายหนุ่มคนที่ได้เห็น แต่ตอนกลางวัน จึงแย้มสรวลแล้ว ครัสถามเบาๆ ว่า “อยากขึ้นมาบนนี้ หรือ” เจ้าชายก็ครัสตอบว่า “อยาก ขึ้นไปเหลือเกิน เจ้าหญิง ขำรัก เจ้าหญิงอยากจะแต่งงานด้วย”

“ถ้างั้นก็คอย ประเดี๋ยว” เจ้าหญิงครัสแล้วก็ทรงส่ายพระเศวตาคำยาวพาดหน้าต่างลงมา พระเศวตเจ้าหญิงยาวอย่างน่ามหัศจรรย์ ขาวเกือบจดพื้นดินทีเดียว เจ้าชาย ฮอฟราททรงรวบพระเศวตนั้นแล้ว โหนตัวไต่กำแพงขึ้นไปได้จนถึง หน้าต่าง ไม่ช้าช้าก็แพร่สะพัดไป ว่าผู้ชนะการไต่กำแพงหอนเป็นชาว อียิปต์ พระราชานาไฮรานาทรง

ขัดเคืองพระทัยเป็นอย่างยิ่ง แต่แล้ว ก็ไม่อาจจะทัดทานอย่างไรได้ในเมื่อ เจ้าหญิงทรงประกาศว่า “ถ้าจะ พรากรเขาไป ไม่ยอมให้ลูกได้ แ่่งงานกับชาวอียิปต์ผู้นี้ละก็ ลูก จะไม่ยอมกินไม่ยอมนอนที่เดียว แหละ” ต่อจากนั้นเจ้าหญิงกับเจ้า ชายฮอฟราทก็เสด็จออกจากนาไฮรานา ไปสู่อียิปต์

ขณะเดินทางอยู่นั้น เจ้าชาย ฮอฟราทได้เล่าเรื่องราวที่เทพเจ้ารา ได้ครัสแก่พระบิดาในความฝัน เจ้าหญิงเชนอติสทรงฟังเช่นนั้นก็ไม่สบายพระทัยและเป็นห่วงอย่างยิ่ง เจ้าหญิงทรงรำพึงว่า

“เราต้องป้องกันเจ้าชายอย่าง เต็มที่ให้พ้นจากงู จากจระเข้จาก หมา” แล้วก็ครัสแก่เจ้าชายว่า “ก็ ในเมื่อสุนัขจะเป็นอันตรายแก่เจ้าชาย เจ้าชายจะทรงเลี้ยงไว้ทำไม ทำไม ไม่ฆ่าเสีย”

“หมาตัวนี้เป็นเพื่อนอย่างดี ซื่อสัตย์จงรักภักดีอย่างที่สุด แล้วก็ อยู่ด้วยกันมาตั้งหลายปีจนแก่มาก แล้ว”

เจ้าหญิงจำต้องยอมให้หมาตาม ไปด้วย แต่พร้อมกันนั้นก็เฝ้าระวังแวด ระวังไม่ให้จระเข้หรืองูที่อาจจะพบ ตามทางมาทำอันตรายเจ้าชายได้

ก็วันหนึ่งขณะที่เจ้าชายฮอฟรา บรรมหลับ เจ้าหญิงก็ได้นำขามไต่ นมมาวางไว้ใกล้ๆ จะได้สะดวกเมื่อ

ตอนคืนบรรทม องค์เองก็ประทับอยู่ ข้างๆ คอยระวังภัยอันตราย ทันใด นั้นเองเจ้าหญิงก็ได้ยินหมาเห่า กรรโชก จึงสะดุ้งลุกขึ้น ก็แลเห็นงู ตัวหนึ่งเลื้อยปราดมาจะมากินนมใน ขามนั้น เจ้าหญิงฉวยดาบของเจ้าชาย ฟันไปที่ร่างงูจนขาดแล้ว จึงปลุก เจ้าชายฮอฟราทถามทูลว่า “หมา ตัวนี้เป็นเพื่อนที่ซื่อสัตย์ของพระองค์ จิงๆ ที่เดียว ดุซึเพคะ พอเห็นงูมา หมาก็เห่า - เราจึงฆ่างูเสียได้ทัน เป็นอันศัตรูของพระองค์พินาศไป รายหนึ่งแล้ว”

เจ้าชายฮอฟราทจึงครัสพระทัย ครัสตอบกมาว่า “ถ้าอย่างนั้นก็เหลือแต่ จะเข้กับหมาเท่านั้นที่จะต้องกลัว”

แล้วทั้งสององค์ก็ทรงเดินทาง ต่อไป ไม่ช้าก็มาถึงแม่น้ำใหญ่แห่ง หนึ่ง ซึ่งมีชายคนหนึ่งรูปร่างแข็งแรง ลำต้น อาศัยอยู่ใกล้ๆ นั้น ชายผู้นั้น เลี้ยงจระเข้ตัวใหญ่ไว้ตัวหนึ่งกำลัง หิวโหยอยู่พอดี เมื่อแลเห็นเจ้าชาย ฮอฟราทก็ตรงเข้ารวบตัวลากไปที่ริม คลอง พลาบรื่องว่า “นี่แหละคืออาหาร โอชะของจระเข้ของเราละ” แต่ก่อน ที่จะโยนตัวเจ้าชายฮอฟราทลงไปใน แม่น้ำ เจ้าหญิงเชนอติสได้วิ่งตามมา ร้องห้ามไว้ว่า “อย่า อย่าโยนหัวข้าให้ จระเข้กินเลย ปล่อยเขาเถอะ ถ้า ท่านยอมปล่อยหัวข้าละก็ ท่านจะขอ อะไรข้าหรือจะให้ข้าทำอะไร ข้า เป็นยอมให้ท่านนั้น” (ยังมีต่อ)

34

๒๖๖ ๒๖๖๐, ๒๖๖๑. ๑๘
(๒๐๖๑, ๒๐๖๒)

ป่าคาบของเจ้าชาย - ต่อจากหน้า ๑๑

ชายนั้นมองดูเจ้าหญิงเห็นหน้าตา
สะสวยก็ถามขึ้นว่า “ถ้าข้าปล่อยผัว
นางไป นางจะยอมอยู่กับข้าหรือ”

“ไม่ได้ ไม่ยอม” เจ้าชายร้อง
ขัดขึ้น “โยนข้าให้กระเช็กินเถอะ
ให้ข้าตายเสียดีกว่า”

ชายนั้นชมเจ้าชายชอฟราที่ใจคอ
กล้าหาญเด็ดเดี่ยว แล้วก็พูดตบตบ
ว่า “นางไม่ต้องอยู่กับข้าตลอดไป
หรอก อยู่กับข้าเพียง ๑ ปีเท่านั้น
แล้วข้าก็จะปล่อยนางไป”

เจ้าชายก็ไม่ทรงยินยอม ยังคง
โต้เถียงกับชายนั้นต่อไป จนท้าย
ที่สุดเจ้าหญิงต้องตรัสประเล้า-
ประโลมจนเจ้าชายต้องยินยอม
เจ้าหญิงตรัสว่า “เพียง ๑ ปีเท่านั้น
เอง ครบ ๑ ปีแล้วพระองค์ก็ออกกลับ
มารับ ถ้าหากพระองค์ยอมให้เขา
โยนให้กระเช็กิน ข้าพระองค์ก็จะ
ต้องอยู่กับเขาไปจนชั่วชีวิต ยิงจะ
ชั่วร้ายใหญ่”

เจ้าชายชอฟราทรงรับคำอย่าง
เศร้าๆ แล้วก็เสด็จจากที่นั่นไปพร้อม
ด้วยหมาที่เลี้ยงไว้ ทั้งเจ้าหญิงไว้กับ
ชายนั้น เจ้าชายชอฟราได้ผจญกับ
อีกหลายต่อหลายอย่างกว่าจะเสด็จ
ถึงบ้านเมืองในที่สุด พระราชาทรง
ชมมากแล้วจึงทรงปีติยินดีอย่างยิ่ง
ที่โอรสกลับมาให้เห็นอีกครั้งหนึ่ง

เวลาล่วงไปได้ ๕ ปี หมาตัวนั้นก็ได้
แก่ตายไป พระราชาไม่โปรดให้
เจ้าชายเลี้ยงหมานัก แต่เจ้าชายทรง
เหงาเหลือเกิน ทูลพระราชาว่า “ลูก
อยากได้สุนัขเวลาจะไปล่าสัตว์
พะยะค่ะ” แล้วก็เสด็จไปซื้อหมา
มาจากตลาดตัวหนึ่งเป็นหมาตัวขาว
ตัวเล็กๆ หมาตัวนี้ชื่อสตั๊ตและจงรัก
ภักดีต่อเจ้าชายไม่ผิดกับหมาตัวเก่า
นั้น แต่พระราชายังไม่วางพระทัย
เจ้าชายโปรดหมาตัวนี้ไม่น้อย เมื่อ
เสด็จไปรับเจ้าหญิง ณ ตำบลที่จากกัน
ตรงริมแม่น้ำ ก็ได้พาหมาตัวนี้ไป
ด้วย เมื่อถึงที่หมายก็ได้พบเจ้าหญิง
ประทับคอยอยู่ก่อนแล้วตรงริมตลิ่ง
นั้น เจ้าหญิงยังสวดยเหมือนเดิมและ
อดน้ำพระเนตรไหลด้วยความปีติ
ยินดีไม่ได้เมื่อได้เห็นกันอีกครั้งหนึ่ง
ชายร่างล่ำสันนั้นมีใจเมตตาต่อเจ้า
หญิงอย่างยิ่ง แต่เจ้าหญิงก็มักจะ
รู้สึกหงอยเหงาเศร้าสร้อยทั้งยัง
รู้สึกหวาดหวั่นตลอดเวลาที่ต้อง
อยู่ในป่าที่ริมแม่น้ำที่มีกระเช็ก
อาศัยอยู่

ชายนั้นรักมากำมันสัญญาและ
ยอมปล่อยเจ้าหญิงให้เสด็จไปกับ
เจ้าชาย ก่อนที่ทั้งสององค์จะจากไป
ชายนั้นได้มอบด้วยแก้วเปล่าให้ใบ
หนึ่ง เป็นแก้วใบเล็กๆ มีน้ำเงิน ชาย

นั้นพูดว่า “ถ้าท่านทั้งสองได้รับ
ความเดือดร้อนอย่างแสนสาหัสสักก็
เอาน้ำแม่น้ำใส่ถ้วยให้เต็ม แล้วติด
ไฟด้วยกบสั้ม เสร็จแล้วเทน้ำลงบน
กองไฟ แล้วก็เรียกชื่อข้านะ ข้ารัก
ท่านทั้งสอง ข้าจะมาช่วยท่านทันที
ที่เดียว”

“ท่านชื่ออะไรละ” เจ้าหญิง
ตรัสถาม “ข้าอยู่กับท่านมาตั้ง ๑ ปี
แต่ท่านก็ไม่เคยบอกสักทีว่าท่านชื่อ
อะไร”

“เวลาใดที่นางต้องการข้า นาง
ก็จะรู้ชื่อของข้าไปเอง” ชายนั้นพูด
แล้วก็ลาเจ้าชายกับเจ้าหญิงออกเดิน
ทางไปยังอียิปต์

เจ้าชายกับเจ้าหญิงทรงมีความ
สุขอย่างยิ่งในคำหนักของเจ้าชาย
เป็นเวลาได้ ๕ ปี อยู่มาวันหนึ่งหมา
ของเจ้าชายถูกหมาในกัด หลังจาก
นั้นได้ ๑๒ วัน หมาเจ้าชายก็กลาย
เป็นบ้า วิ่งเข้ามาในวัง พยายาม
กัดคนทุกคนที่มันเจอ เจ้าชายชอฟรา
เสด็จไปล่าสัตว์ทั้งวัน เมื่อกลับมา
ก็ทรงพักผ่อนบรรทมเหยียดยาวบนตั่ง
ส่วนเจ้าหญิงนั้นประทับบนพื้นข้างๆ
ตั่ง เมื่อแลเห็นหมาวิ่งเข้ามาในห้อง
เจ้าหญิงทรงทราบได้ทันทีว่าหมานั้น
เป็นบ้าไปแล้ว ยิงนักทบทวนถึง
คำของเทพเจ้ารา เจ้าหญิงก็ยิ่งรู้แน่→

ว่าหมาจะมากัดเจ้าชาย แล้วเจ้าชาย
ก็จะต้องสิ้นพระชนม์ด้วยโรคพิษ
หมาบ้า ดังนั้นเจ้าหญิงผู้กล้าหาญจึง
กระโดดลงขึ้นตรงเข้าจับตัวหมาไว้
พลางส่งเสียงเรียกเจ้าชายให้เอามีด
มาประหารหมาตัวนั้นเสีย แต่ขณะ
ที่เจ้าหญิงทรงจับหมาไว้นั้นเอง
หมาก็ได้กัดพระหัตถ์เจ้าหญิงเข้าให้
เจ้าชายขอพราทรงร้องเสียงหลง
ชกดาบฟันหมาตายทันที แล้ว
ก็หันไปหาเจ้าหญิง พลางร่ำ
รำพันว่า

“โอ้ เซนอติส ทำอะไรลงไป
นะ แล้วหมาก็กัดเข้าให้อย่างนี้แล้ว
ไม่ช้านางก็จะต้องตาย”

เจ้าหญิงเซนอติสทรงขมรับ
พลางคร่ำครวญอย่างแผ่วเบาว่า “แต่
พระองค์ปลอดภัยแล้ว และศัตรูทั้ง
ตามก็หมดสิ้นไปแล้ว” ครั้นแล้วก็
เป็นลมพับไป เจ้าชายขอพราทรง
อุ้มเจ้าหญิงไปวางลงบนที่บรรทม
แล้วเรียกหมอหลวงมาโดยด่วน หมอ
หลวงชะล้างแผลจนสะอาดแล้วก็
พันไว้ด้วยผ้าขาว และพูดอย่าง
เศร้าๆว่า “แต่ข้าพระองค์ไม่อาจจะ
ช่วยอะไรได้พะย่ะค่ะ เพราะไม่มี
ใครรักษาคนที่ถูกสุนัขบ้ากัดให้หาย
ได้”

เจ้าชายทั้งกระหนกตกพระทัย
ทั้งเป็นทุกข์จนแทบจะเป็นบ้าเสีย
เอง ทันใดนั้นก็ทรงนึกได้ถึงด้วย

แก้วส่น้ำเงินที่ชายร่ำรำล่ำส่นให้ไว้
จึงรีบถือแก้วไปตักน้ำที่แม่น้ำ แล้ว
ก็ไปตักถังส่นมาก่อไฟ ขณะที่กำลัง
จะเทน้ำราดลงไปบนกองไฟ เจ้าชาย
ก็ทรงคิดว่า “เอ๋ย คนคนนั้นชื่ออะไร
นะ เขาไม่ยกมือให้เราไว้หรอก” เมื่อ
ทรงคิดไปคิดมาก็ก็นึกออกมาว่า “คุ
เหมือนจะบอกว่า ต้องการเราเมื่อไร
ก็จะรู้ได้เอง เคียวนี้ก็ต้องการรู้เป็น
อย่างช่งแล้ว ไปถามเจ้าหญิงดูค้
กว่า” คิดดังนั้นแล้วก็วิ่งเข้าไปใน
ตำหนัก ทรงเรียกเจ้าหญิงหลายต่อ
หลายครั้งจนเจ้าหญิงลืมพระเนตร
ขึ้น เจ้าชายคร่ำครวญว่า

“คนคนนั้นชื่ออะไรนะ เซน
อติส เขาชื่ออะไร”

เจ้าหญิงเหลือบดูเจ้าชายพลาง
คร่ำครวญอย่างแผ่วเบาว่า “เรียกเทพเจ้ารา”

“ไม่ใช่ ชื่อของคนคนนั้นนะ”

เจ้าหญิงก็คร่ำครวญอีกว่า “เรียก
เทพเจ้ารา เรียกสุริยเทพ” แล้ว
เจ้าหญิงก็หลับพระเนตรลง แล้วก็
บรรทมหลับไปเลย

เจ้าชายเสด็จออกไปในพระทัย
ยังคงฉงนสงสัย แต่ก็ทรงเห็นว่า
บนกองไฟแล้วคร่ำครวญว่า “เทพเจ้ารา
เจ้าข้า เทพเจ้ารา สุริยเทพผู้เรือง
อำนาจ โปรดมาช่วยเราด้วย
เถิด”

ไฟกองนั้นดับลงไปทันที แต่
ก็ได้มีเมฆสีครามขึ้นมาแทนที่ และ

เมฆนั้นก็ค่อยๆ กลายเป็นร่างคน
คนร่างล่ำสันจากแม่น้ำที่มีกระเข้
นั่นเอง

“ไม่จำเป็นต้องเป็นทุกข้ออะไรเลย
เจ้าชายขอพร่า” ชายนั้นพูดอย่าง
อ่อนโยน “เจ้าหญิงเซนอติสได้ช่วย
ชีวิตเจ้าชายไว้ถึง ๓ ครั้งแล้วให้พ้น
จากภู จากกระเข้ และจากหมา ทั้งนี้
ก็ด้วยความดีและความรักอย่างช่ง
คือพระองค์ พระองค์ไม่เห็นมีอะไร
จะต้องกลัว”

“ข้ากลัวไปหมดทุกอย่างแหละ”
เจ้าชายขอพร่าอุทานออกมา “ก็
เจ้าหญิงเซนอติสกำลังจะตาย ท่าน
ไม่เข้าใจหรือว่าข้าอยากจะได้เสีย
เองยิ่งกว่าจะปล่อยให้นางตาย ข้า
จะอยู่โดยไม่มีเจ้าหญิงได้อย่างไร”

“ไม่ต้องกลัวหรอก” ชายนั้น
กล่าวขึ้นอีก “เจ้าหญิงไม่ตายแน่ๆ
ข้าคือสุริยเทพรา และข้าช่วย
เจ้าหญิงได้ กลับไปเถอะลูกรัก แล้ว
เจ้าจะเห็นว่าเจ้าหญิงหายดีแล้ว”

เจ้าชายขอพร่าทรงคุกเข่าลง
ด้วยความอัศจรรย์ใจพลางก้ม
พระเศียรจดพื้นเป็นการการวระ เมื่อ
เงพระพักตร์ขึ้นอีกที เทพเจ้ารา
ได้เสด็จไปเสียแล้ว แต่กลับกลายเป็น
เจ้าหญิงเซนอติสกำลังวิ่งจาก
ตำหนักลงมาในสวน วิ่งพลางร้อง
เรียกเจ้าชายพลาง ท่าทางร่าเริงเป็น
สุขเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น ♣

บรรจบ พันธุเมธา

พ.ศ. ๒๕๕๔ ๑๐๖๑/๘

นิทานนานาชาติ

คนช่างแย่ง นิทานอาฟริกา (อิริโอเบีย)

นานๆ ครั้งถึงจะมีเรื่องเล่าถึงความแปลกของผู้หญิง ที่ลึบป็นสื่มีเรื่องเมียนายพรานซึ่งสำคัญว่าสามของตนเป็นผี ดังที่เคยเล่าไปแล้ว อิริโอเบียก็มีเรื่องนี้ที่เล่าถึงเรื่องผู้หญิงช่างแย่ง ดังที่ ไมเกล เวสต์ เล่าไว้ดังนี้

ครั้งหนึ่งยังมีชายคนหนึ่งชื่อ ซ่อม ซึ่งไม่ค่อยจะมีความสุขนัก เพราะเมียของตนไม่เหมือนเมียของคนทั้งหลาย ไม่ว่าตนจะพูดอะไร เมียเป็นต้องแย่งเสียทุกอย่างไป ไม่เคยทำตามที่ต้องการเลยสักครั้ง ดังที่ครั้งหนึ่งซ่อมพูดว่า

“ข้าจะปลุกติกให้นางอยู่นะ”

“อย่า อย่า ข้าไม่เอา” เมียซ่อมแย่ง “ข้าอยากอยู่บ้านไม้ ปลุกบ้านไม้เถอะ”

“ข้าจะปลุกบนเขานะ”

“ไม่ดี ไม่ดี” เมียแย่งอีก “ปลุกริมน้ำดีกว่า”

“ถ้าปลุกริมน้ำ ก็ต้องแย่งเบ็ด” ซ่อมเสนอ

“โอ๊ย ไม่ดีหรอก แย่งไก่อดีกว่า เราต้องแย่งไก่อะ”

“แล้วเราจะต้องหามาไว้

เทยเมกเวียใหม่ละ” ซ่อมถาม และเมียก็ตอบว่า “เลี้ยงทำไมกันม้า หาลามาไว้ใช้เถอะ”

วันหนึ่งซ่อมกลับมาจากนา รู้สึกร้อนเหลือเกิน เพราะอากาศร้อนจัด จึงบอกเมียว่า

“หาน้ำมากินหน่อยเถอะ”

“กินทำไมกันน้ำนะ” เมียแย่งตามเคย “กินขนมปังเถอะ”

ครั้นตกกลางคืน ซ่อมบอกเมียว่า

“ข้าหิวจริง ไปหาขนมปังกับไข่ มากินสักหน่อยซี”

“ไม่มีหรอก อย่ากินเลย กินน้ำดีกว่า เคียวจะหาให้”

วันหนึ่งคนทั้งสองไปเดินเล่นกัน ซ่อมพูดว่า “ไปทางนี้เถอะหรือ” เมียก็แย่งอีกว่า “อย่าเลย ไปทางโน้นเถอะ”

อีกวันหนึ่งซ่อมบอกว่า “ไปเยี่ยมพ่อข้ากันใหม่” เมียตอบว่า “ไม่ไป ไม่ไป ไปเยี่ยมแม่ข้าดีกว่า”

วันหนึ่งมีพวกเพื่อนๆ มาเที่ยวบ้านของคนทั้งสอง ซ่อมเจ้าของบ้านก็ชวนกันว่า “มาเดินรำกันเถอะหรือ” เมียก็พูดว่า “อย่าเดินเลยเล่าเรื่องอะไรสนุกๆ กันดีกว่า”

ครั้นอีกวันหนึ่ง ซ่อมชวนเมียว่า “มาเล่าเรื่องอะไรสนุกๆ กันดีไหม” เมียกลับพูดขึ้นว่า “ไม่ ไม่ดี มาเดินรำกันดีกว่า”

นับแต่นั้นมา ซ่อมก็รู้ว่าจะปฏิบัติต่อเมียอย่างไร เพราะฉะนั้นถ้าเมื่อไรอยากกินน้ำ ก็ต้องบอกว่า “ขอขนมปังกินหน่อย” และถ้าเมื่อไรอยากกินขนมปัง ก็ต้องบอกว่า “ไปหาน้ำมากินหน่อย” ถ้าอยากจะ (อ่านต่อหน้า ๔๐๔)

“เอาละ ลูก ไปนอนเสียหน่อย ถึงไม่หลับก็ขอ
ให้ได้พักเสียมั้งนะ เชื่อกันเถอะเดี๋ยวก็หาพบ”

แวลเลอร์ก็มั่งกอดท่อนแขนของบิดาอย่าง
รักใคร่

“ยกโทษให้ลูกนะกะ คุณพ่อ ลูกอยากให้คุณพ่อรู้
เท่านั้นเองว่าลูกรักใคร่มากแค่ไหน ลูกจะไปนอนกะ
และลูกชอบคุณพ่ออีกครั้งหนึ่ง ไร้ ถ้าไม่มีคุณพ่อ
เสียคนหนึ่งลูกก็คงไม่รู้จะจัดการกับตัวเองยังไง”

หล่อนเดินตรงไปยังห้องนอน

ชาร์ลส์ แพรเวอร์ก็ยังยืนนั่งอยู่ครู่หนึ่งแล้วจึง
เดินไปที่ริมหน้าต่าง มองลงไปยังเบื้องล่าง แล้วก็
แหงนมองดูท้องฟ้าอันมืดมิด สีหน้าของเขาบอกแหว
กรุ่นคิดอย่างหนัก เขาตัดสินใจหนักๆสองสามทีก่อนที่จะ
จะปามันลงไปอย่างแรง กระตริงบริเวณที่พวกนกข้าว
และคาถาล้องที่ยังคงขึ้นเกาะกะกอยอยู่

(อ่าน ต่อ ฉบับ หน้า)

คนข้างแย้ง - ต่อจากหน้า ๓๗

ไปหาพ่อของตน ก็ต้องพูดกับเมียว่า
“ไปหาแม่ของนางกันไหม” ถ้าอยาก
เห็นรา ก็ต้องชวนว่า “มาเล่าเรื่อง
คุยกันเถอะ” เป็นอันว่า จะต้องการ
อะไร ต้องพูดให้ตรงกันข้ามไว้เสมอ
แล้วจึงจะได้ตามต้องการ ทั้งนี้
เพราะเมียจะต้องแฉ่งและทำตรงกัน
ข้ามกับที่พูดทุกครั้งไป

คนในหมู่บ้านเห็นเช่นนั้นออก
เวทนาซุ่มไม่ได้ พวกกันปรารภว่า

“ไร้เอ๊ย ซุ่ม ทำไมเมียมันถึง
ได้เป็นคนข้างแย้งกันนะ”

วันหนึ่งซุ่มกับเมียได้ข้ามฟาก
ไปหาเพื่อน ตอนขากลับ ฝนลงเม็ด
ปรอยๆ ไม่ช้าก็ตกหนักขึ้นๆ เมื่อน้ำ
ที่เขยมน้ำแห่งขอดพอลุยข้ามได้ ก็
กลับมีน้ำมากขึ้นๆ จนกระทั่งแม่น้ำ
ดูกว้างออกๆ ทั้งในแม่น้ำก็ยังมึนคั้นไม้
ใหญ่ๆ ที่ถูกพายพัดลอนรากลอยซัด
มาตามน้ำ ซุ่มอุทานออกมาว่า

“แม่น้ำกว้างออกอย่างนี้ ดู
น่ากลัว จะข้ามไปอย่างไร มันจะไม่

ปลอดภัย นั่งคอยอยู่บนตลิ่งนี่ก่อน
เถอะ ฝนหายน้ำลดพอจะลุยข้าม
ไปได้ ค่อยข้ามไป”

“ใครบอกว่าไม่ปลอดภัย” เมีย
ซุ่มแฉ่งอย่างเคย “แล้วจะนั่ง
ตากฝนคอยอยู่บนตลิ่งนี่หรือ
ไม่เอาหรอก ไปเดี๋ยวนี้เถอะ”

ซุ่มก็ช่างตามใจเมีย เมื่ออยาก
ข้ามน้ำไปเดิวนั้น ก็ไป ก่อนลุย
ข้ามน้ำไป ซุ่มก็ได้บอกเมียว่า

“ข้าจะล่องหน้าไปก่อนนะ
จะได้ดูว่าทางไหนจึงจะปลอดภัย”

พูดแล้วก็ลุยน้ำข้ามไปก่อน
เมื่อข้ามไปถึงฝั่งฟากข้างโน้นแล้ว
ซุ่มก็ร้องบอกเมียว่า

“อย่าไปทางนี้นะ นาง
ตรงนี้มีหลุมลึกใหญ่ มาทางนี้
เถอะ”

แต่เชื่อเถอะว่า เมียของซุ่ม
หาได้ฟังไม่ แทนที่จะเดินไปตามทาง
ที่ซุ่มบอกให้ กลับเดินไปเสียดัก
ทางหนึ่ง และตรงนั้นมีหลุมลึกจริง

อย่างซุ่มว่า น้ำลึกท่วมหัวเมียซุ่ม
ทีเดียว ซุ่มจึงส่งเสียงร้องให้คนช่วย
ว่า

“ช่วยด้วย ช่วยด้วย เมียข้า
จมน้ำ”

คนแถบนั้นได้ยินเสียงเรียกให้
ช่วยก็พากันวิ่งมาช่วย มาถึงก็ถามว่า
“อยู่ที่ไหนล่ะ”

“จมน้ำไปแล้วละ ข้าเองก็
แต่ไม่เห็นว่ายลงไปทางไหนหรือ
เปล่า” ซุ่มตอบ

“ไหลตามน้ำไปแล้วละมัง”
คนแถบนั้นให้ความเห็น

“คงไม่ใช่หรอก เมียข้าเป็นคน
ชอบแฉ่ง ใครบอกให้ทำอะไร
อย่างหนึ่ง เขาจะต้องทำไปก็อย่าง
หนึ่ง นี่เห็นจะลอยทวนน้ำขึ้นไป
แล้วละ ไม่ใช่ไหลตามน้ำอย่างใครๆ
คิดหรอก”

บรรดาชาวบ้านจึงพากันไปดู
ทางเหนือน้ำ และก็ไม่มีใครได้เห็น
หญิงนั้นเลย ❀

บรรจบ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

คนโง่ทั้งหก (นิทานยุโรป)

คนโง่ฝรั่งโง่ไม่น่าเชื่อ มีลักษณะผิดกับคนโง่ทางเอเชียหรือแม้ทางอาฟริกาซึ่งโง่อย่างทำเป็น
โง่ไม่รู้สึสา บางทีก็เป็นแบบสรณฤษัย คนโง่ทั้งหกของฝรั่ง แอนครูว์ ลัง เล่าไว้ดังนี้

ครั้งหนึ่งยังมีผู้หญิงคนหนึ่งอายุ
ล่วงเข้า ๓๗ ปีแล้ว ยังไม่มีใครมา
สู่ขอหรือแม้แต่เกี้ยวข้องด้วย ทั้งนี้ก็
เพราะผู้หญิงคนนั้นช่างโง่แสนโง่ จน
ไม่มีใครอยากแต่งงานด้วย

อยู่มาวันหนึ่งเกิดมีชายหนุ่ม
ผู้หนึ่งมาเยี่ยมเยียน เพื่อจะสู่ขอ
มารดาหญิงนั้นหน้าตาเบิกบานด้วย
ความปิติยินดี รีบไล่ลูกสาวให้ไป
หยิบเหยือกเบียร์ในห้องใต้ถุนมา
เลี้ยงแขก หญิงสาวนั้นหายลงไปในาน
จนผิดสังเกต แม่ต้องลงไปตามเพราะ
ไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น และก็ได้ไปเห็น
หญิงสาวผู้นั้นนั่งบนชั้นบันได เธอมือ
กุมหัว ส่วนข้างๆ ตัวมีเหยือกเบียร์
กลิ้งอยู่ เบียร์ไหลไปทั่วห้อง ทั้งนี้
เพราะลูกสาวลืมปิดฝาเหยือก แม่จึง
ถามว่า

“ทำอะไรอยู่ล่ะ ลูก”

“ลูกกำลังคิดว่า ถ้าได้แต่งงาน

กับผู้ชายคนหนึ่ง แล้วก็มีลูก ลูกจะคงชื่อ
ลูกคนแรกว่าอย่างไรดี ชื่อไหนๆ
ในสารบบ ลูกก็ต้องเอามาตั้งคุ
หมดแล้ว”

แม็กก็เลยนั่งลงบนชั้นบันไดข้างๆ

ลูกสาว แล้วพูดว่า

“เออ จริงขึ้นะ เดียว เดียวแม่
ช่วยคิดบ้าง”

ฝ่ายพ่อคอยอยู่ข้างบนกับ
ชายหนุ่มผู้มาสู่ขอ คอยอยู่อีกช้านาน
ก็ไม่เห็นทั้งแม่ทั้งลูกขึ้นมาจากห้อง
ใต้ถุน จึงจำต้องลงไปดูเอง เมื่อไป
ถึงก็แลเห็นแม่ลูกสองคนกำลังนั่งอยู่
บนชั้นบันได ที่ข้างๆ ตัวมีเหยือก
เบียร์กลิ้งอยู่ ฝาเหยือกเปิด เบียร์ไหล
ไปทั่วห้อง พ่อจึงถามขึ้นว่า

“แม่ลูกกำลังทำอะไรกันนั้น
คุช ปล่อยให้เบียร์ไหลไปทั่วห้อง”

“เรากำลังคิดกันว่า” แม่ตอบ

“เราจะเรียกชื่อลูกคนแรกของลูกสาว

เราอย่างไรดี ถ้าหากลูกเราได้
แต่งงานกับผู้ชายคนที่มีมาสู่ขอน ชื่อ
ทั้งหมดที่มีอยู่ในสารบบ เราก็ค
ลองเอามาตั้งดูหมดทุกชื่อแล้ว”

พ่อได้ขึ้นเช่นนั้น จึงเขาร่วมวง
ด้วย พูดเสริมขึ้นว่า

“จริงขึ้นะ มา มาลองคิดกันดู”

ดังนั้นคนทั้งสามจึงนั่งอยู่ใน
ห้องใต้ถุนนั้นอีกช้านาน จนชายผู้มา
สู่ขอครั้นทนไม่ไหว ต้องตามลงไป
ดูว่าคนทั้งสามลงไปทำอะไรกัน เมื่อ
ลงไปถึง ก็ได้พบคนทั้งสามนั่งบน
ชั้นบันได มีเหยือกเบียร์กลิ้งอยู่ข้างๆ
เบียร์หกไหลไปทั่ว เพราะฝาเหยือก
เปิดอยู่

“นั่นมันเกิดอะไรกันขึ้น ทำไม
ไม่ขึ้นมากันเลย แล้วยังไม่ปล่อยให้
เบียร์หกไหลไปทั่วห้องอย่างนี้อีก”

“รู้แล้ว เราเห็นแล้วละ” พ่อ
เป็นคนอธิบาย (อ่านต่อหน้า ๔๓)

เอาความจริงใจไปทิ้งขว้าง และคิดได้ว่า ความผิดพลาด
ที่จะฆ่าผมในวันหนึ่งก็คือ การสูญเสียความหลังรัก
ต่อศรัทธาในสิ่งที่ไม่เหมาะสมกับตัวเอง นี่แหละ ข้อนี
ผมขอเอาใจช่วยคุณมากๆ ที่ขยันทำงานออกมาไม่ขาด

“คุณคงเบื่อในสิ่งที่ผมกลัวออกมามากๆ ฝากความ
ระลึกถึงมายังหัวหน้าของคุณด้วย ไม่อยากได้ข่าวว่าบ๊วย
บ๊วย ผมสบายดี ไม่เวลาตอบจดหมายให้ผมทราบบ้าง
ก็แล้วกัน มีเรื่องอะไรที่ผมพอจะช่วยให้รายละเอียด
เกี่ยวแก่ท่านได้ ก็ขอให้บอก ผมยินดีจะช่วยจัดการให้
ขอขอบคุณมากที่อ่านจดหมายผมจนจบ

นับถือด้วยความจริงใจยิ่ง

ชายหนุ่มจากภาคเหนือ...”

ฉันได้ตอบจดหมายของเขาไปแล้วหลังจากที่ได้รับ
เพียงวันเดียว เมื่อสองปีก่อนนั้น แคว้นน้อยๆจะตอบ
อีก หากแต่ไม่รู้ว่าจะได้เดินทางต่อไปอีกหรือไม่...

เวลานี้ฉันอยู่ในความรู้สึกที่เหมือนกับเขาในขณะนั้น

คนใจทึ่งหก - ต่อจากหน้า ๓๙

“แต่เราเรื่องสำคัญกำลังหารือกัน
คือ ถ้าพ่อหนุ่มแต่งงานกับลูกสาว
เราแล้ว พ่อหนุ่มจะตั้งชื่อลูกของพ่อ
หนุ่มกับลูกสาวของเราว่าอย่างไร
ชื่อใดๆ ในตำราบรรพบุรุษมีอยู่ เราก
ได้ลองมาหาคำคุณแล้ว”

ไฉนคำอธิบายเช่นนั้น ชาย
หนุ่มผู้มาสู่ขอก็ถอนหายใจด้วยความ
อ่อนใจ พลาทพูดว่า

“คิดนะ ถ้าอย่างนั้นข้าขอถามก่อน
ถ้าเมื่อไรข้าหาคนท ใจกว่าพวกท่าน
ทางสามได้ดังสามคนแล้วละก็ ข้าจะ
กลับมาแต่งงานกับลูกสาวของท่าน
เหมือนกัน”

พูดแล้วก็จากไป ชายหนุ่ม
นั้นเดินทางต่อไปอีกนานจนกระทั่ง
มาถึงสวนผลไม้แห่งหนึ่ง แต่เห็น
คนกำลังใช้ธนูเขี่ยลูกนกขี้ ชายหนุ่ม
จึงถามว่า

“นี่กำลังทำอะไรอยู่ล่ะ”

“เรากำลังจะเอาลูกนกใส่กระป๋อง
แต่ใส่ไม่ได้ มันดิ้นทะลัด ดุซ”

ชายหนุ่มจึงแนะนำชายนั้นให้ไปหา
กระจาดมา แล้วโยนลูกนกใส่กระจาด
พอเต็มกระจาดก็เอาไปเทใส่ถ้วย
ชายหนุ่มอดคิดไม่ได้ว่า

“ใจจะกินหนึ่งแล้ว คนที่ใจแค้น
จะไม่ ต้องหาข้อให้ได้อีก ๒ คน”

มองดูทุกสิ่งทุกอย่างด้วยความรู้สึกห่อหุ้ม ใจผ่อ กิดมาก
ไปยิ่งกว่าความทุกข์เศร้าในหัวใจของคนข้างคิดข้างเก็บ
เรื่องที่ไม่เป็นเรื่องในสายตาของคนอื่นมากคั้น
ไม่มีวันหมดสิ้นไปได้เลย คราบใดที่ยังมีสายตามองเห็น
มีหูให้ได้ยิน และสติยังอยู่กับตัว ไม่ว่าจะเดินไปแห่งหน
ใด ส่วนเหนือสุดที่อากาศหนาวจัดในหน้าหนาว หรือ
ทางใต้ที่ร้อนจนเขียนคลั่งในฤดูที่ใบไม้เปลี่ยนสีและ
ร่วงหล่นลงมากองสุมกันอยู่เต็มไปหมดที่โคนต้นไม้ผิวอ่อน
เรียวราดอยู่ในบริเวณใกล้ๆ เป็นการโชคสำหรับบางคนที่
เขาไม่มีโอกาสได้พบเห็น หรือแม้แต่ได้พบเห็นก็ไม่มี
จิตใจในมโหฬารไปหยาบมันมากคั้นให้เป็นความทุกข์ แต่
สำหรับคนที่พระเจ้าได้สร้างดวงตาและหัวใจมาเพื่อให้
มองเห็นและนึกคิดถึงแต่สิ่งที่เป็ความทุกข์ก็ช่างเป็น
โชคที่ในโลกนี้มีปัญหามากมายให้เก็บมาคิด

ทั้งจะมีสักโอกาสหนึ่งคอบทกระมัง ที่ฉันจะได้
ปลานปลมใจกับการได้มีส่วนในการปลดภาระแห่ง
ความทุกข์อันหนักอึ้งออกจากบ่าของบางคน

แล้วก็เดินทางต่อไป ไม่ช้าก็
มาถึงป่าแห่งหนึ่ง ก็แลเห็นชาย
คนหนึ่งอยากให้หมูกินลูกโอ๊ก แต่
แทนที่จะเก็บลูกโอ๊กลงมาจากต้นให้
หมูกิน กลับอุ้มหมูให้ขึ้นต้นโอ๊ก
เพื่อให้ขึ้นไปกินลูกโอ๊กถึงบนต้น
เห็นแล้วอดแปลกใจไม่ได้ ชายหนุ่ม
จึงถามขึ้นว่า

“ทำอะไรอยู่ล่ะ ลุง”

“ข้าอยากให้หมูกินลูกโอ๊ก”
ชายนั้นตอบ “แต่ไม่รู้จะให้มันขึ้น
บนไปกินบนต้นได้อย่างไร”

“โอ้ หมูมันจะขึ้นต้นไม้ได้
อย่างไรล่ะ” ชายหนุ่มพูด “ลุงเอง→

นะแหละ บินคันขึ้นไป แล้วก็ไปเข้าน
คันเข้า ให้ถูกโอ๊กมันหล่นลงมา แล้ว
หมูนันก็ไปเก็บกินของมันเองแหละ”

“เออ จริงสินะ” ชาชนันตอบ
“ข้านึกไม่ถึงเลย”

ชายหนุ่มก็รำพึงขึ้นว่า

“นี่ก็อีกคนหนึ่งละที่ใจไม่น่าเชื่อ
นับเป็นคนที่สอง ต้องหาต่อไปให้
อีกสักคนหนึ่ง”

ออกจากที่นั่น ชายหนุ่มก็
เดินทางต่อไปตามถนน เดินมาไม่

ร้อนถึงคุณชายต้องเอ็ดเอาแม่ว่า
“ก็ตามใจมันนั่นนี่ โดยังกะอะไรแล้ว
ยังต้องนอนกอดผ้า...นอนคุดขวนนม
ใคร ๆ เขาอดนมกันทั้งบ้านทั้งเมือง
แล้วนอกจากนายเค้า”

“ข้างเขาเอะ คุณแม่” ลูกเขย
ของคุณชายแก้แทนศรีภรรยาของเขา
“ฝรั่งเขาว่าพ่อแม่ทั้งลูกมากไปหน่อย
ถูกมันก็เลยต้องกอดผ้ากอดคุดคุด
เวลานอนแก้เหงา”

“เหงามะไรของมัน” คุณชาย
เอ็ดถามนอกหน้าคาง “ฉันเห็นชน
กันยังกะถึง วัน ๆ ทำอะไร...แค่
เล่น”

อากาศชายทะเลช่วยให้คุณชาย
บ่นน้อยลงหน่อย และเด็กทั้งสี่ก็
ออกไปคว้ากริชดาหอยเสียบอยู่ชาย
ทะเล ทำให้ผู้ใหญ่ได้พักผ่อนเต็มที่
ทุกคนผิวคล้ำแดด แต่แกร่งขึ้น เค้า

นาน ก็ได้พบชายคนหนึ่งซึ่งไม่เคย
สวมกางเกงมาก่อนเลย กางเกงของ
สวมกางเกง วิธีสวมของชายคนนี้ก็
ก็ผูกกางเกงไว้กับคันไม้ แล้วก็
กระโดดจนควลอล ให้ตัวหล่นลงมา
ในกางเกงพอดี จนเขาสวมลงไปใน
กางเกงได้ แต่ทำอย่างไรก็สวม
ไม่ถึง ชายหนุ่มเห็นแปลกเช่นนั้น
จึงพูดว่า

“ทำไมไม่ถืองางเกงไว้ล่ะ
แล้วก็ใช้มือทั้งสองกางกางเกงเอาไว้

กิจกรรมวันหยุด - ต่อจากหน้า ๔๓

อันกว่าเก่า ขณะที่รู้สึกได้ว่า ชุด
อาบน้ำของหล่อน ‘เซ’ มาก เมื่อ
เทียบกับของเพื่อน ๆ

สวย...เป็นเพื่อนคนหนึ่งที่เคย
เผอิญเจอที่ชายหาด สวยกับพ่อแม่
เข้าโรงแรมใหม่เอี่ยมสูงตั้งติดสอง
ชั้นอยู่ติดหาด ห้องที่สวยนอนคุดคุด
และบรรยากาศเหมือนในภาพยนตร์
จากหน้าต่างกระโจมระเบียงกว้าง
มองลงไปสู่โขดหินเนินทราย

หาดทรายทอง และน้ำจืดกระจก
สีครามเขียวระยิบในเปลวแดด
แค่สวยไม่ชอบเลย “เมื่อจะคาย
วันๆนี้คุณเดินไปมา เชนลงทะเล
ถ้า ไปกินอาหารที่ร้านนั้นวันนี้
ว่ากาญแทบแน่แล้วละ”

คู่พิงสวย พร้อมกับคิดในใจว่า
‘สแกนจะคาย เราไม่เห็นเบือเลย’
ในยามแดดจัด แม่เอาเปลือก

แล้วก็ค่อยๆ ยกขาใส่ไปในกางเกง
ที่ละขา”

“เออ จริงสินะ” ชาชนันอุทาน
ออกมาอย่างคั่นคั่น “วิธีนั้นง่าย
ดีกว่ามาก ข้านึกไม่ถึงเลยสวม
กางเกงตามวิธีนั้นก็ทำได้ เออ ท่าน
เก่งมาก ฉลาดกว่าข้าเยอะแยะ”

เป็นอันว่าชายหนุ่มหาคนใจกว้าง
พ่อแม่ลูกทั้งสามนั้นได้ครบทั้งสาม
คน จึงกลับไปแข่งงานกับหญิงสาว
ตามที่สัญญาไว้

หอยสวยๆที่พวกลูกเก็บมารวมกันไว้
เลือกจัดเอาไว้เตรียมทำเป็นกรอบรูป
บ้าง ทำภาพหอยจากเปลือกที่สวย
แม้ว่าจะทำติดคาและงานปูนปลาส-
เตอร์โดยใช้หอยสวยๆตกแต่ง ผสม
ปะการังก็ดั่งมหาพองาม แล้วใคร
อยากทำตามก็ย่อมได้

โค้งเอางานที่ขนาดเขื่องออกมา
ใช้งานทุกวัน ภาพเขียนของเขาสวย
กว่าคนวัย ๑๒ ขวบทั่วไปทั้งบ้าน
ได้ ท้องทะเล หาด ภูเขา เรือ และ
คลื่นที่รับเอาสีของท้องฟ้าเข้าไว้เต็ม
ที่ ได้รับการจำลองลงแผ่นกระดาน
โดยฝีมือโค้ง พ่ออดชมไม่ได้ว่า
“เออใครเก่งกว่ากันซะ โค้ง
หรือคู่... โค้งวาดได้ไม่เบาเลย
นะเนี่ย”

“ที่คู่วาดได้แค่พวกดอกไม้
ซะ” โค้งว่า

บรรจบ พันธุเมธา

ปี ๒๘ สิงหาคม ๑๓ / ๗.๒. / ๒๘

นิทานนานาชาติ

คนโง่สวีเดน (นิทานสวีเดน)

คนโง่ของสวีเดนก็โง่ไม่น่าเชื่อ ไม่แพ้คนโง่ทั้งหกของยุโรปที่เล่าไปคราวที่แล้ว เรื่องเล่าว่า
ครั้งหนึ่งมีหญิงชราคนหนึ่ง ตั้งบ้านเรือนอยู่ในป่าห่างไกลผู้คน ลูกชายคนเดียวของแม่เฒ่าผู้นั้นจึง
โง่เง่า ไม่ได้รู้เรียนอะไร ชั่งโตขึ้น แม่ก็ยังเป็นทุกข์ และคิดว่าที่จะเก็บไว้กับบ้านไม่ใช่ให้ไปไหนเลย
เห็นจะไม่ถูกต้องเสียแล้ว ดังนั้นวันหนึ่งแม่เฒ่าจึงเรียกลูกชายมาบอกว่า

“นี่แน่ะ ลูกเอ๊ย เจ้าน่ะโตมาก
แล้วนะ เจ้าควรจะทำตัวให้เป็น
ประโยชน์บ้าง เอ้า นี่ เอาหมในถังนี้
ไปขาย”

พูดแล้วก็เอาถังนมส่งให้ลูกชาย
ลูกชายก็ถามว่าจะให้ขายราคาเท่าไร
แม่เฒ่าก็ตอบว่า “ไม่ต้องขายเป็น
เงินก็ได้ คนซื้อเขาจะให้อะไรมา
แลกเปลี่ยนก็รับเอามาเถอะ”

ลูกชายแม่เฒ่าออกจากบ้านมา
ได้ไกลพอสมควร ก็ได้พบคนขายนม
คนขายนมถามว่า

“อะไรอยู่ในถัง พ่อหนุ่ม”

“นม”

“ถ้าขายยากได้ จะต้องให้อะไร
เจ้าล่ะ” คนขายนมถาม

“อะไรก็ได้” ชายหนุ่มตอบ

เมื่อคนขายนมเต็มใจหมดแล้ว
ก็ให้เข้มนแก่ลูกชายแม่เฒ่าเป็นการ
แลกเปลี่ยน ชายหนุ่มรับเข้มนมาถือ
ไว้แล้วก็เดินกลับบ้าน เดินพทางคิด
พทางว่าจะทำอย่างไรดีกับเข้มนที่ได้
มา พอดีไปเห็นชายคนหนึ่งกำลัง
คุยพางกลับไปกลับมา ชายนั้น
พูดว่า

“นี่แน่ะ เจ้าหนุ่ม มาช่วยข้า
กลับไปพางหน่อยซิ ข้าคุยแล้วกลับ
แล้วมันก็ยังกลับไม่ทั่วจริงๆ ข้าทำ
ไม่ไหว”

“ข้าถือเข้มนอยู่ ไม่รู้จะเอาเข้มน
ไปไว้ที่ไหน” เด็กหนุ่มตอบ

“โฮเอ๊ย จะวางไว้ตรงไหนก็
วางไว้ก่อนซิ”

เด็กหนุ่มจึงปักเข้มนไว้ที่กองพาง

แต่เมื่อกลับพางไปมา เข้มนก็เล็ดหายไปเลย
จะไปค้นหาหรือก็เกินกำลัง
จึงเป็นอันว่าเด็กหนุ่มกลับไปบ้าน
มีขอเปล่า และก็ไม่ได้เล่าให้แม่ฟังว่า
คนที่เต็มใจไปจนหมดถังนั้น ได้ให้
เข้มนมาเป็นเครื่องแลกเปลี่ยน แม่ก็
ถามว่า

“ไหน เข้มนอยู่ที่ไหนล่ะ ได้เข้มน
ก็ดีเหมือนกัน แม่จะได้เอาไปซ่อม
เสื้อผ้าให้เจ้า จะได้ไม่ต้องซื้อ”

เด็กหนุ่มก็บอกว่าเอาปักไว้ที่
กองพาง แล้วเล็ดหายไป แม่จึงพูด
ว่า “ที่ปักหมวกก็มี ทำไมไม่ปัก
เอาไว้”

“เออละ คราวหน้าข้าจะทำ
อย่างนั้น” ลูกชายตอบ

(อ่านต่อหน้า ๑๒๓)

หาว “แหม ดูแล้วไม่ยากลูกเลย เรื่องกำลังสนุกเสีย ด้วย เมื่อกันเล่นถึงคอนเจ้าชายกำลังออกติดตามเจ้าหญิง ที่ถูกโจรลักพาตัวไป เจ้าหญิงกำลังท้องด้วยค่ะ น่าสงสาร ถ้าคุณดูแลต้องร้องเหมือนอดันเซีย คุณจะดูแลไหมคะ อดันจะขอตัวฟรีให้ คุณดูแลทุกก้นเลย อดันจะหาที่นั่ง ข้างหน้าให้ด้วย เอาไหมคะ” แม่ก็ถึงพูดอย่างภาคภูมิใจ

“ฉันไม่ดูละจ๊ะ ฉันอยากรู้ว่าวันนั้นแม่กำลังจะมา

ทำงานให้ฉันหรือเปล่าเท่านั้น”

“ไม่ได้มาทำหรอกค่ะ ง่วงนอน นึกจะกลับไปนอน เอาแรงไว้ช่วยเขากันนี้อีก อยากรู้อะไรให้จบ ยังเล่น ต่ออีกหลายก้น เขาออกจากนั้นไปแสดงที่อื่น อดันก็ต้อง ตามไปกับคณะเขาด้วยค่ะ อดันก็เลยมาบอกกับคุณ ขอ ลาออก...จะได้ไม่ต้องห่วงว่าคุณจะ...รอ”

คนใจส่วเคน - ต่อจากหน้า ๑๙

หลังจากนั้น เด็กหนุ่มนั้นนาม ไปขายเช่นเคย คราวนี้คนมาขอแลก นมเป็นกนขายหินลับมีด เมื่อคืนนม แล้ว ก็เลยให้หินลับมีดมาอันหนึ่ง เป็นการตอบแทน เด็กหนุ่มรับหินลับมีดมาแล้ว ก็นึกถึงคำของแม่ที่ ว่าให้กลัดไว้ที่บักหมวก จึงพยายาม เอาหินลับมีดกลัดไว้กับบักหมวก แต่ กลัดอย่างไรก็กลัดไม่ได้ เพราะหินลับมีดไม่ได้แหลมอย่างเข็ม ในที่สุด ก็เลยเอาวางไว้ที่บักหมวกนั้น ครั้น มาตามทาง ต้องข้ามสะพาน เด็กหนุ่มอดคิดงมงายดูปลาในน้ำอย่าง เคยไม่ได้ พอถึงลง หินลับมีดก็หล่น ลงไปในน้ำ ควาก็ไม่ทัน จึงเป็นอัน กลับบ้านมือเปล่าอีก และเมื่อบอก แม่ว่า คราวนี้ได้หินลับมีด แม่ก็ คือดีใจ พู่ว่า

“โชคดียิ่ง ที่หินลับมีดจะได้ ไม่ต้องไปเที่ยวขอยืมใครเขา เรามือของเราเองแล้ว แต่ว่าหินลับมีดอยู่ที่ไหนล่ะ”

เด็กหนุ่มก็บอกแม่ว่า “ตกน้ำไปแล้วละ ก็แม่ให้บักไว้ที่หมวกนี่”

แม่จึงพูดว่า

“เจ้าลูกใจ กระเป๋าส้อมี่ ทำไม ไม่เอาใส่ในนั้นล่ะ”

“ไว้คราวหลัง ข้าจะทำอย่าง แม่ว่า”

ครั้นถึงคราวที่เอานมไปขาย เด็กหนุ่มไปเจอคนนั่งรดน้ำ และ ข้างม้านั่งที่เขมรอนนั้นมีลูกม้ามาด้วย ตัวหนึ่ง เมื่อคนที่นั่งรดนมหมด แล้ว ก็ยกลูกม้าให้เป็นการแลก เปลี่ยน เด็กหนุ่มนึกถึงคำของแม่ จึง พยายามจะขดลูกม้านั้นใส่กระเป๋าส้อมี่ แต่ทำอย่างไรก็ไม่เป็นผล จึงได้แต่ เอาหัวลูกม้าชุกลงไป ในกระเป๋าส้อมี่ แล้วก็ลากตัวลูกม้านั้นไป พอถึงบ้าน ก็เอาไปใส่ไว้ในคอก แล้วร้องบอก แม่ว่า “แม่จ๋า แม่ ข้าได้ลูกม้ามา ตัวหนึ่ง” แม่ก็ดีใจยกใหญ่อุทาน ออกมาว่า

“เฮอ คี่จริง คี่จริง เราจะได้ เลี้ยงมันไว้ลากรถไปงานคริสต์มาส อย่างคนอื่นเขาบ้าง ไหนล่ะ ลูกม้า”

“นอนอยู่ในคอกเนาะ”

“นำกลั้วตาไปแล้วละมัง ถ้า

หากมันนอนแผ่อย่างนั้นละก็” แม่ เผลอพูด “นี่เจ้าไปทำอะไรบัดซบ อะไรอีกละมัง มันถึงได้ตาย”

“ข้าเอามันชุกหัวไว้ในกระเป๋าส้อมี่อย่างแม่ว่า”

ลูกม้านั้นตายจริงๆ อย่างแม่เผลอ คิด คราวนี้แม่เผลอทั้งโมโหทั้งเสีย- คาย จึงคิดว่าลูกว่า “เจ้ามันช่างไม่มี สมองคิดอะไรเสียเลย เมื่อเอาเจ้า ไปในคอก ทำไมเจ้าจึงไม่ผูกไว้ที่ ประตูคอก แล้วเอาฟางให้มันกิน เสียก่อน ค่อยมาบอกแม่” เด็กหนุ่ม ก็ตอบว่า

“เอาละละ คราวหลังข้าจะทำ ตามที่แม่บอก”

คราวนี้เด็กหนุ่มได้หมูแฮมมา เป็นเครื่องแลกเปลี่ยนกับนม ก็เลย จัดแจงผูกเอาไว้ที่ประตูคอก แล้วก็ เอาฟางมาไว้ให้มันกิน พอมาบอก แม่เผลอ แม่เผลอออกไปดู หมูแฮม นั้นก็หายไปแล้ว แม่เผลอโกรธไม่มี คี่ จึงคิดว่า

“เจ้าใจ ทำไมไม่เอาไว้ข้างบน ประตู คนเขาจะได้ดีกว่าเจ้าเอา→

แอบไว้เพราะตัวไม่อยู่ นี่เจ้าเอมูก
ไว้กับประตูอย่างนี้ คนเขานึกว่า
ไม่ต้องการ เขาก็เอาไปเสียละซี”

ลูกชายก็รับคำว่า กราวหลังจะ
ทำตามนั้น และกราวต่อไปเกิดไป
ได้เข้ามาชั้นหนึ่งแลกับนม เด็กหนุ่ม
ก็เอาพาดไว้กับหัวเสาประตู ถมพัด
มา ผ่าก็เลยปลิวไปเลย แม่เฒ่าทั้ง
ขัดเคืองใจ ทั้งยังยากใจ เห็นว่าเหลือ
จะทนทานอยู่กับลูกคนนี้ต่อไปอีก
แล้ว จึงพูดว่า

“เป็นอันว่าส่งเจ้าไปขายนมมัน
นี่เปล่าประโยชน์ ไม่ได้มีอะไรคิด
มีอกกลับมาบ้านเลย จะจัดการกับเจ้า
อย่างไรดีนะ เห็นท่าจะต้องหาทาง
ให้เจ้าแต่งงานเสียทีดีละมัง จะได้
พ้นอกแม่ไปเสียที”

เด็กหนุ่มก็เห็นเข้าที่ ดังนั้น
สองคนแม่ลูก จึงออกจากบ้านไปยัง
หมู่บ้านนอกแห่งหนึ่ง ซึ่งแม่เฒ่าหมาย
ตาเด็กสาวไว้คนหนึ่งแล้ว คนทั้งสอง
ได้รับการต้อนรับเป็นอย่างดี ตอนค่ำ
มีการเลี้ยงอาหาร และอาหารที่เลี้ยง
นั้นมีไข่มุข ลูกผู้แสนใจของแม่เฒ่า
ไม่เคยเห็นไข่มุขมาก่อน จึงคว้าไข่มุข
ปากเคี้ยว ใครๆ แลเห็นก็พากัน
หัวเราะ หยิงสาวที่แม่เฒ่าหมาย
ไว้เห็นผู้ชายจะมาแต่งงานกับคนใจ
ไม่รู้เรื่องรูราอะไรเช่นนั้น ก็คิดว่า
จะไม่ยอมเกี่ยวข้องกับด้วย ตอนเช้ากลับ
บ้าน แม่เฒ่าจึงบ่นลูกชายว่า

“เจ้ามันทำอะไร ใจๆ บ้าๆ
อย่างนี้เอง ผู้หญิงเขาไม่ยอมตกลง

ด้วย ก็ถูกแล้ว ไม่น่าแปลกอะไร
เจ้าไม่รู้หรือหรือว่าจะกินไข่มุขนั้น
เขาต้องปอกเปลือก แล้วผ่าใส่โรยเกลือ
ลงไป ถึงเวลากิน ก็จิ้มกินทีละชิ้นๆ
กินกับขนมปัง”

“เอาเถอะ กราวหลังข้าจะทำ
ตามคำแม่ว่า”

กราวต่อไปแม่เฒ่าพาลูกชาย
ไปคุยผู้หญิงอีกบ้านหนึ่ง และก็ได้
รับเชิญให้กินอาหารเย็นและอาหาร
เย็นวันนั้นก็มีเม็ดถั่วลิสงเคี้ยว
ชายหนุ่มเอามือค่อยๆ ผ่าเม็ดถั่วลิสง
เม็ดเล็กนิดเดียวนั้นออกเป็นสี่ตาม
คำแม่ว่า เพราะฉะนั้นจนคิดค้นก็ยัง
กินไม่เสร็จ แม่เฒ่าจะห้ามปราม
ดักเตือนอย่างไรก็ไม่ฟัง ฉะนั้นก็
แน่ละจะไปมีผู้หญิงที่ไหนยอม
แต่งงานด้วย ต้องไปหาตามผู้หญิง
อื่น กราวนี้เป็นกราวที่สามแล้ว แม่
จึงบอกลูกว่า

“ทีนี้ถ้าเขาเชิญกินอาหารเย็น
เราต้องปฏิเสธนะ”

จึงเป็นอันลูกใจของแม่เฒ่าไม่มี
โอกาสได้แสดงความ ใจของคนมา
ให้ใครได้เห็น ประกอบกับรูปร่าง
หน้าตาของชายหนุ่มแสนใจนี้เข้าที่
หญิงสาวที่แม่เฒ่ามาสู่ขอจึงยินยอม
ตกลงแต่งงานด้วย

ครั้นถึงวันแต่งงาน แม่เฒ่าเป็น
ผู้ไปหาพระก่อน แล้วก็ต้องไปช่วย
แต่งตัวให้เจ้าสาว แต่ก่อนไปก็ได้
อบรมลูกชายส่งแล้วส่งอีกให้
ประพฤติตนให้เรียบร้อย แล้วก็ส่ง

ให้ทำสะพานแพะ คือสะพานทำด้วย
กิ่งไม้ไม้อ่อนสำหรับให้แพะกับสัตว์
เล็กอื่นๆ เดินข้ามถ้ำธาร แล้วก็ตั้ง
อีกว่า เวลากินอาหารด้วยกันกับ
เจ้าสาว อย่างนี้ให้ตัวแข็งแรงให้
ทอดสายตาเหลือบมองดูเจ้าสาวบ้าง
(ภาษาสวีเดนและภาษาอังกฤษ ใช้
คำที่หมายความว่า ขว้างขี้คันดา
ในความว่าเหลือบมองดูผู้เกี่ยวข้อง
ด้วยอย่างสุภาพ)

เมื่อแม่ออกจากบ้านไปแล้ว
ชายหนุ่มก็ไปจัดแจงฆ่าแพะที่มีอยู่
แล้วก็วางคอกๆ กันไปเป็นสะพาน
แล้วก็กวักลูกคาแพะออก พอจัด
หุระเสร็จ แม่เฒ่าก็พาเจ้าสาวมาถึง
บ้าน เจ้าสาวเห็นสะพานทำด้วยแพะ
แทนที่จะเป็นสะพานสำหรับแพะ
เช่นนั้นแล้ว ก็อกรู้สึกแปลก จึงถาม
แม่เฒ่าว่า สะพานแปลกประหลาด
นั้น แม่เฒ่าเห็นเป็นอย่างไร แม่เฒ่า
ตอบไปเสียว่า “เห็นจะเป็นหมาบ้า
ละมังที่มากัดแพะของเราตายหมด”
ครั้นถึงเวลาอาหาร ชายหนุ่มผู้เป็น
เจ้าบ่าวในวันนั้นก็กวักเอาลูกขี้คันดา
แพะออกมา แล้วก็ขว้างไปที่เจ้าสาว
ทีละลูกๆ เจ้าสาวอดคงไม่ได้ แด่
แรกก็คิดว่าเจ้าบ่าวคงนึกสนุกอะไร
ขึ้นมา แต่พอมาเห็นว่า ตั้งที่เจ้าบ่าว
ขว้างมาที่ตนเป็นลูกขี้คันดาแพะ
ทั้งเจ้าบ่าวก็นึกกลัวตกตาทำหน้าเกรง
เจ้าสาวจึงเห็นท่าไม่เป็นการ จะนั่ง
อยู่ต่อไปไม่ได้แล้ว จึงลุกขึ้นวิ่งหนี
ออกไปข้างนอก แล้ววิ่งไปไหนก็ไม่

สำเร็จ เพราะเจ้าบ่าววิ่งตามมามาก

ในที่สุดเจ้าสาวก็ยอมกลับมา
คิดว่าจะต้องหนีไปในตอนกลางคืน
พอดกกลางคืนจึงขออนุญาตเจ้าบ่าว
ออกไปข้างนอก เจ้าบ่าวก็อกระแวง
ไม่ได้ จึงไม่ยอมให้เจ้าสาวไป ต้องให้
มัดแขนไว้ก่อน จะได้ดั่งกระตักให้
กลับมาได้ ถ้าหากออกไปข้างนอก
นานเกินไป กิดคังนั้นแล้วจึงเอา
สายรัดถุงเท้าทั้งของคณกับของ
เจ้าสาวออกมาผูกติดกันแล้วก็เอามัด
แขนเจ้าสาวไว้ คอขอยุ่ครู่ใหญ่ๆ
เจ้าสาวก็ไม่กลับมา เจ้าบ่าวก็ดิ่งไป
กระตักไป ทันใดนั้นมีเสียงฝีเท้า
เหมือนมีคนมา และมีเสียงขลุ่ยพัน
เจ้าบ่าวสำคัญว่าเจ้าสาวมา จึงรวบ
ตัวไว้ และรู้สึกแปลก จึงร้องบอก
แม่ว่า

“แม่จ๋า แม่ เจ้าสาวขำมีเขา
ด้วย”

“เจ้าใจ นั้นมันมวขผมของเข
หรือ” แม่เฒ่าตอบ

อีกครู่หนึ่ง เจ้าใจลูกแม่เฒ่าก็
ร้องออกมาอีกว่า

“แม่ แม่ เจ้าสาวขำมีหนวด
ด้วย”

แม่อีกบอกว่า “เจ้าใจเอ๊ย นั้น
มันผมตรงท้ายทอยเขาหรือ”

ขณะนั้นเอง ก็มีเสียงร้อง เบ๊ๆ
แม่เฒ่าจึงได้เห็นว่า เจ้าสาวของ
เจ้าลูกชายใจของคนนั้น แท้ที่จริง
ก็คือแพะตัวสุดท้ายที่เหลืออยู่ ไม่ได้
ถูกลูกชายฆ่ามันเอง ที่แพะนั้นมี
สายรัดถุงเท้าที่เจ้าสาวเอาไปผูกไว้

เป็นอันว่าเจ้าบ่าวผู้แสนโง่แล้ว
ว่าเจ้าสาวของคนหนีไป จึงรีบออก
ติดตาม แต่เจ้าสาวหนีไปไกลแล้ว
เดินไปคงตามไม่ทัน จึงได้ขับรด
ตามไป เจ้าสาวหนีไปไหนก็ไม่รอด
ได้แต่ยืนตัวแข็งอยู่กลางถนน
ขณะนั้นเจ้าสาวตัวเปลือยเปล่าเพราะ
รับร้อนหนีไปต้องถอดเสื้อผ้าทั้ง
เจ้าบ่าวเห็นสีขาวโพลนอยู่ข้างหน้า

ก็สำคัญว่าเป็นคันไม้คันดาอยู่ จึงรีบ
ขับรดกลับบ้านไปเอาขวาน เจ้าสาว
ได้โอกาสจึงหนีค่อไปได้จนพ้นมือ
ลูกชายใจของแม่เฒ่า นับแต่นั้นมา
เจ้าใจก็ไม่มีโอกาสได้แต่งงานกับใคร
อีกเลย การที่แม่เฒ่าจะกำจัดลูกใจ
ให้หนีออกไปโดยการแต่งงาน จึง
เป็นอันไม่สำเร็จ ต้องทนอยู่กับลูก
ใจค่อไปจนกระทั่งตายจากกัน ♣

รสชาติเท่านั้นที่ทำให้เบียร์สิงห์
คงความเป็นสิงห์
รสชาติของเบียร์สิงห์ไม่เคยเพี้ยน
สิงห์คือเบียร์...เบียร์คือสิงห์...
คองเบียร์สิงห์...

บริษัท บุญรอดบริวเวอรี่ จำกัด

บรรจบ พันธุเมธา

๒๒๘ ๗๖๖ ๒ ๒๐ ๒๖-๐-๒๕/๘

นิทานภาษาชาติ

เด็กขอลานตาบอด (นิทานจีน)

บ้านเมืองบางแห่งประสบทุกข์ยากลำบากอยู่เสมอ ความอดอยากอาหารทำให้ผู้คนอดอยากเกิดขึ้นบ่อยๆ ครึ่งแตรครึ่งเล่า จึงได้มีเรื่องนางสิบสองที่พ่อเอาไปปล่อยไว้ในป่า เพราะหาอาหารมาเลี้ยงลูกได้ไม่พอเพียง บ้านเมืองจนก็คงเช่นเดียวกัน จึงได้มีเรื่องนี้ชื่อ เอฟ คอคค์เล่าไว้ว่า

ครั้งหนึ่งยังมีเด็กจีนคนหนึ่งชื่อ หลัวซุ่น หลัวซุ่นเป็นเด็กยากจนเกิดมาที่ตาบอดสนิท กรนโศกขึ้นน้อย พ่อใจร้ายยังไล่ออกจากบ้านเสียอีก พ่อพูดแก่หลัวซุ่นว่า

“ไปเถอะ ไปให้พ้นบ้านข้า เจ้าอย่าหาประโยชน์อะไรแก่ข้าไม่ได้ เพราะเจ้าตาบอด เด็กตาบอดจะทำงานอะไรได้ ข้าไม่มีข้าวจะเลี้ยงลูกอย่างเจ้า เจ้าไปเผชิญโลกของเจ้าเอง ไปขอลานเขากินก็แล้วกัน” หลัวซุ่นตัวเล็กนิดเดียวทั้งตาบอดจะไปหากินอะไรได้ นอกจากขอลานเขา หลัวซุ่นเที่ยวเซ้งขอลานเขาอยู่ตลอดเวลาห้าปี ไม่มีใครมาเอาใจใส่ดูแล มีแต่เจ้าฟานหมาคู่ทุกขู่ยากตัวเดียวเท่านั้น ฟานรักเจ้าของตัวน้อยๆ ของมันเป็นที่สุด ไปไหนก็ไปด้วยกัน ไม่ยอมห่างเลย หลัวซุ่น

ถือไม้เท้าเล็กๆ อันหนึ่งสำหรับคลำทาง แต่ลำหนทางนั้นขรุขระเป็นกรวดเป็นหิน ฟานก็จะนำหลัวซุ่นให้ค่อยๆ เดินถลัดเลาะผ่านไป ได้โดยปลอดภัย ไม่หกล้ม

ไม่แต่เพียงนี้ ฟานยังฉลาดรู้จักหาเงินให้เจ้าของของมันด้วย คือเวลาที่หลัวซุ่นค้มมือตามครึ่ง ฟานจะถูกเข้า ก็ม้วนลงจดพื้น บรรดาผู้คนที่เดินผ่านไปมาแต่เห็นเข้าอดชอบใจไม่ได้ ก็มักจะโยนเศษเสี้ยวมาให้หลัวซุ่น

หลัวซุ่นกับฟานหมาแสนรู้จะเดินเข้าไปทั่วทุกถนนในเมืองตั้งแต่เช้าจดค่ำ ตกกลางคืนทั้งหมาทั้งคนก็หาที่นอนนอนตาคู่จะหาได้ บางทีก็นอนตรงบันไดหน้าบ้านของใครสักคนหนึ่ง แต่อย่างที่ออกไปนอนกลางทุ่ง

คืนวันหนึ่ง ฟานพาเจ้าของของตนไปพักที่ไต้คันไม้ใหญ่ใบหนา ที่คันหนึ่งข้างถนน หลัวซุ่นก็ก้มก่อนนอนออกมาแบ่งกันกินกับฟานแล้วก็ล้มตัวลงนอนหลับอยู่ตรงนั้นด้วยกัน

ขณะนั้นนอนหลับสนิท หลัวซุ่นก็ได้ฝันเห็นนางฟ้าสวยงาม เหาะลงมาพูดกับตนว่า

“หลัวซุ่น หลัวซุ่น เจ้าเห็นเราไหม”

“ไม่เห็นหรอกท่าน” หลัวซุ่นพูดอย่างเศร้าๆ “ข้าแลท่านไม่เห็นหรอก ข้าเป็นคนตาบอด”

“โอเจ้าหนู” นางฟ้าปลอบ “อย่าเศร้าโศกเสียใจไปเลย บางทีข้าอาจจะช่วยเจ้าได้นะ”

“จะช่วยให้ข้าแลเห็นอะไรได้หรือท่าน” (อ่านต่อหน้า ๕๐๑)

เด็กขอลานตาบอด - ต่อจากหน้า ๑๕

หลวซุ่นถามอย่างคั่นคั่น มีความหวัง
“จะช่วยให้ข้ามองอะไรแลเห็นจริงๆ
หรือ”

“ไม่ใช่ ไม่ใช่ ข้าช่วยอย่างนั้น
ไม่ได้หรอก” นางฟ้าตอบ “แต่ข้า
จะช่วยเจ้าให้ช่วยตัวเอง คือทุกครั้งที่
เจ้ากระทำความดี ก็จะปรากฏแสง
เรืองๆ ในดวงตาของเจ้า และไม่ว่า
ครั้งใดที่เจ้าแสดงความเมตตาอารีแก่
ผู้ใดผู้หนึ่ง เจ้าก็จะแลเห็นสิ่งต่างๆ
ดีขึ้น แต่ถ้าเมื่อไรที่เจ้าแสดงความ
ใจร้าย เห็นแก่ตัว แสงที่ปรากฏ
ในดวงตาของเจ้าจะดับลงทันที และ
เจ้าจะรู้สึกว่าตาของเจ้ามืดลงยิ่งกว่า
เก่าเสียอีก”

เสียงนั้นเจ้ยบลง และหลวซุ่น
ก็สะดุ้งตกใจตื่น รู้สึกว่ามีแสงแดด
อุ่นๆ มาต้องหน้า หลวซุ่นรู้สึกเป็นสุข
กว่าวันอื่นๆ ที่เคยเป็นมานับเป็นปีๆ
ผ่านก็ดูเหมือนจะเป็นสุขด้วย เพื่
แต่เสียงมอเล็เต้เจ้าของ แล้วยกเท้า
เสียงดังถัน หลวซุ่นจึงเรียกฟ้านว่า

“มาเถอะ ฟ่าน มาช่วยเป็น
นัยน์ตาให้ข้า ถ้าไม่มีเจ้า ข้าก็คงมี
ชีวิตอยู่ไม่ได้”

ทั้งหมาทั้งคนพากันเดินไปตาม
ถนน หลวซุ่นเดินไปด้วยความหวัง
ตามทันนางฟ้าบอกในฝัน ไม่ช้าก็เดิน
ผ่านขอกานแก่ตาบอดคนหนึ่งซึ่งนั่ง
อยู่ข้างถนน ขอกานนั้นร้องว่า

“ขอกานให้คนตาบอดด้วยเถอะ
อย่าเดินผ่านไปเลยๆ เลย”

“โธ่ ข้าก็ตาบอดเหมือนกันนะ
ตา” หลวซุ่นพูด “แล้วข้าก็เป็น
ขอกานเหมือนกันแหละ”

“เจ้ายังโชคดีกว่าตานะเจ้าหนู”
ขอกานแก่พูด “เจ้ายังเดินได้ แต่ตา
นะข้าพิการเดินไม่ได้เลย”

“อ้อ ตาพิการหรือ” หลวซุ่น
พูดพลางนึกถึงคำของนางฟ้า จึงสละ
อึแปะที่มีอยู่เพียงอันเดียวให้ตาแก่
ขอกานนั้น

ตาแก่ขอบอกขอบใจหลวซุ่น
ทันใดนั้นหลวซุ่นรู้สึกเหมือนมี
ประกายวาวขึ้นในดวงตา หลวซุ่น
จึงรีบหลับตา พอลืมตาขึ้นก็ดูเหมือน
ว่าโลกนี้สว่างขึ้นกว่าเก่า หลวซุ่น
พอจะเห็นแสงได้รางๆ ในความมืด
หลวซุ่นไม่รู้อะไรบอกเล่าเรื่องของตน
ให้ใครฟัง จึงได้แต่พรวดพาดักกับหมา
ของตนว่า

“ฟ่านเอ๊ย ความฝันของข้าจะ
เป็นจริงขึ้นมาแล้ว ทุกครั้งที่ข้าทำ
ความดี ตาของข้าจะค่อยสว่างขึ้น”
คืนวันนั้นหลวซุ่นไปอาศัยนอนใน
ศาลเจ้าของพวกขอกาน อันเป็นตึก
เก่าๆ พังอยู่นอกเมืองออกไป ใน
ศาลเจ้านั้นมียายแก่ขอกานนอนอยู่
ตรงมุมหนึ่ง ยายแก่ขอกานนั้นทั้งแก่
ทั้งเจ็บไข้ได้ป่วย อะไรจะกินก็ไม่มี

หิวจนจะตายอยู่รอมร่อแล้ว หลวซุ่น
มีขนมแห้งๆ ชิ้นเล็กๆ อยู่ชิ้นเดียว
เท่านั้น คิดว่าจะเก็บไว้กินตอนเย็น
แต่เมื่อว่าหญิงนั้นไม่มีอะไรจะกิน
และกำลังหิวโหย หลวซุ่นก็ยื่นมือ
ให้ หญิงแก่นนั้นขอบบุญขอบคุณ
หลวซุ่นยกใหญ่ ทันใดนั้นก็มีแสงวาว
ขึ้นในดวงตาของหลวซุ่นอีก หลวซุ่น
รีบหลับตา พอลืมตาขึ้นคราวนี้
หลวซุ่นรู้สึกว่าตาสว่างยิ่งขึ้นกว่าเก่า
หลวซุ่นถามหญิงแก่นนั้นว่า

“เคื่อนหงายหรือยาย คินน”

“ใช่” หญิงนั้นตอบ

“พระจันทร์เต็มดวงทีเดียว”

“ข้าก็ว่าอย่างนั้นแหละ”

หลวซุ่นพูดอย่างสุขใจ “ข้าก็จวนจะ
แลเห็นได้เองอยู่แล้ว”

พูดแล้วก็ล้มตัวลงนอนหลับไป
ลืมไปเลยว่ายังไม่ได้กินอะไรเลย
ในตอนเย็นวันนั้น เช้าวันรุ่งขึ้น ทั้ง
หลวซุ่นทั้งฟ่านต่างก็หิวกันนักเพราะ
ไม่มีอะไรจะกิน หลวซุ่นจึงพูดขึ้นว่า

“มาเถอะ ฟ่าน เข้าไปขอกาน
เขาในเมืองเถอะ”

แล้วก็ออกเดินไปด้วยกัน
ไปตามถนนที่มีแต่ฝุ่นฟุ้ง ทันใดนั้น
มีแม่ไก่ตัวหนึ่งวิ่งข้ามถนนมา มีฟ่าน
ไล่ตามมาด้วย และไม่ถึงอึดใจ ฟ่าน
ก็ตะครุบไก่ตัวนั้นได้ จึงขยำกอ
เสียเลย แล้วก็คาบเอามาให้นายคน→

หัวซุนค์ใจยังนึก รู้สึกว่า โชคดีเหลือเกินที่ได้ไปฟรี ๆ จะเอาไปขายที่ตลาด จะได้เอาเงินมาซื้ออะไรกิน คงจะอยู่ไปได้อีกหลายวัน หัวซุนค์เอาไก่ซ่อนไว้ในเสื้อ แล้วบอกพี่ให้พาคนไปตลาด ยังไม่ทันถึงตลาดก็ได้เจอคนที่ตกลงจะซื้อไก่ตัวนั้น แต่พอหัวซุนค์ยื่นมือไปรับเงินที่คนซื้อไก่ยื่นให้ คาของหัวซุนค์ก็มืดสนิทเหมือนมีเมฆดำมืดมาพาดบังตา หัวซุนค์รู้ว่าคาของคนที่บอกมาข้างนั้น หัวซุนค์จึงได้คิด ว่าพี่ซุนอย่างเศร้าๆว่า

“นี่ข้าคงทำผิดไปแล้วถึงได้รับการลงโทษอย่างนี้ ไปเอาไก่ของคนอื่นเขาไปขาย ก็เท่ากับขโมยเขานั่นเอง”

ทั้งๆที่หัวซุนค์จะหัว หัวซุนค์ก็ยอมทนเดินกลับไปยังที่ที่พี่ซุนจับไก่ขยำเมื่อตอนเช้า เมื่อถึงที่หมายก็ได้ตามชายคนหนึ่งว่า ใครมีไก่หายบ้างเมื่อเช้านี้ ชายนั้นก็ตอบว่า

“มีสิ ไก่ที่ข้าหายไปแล้วหนึ่ง เขาเสียขายของเขามาก เพราะว่าเขาขายจน ไก่ตัวนั้นออกไข่ให้เขาวันละลูกทุกวัน”

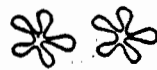
“ข้าก็เสียใจด้วย” หัวซุนค์ตอบ “หมาเข้าไปขยำไก่ของพี่ท่านเมื่อเช้านี้ ข้าจะเอาเงินมาใช้ให้พี่ท่านช่วยรับเอาไปให้พี่ท่านด้วยก็แล้วกัน”

แล้วหัวซุนค์ก็ยื่นเงินให้ชายนั้น ทันใดนั้นก็เห็นแสงสว่างขึ้นในลูกตาของหัวซุนค์อีก โลกดูสว่างไสว

ขึ้นอีก หัวซุนค์ก็ชิมอย่างเพลิดเพลิน นับแต่นั้นมาหัวซุนค์ก็เริ่มดำเนินชีวิตอย่างใหม่ ก็พยายามทำความดี แสดงความเมตตาอารีช่วยเหลือคนที่จนกว่าที่ลำบากกว่าตน เวลาว่างไปได้เดินคนเดียว หัวซุนค์ก็สามารถบอกได้ว่าตอนไหนเป็นกลางวัน ตอนไหนเป็นกลางคืน แม้แต่เงาต้นไม้บ้านช่อง หัวซุนค์ก็แลเห็นได้ ตอนนั้นพี่ซุนไม่ต้องนำหัวซุนค์อีกแล้วขณะเดินไปตามถนน

วันหนึ่งขณะที่หัวซุนค์กับพี่ซุนกำลังนั่งอยู่บนตั่ง ก็ได้ยินเสียงคนร้องตะโกนว่า “ช่วยด้วย ช่วยด้วย คนตกน้ำ” ขณะนั้นน้ำในแม่น้ำเปี่ยมฝั่ง เพราะในตอนกลางคืนฝนตกหนัก กระแสน้ำก็เชี่ยว คนที่ตก

**สบู่ยาที่มีกลิ่นหอม
ไม่มีใช้สบู่หอมที่มีพิษ**

ผิวสะอาด-ใบหน้าที่สะอาด-ปราศจากกลิ่นตัว คนทั่วไปนิยม

ใช้สบู่ยา "เฮอโม" ชนิดหอม

มีจำหน่ายตามร้านขายยาทั่วไป และที่

บริษัท บี.เอ็ล.อีว จำกัด 45 มุมถนนพหลโยธิน กรุงเทพมหานคร

สบู่ยา "เฮอโม" ชนิดหอม

มีกลิ่นหอมเพียงให้ถูกใจผู้ใช้

แต่มีตัวยา Triclocarban เป็นสำคัญ

จึงเป็น "สบู่ยา" ที่ "มีกลิ่นหอม"

สบู่ยา "เฮอโม" ชนิดหอม

กำจัดสิ่งสกปรกบนผิวหนัง

ทำลายเชื้อแบคทีเรีย

แก้ผิวหนังคัน ระงับกลิ่นตัว

น้ำคงจะถูกพัดพาไปไกล หัวซุ่นไม่รู้จะทำอย่างไรดี กนคาบอดจะไปช่วยคนตกน้ำได้อย่างไร “เอ แต่ว่าท่านอาจจะช่วยได้นะ” หัวซุ่นนึกถึงท่าน ท่านว่าท่านเป็นทั้งยังแข็งแรงแล้วก็ฉลาด บางทีอาจจะช่วยคนตกน้ำนั้นได้ละมัง “แต่ถ้าท่านเกิดเป็นอะไรไปละ” หัวซุ่นอดคิดเผื่อไว้ไม่ได้ “แต่เราจะทำยังไง เราจะอยู่ได้ยังไงถ้าไม่มีท่าน ท่านเป็นทั้งเพื่อนทั้งผู้ช่วยเหลือ”

ทันใดนั้นเสียงเรียกให้คนช่วยก็ดังมาอีก หัวซุ่นจึงบอกท่านว่า “ท่านเอ๊ย ไปช่วยเขาหน่อยนะ” พูดแล้วก็ผลักท่านลงไปในน้ำ กนตกน้ำเห็นหมาว่าตรงมาเช่นนั้นก็ดิใจร้องออกมาว่า “ขอบใจเหลือเกิน ขอบใจ”

หัวซุ่นคอยฟังเสียงน้ำในแม่น้ำ และขณะที่ฟังไปก็ภาวนาไปขอให้ทั้งชายนั้นทั้งท่านจงปลอดภัยเถิด ในที่สุดหัวซุ่นก็ได้ยินเสียงชายคนนั้นบันดลงขึ้นมาได้แล้วก็นอนแผ่ลงตรงนั้น หัวซุ่นวิ่งไปถามว่า “ท่านไม่เป็นอะไรแล้วหรือ แล้วหมาของข้าละ”

ชายนั้นพูดไม่ถ้อยจะออก แต่ท้ายที่สุดก็พูดออกมาแล้วว่า “หมาของเจ้านะหรือ ถ้าจะจมน้ำไปแล้วละมัง ข้าเสียใจด้วยจริงๆ ข้าพยายามจะดูมันขึ้นมาด้วยแต่ทั้งข้าทั้งหมาต่างก็หมดแรง คูโน่นแน่ะ อยู่ในน้ำนั้นแน่ะ มันช่วยชีวิตข้า แต่ตัว

มันเองเห็นจะช่วยตัวเองไม่รอดเสียแล้ว”

ได้ยินเช่นนั้น หัวซุ่นก็ร้องไห้โฮออกมา กลังเกลือกควบนหญ้า พลงรำพันว่า

“โฮ โฮ ท่าน ข้าจะอยู่ได้อย่างไรถ้าไม่มีเจ้า เจ้าเป็นเพื่อนคู่ทุกข์คู่ยากของข้า เป็นสมบัติของข้าเพียงชิ้นเดียวในโลกนี้”

หัวซุ่นเอามือปิดหน้าร้องไห้อย่างทุกขระทม ชายคนที่ตกน้ำจึงขยับตัวลุกขึ้น เอามือโอบกอดหัวซุ่นไว้พลงปლობว่า

“อย่าร้องไห้ไปเลย กลับไปบ้านไปเล่าให้พ่อฟัง เชื่อแน่ว่าอย่างไรเสียพ่อก็คงซื้อหมาให้ใหม่หรอกนะ”

“บ้านนะ ข้าไม่มีหรอก” หัวซุ่นพูด “ข้าเป็นเด็กคาบอด พ่อข้าเฉดหัวออกจากบ้านตั้งแต่ข้าอายุได้ ๕ ขวบ แล้วข้าก็ได้ท่านนี้แหละที่เป็นเพื่อนข้าคอยช่วยเหลือข้า”

ชายนั้นอุทานออกมาด้วยความตื่นตะลึง พลงพูดว่า “ไหน ไหน ขอคุณาห์น้อยซีเจ้าหนู” หัวซุ่นจึงเงยหน้าขึ้นมองดูชายคนนั้น เอ๊ะ มองเห็นนี่ หัวซุ่นรำพึงในใจเมื่อปรากฏว่าตัวเองมองเห็นหน้าผู้ชายคนนั้น คงจะเป็นเพราะความเอื้อเฟื้อช่วยเหลือคนตกน้ำนั่นเองที่ทำให้ตาของตนหายบอด ถึงจะเสียหมาไป แต่ก็ได้ดวงตาคืนได้อย่างเก่า กลับมา

ชายนั้นถามเบาๆ ว่า “เจ้าชื่อหัวซุ่นใช่ไหม”

“ใช่” หัวซุ่นตอบ “เอ๊ะ แต่ทำไมท่านรู้ละ”

“ก็หัวซุ่นนะ ลูกพ่อนี่นา” ชายนั้นตอบ “พ่อเป็นพ่อของลูกนะ พ่อออกจะโหดเหี้ยมและร้ายกาจไปหน่อยที่จับใส่ลูกออกจากบ้าน กลับมาบ้านกับพ่อเถอะนะ ต่อไปนี่พ่อจะไม่ใจร้ายกับลูกอีกหรอก พ่อจะซื้อหมาให้ลูกใหม่ และจะทำทุกอย่างช่วยให้เจ้าหายคาบอดทีเดียว”

ชั่วครู่หนึ่งหัวซุ่นโกรธอย่างเหลืออด พ่อใจร้ายคนนี้มีใช้หรือทำให้ตนต้องลำบากยากแค้นแสนสาหัส แต่เมื่อนึกถึงว่า ถึงอย่างไรก็ยังเป็นพ่อผู้ให้กำเนิด หัวซุ่นจึงพูดว่า

“ข้ายกโทษให้พ่อแล้ว ข้าจะกลับไปบ้านพร้อมกับพ่อ แต่ว่าเดี๋ยวนี้ข้าไม่ใช่เด็กคาบอดอย่างเมื่อก่อนแล้วนะ ดูซิพ่อ คุณยี่นตาของข้า”

“เออ จริงซิละ” พ่อของหัวซุ่นอุทานออกมาด้วยความแปลกใจ แล้วหัวซุ่นก็เล่าเรื่องที่ตนสัมผัสเห็นนางฟ้าและคำบอกเล่าของนางฟ้าให้พ่อฟัง ขณะที่เดินกลับบ้านพร้อมกับพ่อ

ขณะที่หัวซุ่นได้หมาตัวใหม่อีกตัวหนึ่งแล้วซุ่มมัน แต่ถึงแม้หัวซุ่นจะมีพ่อแม่บ้านมีความสุขสบายขึ้นกว่าแต่ก่อน มีหมาตัวใหม่ แต่หัวซุ่นก็หาได้ลืมท่านเพื่อนคู่ทุกข์คู่ยากของตนไม่ ♣

เรื่อง ๓๖ 3 ๒๗ ๒๔.๑๒.๒๕

บรรจบ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

เด็กผมขาว (นิทานเปอร์เซีย)

เรื่องเด็กที่ถูกทอดทิ้งด้วยเหตุผลต่างๆ คงมีเหมือนกันทั่วทุกแห่ง เปอร์เซียก็มีเช่นเดียวกับจีนที่เล่าไปคราวที่แล้ว เรื่องนี้อี เอฟ คอดด์ เล่าไว้ว่า

นานมาแล้ว ในแผ่นดินของเปอร์เซีย ยังมีนักรบผู้กล้าหาญผู้หนึ่งในราชสำนักของชาห์กษัตริย์เปอร์เซีย นักรบผู้ชื่อนี้ชื่อชาห์ม ชาห์มมีชื่อเสียงเลื่องลือในเรื่องการต่อสู้อย่างห้าวหาญ คนทั้งหลายไม่ว่าใครพากันยกย่องชมเชยและเกรงกลัวไปพร้อมกัน แต่นักรบผู้กล้าหาญอย่างนี้ชาห์มไม่มีลูก เวลาผ่านไปปีแล้วปีเล่า จนกระทั่งล่วงเข้าสู่วัยชรา ภรรยาของเขาจึงได้มีลูกชายคนหนึ่ง ลูกของชาห์มคนนี้มีหน้าตาหมดจดงดงามยิ่งนัก มีเปลวอย่างเด็วก็เหมือนเด็กน้อยนั้นผมขาว โพลนไปทั่วหัวมองดูไม่ผิดกับคนแก่หัวหงอก

บรรดานักปราชญ์ราชบัณฑิตของเปอร์เซียต่างก็สันทัดหัวเมื่อเห็นเด็กน้อยลูกของชาห์ม ทุกคนพูด

เป็นเสียงเดียวกันว่า เด็กนี้มีแต่จะนำโชคร้ายมาสู่ผู้เป็นพ่อและคนทุกคนในบ้าน ชาห์มฟังคนนั้นพูดคนนั้นพูด ฟังแล้วก็อดวิตกไม่ได้ ในที่สุดก็เลยตัดสินใจกำจัดลูกชายของตนเอง ชาห์มอุ้มลูกขึ้นไปบนภูเขาเอลเบอรส์ ซึ่งเป็นภูเขาสูง แล้วก็ทิ้งลูกไว้แถบภูเขานั้นเองเพื่อให้เป็นเหยื่อสัตว์ร้าย

บนยอดเขาเอลเบอรส์นี้มีสัตว์ประหลาดอย่างหนึ่งอาศัยอยู่ สัตว์ชนิดนี้มีลักษณะแปลกก็คือ ส่วนตัวกับส่วนขาเหมือนกันดังใด แต่หัวกับปีกเหมือนนกอินทรี เรียกเป็นภาษาอังกฤษว่า กริฟฟอน นกกริฟฟอนตัวนี้ทำรังสวยงามด้วยกิ่งไม้หอมวันหนึ่งขณะที่นกกริฟฟอนบินไปหาอาหาร ไปแลเห็นเด็กผมขาวนอนอยู่บนก้อนหินตรงข้างภูเขา เด็กน้อยร้องไห้ด้วยความหิวกระหาย นกกริฟฟอนเห็นเช่นนั้น จึงถาลงมาค่อยๆ คาบเอาเด็กน้อยพาไปยังรังของตน วางเด็กลงตรงมุมของรังที่

อบอุ่นที่สุด แล้วก็หาอาหารหามาให้เด็กกิน

นกกริฟฟอนประคบประหงมเลี้ยงดูเด็กน้อยนั้นจนกระทั่งเติบโต เด็กผมขาวก็กลายเป็นเด็กหนุ่มรูปร่างสูงใหญ่ลำต้นหน้าตาสวยงาม นกกริฟฟอนยังสอนเด็กผมขาวให้รู้จักและพูดภาษาเปอร์เซียของคนได้ แล้วก็ปกป้องคุ้มครองเด็กผมขาวด้วยความรักใคร่เอาใจใส่

เวลาล่วงไปถึง ๑๒ ปี คำนวณหนึ่งชาห์มซึ่งตอนนั้นแก่ชรามากแล้ว ได้ฝันไปว่า มีชายหนุ่มคนหนึ่งเข้ามาหาตรงมาหา แล้วร้องว่า "โอ น้า พ่อใจร้ายของข้า พ่อเอาลูกไปทิ้งให้ตาย เพราะลูกมีผมขาวเท่านั้นเอง แล้วก็พวกที่ปรึกษาของพ่อพูดกันว่า ข้าจะนำโชคร้ายมาสู่พ่อ ขณะนั้นมันถูกลูกอยู่ แต่พ่อคิดหรือว่าฉันจะเป็นผู้ที่เหมาะสมที่จะเลี้ยงดูลูกของพ่อในวัยนี้ พ่อควรจะไปเที่ยวค้นหาแล้วพากลับมาบ้านเสีย"

(อ่านต่อหน้า ๑๐๘)

พลัด และผู้หญิงอีกบางคน...

เป็นไปได้ไหมหนอที่เธอจะเกิดมาและมีความรักกับผมเพื่อที่จะแก่แก่ให้กับคนอื่นที่ผมได้กล่าวประโยคว่า “คุณดีเกินไปสำหรับผม”

ผมนึกถึงการทำสงครามโดยไม่ประกาศต่อกัน มี

อะไรอีกมากที่ผมคิดถึงในวันนี้ แต่สิ่งหนึ่งที่ผมไม่ลืมก็คือ การใส่ใจตัวเอง สะใจในความผิดพลาดครั้งแรกอันยิ่งใหญ่ที่เป็นไปอย่างเงิบเขิบ ไม่มีแม่เสียลงมกระเพื่อพัดให้มันหลุดลอยไปจากหัวใจได้เลย

เด็กผสมขาว - ต่อจากหน้า ๑๔

เช้าวันรุ่งขึ้น ซาหัมตื่นนอนแต่ครู่ ออกเดินทางไปค้นหาลูกขี้หนูเขาเอลเบอร์ต และก็ได้ยินคนพูดกันถึงเด็กผสมขาวที่อยู่บนกรรฟฟอนในวัง ซาหัมแน่ใจทีเดียวว่า เด็กผสมขาวนั้นต้องเป็นลูกของตนแน่ เมื่อซาหัมได้ขึ้นไปเกือบถึงยอดเขาเอลเบอร์ต ก็ได้เห็นวังนกรรฟฟอนอยู่ตรงเหนือหัวนั่นเอง และตรงวังนั้นมียเด็กผสมขาวหน้าตางดงามนั่งอยู่ ซาหัมดีใจอย่างยิ่ง ได้พยายามขึ้นไปจนถึงหิ้งก่อนสุดท้ายที่จะขึ้นไปถึงวังนกรรฟฟอน หิ้งก่อนนั้นเกลี้ยงเหมือนกระจกเหลือปัญญาที่ซาหัมจะปีนขึ้นไปได้ ซาหัมถึงกับร้องไห้ออกมา แล้วก็ร้องขอให้เทพเจ้าทรงช่วยเหลือ ในที่สุดนกรรฟฟอนใจดีชะโงกลงมาเห็นเข็วดสงสารไม่ได้จึงหันไปทางเด็กผสมขาวแล้วก็พูดออกมาว่า

“ถึงเวลาที่เจ้าจะต้องกลับไปหาพวกของเจ้าแล้วละ ซาหัม พ่อของเจ้ามารับเจ้ากลับบ้านแล้ว”

เด็กหนุ่มมองดูนกรรฟฟอนอย่างเศร้าๆ พลาญพูดว่า

“ไม่รักข้าแล้วหรือ ข้าไม่อยากไปหรอก อย่าเลือกใส่ให้ข้าไปไหนเลย”

“อย่าเศร้าโศกไปเลย” นกรรฟฟอนปลอบ “เจ้าจะได้พบความสุขอันยิ่งใหญ่ในโลก และข้าก็จะไม่ลืมเจ้าหรอก” พูดแล้วก็ถอนขนจากบักส่งให้เด็กผสมขาวตามอันด้วยกัน แล้วส่งว่า “เอาขนนี้ไป ถ้าเมื่อไหร่เจ้าได้รับความทุกข์ยากจงเอาขนเผาไฟ แล้วข้าจะมาช่วยเจ้าทันที”

แล้วนกรรฟฟอนก็ค่อยๆ ควบเด็กหนุ่มผสมขาวหย่อนลงมาให้ซาหัม ซาหัมขอบใจนกรรฟฟอนอย่างยิ่ง เฝ้าแต่คร่ำครวญด้วยความรักใคร่ แล้วก็จัดแจงเอาเสื้อผ้าสวยงามที่เตรียมไป แต่งตัวให้ลูกชาย หากกลับมาบ้าน และตั้งชื่อลูกชายว่า ซาล ซึ่งหมายความว่า แก่เฒ่า หรือคนแก่ผสมขาว ขณะนั้นมื่นกปราชญ์ผู้หนึ่งแห่งราชสำนักของซาหมาเยี่ยมเยียน เมื่อเห็นซาล ก็ทำนายว่า ซาลจะมีชื่อเสียงระบือไกลด้วยความกล้าและความฉลาดปราดเปรื่อง และจะ

ได้เป็นพ่อของนักรบผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดที่โลกเคยรู้จัก

ซาลรูปร่างสูงใหญ่ขึ้นทุกวันสติปัญญาก็ฉลาดขึ้น หน้าตาก็สะสวยขึ้น ครั้นมีอายุได้ ๒๐ ก็ออกเดินทางไปยังเมืองกาบล ราชแห่งกาบลทรงนามว่ามิหุราบ เป็นคนดีคนฉลาด พระบิดาของราชามิหุราบเคยเป็นศัตรูรบกับซาลมาหลายปีแห่งเปอร์เซียเป็นเวลาดังหลายปี ซาหัมจึงส่งลูกชายไม่ให้ไปเกี่ยวข้องกับราชามิหุราบ ไม่ให้ไปยั่วของราชามิหุราบด้วย เพราะเกรงว่าซาหัมจะพิโรธ ถ้าทรงทราบเข้า

ดังนั้นเมื่อซาลไปถึงเมืองกาบลจึงพยายามไม่กล้ากราบไปใกล้วังของราชามิหุราบ แต่แม้กระนั้นก็ตาม ก็มีเหตุจนได้ วันหนึ่งซาลได้ยินอำมาตย์สองคนคุยกันและต่างก็พากันสรรเสริญความอ่อนโยนและความงามของเจ้าหญิงรูดาบาสี ธิดา ราชามิหุราบ คนทั้งสองนั้นบอกซาลว่า “เจ้าหญิงนะสวยที่สุดในโลกทีเดียวนะ ดวงเนตรนั้นเหมือนดวงดาว ผิวพรรณก็เปล่งปลั่ง →

คุณุ่มน่มไม่ผิดคอกบัว”

ทั้งคนเหล่านั้นสรรเสริญเจ้าหญิง
เตี้ยเล็กเลอชาตเลอหงรักเจ้าหญิง
ตั้งแต่ยังไม่ได้เห็นองค์ แล้วก็ฝัน
ที่จะได้พบ และขอแต่งงานกับ
เจ้าหญิง

ฝ่ายอำมาตย์ทั้งสองนั้นเมื่อกลับ
ไปยังวังราชามิหุราบ ก็ได้ทูลราชา
มิหุราบตอนเย็นวันนั้นเอง ถึงความ
ต่ำต้อยของชาตลูกชายของ
ชาห์ม อำมาตย์ทูลว่า “ชาตเป็น
หนุ่มที่หล่อเหลาที่สุดในโลกเลย
หะฮะฮะ คนพูดกันว่าฉลาด
หลักแหลมด้วย และที่สำคัญก็คือ
กล้านไม่ผิดราชสีห์”

เจ้าหญิงรูดาบาส์ทรงแอบได้ยิน
อำมาตย์ทูลราชามิหุราบ ก็เลยพลอย
หลงรักชาตไปด้วยตั้งแต่ยังไม่แ
เห็นตัวเช่นเดียวกัน เจ้าหญิงได้เฝ้า
ให้นางกำนัลทั้งและขอให้นางกำนัล
ช่วยให้ได้พบชาต เพราะเจ้าหญิง
เฝ้าแต่คิดถึงชาตจนไม่เป็นอันกิน
อันนอน

นอกเมืองกาบูลมีสวนดอกไม้
สวยงามอยู่แห่งหนึ่ง นางกำนัลของ
เจ้าหญิงได้จัดแจงตามหาชาตจนพบ
และนัดแนะให้ ไปคอยพบเจ้าหญิง
ในสวนดอกไม้ นั้น ชาตก็ทำตาม
และคนทั้งสองเป็นสุขที่สุดเมื่อได้รู้
แน่ว่าตนต่างรักกัน แต่ความสุข
ของชาตกับเจ้าหญิงคงอยู่ได้ไม่นาน
นัก ในเมื่อคืนวันหนึ่งเดือนหงายได้
มีมหาดเล็กราชามิหุราบมาแสดเห็น

เจ้าหญิงประทับกับชายหนุ่มแปลก
หน้าในสวน จึงนำความไปทูลราชา
มิหุราบ ราชามิหุราบพิโรธยิ่งนัก
และคร่ำครวญจะไม่ยอมให้เจ้าหญิง
เสกสมรสกับคนที่มาจากราชสำนัก
ของชาห์แห่งเปอร์เซียเป็นอันขาด
แล้วก็ทรงขังเจ้าหญิงไว้บนหอสูงไม่
ให้แสดงหน้าออกมาพบกับชาตได้

เจ้าหญิงทรงโศกเศร้าอย่าง
เหลือเกิน ชาตเองก็เช่นเดียวกัน
เฝ้าแต่ยืนจ้องคูหอคอย แล้วก็แหงน
มองขึ้นไปท่อน้ำค้างบนยอดหอคอย
แต่ท่อน้ำค้างนั้นสูงจากพื้นถึง ๑๐๐
กว่าฟุต เหลือกำลังจะไต่ขึ้นไปได้
ทันใดนั้นชาตก็นึกถึงนกกริฟฟอน
ที่ตั้งว่า “ถ้าเกิดทุกข้ายกขึ้นละก็
เอาขนนกมาเผา แล้วข้าจะมาช่วย
เจ้าทันที” นึกได้เช่นนั้น ชาตก็
คิดไฟเข้าแล้วเอาขนนกมาเผาอัน
หนึ่ง ในพริบตาเดียวเสียงปีกนก
กริฟฟอนก็กระพือดังฟัดๆมา และ
ปรากฏนกกริฟฟอนอยู่ต่อหน้าชาต
ถามว่าชาตจะให้ตนช่วยอะไร เมื่อ
ชาตบอกว่ายกขึ้นไปบนหอสูงนั้น
นกกริฟฟอนก็จัดแจงคาบชาตบินขึ้น
ไปวางไว้ที่ท่อน้ำค้างหอคอย แล้ว
ก็บินหายไป

เช้าวันรุ่งขึ้นราชามิหุราบทั้ง
พิโรธทั้งแปลกพระทัยเมื่อทอด
พระเนตรเห็นชาตขึ้นมาปรากฏร่าง
อยู่บนหอคอย เจ้าหญิงก็แสดทูล
ราชามิหุราบว่าถ้าไม่ให้เสกสมรส
กับชาตเจ้าหญิงก็จะไม่ยอมมีชีวิตอยู่

อีกต่อไป ข้างฝ่ายราชามิหุราบชัก
จะพระทัยอ่อน เมื่อทรงเห็นความ
งามความต่ำต้อยของชาต ในที่สุดก็
ทรงยอมให้เจ้าหญิงเสกสมรส แต่
เมื่อข่าวแพร่ไปถึงชาห์แห่งเปอร์เซีย
ชาห์พิโรธจนถึงกับจะกรีธาทัพมา
เหยียบเมืองกาบูลเพื่อจะให้ยุติการ
แต่งงานของชาตกับเจ้าหญิง

ขณะที่กองทัพกำลังจะออกจาก
เมือง นักปราชญ์ราชบัณฑิตของ
ชาห์ก็พากันทูลว่า “ข้าแต่พระองค์
ขอย้ำได้ยับยั้งการแต่งงานครั้งนี้
เลยหะฮะฮะ เราได้คิดดวงดาวแล้ว
เห็นว่าชาตกับเจ้าหญิงจะให้กำเนิด
ลูกชายที่วิเศษอย่างยิ่ง ชาตเองก็มี
ชื่อเสียงเลื่องลือเรื่องความฉลาดกับ
ความกล้าหาญ แต่ลูกชายจะนำ
เกียรติยศชื่อเสียงอันยิ่งใหญ่กว่านั้น
มาสู่ประเทศเปอร์เซีย” ในที่สุด
ชาห์ก็ตรัสว่า

“ตกลง เป็นอันเราจะไม่ไป
เหยียบเมืองกาบูลละ แต่ก่อนอื่นเรา
ต้องได้เห็นเจ้าหนุ่มผมขาวและ
ทดสอบความฉลาดหลักแหลมของ
มันเสียก่อน” เมื่อทรงปล่อยทหาร
แยกย้ายกันกลับแล้วก็โปรดให้คน
ไปตามตัวชาตกลับมา เมื่อชาตมา
เฝ้าก็ตรัสถามปัญหา ๓ ข้อ ให้เวลา
๓ วัน ถ้าตอบได้ถูกต้องจึงจะได้
แต่งงาน ถึงแม้ชาตจะฉลาด
อย่างไรก็ดูเหมือนว่าจะไม่มีทางตอบ
ปัญหานั้นได้ ต้องรอนถึงเฝ้าขนนก
อันที่สองเพื่อขอให้นกกริฟฟอนช่วย→

เมื่อนกกริฟฟอนมาปรากฏตัวขึ้นก็ปอบชาลว่า “อย่ากลัวไปหน่อยเลยนะชาล ขำอธิบายคำถามให้ฟังเดี๋ยวนี้ไม่ได้หรอก แต่เมื่อถึงเวลาเข้าไปในวังแล้ว เจ้าจะรู้คำตอบปัญหาอื่นๆเองนะแหละ”

และก็เป็นจริงดังนั้น เมื่อชาลกลับไปเล่าราชามิหุราบเพื่อตอบปัญหา ก็ปรากฏว่าตอบได้เหมือนรู้คำตอบอยู่แล้ว และชาลก็รู้ได้เองจริงๆ ราชันทรงพอพระทัยความเฉลียวฉลาด

ของชาลเป็นอันมาก จึงยอมให้แต่งงานได้ ชาลกับเจ้าหญิงได้อยู่กันอย่างเป็นสุขในบ้านของชาล และต่อมาก็มีข่าวเป็นที่น่าตื่นเต้นยินดีทั่วทั้งเปอร์เซียว่าลูกของชาลจะเกิดในไม่ช้าแล้ว แต่ช่างเป็นเคราะห์กรรมที่เจ้าหญิงเกิดล้มเจ็บตอนใกล้จะคลอด หมอเกรงว่าจะไม่รอดทั้งแม่ทั้งลูก แต่किनปัญหาจะช่วยอย่างไรได้

ชาลเองทั้งเศร้าโศกทั้งสิ้นหวัง

แต่แล้วก็นึกถึงนกกริฟฟอนได้ จึงเผาขนนกอันสุดท้าย ทันใดนั้นนกกริฟฟอนผู้ซื่อสัตย์ก็มาปรากฏร่างพร้อมด้วยยาวิเศษที่สามารถรักษาเจ้าหญิงให้หายได้อย่างมหัศจรรย์ วันรุ่งขึ้นนั้นเองลูกของชาลก็คลอด ใครๆเรียกกันว่า รัตัม และรัตัมลูกของชาลผู้ผมขาวนั่นเองที่เป็นนักรบเปอร์เซียที่กล้าหาญที่สุด มีชื่อเสียงที่สุดเท่าที่โลกเคยรู้จัก

สนทนาพาที - ต่อจากหน้า ๓๑

เหล่าพลรบอยู่ที่เมืองลาซโฮ (Lashio) ซึ่งเป็นเมืองใหญ่ที่สุดในรัฐฉาน และเป็นเมืองต้นทางถนนสายพม่า-ลาว เจ็ดร้อยไมล์ขึ้นไปถึงเมืองคุนหมิงในประเทศจีน ที่ล้มพันหมิศร ได้ใช้เป็นทางลัดถึงในสมัยสงครามโลกครั้งที่สอง

ตอนหนึ่งในปี พ.ศ. ๒๕๑๖ นักถ่ายหนังทีวีอังกฤษได้ร่วมทางไปกับกองทัพเงี้ยวซึ่งมีแผนการที่จะเข้าโจมตีกองคาราวานของราชาฝิ่นโลซิงฮัน ซึ่งใช้พ่อถึงเจ็ดร้อยตัวและพลรบเจ็ดร้อยคนในการล่าฝิ่นฝิ่นคณะนายทหารเงี้ยวได้ปรึกษาลงมดกันไว้ว่าจะตีชิงฝิ่นฝิ่นร้อยต้นเอาไปมอบแก่เจ้าหน้าที่สหประชาชาติหรือสำนักปราบยาเสพติดของสหรัฐ เพื่อขอแลกกับเงินสดสิบสองล้านเหรียญอเมริกัน และขอให้รัฐบาลสหรัฐสัญญาที่จะช่วยให้รัฐฉานเป็นอิสระจากพม่า

ฝิ่นจำนวนมหาศาลนี้อาจจะกลายเป็นเฮโรอินซึ่งจะลัดลอดเข้าไปประชิดในท้องถนนของอเมริกามากถึงเจ็ดสิบห้าเปอร์เซ็นต์ และในคลาคุมคจะมีราคาเป็นพันเท่าของราคาฝิ่นทั้งหมดที่สหประชาชาติ หรือสหรัฐอาจจะรับซื้อ เพื่อเอาเผื่อไฟทำลายเสียที่ใกล้ๆ เขตแดนไทย

แผนการของกองทัพเงี้ยวได้รั่วไหลไปเข้าหูพวก

โลซิงฮันเสียก่อน ฉะนั้นจึงได้เกิดศึกชิงฝิ่นกันอย่างดุเดือดเลือดนองตลอดวันตั้งแต่เช้ามืดจนถึงค่ำคืน ทหารต่างฝ่ายต่างล้มตายลงเป็นอันมาก

หนึ่งเดือนหลังจากการรบครั้งนี้แล้ว รัฐบาลพม่าได้สั่งให้โลซิงฮันและขุนพลฝิ่นคนอื่น ๆ นำกองทัพของตนเข้าไปรวมกับกองทัพของรัฐบาลพม่า แต่ฝ่ายกองทัพเงี้ยวก็ได้เจรจากับกองก่อกบฏให้ราชาฝิ่นเห็นใจในเจตจำนงของตนที่จะต่อสู้พม่าเพื่อความเป็นเอกราชของรัฐฉาน

หลังจากนั้นไม่นานโลซิงฮันก็ถูกหักหลัง (ไม่มีรายละเอียด) และถูกตำรวจไทยจับกุมที่ชายแดนในข้อหาขนสินค้านี้

นี่เป็นข้อความที่ได้จากรายงานประจำปีของโทรทัศน์อังกฤษ ซึ่งถ่ายทอดออกมาไว้เพียงเล็กน้อยจากเรื่องราวในภาพยนตร์ที่ได้รับยกย่องว่าได้เปิดเผยให้เห็นสายสนทนาดังๆ อันเป็นประโยชน์สำหรับสหประชาชาติจะได้ใช้ประกอบการพิจารณาหาทางควบคุมเฮโรอินให้ได้ผล และโดยเฉพาะเรื่องนี้เป็นที่สนใจพิเศษสำหรับคณะกรรมการควบคุมยาเสพติดแห่งรัฐสภาอเมริกัน

๙๒๘ ๙๖๖ ๔ ๔ พ.ค. ๒๕๑๘

บรรจบ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

เพลงปี่ (นิทานอินเดีย)

เรื่องนี้อาจจะไม่ได้เกิดขึ้นดึกดำบรรพ์เช่นนิทานอื่นๆ แต่ก็เป็นเรื่องเด็กที่ได้รับความทุกข์ทรมาน เพราะผู้ใหญ่ เช่นเดียวกับนิทานจีนและเปอร์เซียที่เล่าไปแล้ว อี. เอฟ. คอคค์เล่าเรื่องนี้ว่า

ยังมีเด็กน้อยคนหนึ่งชื่อโคपाल ชื่อเต็มๆ คือโคपालัน ลักษณะของ ชื่อบอกว่า เป็นชาวอินเดียได้ เรื่องราวจึงเป็นเรื่องเกิดทางตอนใต้ของ อินเดีย โคपालเป็นเด็กเคราะห์ร้าย มาตั้งแต่เกิด กล่าวคือถึงหน้าตาจะ สะสวย ใจดี อารมณ์ดีขี้อ้อนอย่างเป็น สุขอยู่เสมอก็ตาม แต่โคपालก็พิการ ขาโค้งบิดเคี้ยวเหมือนเด็กทั้งหลาย ไม่ได้ ทั้งพ่อทั้งแม่มองดูลูกที่นั่งอยู่ ตรงประตูเฝ้าเด็กๆ เล่นวิ่งไล่กัน เล่นชักว่าวกันแล้ว อุดสงสารลูก ไม่ได้ แม่พูดกับพ่อว่า

“ถ้าเรามีเงินละก็ เราจะส่ง โคपालลูกของเราไปให้หมอรักษา เทียวแหละ หมอเก่งๆ อาจจะช่วยรักษา ให้หายพิการได้”

แต่คนทั้งสองก็หาไม่มีเงินพอ จะเจียดมาเป็นค่าหมอไม่ พ่อของ โคपालหากินได้พอแค่เลี้ยงปากเลี้ยง

ท้องเท่านั้น ที่ไหนจะไปมีเงินเหลือ เพื่อพอจะไปหาหมอรักษาแพงๆ ได้ ขาของหนูน้อยโคपालจึงงอโค้งบิด อยู่อย่างเดิม โคपालทำอะไรก็ไม่ได้ ได้แต่นั่งอยู่ตรงประตูบ้านนั้นทั้งวัน คุยกับเพื่อนบ้าง เขียนร่ำเพื่อนคนวิ่ง เล่นบ้าง คุยว่าเร่เป็นสุขดี แต่น้อย กคนมักจะรู้เข้าไปถึงหัวใจอันทุกข์ ระทมของเด็กน้อยที่ต้องนั่งหงอยเหงา อยู่ทั้งวันๆ โคपालเล่าแต่ว่า “ถ้า ขาเราตรงและแข็งแรงเหมือนอย่าง กฤษณ์ก็จะดีหอรก เราจะวิ่งให้ เร็วยังกะลมพัดทีเดียว จะเอาชนะ ให้ได้ทุกเทียวไปขึ้นมา จะเล่นว่า จะชักให้สูงกว่าใครๆ เพื่อนเลย ให้ บังเมฆขาวเป็นปุ่นนั้นได้ทีเดียวนะ แล้วก็จะไต่เค้นระบำไปตามจังหวะ เพลงของเวลุให้ทุกเย็นเลย”

เวลุเป็นนักดนตรีประจำหมู่บ้าน ชอบเล่นเพลงสนุกๆ และคนมักจะ

หาไปเล่นเสมอ ไม่ว่าจะเป็นงาน เลี้ยงฉลองหรืองานแต่งงาน แต่ เมื่อไรที่เวลุว่างไม่มีคนหาไปเล่น เวลาก็จะมานั่งข้างๆ โคपालตรง ประตูบ้าน เวลาก็เฝ้ารักโคपालนักหนา รักตรงที่โคपालอดทนไม่พรับ่น ทั้งๆที่ใจเป็นทุกข์ตร้อยเศร้า แต่ก็ ไม่เคยแสดงให้ใครรู้ ทุกคนจึง แลเห็นแต่รอยยิ้มและท่าทางอัน ร่าเริงของโคपालเวลาพูดคุย เวลารู้ดี ว่าโคपालก็งปรารถนาเช่นเดียวกับ เด็กอื่นๆ ดังนั้นเวลาก็มักจะพูดแก่ โคपालว่า

“วันหนึ่งละเอะ เจ้าหนู ตาจะ เล่นดนตรีเก็บเงินไว้ให้แยะๆ แล้ว ตาจะพาเจ้าไปหาหมอที่มีชื่อเสียง ให้เขาช่วยรักษาขาให้เจ้า”

“ตาเวลุ ตาช่างใจดีอย่างไรที่ เปียบไม่ได้เลย” โคपालพูดออกมา อย่างคนตั้งใจ (ต่อหน้า ๑๑๓)

วิธีทำ : ๑. ถ้าน้ำจมน้ำน้อยทำเต็ม (เพราะต้องใช้
มากเพื่อเคล้าให้ได้ทั่วขนมจีน) ถ้างัดแกว่น้ำใส่หั่นขวาง
ไม่หนาหรือบางเกินไป ปอกกระเทียม ๓ กลีบใหญ่โขลก
กับรากผักชีหั่นฝอย ๑ ช้อนชา พริกขี้หนู ๑-๒ เม็ด เกลือ
ป่น ๑/๔ ช้อนชา ใส่ลงเคล้ากับแกว่น้ำ น้ำส้ม น้ำตาล
ทราย เติมน้ำสุกนิดหน่อย รวมกับที่ซื้อมาชิมให้รสพอดี
บุบตัวลึงให้แตกใส่ลงเคล้าด้วย ทอดมันถ้าเย็นทอดเสีย

ใหม่ ถ้าชิ้นเล็กๆไม่ต้องหั่น ถ้าแผ่นใหญ่กวรหั่นออกเป็น ๔ ชิ้น

๒. หั่นขนมจีนเป็นคำๆจัดลงจาน เรียงทอดมันทับ
บน ราดน้ำจิ้มลงให้พอดี จนครบจำนวนผู้รับประทาน
จัดข้าวหอมใส่ชามแก้ว พร้อมด้วยน้ำแข็งทุบ
ให้ผู้รับประทานใส่เวลารับประทานด้วย

เพลงปี - ต่อจากหน้า ๓๑

แต่ในใจโกปาลอดคิดไม่ได้ว่า คา
เวลจะมีปัญหาหาเงินได้มากมายจนถึง
ร่ำรวยเทียวหรือ โกปาลได้แต่คิดไม่
กล้าพูดออกมาเพราะเกรงใจ จึงเส
ให้คาเวลเฝ้าไปให้ฟังแทน

“เล่นเพลงพิเศษของบ้านเรา”

โกปาลตั้ง ขณะที่เวลจรดปิ่นปัก
เพลงพิเศษนี้เป็นเพลงที่โกปาลชอบ
นักชอบหนา เพราะมันทำให้เกิดถึง
ถ้ำธารน้ำสีเงินที่ไหลริน ๆ กระทบ
กอนหินอันเย็นชื่น กิดถึงเสียงนก
หวีดหวือในป่าและทุ่งหญ้าอันเขียว
ข่มผิวกับถนนในหมู่บ้านอันร้อน
ระอุมีฝนคลั่ง ทำนองเพลงบางตอน
มีเสียงเด็กแหลมขลุ่ยดังเหมือนเล่น
ด้วยแทรกเข้ามาในทำนองเพลงทั้ง
เพลง โกปาลรองกลอไปกับเสียงปี
ของเวลด้วย

วันหนึ่งมีงานในหมู่บ้านถัดไป
เล็กๆ ไปเที่ยวที่นั่นกันหมด ไปฟัง
เพลงของเวล โกปาลเองก็ได้แต่เฝ้า
ดูเพื่อน ๆ พวกนั้นเดินไปเดินไปคลอเคล
ยตามทำนองเพลงปีของเวล จน

กระทั่งตอนนั้นเด็กน้อยขาพิการก็ยัง
ก่นง้ออยู่ที่ตรงประตูนั้น มองดูถนน
อันว่างเปล่า พลังคิดว่าจะทำอะไรดี
หนอตลอดวันอันเจ็บเหงายาวนาน
เช่นนี้ พ่อก็ไม่อยู่เอาข้าวไปขายที่
ตลาด แม้มักไปเยี่ยมเพื่อนที่เจ็บที่อยู่
ตรงท้ายหมู่บ้าน จึงเป็นอันว่าโกปาล
อยู่คนเดียวในบ้าน

ทันใดนั้นโกปาลแลเห็นผู้ชาย
คนหนึ่งเดินมาตามถนน ผู้ชายคนนั้น
แต่งตัวอย่างคนในเมือง สวมหมวก
หมิ่นทำด้วยผ้าขาวที่เรียกโคปีด้วย
โกปาลไม่ค่อยเคยเห็นใครแต่งตัวดี ๆ
อย่างนั้นมาก่อน ก็เลยคิดเอาว่าคง
ต้องเป็นคนมั่งมี ขณะนั้นโกปาลได้
แลเห็นชายนั้นข้ามถนนตรงมาที่ตน
แล้วก็ทรุดตัวลงนั่งข้าง ๆ พลัง
ทักทายขึ้นว่า

“สวัสดี หมูน้อยโกปาล ข้า
กำลังตามหาเจ้าอยู่ที่เดียว”

“สวัสดี ท่าน” โกปาลพูดอย่าง
สุภาพอ่อนน้อม “ท่านต้องการพบข้า
ทำไม ข้าจะทำอะไรให้ท่านได้บ้าง”

“ไม่ต้อง ไม่ต้อง มีแค่ข้าจะทำ
ให้เจ้า” ชายนั้นตอบ นัยน์ตาก็มอง
ดูไปตามถนน ขณะนั้นไม่มีใคร
สักคน ชายนั้นจึงพูดต่อไปว่า “เข้า
ไปพูดกันในบ้านดีไหม ข้างนอก
แดดร้อนออก ข้าเดินมาดั่งไกล
เหนื่อยด้วยหัวน้ำด้วย”

พูดแล้ว ชายนั้นก็พุงโกปาล
เข้าไปในบ้าน และขอบอกขอบใจ
โกปาลที่หาน้ำมาให้ดื่ม ชายนั้นนั่ง
ลงไปกับพื้นข้างๆ โกปาล แล้วก็ข้ม
พูดว่า

“โกปาล ข้าจะบอกเจ้าว่า ข้า
มาหาเจ้าทำไม” พูดแล้วชายนั้นก็
จับมือโกปาลขึ้นมาบีบ และพูดต่อไป
ว่า “ข้าได้ยินว่าเจ้าเป็นคนดี กล้า
หาญ อดทน ไม่เคยบ่นเลยว่า รัง
ไม่ได้เดินไม่ได้เหมือนคนอื่น ๆ เขา
แต่บางที่เจ้าก็รู้สึกเสียใจแล้วก็อิจฉา
คนอื่น ๆ เขา ใช่ไหมล่ะ”

“ใช่ใช่ ใช่” โกปาลรับคำ
“แต่จะทำอย่างไรดี บ่นไปก็เปล่า
ประโยชน์” →

“แต่ข้าช่วยรักษาเจ้าได้นะ ข้าเป็นหมอ”

“ท่านเป็นหมอหรือ” โคปาลอุทานออกมาอย่างคั่นคั่น “ถ้าเช่นนั้นโปรดคอยพบพ่อข้าหน่อยได้ไหม จะเสียเงินค่ารักษาสักเท่าไร”

“ไม่เสียอะไรหรอก” ชายนั้นพูด “ข้ามีเงินเยอะแยะ ข้าเป็นหมอที่มานักก็อยากจะช่วยเจ้าเท่านั้นเอง” พูดแล้วก็ดูเวลา แล้วบอกโคปาลว่า “อีกชั่วโมงเดียวรถไฟก็จะออกแล้ว ข้าจะต้องเดินอีกตั้ง ๓ ไมล์กว่าจะถึงสถานี ข้าคอยพบพ่อเจ้าไม่ได้หรอก”

ได้ยินเช่นนั้น โคปาลผิพหวั่งเป็นที่สุด ชายนั้นอธิบายว่า “ข้าเป็นคนฐานะมาก เดือนหน้าก็จะต้องไปค้างคืน น่าเสียดายที่พ่อของเจ้าไม่อยู่บ้านวันนี้ ข้าตั้งใจจะขออนุญาตพ่อเจ้าพาเจ้าไปเสียวันนี้ ถ้าเจ้าไม่ไปกับข้าเดี๋ยวนี้ ข้าก็เกรงว่าคงจะไม่มีเวลารักษาเจ้าให้หายก่อนออกเดินทางเป็นแน่” พูดแล้วก็ลุกขึ้นขึ้น พลาบปลอบโคปาลว่า “ไม่เป็นไรหรอก โคปาล ข้าไม่ลืม

เจ้าหรอก ไว้กลับมาแล้วข้าจะมาหาเจ้าอีกครั้งหนึ่งในปีหน้า”

โคปาลแทบจะร้องไห้โฮออกมา เพราะโอกาสนี้เป็นโอกาสที่ตนได้ผันมานักหนาแล้ว และต้องเสียโอกาสไปอย่างน่าเสียดาย เพราะพ่อไม่อยู่บ้านที่เดียว ทำไม ทำไม พ่อจะต้องไปตลาดในวันนี้ด้วย ไปเสียทั้งวันที่เดียว

“บ้านนั้น” ชายแปลกหน้าพูด บ้านนี้ดูเหมือนจะยาวนานตลอดชีวิตของหนูน้อยอายุ ๑ ขวบเช่นโคปาล “พ่อจะตกลงให้เราไปกับหมอนั้นไหมหนอ” โคปาลว่าฟัง “พ่อแม่จะแปลกใจเพียงไร ถ้าหากเรากลับมาหาเขาเป็นปกติภายในเวลาเพียง ๔ อาทิตย์ เราจะไปกับหมอ แล้วขอให้หมอเขียนหนังสือบอกพ่อแม่เราได้ไหม พ่อคงเข้าใจนะ พ่ออาจไปเยี่ยมเราได้เป็นครั้งคราว ถ้าหากหมอนั้นอยู่ไม่ไกลเกินไปนัก เถอะนะไปกับหมอดีกว่า ถึงแม้จะยังไม่ได้ออกพ่อ และพ่อยังไม่อนุญาตก็ตาม” คิดเช่นนั้นแล้วโคปาลก็ตอบชายนั้นอย่างร้อนรนว่า “ตกลง ท่าน ข้าจะไปกับท่าน”

ชายนั้นมองโคปาลอย่างฉงน พลาบต้นหัว พูดว่า “ข้าจะเอาเจ้าไปโดยพ่อเจ้ายังไม่อนุญาตได้อย่างไร เดียวข้าก็จะได้เคียวคร้อนเท่านั้นเอง”

“ได้โปรดเถิด ท่าน” โคปาลวิงวอน “ท่านเขียนจดหมายถึงพ่อข้า เขียนอธิบายให้หมดเลย แล้วข้าจะเซ็นชื่อ ข้าเซ็นชื่อได้นะ” โคปาลลงท้ายอย่างภาคภูมิใจ

“ถ้าอย่างนั้นก็ได้อ” ชายนั้นพูดอย่างไม่สู้จะเต็มใจนัก “ข้าคิดว่าถ้าข้าให้คำปลงที่อยู่พ่อเจ้าแล้ว พ่อเจ้าคงจะมาเยี่ยมเจ้าได้ แล้วพาเจ้ากลับบ้านก็ได้ ถ้าหากเขาต้องการอย่างนั้น” พูดแล้วชายนั้นก็เอากะดาษมาเขียนอะไรขยุกขยิก พอเสร็จแล้วก็ส่งมาให้โคปาล โคปาลก็บรรจงเขียนชื่อ โคปาลันลงไปข้างใต้ โคปาลคั่นคั่นจนไม่ได้พยายามอ่านดูว่า ข้อความในจดหมายนั้นมีว่าอะไร ไม่เช่นนั้นโคปาลคงรู้ตั้งแต่ตอนนั้นแล้วว่า ชายนั้นเขียนลงไปในการดาษ หาใช้ตัวอักษรอะไรไม่

(ยังมี ต่อ)

ไปค้นหาเมืองควาบอย - ต่อจากหน้า ๓๐

และแสดงออกให้ได้สว

มีผู้ชายสองคนยืนมองขวัญจากมุมห้อง ขวัญเหลียวไปเห็นและสบตากับคนทั้งคู่ หน้าตาเหมือนคนไทย แต่ว่าแววในการสบตาทักกันรู้ว่าไม่ใช่คนชาติเดียวกัน ทั้งคู่เดินเข้ามาหาขวัญ คนหนึ่งสูงใหญ่ อีกคนตัว

เล็กกว่า เพรีชกว่า อายุน้อยกว่า ใบหน้าอ่อนเยาว์ สะทวจนผู้หญิงทั่วหน้าคาดก็ทำอะไรไม่ได้

“สวัสดิ์ครับ ผมชื่อบุญศรี ผมมาจากประเทศลาว” คนสูงใหญ่กว่าแนะนำตัวเป็นภาษาอังกฤษชัดเจน “ผมชื่อเพ็งสิดชัย ผมมาจากประเทศลาวเหมือนกัน→

28 ธ.ค. 5 / 1 พ.ค. 2518

บรรจบ พันธเมธา

นิทานนาซาติ

เพลงปี่ นิทานอินเดีย (ตอนจบ)

คราวที่แล้วเล่าถึงเด็กขาพิการชื่อโคปาลัน เรียกกันสั้น ๆ ว่าโคปาล โคปาลถึงจะพิการและเสียใจที่ตนเองไม่สามารถวิ่งเล่นกระโดดโลดเต้นได้อย่างเด็กคนอื่น ๆ เพราะขาโก่งบิดแต่ก็ไม่พรับปั่น ทั้งยังซ่อนความรู้สึกนั้นไว้ โกร ๆ แลเห็นก็ได้เห็นแต่รอยยิ้มและท่าทางอันสนุกสนานร่าเริง โคปาลชอบนั่งตรงประตูบ้านเฝ้าดูเด็กคนอื่น ๆ เล่นกัน ตาเฒ่าเวดเป็นนักดนตรีประจำหมู่บ้าน เห็นโคปาลจิตใจดีเช่นนั้นก็อดนึกรักไม่ได้ ว่างานเมื่อใดก็มักจะมา พุดคุยด้วย ปลอดภัยไปบ้าง เป้าไปให้ฟังบ้าง และมีอยู่เพลงหนึ่งที่โคปาลชอบฟังนักหนา โคปาลเรียกว่าเพลงพิเศษ เพราะทำให้นึกถึงถารารน้ำเสียงนกในป่าและทุ่งหญ้าอันเขียวชอุ่ม แทนถนนใหญ่ในหมู่บ้านอันร้อนระอุและมีแต่ฝุ่นคลุ้ง วันหนึ่งขณะที่มีงานที่หมู่บ้านถัดไป เด็ก ๆ ในหมู่บ้านไปเที่ยวกันหมด คนในหมู่บ้านก็ดูเหมือนไม่มีใครอยู่บ้านเลข

พอกับแม่ของโคปาลก็ไม่อยู่ พ่อไปขายข้าวที่ตลาด แม่ไปเยี่ยมเพื่อนที่เจ็บอยู่ที่ท้ายหมู่บ้าน ทั้งโคปาลให้อยู่บ้านคนเดียว ก็ได้มีผู้ชาย แดงตัวดีอย่างคนในเมืองเดินตรงมาหา บอกว่าตนเป็นหมอ อยากจะช่วยรักษาขาให้โคปาล แต่ต้องเอาตัวโคปาลไปพร้อมกันในขณะนั้น จะรอขออนุญาตพ่อก่อนก็ไม่ทันเพราะจะต้องไปขึ้นรถไฟ ถ้าโคปาลไม่ไปด้วยคราวนี้ ต้องคอยอีกปีหนึ่งจึงจะกลับมาใหม่ โคปาลลังเลใจอยู่นาน แต่เมื่อนึกถึงว่าจะต้องคอยอีกตั้งปีจึงตัดสินใจไปกับชาวนั้น และขอให้ชายแปลกหน้าที่อ้างตัวว่าเป็นหมอ เขียนจดหมายบอกพ่อของตนไว้ ส่วนตนเองจะเซ็นชื่อเพราะตนเซ็นชื่อเป็น โคปาลเองได้แค่เซ็นชื่อ แต่คงอ่านหนังสือไม่คล่องนัก หรือจะเป็นด้วยความดีใจจึงทำให้ทะเลาะ ไม่ได้อ่านดูว่าหนังสือที่เขียนนั้นเขียนว่าอย่างไร ก่อนจะเซ็นชื่อลงไป แท้ที่จริงแล้วที่ชาวนั้นเขียนขยักขยักลงบนแผ่น

กระดาษนั้น หาใช่ตัวอักษรอะไรไม่ ถ้าโคปาลโตกว่านี้คงจะสังเกตได้ว่าชาวนั้นแบกคนขึ้นบ่าเดินไปยังสถานีรถไฟตามทางที่โคปาลไม่เคยเห็นเลย และชาวนั้นพยายามักหนาที่จะเล็งไม่ไปตามถนนในหมู่บ้านที่คนในหมู่บ้านอาจแลเห็นโคปาลได้ ดังนั้นการที่โคปาลหายไปจากหมู่บ้านก็หายไปเพราะชายเจ้าเล่ห์นั้นทำอุบายพาไป ชายแปลกหน้าผู้เล่ห์เหลี่ยมส่งเลือกเวลาได้เหมาะสมเจาะมาพอดีเวลาที่คนทั้งหมู่บ้านไปเที่ยวงานกัน จึงไม่มีใครเห็นว่าคนมาทั้งเมื่อไปก็ยังไม่มีใครเห็นอีกด้วย ไม่มีใครบอกได้ว่าจดหมายที่ไม่มี ความหมายแต่มีลายเซ็นของโคปาลนั้นหมายความว่าอย่างไร

“คงเขียนเล่นสนุกๆ นะ” แม่ของโคปาลพูดขึ้น แต่ถ้าเขียนเล่นอย่างนั้น บัดนี้โคปาลอยู่ที่ไหนล่ะ ไม่มีใครพบโคปาล ไม่มีใครรู้ความจริงว่าที่ชายแปลกหน้าพุดคุยกับ

(อ่านต่อหน้า ๖๖๔)

“นายออกไปสำรวจให้ทั่วอีกที ถามว่าใครได้ขึ้น หรือเห็นอะไรผิดปกติ” เธอออกไปตามคำสั่ง เขาเปิดประตูทั้งวันในขณะที่เธอแตรนั่งลงบนโต๊ะตัวหนึ่ง และใจ เบเกอรี่เดินก้มๆเงยๆไปรอบห้อง

“คิดยังไงครับ หัวหน้า” โจถาม “เรื่องนั้นจะ เกี่ยวพันกับคดีซู พาร์แนลหรือเปล่าก็ไม่รู้”

เธอแตรบรรจยาเต็นลงในกล่องของเขาช้าๆ “เออ จริงๆ มันน่าจะเป็นยังงั้นแน่ เธอเงี่ยจะโกหกเราก็ ได้ที่ว่าไม่รู้จักกับซูมาก่อน เขาอาจจะยึดอะไรไว้ได้จาก ซู แล้วก็ผู้ร้ายคนอื่นๆกันนั้นตามมาจัดการซ้ำ มันคง

ธรรมดาจนยอมบอกที่ซ่อน เสร็จแล้วมันถึงฆ่าเสียเลย”

ขณะนั้นมีเงาเคลื่อนไหวมาที่ประตูห้อง ทั้งสองเหลือว ไปมองดูพร้อมกัน และเห็นร่างของเด็กหญิงอายุไม่เกิน แปดปี เป็นเด็กหญิงเล็กๆที่สวยน่ารักมาก สมบัติทองของ แม่หนูสยายเป็นลอนสลวยประปราย ร่างเล็กๆนั้นคอบอบ บางน้ำเอ็นดู ขณะนั้นดวงตากกลมใหญ่ของแกเป็นประกาย แวววับ โจตั้งคิดว่าเธอคือแม่หนูสวมใส่เป็นแบบชุด ชายหาดสีแสดถักน้ำเงิน เป็นเสื้อที่สวยสมตัวผู้ใส่ แต่ เด็กหญิงมิได้สวมรองเท้า

(อ่านต่อฉบับหน้า)

เพลงปี - ต่อจากหน้า ๑๕

โคปาลนน ล้วนแต่โกหกพกลม ทั้งเพ ทว่าเป็นหมอกทำให้หมอไม่ แท้ที่จริงชายเจ้าเล่ห์นั้นก็คือขอทาน อาริพนั่นเอง เป็นเจ้าหัวขโมยที่คอย ขโมยเด็กเล็กๆ ไปจากบ้าน เอาไป เหมือนดั่งกับให้ขอทาน แล้วก็ปล่อย ให้อดๆ อยากๆ

ดังนั้นปีต่อไปนั้นจึงเป็นปีแห่ง ความทุกข์อย่างใหญ่หลวงสำหรับ โคปาล การที่ถูกเขี่ยขึ้นดี ถูกทรมาน ทำให้สมองเด็กอายุเจ็ดขวบต้องงัน จนท้ายที่สุดทำอะไรไม่ได้เลย แม้แต่ ชื่อตัวเองก็จำไม่ได้ เพราะนายใหม่ ที่ขโมยคนมา มาตั้งชื่อคนใหม่ว่ามุด และเวลาเรียกชื่อ มุด แล้วไม่ขานรับ ก็จะถูกตี โคปาลนอนในกระท่อม หนึ่งๆ กับเด็กเล็กๆ ขนาดคนอีก ๓ คน ทุกคนถูกฝึกเหมือนกัน ก็คือให้ ขอทาน พอใครเพลอกก็ขโมย และ ชีวิตเด็กเหล่านั้นไม่มีศักดิ์ ต้องคอย ชกต่อยแย่งอาหารกันกิน เพราะนาย

ให้กินไม่พอ ถ้าแม่โคปาลมาเห็นลูก ในสภาพอย่างนี้ ลมโซหน้าตา สกปรกขมุกขมอมเพราะไม่ได้ อาบน้ำอาบท่า เชื้อเหลือเกินว่า คง จำถูกของตัวไม่ได้

วันหนึ่งโคปาลถูกส่งตัวไปขอ ทานตามที่ต่างๆ ในเมือง ต้องเดิน จากกระท่อมที่อยู่ไกลไม่มายเลย โคปาลแทบจะร้องไห้ด้วยความ เหน็ดเหนื่อยที่ต้องตากขาขึ้นสะพาน ที่นายส่งมาให้มันขอทานอยู่ตลอดวัน ตรงปลายสะพานข้างหนึ่ง มีบ้าน สีขาวสวยหลังหนึ่งอยู่ รอบๆบ้านนั้น มีสวนดอกไม้ที่ตกแต่งสวยงาม สนามหญ้าที่ตัดเสียบเรียบ โคปาลมอง เข้าไปในประตูอย่างเศร้าๆ ใจนึกได้ รางๆ ถึงผู้หญิงสวยที่มีดอกไม้เสียบ อยู่ที่มวยผม ผู้หญิงคนนั้นเป็นใคร หนอ ผู้หญิงที่หน้าตาใจดี เสี่ยงก็ อ่อนโยน หรือจะเป็นแม่ของเรา คิดไปคิดมาสมองเล็กๆของโคปาลก็

ยุ่งเหยิงจนทำอะไรเลอะเลือนไปหมด ทันใดนั้นโคปาลก็ได้ยินเสียงคน พูดอยู่ข้างหลัง จึงหันขวับมาด้วยความตกใจกลัว ขณะที่มือของชาย นั้นวางบนบ่าของคน โคปาลนึกไป ถึงว่าอาจเป็นมือของนายใจร้ายของ คนที่จะมาดุด่าเขี่ยขึ้นตีคน หรือไม่ ก็เป็นมือตำรวจที่เกาะรอยตามคนมา เด็กขอทานทั้งหลายถูกอบรมให้จำจน ขึ้นใจว่าพยายามหลบเลี่ยงตำรวจโดย เด็ดขาด โคปาลมองหน้าอันยิ้ม แฝมอย่างใจดีนั้นด้วยความขลาดกลัว

“อย่ากลัวไปเลย เจ้าหนู” ชายนั้นพูด “ข้าไม่โกรธเจ้าหรือที่ มองเข้าไปในสวน ข้าเป็นหมอ ข้า อยาจะช่วยเจ้านะ”

ถ้อยคำอย่างนี้ โคปาลจำได้รางๆ เลือนๆ ว่าเป็นถ้อยคำอย่างเดียวกับ ที่นายผู้เหี้ยมโหดเคยพูดกับคนเมื่อ บักร่วมมานเอง พอมาได้ยินอีกโคปาล ก็ร้องกรี๊ดออกมา มีอาการตื่นกลัว

ถึงขนาด ตัวเองก็ไม่รู้ว่าทำไมจึง
กลัวนักกลัวหนา รู้แต่เพียงว่าถ้อยคำ
เหล่านั้นมันสร้างความน่ากลัวให้แก่
ตนอย่างเหลือเกิน ดังนั้นโคปาลจึง
ร้องไห้พลางเดินไปพลาง เมื่อชาย
แปลกหน้าจับตัวไว้ ในที่สุดก็สิ้นสติ
ไปเพราะความกลัวประกอบกับความ
อ่อนเพลีย

เมื่อโคปาลฟื้นขึ้นมาได้เห็นตัว
เองนอนบนเตียงในห้องที่แปลกตา
ไม่เคยเห็นมาก่อน โคปาลขยับตัว
ลุกขึ้นนั่ง ยังมีอาการเพลียๆอยู่ เมื่อ
มองออกไปนอกหน้าต่างก็รู้ว่าตนมา
นอนในบ้านสวทาสีขาว ที่ตนขึ้น
มองคอยุ่นนอกประตูนั่นเอง พอรู้ตัว
เช่นนั้น โคปาลก็คิดว่า

“อยู่ไม่ได้ ต้องหนีไป”

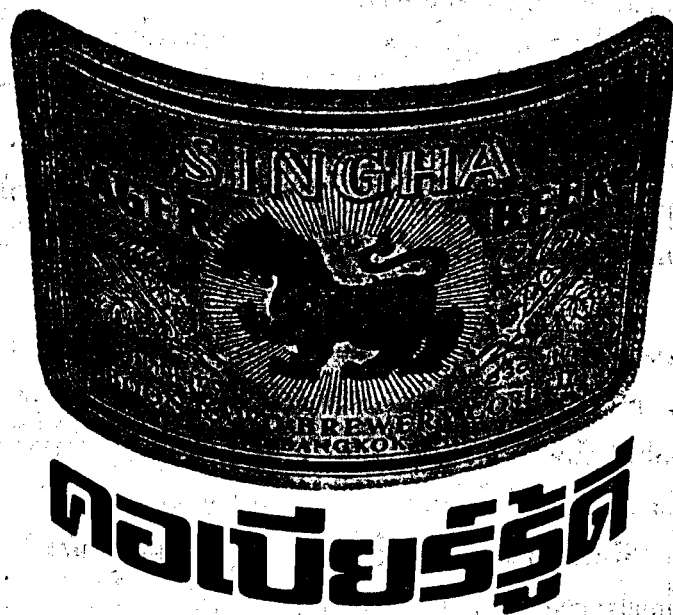
แล้วก็ฉีดยาจะลงจากเตียง แต่
ยังไม่ทันจะลงมาได้ ก็ได้ยินเสียง
อันอ่อนโยนของชายแปลกหน้าที่มา
ยืนอยู่ที่ประตู ถามว่า

“เกิดอะไรขึ้น เจ้าหนู ทำไม
เจ้าถึงได้กลัวนัก ข้ำสัญญาว่าจะเข้า
จะไม่ทำอันตรายเจ้าเลยไม่ว่าเรื่องใด
ก็ตาม”

คาโคปาลมีน้ำตาหล่อหน่วย ตัว
เองบอกไม่ถูกเลยว่า ทำไมถึงได้ตื่น
ตกใจอย่างนี้ เห็นจะเป็นว่า ในชีวิต
ขณะนี้ของโคปาลไม่เคยพบเรื่องอัน
เลวนอกจากเรื่องตกใจกลัว และความกลัวนั้น ได้ตั้งต้นมาตั้งแต่ถ้อย
คำของชายแปลกหน้าคนแรกที่สุด
ว่า “ข้าเป็นหมอ ข้าจะช่วยเจ้า” มา

จนกระทั่งบัดนี้ ความกลัวนั้นก็มีได้
เสื่อมคลาย โคปาลทั้งร้องทั้งคืน
หมอต้อต้อเวลาครึ่งชั่วโมง กว่า
จะได้ตามเรื่องราวเพื่อให้โคปาลสงบ
ความกลัวลง ผลสุดท้ายหมอก็ทำได้
สำเร็จ ทำให้โคปาลค่อยวางใจและ
เชื่อถ้อยหมอกันนั้นมาตั้งแต่ขณะนั้น
ทีเดียว หมอกันนี้เป็นหมอจริงๆ
เป็นหมอที่สนใจเรื่องกระดูก เมื่อ

ตรวจขาของโคปาลอย่างถ่วงรอบ-
คอบแล้ว ก็บอกได้เถยว่าโรคของ
โคปาลรักษาได้ และขาอาจจะหาย
อาทิย์ค่อยๆ มานับเป็นอาทิย์
แห่งความสุขสำหรับโคปาล โคปาล
ผู้ซึ่งล้มไปเสียแล้วว่า ความเมตตา
เป็นอย่างไร มาบัดนี้ได้มาอยู่ในบ้าน
หมอ ได้รับความรักความเอาใจใส่
จากบุคคลในครอบครัวของหมอ→

รสชาติเท่านั้นที่ทำให้เบียร์สิงห์
คงความเป็นสิงห์
รสชาติของเบียร์สิงห์ไม่เคยเพี้ยน
สิงห์คือเบียร์...เบียร์คือสิงห์...
คอเบียร์รู้ดี...

บริษัท บุญรอดบริวเวอรี่ จำกัด

โกปาลจึงค่อย ๆ รู้จักความเมตตา
กรุณาขึ้นมาบ้าง และความร่าเริงใน
ชีวิตก่อนหน้านั้นก็ค่อย ๆ กลับคืนมา
แต่ในใจของโกปาลก็ยังมีความเคร่งที่
บอกไม่ได้ว่า ข้อจริงของตัวคืออะไร
และใครเป็นพ่อเป็นแม่ หมอขอให้
ตำรวจช่วยสืบกันให้ แต่นายเจ้าเล่ห์
ของโกปาลตกอกตกใจที่โกปาลหาย
ไปอย่างลึกลับ จึงได้รับหนังสือจาก
เมืองนั้นไป หาดตัวไม่พบ ตำรวจไป
เที่ยวถามตามหมู่บ้านใกล้เคียงว่ามี
ใครบ้างที่มึนเด็กขาพิการหนีหายไป
จากบ้าน เด็กนั้นชื่อบุ แต่ก็ไม่มีใคร
รู้เรื่อง ตำรวจนั้นก็ไม่ได้ว่าบ้านของ
โกปาลจะอยู่ห่างจากเมืองนี้ไปไกล
ในที่สุดก็เลยต้องเลิกสืบหา

ระหว่างนั้น สุขภาพของโกปาล
ค่อย ๆ ดีขึ้น ๆ และโกปาลก็เป็นสุข
ขึ้น กรอบครัวของหมอพากันรักใคร่
โกปาล วันหนึ่งภรรยาของหมอพูด
กับสามี พยายามให้เด็กน้อยโกปาล
ว่า “บ้านจริงๆ ของมดจะอยู่ที่ไหน
เป็นอย่างไรก็ช่างเป็นไร มดอยู่กับ
เราที่นี่ได้ตลอดไป จะได้มาเป็นลูก
ชายของเราที่เราใจร้ายไม่ได้มีไว้
เลขแม่ตักคน”

ในที่สุดก็เป็นอย่างนั้นว่าโกปาลหาย
ดีแล้ว หมอเอาผ้าพันขาโกปาลออก
และให้โกปาลเดินเอง โดยไม่ต้องมี
ใครพยุง โกปาลเดินได้ตรงยังกะคน
สน เมื่อเห็นว่าตัวเองเดินได้ดีเช่น
นั้นแล้ว โกปาลก็พรวดเดียวขอบคุณ
หมอ แล้วก็ทานออกมาว่า

“ทีนี้ละ จะได้ชักว่าวเล่นกับ
กฤษณ์กับคนอื่น ๆ อีกละ”

หมอมองดูโกปาลอย่างแปลกใจ
รับถามขึ้นว่า “กฤษณ์เป็นใครนะ”

“ทำไมล่ะ ก็เป็นเพื่อนกับข้า
นี่ซี” โกปาลพูดซ้ำ ๆ ย่นคิ้วอย่าง
ฉงน “ข้าเขมนั่งตรงประตูบ้านแล้ว
ดูกฤษณ์เล่นอยู่ที่ถนนในหมู่บ้าน”

“ที่ไหนล่ะ ที่ไหน” หมอเข้า
ถามแต่ความจำที่แวบขึ้นมาในสมอง
ของโกปาลกลับหายไปแล้ว

ต่อมาไม่นาน หมอได้บอกโกปาล
ว่าจะจัดงานฉลองการหายป่วยครั้งนี้
ให้โกปาล “เราจะเล่นอะไรสนุก ๆ
กัน มีคนครึ่งด้วย เดี๋ยวระบำด้วย เจ้า
จะเล่นกับเด็กคนอื่น ๆ ด้วยก็ได้”

โกปาลตื่นเต้นมาก เพราะไม่
เคยมีงานอย่างนี้มาก่อน ภรรยาหมอ
ซื้อเสื้อผ้าใหม่ให้โกปาล ส่วนหมอก็
ไปจ้างนักดนตรีเร่ที่เที่ยวไปเล่น
ตามที่ต่าง ๆ ให้มาเล่นให้แขกฟัง
“ทุกอย่างจะต้องดีเยี่ยม” หมอพูด
“เพราะคราวนี้เป็นโอกาสสำคัญ”

ถึงวันงาน บรรดาแขกพากันมา
พร้อม นักดนตรีคนที่หมอจ้างก็ได้
มาถึง ถือปี่มาด้วย นักดนตรีนั้นเล่น
เพลงสนุก ๆ สำหรับจะโลดเต้นกัน
ตามความพอใจ เด็ก ๆ เลยสนุกกัน
ใหญ่ ทันใดนั้น นักดนตรีผู้เฒ่าก็
ชะงักมองดูโกปาล แล้วก็ยกปี่จรด
ริมฝีปากอย่างเก่า คราวนี้นักดนตรี
นั้นเล่นเพลงแปลก เพลงนี้ทำให้โก-
ปาลคิดถึงตำราหน้าสี่เงินไหลกระเทบ

ก่อนหินอันเข็นน้ำ และเสียงนกหวีด
หวิวอยู่ในป่า และทุ่งหญ้าอันเขียว
ชอุ่ม แล้วก็ทำนองเพลงสั้น ๆ
อยู่ในบทเพลงเหมือนเส้นด้ายร้อยอยู่
โกปาลร้องเพลงนั้น กลอไปกับ
เสียงปี่

เพียงเท่านั้น เมฆดำมืดทับคบัง
ความจำของโกปาลก็หายไปสิ้น โก-
ปาลร้องออกมาว่า “ตาเวลุ ตาเวลุ
นี่มันเพลงพิเศษของข้า” แล้วก็โผล่
ไปหาตาเวลุ เอามือโอบรอบคอเวลุ
เวลุถึงแก่น้ำตาไหลออกมาด้วยความ
ปีติยินดี ร้องออกมาว่า

“ตานักแล้วว่าเจ้าไม่ผิด หนูโก-
ปาล ตาเที่ยวหาเจ้าทุกหนทุกแห่ง
ตาเดินทางไปเมืองนี้เมืองโน้น ถึง
เมืองไหน ก็ถามเขาถึงเด็กพิการตัว
น้อย แต่ เอ๊ะ เดียวนี้เจ้าไม่ได้พิการ
แล้วหรือ อะไรกันนี้ มหัศจรรย์จริง
นี่ถ้าพ่อแม่ของเจ้ารู้ จะยินดีปรีดา
สักเพียงไหน”

ด้วยเหตุนี้โกปาลจึงได้กลับบ้าน
ไปหาพ่อแม่ ผู้ซึ่งดีใจหาอะไรเปรียบ
มิได้ เพราะคิดถึงว่าลูกของตนได้
ตายไปแล้ว และหมอผู้ใจดีนั้นเมื่อ
เห็นพ่อแม่ของโกปาลยากจน จึงได้
ชวนให้มาอยู่ด้วย “พ่อของโกปาล
ให้ดูแลสวน ส่วนแม่ให้ช่วยภรรยา
หมอทำงานในบ้าน เพื่อว่าโกปาลจะ
ได้อยู่กับเราตลอดไป” หมอบอกพ่อ
โกปาล “เรารักโกปาลเหมือนลูก
และเราก็ไม่อยากให้จากเราไปไหน”

นิทานโบราณคดี

เรื่องนี้ก็เห็นจะไม่ใช้นิทานเก่าแก่อะไร คงเป็นเพียงเรื่องเล่าสู่กันฟัง แต่เรื่องราวคล้ายคลึงกับเรื่อง
ของจีนของอินเดียที่เล่าไปคร่าวๆ แล้ว จึงได้นำมาเล่าตามที่ไซมารโน โตโตรฮาร์ โซโน ได้เล่าไว้ ดังนี้

เวลาใดที่ว่างพร้อมก็จะเดินช้อน
หากับลูก และเวลาที่คิดหาพ่อแม่
พบ พ่อก็จะผิวปากแบบแปลก คือ
เป็นเสียงยาวแล้วก็สั้น สั้น สั้น ๓
ครั้ง และลงท้ายก็ผิวปากเป็นเสียง
ยาวอีกครั้งหนึ่ง ตัญญาณัฐกัน
ถ้าฟังสองคนพ่อลูก เพราะฉะนั้น
เมื่อใดที่คิดได้ขึ้นเสียงพ่อผิวปาก
เช่นนั้น ดิก็ก็จะรู้ได้ทีเดียวว่า เสียง
ผิวปากนั้นเป็นเสียงพ่อหรือคนอื่นๆ
ไม่มีใครอื่น แล้วพ่อก็ยังชอบเรียก
ลูกต่างๆนานา เป็นต้นว่า โตมาได้
ที่หมายว่ามะเขือเทศ เพราะหน้า
กลมแก้มอมของดิก็ บางทีก็เรียกว่า
ทาร์ซาน เรียก กาจัง ที่หมายว่า ถั่ว
และอื่นๆอีกหลายชื่อหลายชื่อ แม่
ของดิก็ทั้งแล้ว (ต่อหน้า ๑๒๑)

ลูกชายไม่มีแล้ว ตายบ้าง ไปอยู่บ้านอื่นแหล่งอื่น มันก็
ไอ้ແຕ່เท่ากันแหละ บ้านมันจะตายจะเป็น ก็หาไม่รู้”
เสียงที่ตอบ เบาลง แห้งลง นัยน์ตาฝ้าฟางเลือนลอย

“คนบ้านข้างๆ ขาย ลูกเขาพามา เขาว่าคนแก่ใครๆ
ก็ส่งสาร มาในเมืองจะมีกินดีกว่าบ้านเรา ขายก็มาทะเลาะ
อยู่โน่นมันก็ต้องขอเขากิน มันผิดมันเคืองไป
ทุกบ้าน เขาจะปันให้กิน เขาก็ขัดสน”

“แล้วขายจะกลับบ้านเก่าไหมจะ กลับเมื่อไหร่
หรือว่าต้องรอเขาพากลับ”

นัยน์ตาคู่นั้นหันมาจับตาเราเต็มตา แม้ว่าจะฝ้าฟาง
มัวจนเป็นสีน้ำขาว แววตานั้นก็ยังเห็นได้ชัดเจน

“อยากกลับลูก บ้านขายถึงจะอด มันก็เป็นบ้านเรา
เกิดที่นั่น ก็อยากตายที่นั่น ถึงจะไม่มีใครเผื่อให้ ก็ยัง
ได้ตายอยู่กะถิ่นกะที่ มาอยู่นี้ ผีจะกลิ้งอยู่ที่ไหนก็ไม่รู้
ลูกเอ๊ย”

เราเปิดกระเป๋า ก้นได้ใบละสิบสองใบ ขุดใส่ให้
กลางฝ่ามือ เรากำมือให้ขยุ้มนั้นไว้

“ขายจะ ฉันให้ขายยี่สิบบาท ฉันก็มีไม่มากกว่านี้
นัก ขายเก็บไว้กินข้าว ไม่ต้องให้ใครนะขายนะ ฉันอยาก

ให้ขายกลับบ้าน แต่ถ้ากลับไป ขายก็ต้องมาอีก ไซ้ใหม่
จ๊ะ”

คำถามของเราไม่มีคำตอบ และเราก็ไม่ได้ต้องการ
คำตอบ แม้แต่จากตัวเอง

ที่ป้ายรถเมล์ ผู้คนขึ้นเรียงรายกันหนาตา เมื่อรถมา
จอด หนทางของใคร ใครก็ไป เราก้าวขึ้นรถคันที่จะพา
กลับไปถึงบ้าน คนไม่เต็มคัน เราได้นั่งริมหน้าต่าง
ลมร้อนพัดผ่านปะทะหน้าใจด้วยกลิ่นไอน้ำมันและควัน
จากท่อไอเสีย

ลมที่บ้านของขายก็กร้อนผ่านบ้านกัน หรือยิ่งกว่า
แม้จะไม่มีไอเสียจากรถ ลมในที่ทำงานของเรา ถ้ามันจะ
เพี้ยนพัดมาบ้าง ก็กร้อนอบอ้าว ความร้อน ความ
หงุดหงิด และความเหงาตามที่เราบอกกับตัวเอง พาเรา
มาถึงนี้ เพื่อให้มาพบกับความเหงาที่ยิ่งกว่าในดวงตา
ฝ้าฟางและพรวนวักวนั้น เหงาและว่างเปล่า

บ่าในหนาวร้อนที่เจ็บเหงาวนนั้น เราได้เรียนรู้
ความเหงาที่แท้จริงหลังจากที่ได้รู้จักแต่นิยามของมันมา
นานนับสิบปี

เด็กบอทาน - ต่อจากหน้า ๒๐

ไม่ค่อยชอบใจ ห้ามพ่อไม่ให้เรียก
แค่พ่อเอาแค่หัวเราะอย่างอารมณ์ดี
ส่วนดิฉันนั้นไม่ว่าอะไร เห็นเป็น
เรื่องสนุกไปเสียอีก

อยู่มาวันหนึ่งนับเป็นวันเสาร์ที่
สุดของพ่อแม่อีก นั่นก็คือสาวไซ้ไหม
คนหนึ่งซึ่งเพิ่งมาทำงานที่บ้านนี้ได้
เพียงเดือนเดียวเท่านั้น อยู่ๆก็มาหาย
ไป และไม่หายไปแล้วด้วย ยังเอาดิ
กุนน้อยอายุ ๔ ขวบของพ่อแม่เขาไป
เสียด้วย นับแต่นั้นมาก็ไม่มีใครได้

รู้ได้เห็นหรือได้ยินข่าวของดิฉันอีกเลย
แม่ของดิฉันเสียใจเสียจนล้มเจ็บแทบ
จะเอาชีวิตไม่รอด แล้วยังบุตที่ไม
ช้าราว ๒-๓ เดือนค่อยมาก็ค่อยยังชั่ว
ขึ้น ส่วนพ่อของดิฉันนั้นเล่าทุกข์โศก
แทบจะเป็นบ้า ผมหงอกช่วข้ามคืน
เดียวเท่านั้น แล้วอะไรก็เปลี่ยนไป
หมด เปลี่ยนจากชายหนุ่มที่มีความ
สุขว่าเวียง มาเป็นคนที่ทางแก้หัว
หงอก เจ้าทุกข์ ผู้ไม่เกษหัวเราะเลย
ทั้งไม่ยอมเข้าหมู่บ้านและพูดคุย

กับใครเลย เมื่อตอนนั่งอยู่ในบ้านไม่
ไหวก็จะฉวยจักรยานขี่ออกจากบ้าน
ไปเที่ยวหาดิฉัน แต่แล้วในที่สุดเมื่อ
กลับเข้าบ้านกลับยังทุกข์หนักอีก
หลายเท่าพันทวี เหตุการณ์เป็นไป
อย่างนี้ตลอดเวลา ๓ ปี

เย็นวันหนึ่งขณะที่ชายผู้นั้นนั่ง
อย่างตร้อยเศร้าใกล้ๆกับสะพานแห่ง
หนึ่ง พึงจักรยานไว้ใกล้ๆตัว ก็ได้
มีเด็กเล็กๆคนหนึ่งถือผ้าขาวดะรุ่ง
กระวิ่งคุตปรกมอมแมม รูปร่างก็→

หอมโซ ได้เดินเข้ามาขอเงิน ชาย
นั้นเหลือบมองดูเด็กขอทาน ทันใด
นั้นก็รู้สึกหัวใจเต้นราวจะตกลอง
รู้สึกเคี้ยวร้อนเคี้ยวเย็น เหงื่อเม็ด
ไ้ม้งๆผุดขึ้นที่หน้าผาก ทั้งนี้เพราะ
เด็กน้อยนั้นชวนให้นึกถึงตุ๊กตุ๊กชาย
ที่หายเสียเหลือเกิน ยิ่งคุโลก็ยิ่ง
เหมือนมาก ชายนั้นจึงล้วงกระเป๋า
หยิบเงินให้ พลางถามชื่อว่า

“เจ้าหนู เจ้าชื่ออะไรนะ”

ได้ยินชื่อที่เด็กน้อยนั้นบอก
แล้ว อดคิดหวังไม่ได้ เพราะมันช่าง
ไม่ใกล้เคียงกับชื่อที่ตนเคยเรียกตุ๊ก
ตุ๊กของตนเลย แต่ก็ยังไม่สิ้นหวัง
พยายามถามต่อไปว่า

“เจ้าอยู่ที่ไหนนะ”

เด็กขอทานนั้นชี้ไปทางสะพาน
แล้วตอบว่า

“ตรงนั้นไงละ ตรงใกล้ๆน้ำนั่นะ”

“เจ้าอยู่กับใคร” ชายนั้นถาม

“อยู่กับแม่”

“แม่ชื่ออะไร”

เด็กนั้นบอกชื่อให้ แต่ชื่อนั้น
ก็ไม่ใช่ชื่อสาวใช้คนที่พาตุ๊กชายตน
หนีหายไปอีกนั่นแหละ บอกชื่อให้
แล้วเด็กน้อยก็เดินหลบไป พ่อของ
ตุ๊กปล่อยให้เด็กเดินไป แต่เฝ้าตาม
อยู่ตลอดเวลา พ่อเด็กเดินห่างไป
ได้สัก ๑๕ เมตร พ่อของตุ๊กก็ลงผิว
ปากอย่างที่คุณเคยผิวปากเรียกตุ๊ก
เมื่อตอนก่อนนั้น เด็กนั้นหันขวับ
มาทันที แล้วก็ค่อยๆเดินกลับมา มี

แววแปลกในดวงตาอย่างว่างเหมือน
กำลังคิดถึงอะไรสักอย่างที่ตัวเองก็
นึกไม่ออก จำไม่ได้ เด็กนั้นถามว่า
“เรียกข้าหรือ”

“เปล่าหรือก ที่ผิวปากนั้นนะ
ผิวปากอย่างที่คุณชอบ”

เด็กนั้นเงยไปครู่หนึ่ง แล้วก็
ดูเหมือนว่าจะพยายามคิด ทันใดนั้น
ก็หลุดออกมาเหมือนกับว่าจะหลุดแก้
ตัวเองว่า

“เรารู้ว่าเราเคยได้ยินเสียง
ผิวปากอย่างนั้นมาก่อนนะ”

“แน่ใจหรือ” ชายนั้นรับถาม
ขึ้น

“คิดว่าอย่างนั้นแหละ” เด็ก
ตอบ

“เคยได้ยินที่ไหนนะ”

ตอนนั้นเด็กขืนงง ตอบไม่ได้
ชายนั้นนึกอะไรขึ้นมาได้ รีบพูด
ออกมาว่า

“เออ ไหน ไหน หันหลังมาดู
หน่อยซิ เจ้าหนู ข้าอยากดูหลังของ
เจ้า”

เด็กน้อยนั้นก็หันหลังให้ดูโดยดี
ชายผู้เป็นพ่อของตุ๊กมือไม้สั่นขณะ
เล็งเสื้ออันแสนจะสกปรกของเด็ก
นั้นขึ้นดู โดยเฉพาะตรงใต้บ่าขวา
ที่มีไฝเม็ดเล็กๆ ทันใดนั้นเอง ชาย
นั้นก็ร้องออกมาดังกลั่นด้วยความดีใจ
ทอดเด็กขอทานสกปรกนั้นไว้พลาง
พูดออกมาเมื่อถึงสะพานว่า

“ตุ๊ก ตุ๊ก ลูกพ่อจริงๆด้วย

ไหน พาพ่อไปหาแม่เจ้าซิ”

เด็กน้อยรีบพาชายผู้เป็นพ่อตรง
ไปยังใต้สะพาน แต่ที่ใต้สะพานนั้น
เอง พ่อของตุ๊กก็ได้เห็นหญิงสาวใช้
คนที่พาตุ๊กหนีหายไป นางสาวใช้
นั้นก็จำนาชเก่าของตนได้ จึงทำ
หน้าตาตกอกตกใจตื่นกลัว

พ่อของตุ๊กโถมเข้าไปบีบคอ
นางสาวใช้นั้นไว้ ไม่ปล่อยกับสัวบ้า
การารมเสียงสนั่นว่า

“เล่าความจริงมานะ ไม่อย่างนั้น
ข้าจะฆ่าแกเสียทีเดียว”

น้ำเสียงของนายกับท่าทางอัน
ดุร้ายนั้น ทำให้นางสาวใช้คิดว่า ตน
เห็นจะตายแน่ถ้าขึ้นพูดโกหก จึง
ละล้าละลักเล่าว่า

“ข้าจะเล่าให้ฟังตามจริงทุก
อย่าง อย่างเจ้าข้าเลย”

แล้วก็เล่าว่า แด่แรกที่ขโมย
ตุ๊กมาก็หวังจะเอาไปขายแก่คนที่เขา
ไม่มีลูกและอยากได้เด็กมาเลี้ยงเป็น
ลูกบุญธรรม แต่ว่าคนไปซ้ำไป คน
ที่ตนรู้จักและสั่งไว้ว่าต้องการเด็ก
เขาได้เด็กเสียก่อนแล้ว ตนจึงต้อง
เลี้ยงดูตุ๊กต่อไป แต่ก็ได้พยายาม
เลี้ยงอย่างดีที่สุดเท่าที่ไหวแหละ

ได้รับความจริงเช่นนั้นแล้ว ชาย
นั้นก็ไม่ว่าอะไรรีบอุ้มลูกชายใส่รถ
จักรยานถีบรถกลับบ้าน ถีบรถไปก็
เรียกชื่อลูกไปด้วยชื่อเล่นแปลกๆ
อย่างที่เคยเรียก เออ เขาช่างเป็น
คนมีความสุขที่สุดในโลกทีเดียว ❀

๒๒๘ ๒๖ ๗ ๒๕ พ.ค. ๒๕/๕

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนานาชาติ

๕ เทียนหวาง (นิทานจีน)

เทียนหวางถือจักรพรรดิแห่งสวรรค์ คนจีนเชื่อว่าคนใดทำดีมีเมตตาช่วยเหลือคนอื่นตายไปแล้วจะได้ไปเป็นนางฟ้า เทวดา บนสวรรค์ และถ้ามีความดีเป็นที่ยกย่องบูชาถืออาจได้เป็นถึงจักรพรรดิแห่งสวรรค์ ดังหญิงที่มีอำนาจพิเศษสามารถถอดจิตของตนไปช่วยพวกชาวเรือและพ่อค้าที่ต้องเดินทางเรือได้ตั้งแต่ยังเป็นเด็กหญิงอายุ ๗ ขวบ เมื่อตายไปเขาก็เชื่อกันว่าได้ไปเป็นเทียนหวาง และเป็นที่เคารพสักการะของชาวเรือและพ่อค้าในฐานะที่เป็นผู้คุ้มครองป้องกันทั้งเรือและคนโดยสารเรือมิให้ได้รับอันตรายในระหว่างเดินทาง

เด็กผู้หญิงดังกล่าวนี้ มีบิดาเป็นพ่อค้าและพี่ชายก็เป็นพ่อค้าถึงสองคน บุคคลทั้งสองต้องเดินทางข้ามทะเลไปค้าขายยังต่างเมืองอยู่เสมอ การเดินทางแต่ละคราวเรือมักจะโดนพายุโดนคลื่นซัดแทบจะแตกล่มไปทีเดียว แต่แล้วก็รอดพ้นอันตรายมาได้ทุกครั้ง ผู้ที่ช่วยให้คนทั้งสองรอดพ้นอันตรายมาได้ นั่นก็คือลูกสาวคนเล็กอายุ ๗ ขวบนั่นเอง แต่ทั้งพ่อทั้งพี่ชายหาได้รู้เรื่องนี้ไม่ คิดไปเสียว่าคงเป็นเทวดาอารักษ์ช่วยคุ้มครองตน ต่างคนต่างนึกไม่ถึงว่าเด็กตัวเล็กๆ แก่นั้นจะมีอำนาจถอดจิตได้ไม่ผิดเขยน แล้วก็ยังสามารถช่วยเหลือคนอื่นให้พ้นภัยได้ด้วย

วันหนึ่งพ่อกับพี่ชายทั้งสองของหนูน้อยนั้นเดินทางไปค้าขายเช่นเคย และเรือก็โดนพายุเช่นเคยอีก แต่คราวนี้พายุรุนแรงมาก จนเรือโคลงไปโคลงมา แล้วก็โยนตัวลงเหนือคลื่น บรรดาคนโดยสารตกใจกลัวหน้าซีด ตัวสั่น คิดว่าวาระสุดท้ายของตนเห็นจะมาถึงแล้ว ขณะนั้นเด็กหญิงนั้นกำลังคุยอยู่กับมารดา แต่รู้ได้ด้วยญาณพิเศษว่าทั้งพ่อทั้งพี่ของตนกำลังประสบอันตรายจวนเจียนจะถึงแก่ชีวิต ให้รู้สึกเดือดร้อนจนอยู่นิ่งไม่ได้ ต้องรีบถอดจิตไปช่วยโดยทันที

ชั่วจิตใจเดียว หนูน้อยอายุ ๗ ขวบนั้นก็ไปถึงที่หมาย พอไปถึง

ก็ค้นหาพ่อกับพี่ชายในขณะที่คลื่นโยนตัวสูงเกือบถึงฟ้า เมื่อพบตัวก็เอามือจับพี่ชายไว้ข้างละมือส่วนพ่อนั้นต้องเอাপากคาบเสื้อพ่อไว้ แล้วก็เหาะข้ามทะเลไปโดยไม่ได้นึกใจว่าทะเลตอนใดลึกแค่ไหนตื้นแค่ไหน คนทั้งสามก็แลเห็นแต่ว่ามีเด็กผู้หญิงตัวเล็กๆ คนหนึ่งเหาะฝ่าคลื่นฝ่าลมมาช่วยตน ต่างคนต่างคิดว่าเด็กผู้หญิงนั้นคือเทวดามาช่วยตน หาได้คิดแม้แต่จะน้อยไม่ว่านั่นคือลูกสาวก็น้องสาวของตนนั่นเอง

ข้างฝ่ายมารดาที่กำลังพดคุยอยู่กับลูกสาว เมื่อเห็นลูกสาวหยุดพูดไปเฉยๆ ก็อดแปลกใจไม่ได้ กรัน (อ่านต่อหน้า ๑๐๘)

ถึงแม้นักวิทยาศาสตร์จะได้พยายามใช้ความรู้ที่มีอยู่ในปัจจุบันเข้าช่วยอยู่ตลอดเวลาแล้วก็ตาม

ฉะนั้นการป้องกันที่สำคัญ นอกจากจะให้ความเอาใจใส่ สนใจต่อตนเองแล้ว การที่จะสนใจแก่สิ่งแวดล้อมที่เป็นพิษด้วย รวมทั้งการสร้างสถานที่ โรงงานอุตสาหกรรม

กรรมและอื่นๆ ให้ถูกต้องตามหลักเกณฑ์ และอนามัย เพื่อประโยชน์สุขของมวลชนส่วนรวม โดยไม่เห็นแก่ตนเองเป็นที่ตั้ง อาจจะทำให้การเกิดของโรคมะเร็งลดน้อยลงไปก็ได้

เขียนหวาง - ต่อจากหน้า ๓๐

เมื่อจับตัวลูกสาวเห็นตัวแข็งเย็นชืด ก็ยิ่งตกใจจนไม่มีสติ คิดว่าลูกสาวคงไม่สบายมากจนสิ้นสติไป แม่ก็เลยร้องให้สะอึกสะอื้น เผื่ออยู่ก็ไม่แลเห็นว่าลูกสาวจะฟื้นคืนสติขึ้นมา ยังคงนอนนิ่งไม่มีผิอะไรกับคนตาย

ตอนนั้นแม่ของหนูน้อยนั้นไม่รู้จะทำอย่างไรดี จึงเฝ้าแต่นวดพั้น แล้วก็ร้องเรียกชื่อลูกสาว คุ่วไห่ๆ คุ่วมา ลูกสาวจึงค่อยๆ ขานรับออกมาว่า “จ๋า” แม่ก็ดีใจ พุคะล่าละดักว่า “คืนเถอะ ลูก แม่เห็นว่าลูกเป็นอะไรไปเสียอีก แม่จะร้องให้ตายเสียแล้ว”

ทันใดนั้นลูกสาวก็พูดออกมาว่า

“พ่อตายเสียแล้วละแม่”

“อะไรนะ ลูก” แม่ร้องออกมาเสียงหลง “ลูกพูดอะไรนะ”

“พอกับพี่ทั้งสอง โคนพายุ กระหน่ำอย่างหนัก จนเรือจม” ลูกสาวเล่าให้แม่ฟัง “ลูกก็เลยรีบลอดจิตไปช่วย ลูกคิดว่าไว้คนละมือ ส่วนพ่อ ลูกต้องเอาปากคาบเสื้อของพ่อไว้ พ่อแม่ร้องเรียกชื่อลูก ลูกจึงรู้สึกตัว จิตกลับมาเข้าที่อย่างเก่า แล้วก็ต้องขานรับแม่ พอก็เลยหลุด

ไปจากปากลูก พอลงไปนอนในทะเลแล้ว พอก็เลยหายไปในคลื่น หาอย่างไรก็ไม่เห็น ลูกก็เลยช่วยได้แค่ทั้งสองคน ส่วนพ่อช่วยไม่ทันเลย จมน้ำตายหายไปในทะเล ไร่ พ่อพ่อตายเสียแล้ว”

หนูน้อยพูดไปรำพันไป แม่จึงถามขึ้นว่า

“จริงหรือลูก ไร่ แม่เสียใจจริง”

แต่แม่กระนั้นแม่ก็ยังไม่ค่อยเชื่อนัก จนกระทั่งลูกชายสองคนเดินทางกลับมาถึงบ้าน พอเห็นหน้าแม่ ก็กอดแม่ไว้แล้วร้องไห้ เล่าให้แม่ฟังว่าคอนแรกมีคนมาช่วยพ่อแล้ว แต่แล้วเกิดอะไรไม่รู้ พอลกลับจมน้ำหายไ

ลูกสาวจึงบ่นว่ามารดาว่า “เพราะแม่ที่เคียว พ่อถึงได้ตาย ตอนนั้นแม่ไม่เห็นหรือว่าทั้งผมทั้งเท้าของลูกยังเบียดอยู่เลย”

แต่แล้วลูกสาวก็อดสงสารแม่ไม่ได้ที่ต้องกลายเป็นม่าย จึงปฎิญาณตนว่าจะไม่แต่งงานตลอดชีวิต ถึงกับผูกผมรวบไว้ไม่ยอมสยาย แล้วก็เฝ้าปรนนิบัติมารดาไปจน

กระทั่งมารดาสิ้นชีวิตไป เมื่อหญิงผู้เป็นลูกสาวตายไป ก็ได้เป็นเทวีแห่งสวรรค์ที่เรียกเขียนหวาง เป็นผู้พิทักษ์คุ้มครองพ่อค้าและเรือทั้งคามทะเลตามแม่น้ำ และเป็นที่เคารพสักการะของบุคคลเหล่านั้นดังกล่าวแล้ว

นอกจากเรื่องนี่ยังมีเรื่องหญิงผู้ได้เป็นเจ้าแม่แห่งน้ำมีผู้คนสร้างศาลเจ้าไว้เป็นที่เคารพสักการะ หญิงนี้แสนจะยากจน ทั้งยังยากแค้น ลำเค็ญ ที่แม่ผัวชิงชิงหาว่า ลูกสะใภ้เกียจ จึงหางานหนักๆ ให้ลูกสะใภ้ทำ แม่ผัวพูดกับลูกสะใภ้ว่า

“น้ำที่ใช้ในบ้านเรือนนั้นต้องจ้างคนหาบมาให้ สั้นเปลือกออก นัยแต่นี้ต่อไปเจ้าต้องไปคักน้ำมา ไม่อย่างนั้นจะไม่ได้อะไรกิน”

ลูกสะใภ้จำต้องทำตามนั้น แต่แต่วันนอกจากงานเลี้ยงหมู งานหุงหาอาหารและซ่อมเสื้อผ้าแล้ว ก็ต้องคักน้ำอีกด้วย คืนมาแต่เช้าตรู่ หญิงสาวต้องรีบไปคักน้ำที่บ่ออันแสนจะไกล ถ้าคักมาไม่พอ ก็ต้องไปคักอีก ๒ เทียว ๓ เทียว หญิงนั้นก็ทำได้→

แข็งแรงนักไม่ แต่จะไม่ทำก็ไม่ได้
ถ้าไม่ทำก็อาจไม่มีอะไรกิน และบางที
ยังอาจจะถูกเขียนอีกด้วย

วันหนึ่งเมื่อรู้สึกว่าจะทนทำงาน
เขียงหาสนต่อไปไม่ไหวอีกแล้ว
หญิงสาวก็โยนถังน้ำลงไปในบ่อ
แต่ก็ท่อดตัวลงนั่งตรงขอบบ่อ ร่ำพังก
ขึ้นว่า

“มันน้ำทุเรศเสียจริง ตัวเรา
ต้องทำงานตลอดทั้งวัน แล้วยังไม่มี
อะไรกินให้เต็มอ้อมเสี้ยวอีก ย้ายอยู่ไป
เลย คายเสียดีกว่า”

กิดคังนั้นแล้วก็ลุกขึ้นเตรียมจะ
โคตลงไปในบ่อ ทันใดนั้นเองก็ได้
มีหญิงชราผมขาวปรากฏร่างขึ้น
เอามือแตะหลังนางแล้วถามว่า
“อยากคายไปทำไมกัน”

ได้ยินเช่นนั้น หญิงสาวตกใจ
ตัวสั่น ไม่รู้ว่าหญิงชรา นั้นมาจากไหน
อยู่ๆ จึงปรากฏตัวขึ้นมาได้ แต่เมื่อ
เห็นหญิงชรา นั้นหน้าตาทำทางใจดี
ก็เลิกลายกลัว เถาเรื่องให้หญิงชรา

ฟังโดยตลอด

“ไม่ต้องทุกข์ไปหรอก”
หญิงชราพลบ พลางหยิบไม้เรียว
ออกมาแล้วพูดต่อไปว่า “ข้าจะให้
สิ่งนี้แก่นาง ที่นพอดินเข้ามานางเอา
ไม้เรียวนี้เคาะที่ถังนะ แล้วน้ำจะเต็ม
ถึงไปเอง แต่ระวังอย่าเคาะสองครั้ง
นะ แล้วอย่าไปบอกใครล่ะ”

หญิงนั้นรับไม้เรียวมา ในใจ
ไม่สู้จะเชื่อนัก แต่เมื่อเห็นหญิงชรา
มีความรู้สึกเห็นใจคนอย่างจริงจัง
จึงซักจะเชื่อขึ้นมาบ้าง เมื่อขอบอก
ขอบใจหญิงชราแล้ว ก็กลับบ้าน และ
ลองไม้เรียวของหญิงชราในเช้าวัน
รุ่งขึ้น และน้ำก็เต็มถึงขึ้นมาใน
พริบตาเดียว จริงอย่างหญิงชราว่า
เลยรู้สึกสุขสบายขึ้น หญิงสาวเอา
ไม้เรียวซ่อนไว้อย่างมิดชิดไม่ให้
ใครเห็น

เหตุการณ์ดำเนินไปด้วยดีอยู่พัก
หนึ่ง จนกระทั่งวันหนึ่งแม่สาวเกิด
สงสัยว่า เหตุใดลูกสะใภ้จึงไม่ค่อย

เดินไปตักน้ำที่บ่อ แต่ก็มีน้ำใช้ตาม
ปกติ ดังนั้นจึงคอยแอบดูลูกสะใภ้
และก็ได้เห็นลูกสะใภ้ใช้ไม้เรียว
เคาะถัง แม่สาวจึงขโมยไม้เรียวเอาไว้
แล้วก็ลองทำดูบ้าง

แม่สาวเคาะไปหนึ่ง สองหน
แล้วก็ตามหน ในชั่วพริบตาเดียว
นั่นเอง น้ำในถังก็ไหลล้นออกมา
จนท่วมบ้านของตัวเอง แล้วก็พลอย
ไปท่วมบ้านอื่นทั้งหมดทั้งหมู่บ้าน
ทุ่งนาอันเขียวชอุ่มกลายเป็นหนอง
บึงไปทันที

เมื่อลูกสะใภ้เห็นเช่นนั้น
จนปัญญาไม่รู้จะแก้ไขอย่างไรได้
เพราะหญิงชราไม่ได้บอกวิธีทำให้น้ำ
หยุดไว้ด้วย ในที่สุดทั้งแม่สาวทั้ง
ลูกสะใภ้ก็เลยจมน้ำตายไปด้วยกัน
คนทั้งหลายในแถบนั้นจึงพากันสร้าง
ศาลเจ้าเป็นที่ระลึกถึงความดีของนาง
แล้วก็พากันกราบไหว้ เรียกชื่อว่า
เจ้าแม่แห่งน้ำ

♣ ♣

จินตปาตี - ต่อจากหน้า ๒๕

หล่อนเกลื่อนตัวเข้าใกล้ กระซิบว่า “คุณบ๊ากะ จะ
ตายนะกะ พระกงจวนมาแล้ว”

ไม่ปรากฏสิ่งใดเปลี่ยนแปลง ร่างนั้นยังคงสงบไม่
ไหวคัง จินตปาตีคลานอ้อมมาข้างหน้า เห็นชัดเจนนว่า
คุณบ๊าทองพลบยังคงหลับคาพริ้มในท่านอนคุงเดิม
ใบหน้าของเธอสงบราบเรียบ

“คุณบ๊ากะ” จินตปาตีแตะที่ต้นแขนเข้านอก

ครั้ง แล้วเปลี่ยนเป็นเขย่าเบาๆ เสียงพูดก็ดังขึ้นตามตัว
“คุณบ๊ากะ คุณบ๊ากะ”

“แม่เม้า” เสียงเรียกชื่อ หากครั้งนี้ดังมาจากประตู
ห้อง บานประตูเผยออกซ้าๆ เสียงถามมาอีกว่า “คุณ
บ๊าใหญ่ยังไม่ตื่นวีจะ ตายแล้วนะ พระกงจะมาแล้ว ไม่
ตื่นได้บ๊าครละ”

อะไรบางอย่างกับถมกนเข้ามาที่หัวใจ มันหนักอึ้ง →

๖๖๘ ๘ ๑ ๖.๑.๕๖/๘

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนานาชาติ

ขี้ลาดปราบเสือ (นิทานอินเดีย)

เรื่องนี้เป็นเรื่องเล่าสืบกันมาในท้องถิ่นหนึ่งของอินเดีย คงไม่ใช่เรื่องโบราณเก่าแก่เช่นเดียวกับเรื่องเล่าไปครั้งแล้วๆ เป็นเรื่องเล่าถึงกณณผู้ได้กลายเป็นวีรบุรุษผู้กล้าหาญสามารถปราบเสือได้ ทั้งๆ ที่เคยเป็นคนขี้ลาดมาตั้งแต่ไหนแต่ไร อี. เอฟ. คอคค์เล่าเรื่องนี้ไว้ว่า

ครั้งหนึ่งยังมีเด็กคนหนึ่ง ซึ่งใครๆพากันตราหน้าว่าเป็นเด็กขี้ลาดตาขาว เพราะอย่าว่าแต่จะกล้าทำอะไรห้าวๆบ้างอย่างของเด็กผู้ชายทั้งหลายเขาทำกันเลย แม้แต่หมาของคนที่บ้านเห่ากระโชกเขาก็กลัว งูก็กลัว ผีก็กลัว กณณเป็นไม่มีวันยอมเข้าไปในบ้านร้างที่ถือกันว่ามีผู้หญิงถูกฆ่าตาย แม้ว่าผู้หญิงนั้นจะตายมาตั้งแต่ ๒๐ ปีแล้วก็ตาม กณณเกลียดคนครว้ของบ้านข้างๆหน้าคาน่าเกลียด แล้วบางทีก็ตะโกนข้ามรั้วใส่หน้ากณณอย่างเกือบบ่น พวกเด็กๆ ด้วยกันก็เคยตะโกนไล่หลังมาว่า

“กณณ ขี้คนขี้ลาด กณณ กลัวสัตว์หัด”

บางทีเด็กพวกนั้นแอบเอาหนูปาง ตัวแมลงมีพิษบ้างใส่กระเปาะ

หนังสือของกณณ และพากันหัวเราะอย่างสนุกสนาน เมื่อเห็นกณณตกใจอย่างสุดขีด และร้องกรี๊ดออกมาด้วยความกลัว เมื่อเห็นตัวเหล่านั้นกระโดดออกมาตอนที่คนเปิดกระเปาะหนังสือออก

กณณ ไปได้ความขี้ลาดนั้นมาจากใคร ก็ไม่มีผู้ใดบอกได้ ในเมื่อพ่อของกณณไม่เป็นเช่นนั้นเลย พ่อของกณณเป็นคนแข็งแรงและมักจะเข้มงวดกวาดขันลูกคนนี้อยู่เสมอ เมื่อเห็นลูกของตัวขี้ลาดอย่างนั้นแล้ว พ่อของกณณอดอับอายขายหน้าไม่ได้ จึงได้พยายามเป็นที่สุดที่จะแก้ความขี้ลาดของลูกให้ได้ แต่วิธีแก้ของพ่อกณณไม่ช่วยอะไรเลย ทั้งนี้เพราะไม่รู้จักหาวิธีที่นุ่มนวล เอาแต่เข่นฆ่าตีค่า แล้วก็ยังหัวเราะเยาะใส่หน้าบ้าง ทำให้

เห็นว่าเรื่องความขี้ลาดนั้นเป็นเรื่องขบขันบ้าง จนกระทั่งกณณเห็นว่าพ่อของตนก็น่ากลัวไม่แพ้กับคนครว้บ้านข้างๆนั้นเลย

เวลาล่วงไปจนกณณเติบโตเป็นหนุ่ม เมื่อโตเป็นผู้ใหญ่ขึ้น กณณก็รู้จักซ่อนความกลัวของตัวเอง อะไรที่น่ากลัวก็หาขู่ขู่ไปหมดแล้ว คนครว้หน้าคาน่าเกลียดน่ากลัวคนนั้นก็ตายไปแล้ว บ้านร้างนั้นก็ถูกรื้อลงไปแล้ว มีสถานศึกษาขึ้นมาแทนที่ เสียงเจื้อยจ๊าวของนักเรียนช่วยไล่ผีที่สิงในบ้านนั้นเคล็ดไปหมดแล้ว พวกผู้ใหญ่ๆ ก็ไม่ไร้ยางอายแก่ถึงคนอย่างพวกเด็กๆ พวกเพื่อนๆ ก็ไม่กล้าว่าคนซึ่งๆหน้าว่าขี้ลาดตาขาว แต่ลับหลังก็มีบ้าง ที่เพื่อนเหล่านั้นว่ากณณว่า

→

“กัณณคนขัณฑ ขัณฑ
อย่างนี้จะไปทำอะไรได้”

แต่ทั้ง ๆ ที่ขัณฑอย่างนั้น
กัณณก็เป็นคนขยันขันแข็ง ทำงาน
หนักๆ ได้โดยไม่ย่อท้อ พอพ้นอายุ
ที่จะต้องเรียนหนังสือแล้ว กัณณก็
ไปทำงานเป็นคนสวนของชามินคาร
เจ้าของที่ดินแห่งหนึ่ง ชามินคาร
เป็นนายที่ใจดีมีเมตตา กัณณจึงอยู่
ด้วยอย่างมีความสุข และอดภาคภูมิใจ
ในส่วนที่ตนตกแต่งดูแลไม่ได้ และ
ไม่มีอะไรจะต้องกลัวเลยในส่วนนั้น
บางที่ก็มีเหมือนกันที่กัณณได้เห็น
งูมานอนขดอยู่ในหลุมไม้ แต่กัณณ
ตอนนั้นรู้แล้วว่างูนั้นขัณฑยิ่งกว่าคน
เสียอีก และจะไม่มีความกลัวแก่เรา
เลย ถ้าว่าเรามั่นใจได้ก่อน กัณณ
ก็มีความเชื่อมั่นในตัวเองที่ละ
น้อยๆ จนตัวเองหวังไว้ว่าบางที
ต่อไปข้างหน้าตนจะไม่ขัณฑเลย

ตอนกลางคืนกัณณจะนอน
วาดภาพว่าวันหนึ่งตนอาจจะได้
แสดงความกล้าด้วยวิธีต่างๆ อย่าง
น่าตื่นเต้นระทึกใจ เป็นต้นว่าหมา
บ้าอาจจะเห่นเข้ามาในสวน และ
ตนอาจจะฆ่าหมาบ้านนั้นตายได้ด้วย
มือเปล่า หรือไม่ก็ถูกสาวตัวเล็กๆ
ของชามินคารอาจจะตกลงไปใน
แม่น้ำที่มีกระชังขุขุม และตนอาจ
จะดำน้ำลงไปคว่ำร่างหนูน้อยมาจาก
ปากของจระเข้ และผู้คนจะพากัน
โห่ร้องด้วยความยินดี และใจกัน
ว่า

“นี่ไง กัณณคนกล้าของเรา
กัณณเก่งเหลือเกิน ดูซิเมื่อก่อน
ขัณฑยังกับอะไร แต่มาตอนนี้
กัณณกล้าไม่กลัวราศีเทียวแหละ”

แต่แล้วอยู่มาวันหนึ่ง ก็ได้
เกิดเหตุที่ทำให้ความเชื่อมั่นตัวเอง
ตลอดจนภาพความกล้าหาญสลาย
ที่กัณณวาดขึ้นจนหมดสิ้น นั่นก็
คือมีเสือตัวหนึ่งลงมาจากภูเขา มา
วิ่งความอยู่แถบนั้น ตอนแรกก็มา
คาบแพะบ้างแกะบ้างไปกิน ต่อมา
ก็มากาบกะหมาของชามินคารไป
ตัวหนึ่ง แล้วก็ค่อยๆ ไล่จับจนถึง
กับคืนวันหนึ่งมากาบกะหมาตัวที่กำลัง
นอนหลับไป คนในหมู่บ้านนั้นทั้ง
เศร้าใจทั้งหวาดกลัว เพราะตอนนั้น
เสือได้ลึบรุดหนีมนุษย์แล้ว คงจะ
มาหาเหยื่ออีกไม่ว่าที่ไหน กัณณ
เองก็กลัวไม่น้อย ไม่แพ้ชาวบ้าน
เหล่านั้น กัณณจึงรู้ตัวเองว่าความ
ขัณฑของตัวเองยังไม่หนัหาย ไปไหน
อย่างที่คุณเคยฝึกฝนไว้เลย กัณณ
รำพึงขึ้นอย่างเศร้าๆ ว่า

“เราหนอเรา เรายังเป็นอ้าย
ขัณฑอย่างเคยนั่นแหละ อ้ายที่เรา
ฝันถึงความกล้าหาญทั้งหลายนั้น
ไม่ได้เรื่องสักนิด พอมาเจอ
อันตรายใกล้ตัวเข้าอย่างนี้ก็ยังกลัว
อย่างเก่านั่นเอง”

กัณณกลัวถึงขนาดไม่กล้าเดิน
กลับบ้านตอนกลางคืนไปตามถนน
มืดๆ ในหมู่บ้านนั้น จะสารภาพกับ
นายจ้างก็ไม่กล้า กัณณจึงแอบมา

นอนในกระท่อมที่ใช้เก็บเครื่องมือ
ทำสวน ปิดประตูลงกลอนแน่นหนา
ทีเดียว

คืนวันหนึ่งขณะที่กัณณกำลัง
จะเข้านอน ก็ได้ยินเสียงคนออก
แรงคังประตู และร้องถามว่า “ใคร
อยู่ในนั้นนะ”

กัณณจำเสียงได้จึงเปิดประตู
ออกมา และแลเห็นชามินคารยืน
อยู่ นายลามาออกมาอย่างแปลกใจ
ว่า “อ้าว นั่นกัณณเองละหรือนี่
กว่ากลับไปนอนบ้านเสียอีก เจ้า
อยู่ที่นี้แล้ว ข้ากำลังต้องการให้
เจ้าช่วยอยู่ที่เดียว”

แล้วชามินคารก็เล่าให้กัณณฟัง
ว่า ครู่ในโรงเรียนเขาเข้ามาบอกว่า
แลเห็นเสือมาวนเวียนอยู่ในบริเวณ
ใกล้ๆ นั้นเอง “ข้าเลยจะต้องออกไป
ยิง” ชามินคารพูดต่อ “ข้าต้องการ
เครื่องมือไปสร้างห้าง เจ้ามาช่วย
ข้าด้วยนะ”

กัณณคืนกลัวจนพูดไม่ออก
รู้สึกว่าเขาไม่มีแรง ตัวเบาหวิว
เหมือนปลิวๆ ขณะที่จิตใจต้องเดิน
ตามชามินคารไปตามทางในป่า
“เห็นจะจบกันละคราวนี้” กัณณ
คิดอย่างเศร้าสร้อย “นายเขามั่น
ส่วนเราสั่นไถ่มีด จะไปสู้อะไรได้
กะเสือ”

เดินมาไม่ช้าก็ถึงที่โล่งในป่า
ชามินคารจึงหยุดเดิน คงใจจะสร้าง
ห้างขึ้นที่นั่น

(อ่านต่อหน้า ๗๒)

ทำให้อัศวินวิตรานเป็นไม่มี

“ฮาร์ตอยู่หรือเปล่า” แจ็กโกลถามลอยๆ สายตามองดูจู่หน้าอย่างเหยียดหยาม และก็ได้รับการมองตอบโดยลักษณะเดียวกัน

“ไม่อยู่” หลอนตอบสั้นๆ และทำท่าจะปิดประตู แต่ไม่ทัน ร่างอ้วนล่ำถลันเข้ามาประชิดหลอนราวกับ

ถูกอึดด้วยวัตถุที่แสนหนัก กำลังมหาศาลนั้นดันตัวหลอนหลุดเข้ามาข้างในอย่างไม่มีหลัก ขวักขวัดแจ็กโกลก็ปิดประตูและล็อกเสียอย่างแน่นหนา คอหนาและสายคาดินตะลึงของหญิงสาว

“ออกไปให้พ้น” จินาได้สติ หลอนกรักร้องชน “แกอวดขี้ยังไปถึงได้กลัมาถึงนี่” (อ่านต่อฉบับหน้า)

ขลุ่ยปรางเสื่อ - ต่อจากหน้า ๓๓

“มันไม่ใกล้บ้านไปหน่อยหรือนาย” กณณถามอย่างงงๆ และชามินดาร์ตอบว่า

“ช่วยไม่ได้นี่ มันเป็นที่แห่งเดียวที่เป็นที่โล่งในป่า”

ชามินดาร์เลือกต้นไม้ใกล้ๆ นั้นเห็นเป็นซอกภูมิเหมาะจึงสร้างห้างขึ้นที่ต้นไม้ต้นนั้น คุรุหนึ่งชามินดาร์ก็มองไปตามทางในป่าอย่างร้อใจ แล้วพูดว่า

“ข้าให้คุรุกลับไปบ้าน ไปเอาปืนของควมา แล้วก็เอาแพะเป็นๆ มาเป็นเหยื่อล่อควหนึ่ง เดียวคงกลับมาหรอก”

คุรุกลับมาเอาตอนที่ซัดห้างเสร็จพอดี คุรุหนีปืนมาได้รักร้างหนึ่ง ส่วนอีกข้างหนึ่งหนีถูกแพะที่ส่งเสียงร้องเจียวจ้าวมาตลอดทาง พอมาถึงห้าง คุรุก็ออกตัวว่า

“ขออภัยนะที่มาช้ามาก เป็นเพราะเหตุว่าหาแพะไม่ได้ ชาวบ้านพากันไล่กลอนประตูแน่นหนาอยู่แต่ในบ้าน ก็คิดว่าเขาคงจะเอาถูกแพะไว้ใกล้ตัวภายในบ้านกันหมด”

“แต่สุดท้ายก็ทำได้” ชามิน-

ดาร์พูดขึ้น ขณะที่มองดูแพะเคราะห์ร้ายกำลังคั่นอยู่ในวงแขนของคุรุ

“แพะตัวนี้เห็นทีจะเป็นของท่านนะ” คุรุสารภาพขึ้น “เพราะข้าไปที่บ้านท่านไปบอกว่าหาแพะไม่ได้ กนของท่านเลยให้แพะตัวนี้มา”

“แพะของกมลานะ” ชามินดาร์พูดถึงลูกสาวอายุหกขวบของตน “เขารักมันมาก นี่ถ้ารู้เข้าก็จะเสียใจไม่น้อยทีเดียว” ชามินดาร์คิดถึงเลใจอยู่หน่อยหนึ่ง แต่แล้วเสียงคำรามที่ได้ยินแต่ไกลๆ ทำให้ตัดสินใจได้ ก็คิดว่า ‘เอะนั่นะ พวกรุ่นก่อนซื้อให้ใหม่อีกตัวหนึ่งก็ได้ ไม่อย่างนั้นเราจะไม่มีโอกาสได้ยิงเสียแน่นอน’

กนทั้งสามช่วยกันผูกแพะไว้ที่โคนต้นไม้ แล้วก็พากันปืนขึ้นไปที่บนห้าง คุรุได้ส่งคนออกไปตีเกราะเคาะไม้ ล่อให้เสือมาตรงทางที่คนเหล่านั้นดักรออยู่ที่ กนทั้งสามได้ยิงเสียงคนเหล่านั้นไกลๆ นานๆ ก็ได้ยินเสียงคำรามเสียทีหนึ่ง แพะตัวนั้นอยู่นั้นก็ร้องอยู่ตลอดเวลา รบกวณจิตใจกณณณเป็นที่สุด กณณณ

หวังว่าชามินดาร์จะไม่รู้สึกว่าคนตัวสั้นเต็ม กนทั้งสามนั่งคอยอยู่ที่บนห้างนั้นเป็นชั่วโมงๆ เสียงกู่ก้องของคนที่ไปล่อเสือค่อยแผ่วเบาลงๆ จนกระทั่งไม่ได้ยินเสียงนั้นๆ เลย ชามินดาร์ออกสงสัยจึงปรารภขึ้นว่า

“เอ๊ คนเหล่านั้นทำอะไรกันอยู่นะ ดูเหมือนจะกำลังไล่เสือหางเราไปทุกที”

“ข้าคิดว่าคนเหล่านั้นคงเข้าใจคำสั่งของข้าผิดไปละมัง” คุรุพูด “ข้าไม่ได้ยินเสียงคำรามมาคั้งนานแล้ว”

กนทั้งสามคอยต่อไปอีกครู่ใหญ่ๆ และแล้วชามินดาร์ก็ตัวควา ทำท่าจะลงจากห้าง พลงพูดว่า “ข้าจะไปดูซิว่าเกิดอะไรขึ้น เราจะคอยอยู่ที่นั่นอย่างนี้ตลอดคืนไม่ได้หรอก” พูดแล้วก็ลงจากห้างไป คุรุก็พูดว่า

“ข้าจะลงไปข้างนั้น” แต่ชามินดาร์สั่นหัว ห้ามขึ้นว่า

“อย่า อย่าเลย ข้าจะไปลองไล่เสือกลับมาทางนี้ มันคงจะได้กลิ่นแพะบ้างหรอก ถ้าหากลมพัดไปถึง→

ครุคอยขึงมันก็แล้วกัน”

แล้วก็ออกเดินหายไปในความมืด ครุพูดขึ้นอย่างอดอดใจว่า “ข้าไม่อยากให้ชามินดาร์เดินไปคนเดียว อย่างนั้นเลย อยากจริงๆ ว่าเจ้าพวกไปตีเกราะเคาะไม้ล่อเตือนมันไปอยู่ที่ไหนกันหมด”

ต่อจากนั้นทั้งครุทั้งกัณณก็มีได้พูดอะไรกันอีก แพะก็หยุดร้องไปแล้วเอาแต่ก้มหน้าเต็มหน้าก้มหน้า แต่ทันใดนั้นเองแพะก็ร้อง เบ๊ เบ๊ ออกมาดังถนัด กราวเสียงดังถนัด ก้องไปทั่วป่าอันเงียบสงบนั้น กัณณเชื่อเหลือเกินว่าอย่างไรเสีย เตื่อต้องได้ยินเสียงแพะ ขณะนั้นกัณณทั้งสองก็ได้ยินเสียงปืนดังขึ้นสองนัด และมีเสียงร้องโวยวายอยู่ไกลๆ ครุร้องออกมาว่า

“ชามินดาร์ถูกเตื่อเล่นงานแน่แล้ว”

พูดแล้วก็โดดลงจากห้าง วิ่งไปตามทางที่ได้ยินเสียงร้องดังมา ทั้งกัณณอยู่บนห้างแต่ลำพัง มีแพะอยู่

ตรงโคนต้นไม้ที่ขัดห้างอยู่ ซึ่งกัณณไม่ถูกใจเลยที่แพะร้องอยู่เรื่อย กัณณข้างอยากให้มันหยุดร้องเหลือเกิน เสียงแพะจะชวนเตื่อให้ตรงมาทางนั้น กัณณไม่มีอาวุธอะไรติดตัวเลยนอกจากมีดเล่มเดียว ทันใดนั้นเลือดในกายของกัณณก็ดูเหมือนจะแข็งเย็นเฉียบ เพราะกัณณแลเห็นเงาคาตะกุ่มๆ เคลื่อนอยู่ตรงต้นไม้แถบที่เป็นทุ่งโล่ง ดวงตาทั้งคู่ของมันเป็นแสงวาวอยู่ครู่หนึ่งในแสงจันทร์ จะเป็นดวงตาของใครเล่า ถ้าไม่ใช่คาเตื่อ ในขณะที่นั้นเอง ก็มีร่างเล็กๆ ร่างหนึ่งวิ่งตรงมาถูกเข้าอยู่ข้างแพะน้อยตัวนั้น แล้วก็พูดลอบประโลมให้แพะนั้นหายตกใจ กลมกลืนตัวของชามินดาร์นั่นเอง คงจะตกใจตื่นเพราะเสียงปืน แล้วก็เลยได้ยินเสียงแพะร้อง กลมกลืนวิ่งออกจากบ้านไปโดยมิได้ปลุกมารดา แล้วก็ไม่ได้คิดอะไรอีกเลย นอกจากเป็นห่วงแพะว่าจะเป็นอันตราย และคนจะต้องช่วยให้พ้นภัย

รัฐมนตรีหญิง - ต่อจากหน้า ๒๐

ซึ่งเป็นบทบาทที่ผันแปรไปตามวิถีชีวิตอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ อนุรัจึงจะสวมบทบาทนี้ไม่ได้

อนุรัทำได้ แต่มันก็ยากอยู่หรอก สำหรับผู้หญิงคนหนึ่งเพิ่งจบลาตามีในตอนเช้า เพียงตอนสายเธอก็ได้ทราบข่าวมรณกรรมของเขาด้วยการหัวใจวายอย่างกะทันหันเสียแล้ว ถ้ากำหนดจะนอนเจ็บสักพักหนึ่ง ให้เวลาอนุรัเตรียมตัวเตรียมใจสักระยะ เธอคงจะยอมรับสภาพและบทบาทใหม่ของเธอได้ดีกว่านี้

“อนุรัจะแต่งงานใหม่ไหมจ๊ะ ถ้าผมตาย”

ดูเหมือนนั้นจะเป็นการสนทนาหยอกล้อเพียงครั้งเดียวของกำหนด ที่ทำให้อนุรัคิดถึงอนาคตอันปราศจากเขา

“ผมไม่ขัดข้อง แต่อนุรัต้องคิดนะจ๊ะว่า คนใหม่ๆ ไปมักไม่ค่อยรู้จักกิจการของเราเป็นเงินหมื่น เขาจะเข้าใจว่าอนุรัเป็นแม่หม้ายทรงเครื่อง จะเลือกใครก็ต้องคิดให้ดี แต่เอาเถอะผมไว้ใจการตัดสินใจของคุณ”

เมื่อคืนนั้นได้รับบาดเจ็บเพราะถูกปืนของชามินดาร์ จึงกำรามดั่งถนัด และเล่นขำมั่วทั่วโล่งตรงมา เห็นเช่นนั้นกัณณไม่ได้ลงเฝ้าแต่อดใจเดียว กำมิดไว้แน่น ร้องคะโกนเคียนเด็กน้อยให้ระวังตัว แล้วก็เล่นลงจากห้าง โดดหล่นลงมาบนหลังเตื่อตัวนั้นพอดี กัณณหรือจะไปเทียบกับเตื่อได้ แต่เสียงร้องของกลมกลืนทำให้ชามินดาร์รีบวิ่งตรงมา กัณณได้ยินเสียงปืนดังอีก ๒ นัด ครู่ต่อมาเตื่อก็ม้วนควมล้มกลิ้งลงไป ส่วนกัณณก็สิ้นสติไป ที่แขนมีรอยเลือดกะกุกและกัด พอก่อนเหตุเกิดขึ้นในเวลา ๒-๓ อาทิตย์ต่อมา ก็ได้ยินข่าวบ้านโจษจันกันทั่วไปถึงความกล้าของกัณณ ต่างคนต่างสรรเสริญกัณณว่า

“กัณณ ผู้กล้าหาญ กัณณ คนเก่ง จำได้ไหมว่าเมื่อก่อนนี้ กัณณขี้เขลางกับอะไร แต่มาเดี๋ยวนี้ กัณณกล้าไม่ผิดราชศัพท์ทีเดียวแหละ” ❀

๒๕๘ ๕๐๖ ๙ ๘๗.๖.๒๕๖๘

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนานาชาติ

โบสถ์บูกิตซง (นิทานมลายู)

เรื่องนี้เล่าทำนองเดียวกับเรื่องมาลินี กุณคลังของสุมาตรา ที่ถูกอกตัญญูต่อแม่ เมื่อได้ขึ้นไปมาทำเป็นจำแม่ไม่ได้ ก็เลยถูกรักรวบรวมชาติลงโทษ เรือแตกกลายเป็นก้อนหินสีเทาคร่ำครวญที่ชายทะเลตรงปากน้ำแห่งหนึ่ง ไมเกล เวสต์ ได้เล่าเรื่องนี้ไว้ในนิยายจากตะวันออก กล้ายคลึงกันดังนี้

ในดินแดนมลายู ยังมีภูเขาสูงหนึ่งชื่อบูกิตซง ที่จริงบูกิตหมายถึงภูเขาในภาษามลายู และซง (เสียง ซ ออกเสียงอย่าง ซ ของภาษาสันสกฤต ก็คือเสียงกริ่ง ซ กริ่ง ย) ก็คือเรือที่ภาษาอังกฤษเรียก junk ว่าเป็นเรือใบท้องแบนใช้ในทะเลจีน และกล่าวว่า junk เป็นคำได้จาก ซง ของชาวกาลิฟอร์เนียที่ใช้ในภาษามลายู เราหมายความว่าเรือสำเภา บูกิตซงจึงหมายความว่าภูเขาเรือสำเภา บณยอศบูกิตซงนี้มีโบสถ์ และเหนือโบสถ์มีเรือสำเภา เหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น ผู้เล่าเล่าไว้ว่า

ณ ที่แห่งหนึ่ง ริมแม่น้ำใกล้ๆ กับภูเขาบูกิตซง ดังกล่าวข้างต้น ยังมีหญิงยากจนคนหนึ่งปลูกกระต๊อบเล็กๆ อยู่กับลูกชาย หญิงนี้ชื่อฮาลิม่า ลูกชายฮาลิม่าชื่อฮาลิ

ทอของฮาลิตายเสียตั้งแต่ยังเยาว์ ฮาลิม่าจึงต้องทำงานหนักอย่างขมเพื่อหาเงินมาเลี้ยงลูก แต่ฮาลิม่าก็เป็นสุข เพราะรักลูกเป็นชีวิตจิตใจ เมื่อฮาลิเติบโตขึ้นกลายเป็นหนุ่มเต็มตัว ก็ได้บอกแก่แม่ในวันหนึ่งว่า “แม่จ๋า แม่ก็แก่แล้ว ส่วนลูกยังหนุ่มแน่น แข็งแรง ลูกจะต้องออกไปทำมาหากินช่วยแม่บ้าง ให้ลูกไปทำงานทำในเมืองเถอะนะ เผื่อโชคสิ ลูกอาจจะร่ำรวยขึ้นมา ลูกจะได้กลับมาปลูกบ้านสวยๆ ให้แม่อยู่ จะขึ้นไปปลูกบนภูเขาบูกิตซง ลูกจะหาคนมารับใช้หลายๆ คน บ้านเราจะมีสวนใหญ่สวยงาม แม่จะได้อยู่อย่างผาสุก”

“โอ๊ย แม่ไม่ต้องการหรอก” ฮาลิม่าที่แม่ของฮาลิขัดขึ้น “ลูกอย่าจากแม่ไปเลย แม่อยู่กระต๊อบอย่างนี้

แม่ก็เป็นสุขก็อยู่แล้ว บ้านสวยงามอย่างทีลูกว่า แม่ก็ไม่ต้องการ ผู้คนที่จะมารับใช้แม่ แม่ก็ไม่อยากได้ แม่ดีใจสบายใจที่ได้ทำอะไรเพื่อลูก แม้จะเหนื่อยยากสักแค่ไหนแม่ก็ไม่ว่า”

“แต่ลูกตั้งใจไว้แล้วว่าไปนี่แม่” ฮาลิยืนยัน “เพราะฉะนั้นลูกต้องไป”

พูดแล้วก็ร่ำลาแม่ เดินทางตรงไปยังในเมือง เทวหาจันทำ

เวลาล่วงไปเป็นเดือนเป็นปี ฮาลิทำงานหนักและเก็บเงินไว้ได้ไม่น้อย และเงินย่อมต่อเงิน เงินของฮาลิจึงเพิ่มพูนขึ้นๆ ทุกปี ไม่ช้าฮาลิก็กลายเป็นคนมั่งมีขึ้นมาคนหนึ่ง

ในเมืองนั้นมีเศรษฐีคนหนึ่งชื่อบูซอฟ บูซอฟเป็นคนที่ร่ำรวยที่สุดจึงกลายเป็น (อ่านต่อหน้า ๑๑๓)

มิได้อยู่ใกล้ ไม่คิดที่เป็นที่พำนักของหญิงสาวสองพี่น้อง พาร์แนลคนนั้น แต่หล่อนจะหาตัวผู้หญิงคนนี้ได้ที่ไหนกันเล่า

พยายามคิดสนใจแต่ก็ไม่สำเร็จ จวบจนกระทั่งแสงจันทร์ ชัดสว่างด้วยแสงดวงอาทิตย์แรกขึ้นเปล่งประกาย แสงจ้าอยู่ ณ ขอบฟ้า

แวตเลอรัยยังคงเดินกลับไปกลับมา คิดแล้วคิดอีก

(อ่านต่อฉบับหน้า)

โบสถ์บูทิกซิง - ต่อจากหน้า ๓๑

คนตาบอดขึ้นมา ใคร ๆ ต้องรู้จัก ยูซอพ เพราะเป็นที่กล่าวขวัญกันทั่วไปไม่แพ้พระราชา ยูซอพมิถูกสาวสวยคนหนึ่งชื่อฟาติมะห์ อาดี กิดอยู่เสมอว่า

“เราต้องแต่งงานกับฟาติมะห์ให้ได้ เราจะไต่กลางเป็นคนใหญ่ คนโตเหมือนกับยูซอพ ยูซอพแก่มากแล้ว ถ้าเกิดตาบอดขึ้นมาเมื่อใด เราก็จะได้เป็นใหญ่ขึ้นมาเมื่อนั้น เราจะต้องเป็นพระราชาปกครองบ้านเมืองแถบนี้ให้ได้”

ในที่สุดอาดีก็ได้แต่งงานกับฟาติมะห์ เมื่อแต่งงานแล้วไม่ช้า อาดีก็ซื้อเรือลำหนึ่ง เป็นเรือสวยหรูหรา อาดีพูดกับฟาติมะห์ว่า

“มาดูเรือใหม่ของฉันสิ ทั้งใหญ่ ทั้งสวย เราจะไปเที่ยวเรือกันนะ”

ฟาติมะห์พลอยคิดเห็นเรือใหม่ของสามีไปด้วย เมื่ออาดีชวนไปเที่ยวเรือจึงยินดีที่จะไต่เรือใหม่สวยหรูเที่ยวไปตามที่ต่าง ๆ อาดีพาภรรยาไปเที่ยวหลายต่อหลายแห่ง จนกระทั่งในที่สุด เรือก็ได้มาถึงแม่น้ำใกล้กับภูเขามูบิกซิง ฟาติมะห์ถามสามีว่า

“ที่ตำบลมูบิกซิง ที่ท่านเคย

อยู่มาเมื่อตอนยังเด็กๆ อยู่ล่ะ”

“ใช่” อาดีรับคำ

“แม่ของท่านยังมีชีวิตอยู่หรือเปล่า” ฟาติมะห์ถาม “เราไปหาแม่กันเถอะ”

อาดีก็เห็นด้วย คนทั้งสองจึงลงเรือเล็กๆ พาเข้าสู่ฝั่ง ฮาติมะห์แม่ของอาดีได้เห็นเรือลำหนึ่งพาตรงมาเอาหัวเขยคลั่ง นางก็วิ่งออกมาดู เมื่อเห็นอาดี ลูกชายที่ออกจากบ้านทั้งแม่ไปหากินในเมืองดังเคยยังเขาวัก้าได้ วิ่งตรงมาหา พลากร้องเรียกลูกว่า

“อาดี อาดี ลูกแม่”

อาดีลงหน้าจันดู ก็ได้เห็นผู้หญิงแก่ยากจน สวมเสื้อผ้าเก่าขาด คู่มือขอสกลปรก กำลังร้องเรียกชื่อตนอยู่

“ไกรนะ” ฟาติมะห์ถาม “แม่ใช่ไหม”

“ไม่ใช่หรอก” อาดีรับปฏิเสธ ด้วยรู้สึกอับอายภรรยาที่เห็นมารดา ยากจนเช่นนั้น “ใครก็ไม่รู้ ผู้หญิงแก่สติไม่คืนะ แม่ข้าพาไปตั้งนานแล้ว”

แต่ก็เลยชวนฟาติมะห์กลับลงเรือไปขึ้นเรือใหญ่ แม่ของอาดีทั้ง

โกรธทั้งน้อใจ จึงได้ขึ้นไปบนภูเขามูบิกซิง เมื่อถึงยอดเขาก็แหงนหน้าดูฟ้าแล้วร้องออกมาว่า

“อาดี เจ้าเป็นลูกของแม่ แต่เจ้าทำเป็นไม่รู้จำแม่ ลูกนะลูก ขอพระอภัยล้าเจ้าจงทรงเป็นพยานด้วยว่า เจ้าอาดีมันได้กระทำการอะไรลงไป”

พอขาดคำ พากี้คำมีค้อย่างน่ามหัศจรรย์ ทันใดนั้นก็ได้มีฟ้าผ่าลงมาอย่างไม่รู้เนื้อรู้ตัว อาดีถูกฟ้าผ่าจนตัวดำเป็นคอคเคโก เรือของอาดีจมลงก้นทะเลทันที ส่วนฟาติมะห์นั้น พวกลูกเรือช่วยไว้ได้ทัน

เมื่อขึ้นฝั่งได้และรอดตายมาจากเรือแตก ฟาติมะห์กับคนแถบนั้นก็ได้ช่วยกันสร้างโบสถ์ขึ้นหลังหนึ่งบนยอดภูเขามูบิกซิง เพื่อให้คนทั้งหลายได้รู้ว่า ถูกควรรักแม่ และต้องช่วยเหลือแม่เมื่อยามแก่เฒ่า และเพื่อให้ระลึกอยู่ตลอดเวลาว่าผู้ที่ไม่ปฏิบัติตามนั้นได้ถูกฟ้าลงโทษจนถึงกับเรือแตก จึงได้สร้างเรือสำเภาไว้บนยอดโบสถ์นั้นด้วย ที่เรียกบูทิกซิง อันหมายความว่าภูเขารือสำเภาอาจเนื่องมาจากมีโบสถ์ที่มูบิกซิงอยู่บนยอดโบสถ์ด้วยก็เป็นได้ ❀

๒๔ ธันว ๑๐ / ๒๕.๑ ๒๕/๑๘

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนานาชาติ

ก่อนหินขึ้นศาล (นิทานจีน)

ความฉลาดและข้อตรงในการชำระความและตัดสินความเป็นเรื่องน่านิยม จึงได้มีผู้จดจำมาเล่าสืบต่อกันมา โดยเฉพาะความสามารถของเป่าปั้นจันที่เรารู้จักกัน เรื่องนี้เป็นเรื่องหนึ่งแสดงความสามารถดังกล่าวนี้ ดังที่ไม่เกล เวสต์ได้เล่าไว้ว่า

ครั้งหนึ่งในมณฑลกวางตุ้งยังมีเด็กคนหนึ่งเรียกกันว่าอาเหี้ยว อาเหี้ยวกำพร้าพ่อแม่มีแต่ยายที่เลี้ยงดูมาจนเติบโต แต่ยายอาเหี้ยวก็แสนจะยากจน ต้องทำขนมขายขนมของยายอาเหี้ยวเป็นชาละเปาทอด เข้าขันขายก็ทอดขนมให้อาเหี้ยวไปเร่ขายตามถนนในเมือง

วันหนึ่งยายของอาเหี้ยวทำชาละเปาทอดมากหนอยถึง ๓๐๐ อัน อาเหี้ยวจัดแจงเอากระดานมาปูรองกันกระຈาดเพื่อซับน้ำมัน แล้วก็จัดขนมเรียงลงไป เสร็จเรียบร้อยแล้วก็แบกกระຈาดขนมไปเร่ขายในเมือง วันนั้นชาละเปาขายดีมาก ขายหมดแต่วัน อาเหี้ยวเอาเงิน ๓๐๐ อแปะที่ขายขนมได้เก็บไว้ได้กระดานที่ปูรองกันกระຈาดนั้น

ขณะนั้นเองมีผู้หญิงแก่คนหนึ่ง

กระเดียดกระຈาดผลไม้มาตามถนน เกิดสะดุดก้อนอิฐตกลง กระຈาดผลไม้หลุดจากมือลงไพล่นกระຈายกับพื้นถนน อาเหี้ยวเห็นเช่นนั้นรีบวางกระຈาดเปล่าของตนลงกับพื้น แล้ววิ่งไปช่วยหญิงแก่นั้น อาเหี้ยวช่วยเก็บผลไม้มากลยอยู่กับถนนมาเช็ดบัคฝุ่นให้แล้วก็รวบรวมใส่กระຈาดใหญ่แกล่อย่างเก่า เสร็จเรียบร้อยแล้วก็หันกลับมาที่ตนวางกระຈาดไว้ แต่อะไรกันนั้นกระຈาดใบนั้นหายไปเสียแล้ว อาเหี้ยวเที่ยวหาคุจนทั่ว ในที่สุดไปเจอกระຈาดตะแคงอยู่ข้างหินก้อนใหญ่ก้อนหนึ่งไม่ไกลจากที่นั้นนัก อาเหี้ยวรีบเอามือคว้าลงไปได้ กระดานที่ปูรองกันกระຈาด อาเหี้ยวโง่หายวาบ เพราะได้กระดานนั้นไม่มีอแปะเหลือแม่แต่อแปะเดียว

หายไพลหมดแล้ว อแปะหายไพลหมดทั้ง ๓๐๐ อัน อาเหี้ยวร้องไห้โซออกมา ปากก็พร่ำรำพันว่า

“โธ โธ เงินตั้ง ๓๐๐ หายหมดแล้ว ฮือ ฮือ ฮือ”

ผู้คนพากันวิ่งมาควาอาเหี้ยวร้องไห้ทำไม ต่างคนต่างชิงกันถามเรื่องราว อาเหี้ยวก็เล่าว่า

“เงิน เงินข้าหายหมด เงินที่ข้าขายชาละเปาทอดได้นะ ใครคงมาขโมยเอาของข้าไปแล้ว แล้วขายข้าจะยังงัยบ้างก็ไม่รู้ ขายก็ยังไม่ขายจน ถึงต้องทำขนมขาย กว่าจะทำได้หมดตั้ง ๓๐๐ อันนั้นง่ายอยู่เมื่อไหร่ ข้าก็อุตสาหะขายจนหมดหมดเกลี้ยง ได้อแปะตั้ง ๓๐๐ อันแล้วดูซิ หายหมดเลย ไม่เหลือสักอัน”

(อ่านต่อหน้า ๗๗)

นั้น เขาไม่อยากจะอยู่ด้วย เหตุที่ว่าผิดหวังเรื่องลูกสาว
เท่านั้นเอง แม้ใจจะบอกว่าเห็นแก่ตัวที่เจาะจงลงมาเพื่อ
นำตัวจินตปาดักกลับกรุงเทพฯ เพื่อความอุ่นใจของตัวเอง
โดยไม่เห็นแก่ที่สาวกรรยาเดิมก็ตามที่เถิด แต่เขาก็มี
เหตุผลพอที่จะให้ลูกสาวกลับขึ้นไปเรียนระดับอุดมศึกษา
ไม่ใช่หรือ ไม่ก็คิดมาก่อนว่าเหตุการณ์จะผันแปรชีวิต

อนาคตของลูกสาวคนโตอย่างคาดไม่ถึง จินตปาดักจะมี
ชีวิตโศกโศนและห่างเหินไปสักเพียงไหน เขาไม่อยาก
จะบอกลูกจริงๆว่า บัดนี้เขาต้องการลูกสาวคนน้อยอย่าง
ที่สุด ตัวแทนความอบอุ่นทางใจที่เขาได้ลืมไปนาน
นักหนาแล้วนั่นเอง

(อ่านต่อฉบับหน้า)

ก่อนหินบนศาล - ต่อจากหน้า ๒๓

ในเมืองที่อาเหนียวอยู่ มีเปากง
(น่าจะเป็นฉายาของเปาบุ้นจิ้น
อาจหมายถึงปู่เปาหรือปู่ผู้คุณธรรม
หรือมีความสามารถ) เป็นขุนนาง
ผู้ใหญ่ คนในเมืองนั้นพากันยกย่อง
นับถือว่าเปากงเป็นคุณดีเหลือเกิน
มีใจเมตตาแก่คนทุกคน อาเหนียว
ได้อินกิดคิพีทซ์ของเปากงเช่นนั้น
จึงจัดแจงไปหาเปากง เมื่อได้พบตัว
เปากง ก็ร้องว่า

“ท่านเปากงที่เคารพ ช่วยข้า
ด้วย มีคนขโมยเงินที่ข้าขายชาละเปา
ทอดได้ไป ข้าเลยไม่มีเงินเอาไปให้
ขาย จะทำอย่างไรดี ขอท่านได้โปรด
หาคนที่ขโมยเงินนี้ไป แล้วเอาเงิน
คืนมาให้ข้าด้วย โปรดช่วยหาตัว
ผู้ร้ายที่ขโมยเงินข้าไปให้ด้วยเถิด
ได้โปรดเถิด ท่านเปากง”

เปากงมองดูคนที่ยังยืนมุงคอยู่
ใกล้ๆ เปากงพูดกับชายหนุ่มคน
หนึ่งว่า

“กอนเอาเงินเด็กกอนนี้ไปหรือ
เปล่า”

“เปล่าเลย” ชายนั้นรีบปฏิเสธ
เปากงก็หันไปทางผู้ชายอีก

คนหนึ่งร่างใหญ่มาก เปากงถามขึ้น
ว่า

“กอนนี้ละ เอาไปหรือเปล่า”

“เปล่า” ชายร่างใหญ่ปฏิเสธ
เปากงก็หันมาถามคนแก่ที่ขึ้น
คอยู่ด้วยว่า

“พ่อเฒ่าเอาเงินเด็กนี้ไปหรือ”

“เปล่า ไม่ได้เอาไป” ชายแก่
ปฏิเสธเสียงแข็ง

เปากงก็หันไปทางคนอ้วน ตาม
ว่า

“กอนนี้เป็นยังไง เอาเงินของ
เด็กนี้ไปหรือเปล่า”

“เปล่า” คนอ้วนนั้นตอบ
เปากงจึงหันไปทางคนงูใหญ่
ที่ยืนไม่ไกลนัก แล้วถามอย่างเดียว
กันว่า

“กอนนี้ละ เอาเงินเด็กไปหรือ
เปล่า”

“เปล่าเลย”

เปากงหันไปถามคนที่ยืนมุงค
อยู่ทีละคนๆ ไม่มีใครสักคนรับว่า
คนเป็นคนที่ขโมยเงินอาเหนียวไป
ในที่สุดเปากงก็พูดขึ้นว่า

“ตามใครก็ไม่มีการเอาไป

เหลือที่ไม่ได้ตามอยู่ก็มีแต่หินก้อนนี้
เท่านั้น” พูดแล้วก็หันหน้าลงไปที่
ก้อนหิน ตามขึ้นว่า “เอ้า เจ้าก้อนหิน
ว่ายังไง เอาเงินของเด็กนี้ไปหรือ
เปล่า”

ถามอย่างไรก็ไม่ได้คำตอบ เปา
กงจึงตั้งคนไว้ว่า “เอาเจ้าหินก้อนนี้
ไปศาล ข้าจะเอามันขึ้นศาลฐานมฉน
ขโมยเงินเจ้าหนูนี้ไป”

คนที่มุงคอยู่พากันฮาลั่น แล้ว
ก็ชวนกันว่า

“ฮะ ฮะ สนุกละ เกิดมาเพิ่ง
เคยได้ยินนี้แหละที่ก้อนหินจะถูกขึ้น
ศาลฐานลักทรัพย์ อยากรู้จริงนะว่า
หินมันจะตอบยังไง เวลาถูกท่าน
เปากงซัก”

ได้ยินเช่นนั้น เปากงก็พูดขึ้นว่า
“ไปซิ ไปดู ใครอยากดูก็ไปที่ศาล
แต่ก็ต้องเสียเงินนะ ต้องเสียคนละ
๒๐ อีแปะทุกคนนะ”

คนเหล่านั้นไม่ขัดข้อง เพราะ
อยากดูของแปลกๆ คนใช้ของเปากง
ช่วยกันหามหินก้อนนั้นไปศาล
อาเหนียวก็ไปกับเขาด้วย เปากงตั้ง
คนไว้ว่า

→

“จัดแจงเอาอ่างน้ำมาวางไว้
ตรงประตูศาลนะ”

แล้วเป่ากก็ส่งคนที่เข้ามาดู
ในศาลว่า

“เอ้า เอาเงิน ๒๐ อีแปะใส่ลง
ไปให้อ่างน้ำนี้ทุกคน ก่อนจะเข้าไป
ในศาลนะ”

แล้วเป่ากก็ยืนคุมอยู่ข้างอ่างน้ำ
นั้น คาก็จับอยู่ที่น้ำที่แต่ละคนเอา
อีแปะใส่ลงไป คนที่เป็นชายหนุ่มก็
ใส่ไป ๒๐ อีแปะ คนอ้วนก็ใส่ไป ๒๐
คนร่างใหญ่ก็ใส่ไป ใครอีกหลาย
คนต่างก็ใส่เงินลงไปตามคำสั่งของ
เป่าก จนเงินเกือบจะเต็มอ่างน้ำนั้น
ทีเดียว มาถึงคนสุดท้าย ก็คือคน
จุมกโตนั้นเอง พอหย่อนเงินลงไป

๒๐ เป่ากก็ร้องขึ้นว่า

“นี่เอง เจ้านี่เองทข โมขเงิน
เจ้าหนูนั่นไป”

แล้วก็สั่งให้คนใช้จับตัวไว้ และ
ให้ค้นหาเงินในถัง นั้นใจ เงินเต็มถัง
ที่เคียวมีจำนวน ๒๕๐ อาเหนียวเห็น
เช่นนั้นก็ร้องออกมาว่า

“นั่นมันเงินของข้า”

“ใช่ เงินของเจ้า” เป่ากเห็น
ด้วย

“แต่ ท่านเป่ากทราบได้
อย่างไรว่า เงินนี้เป็นเงินของเด็ก”
ชายจุมกโตขัดขึ้น

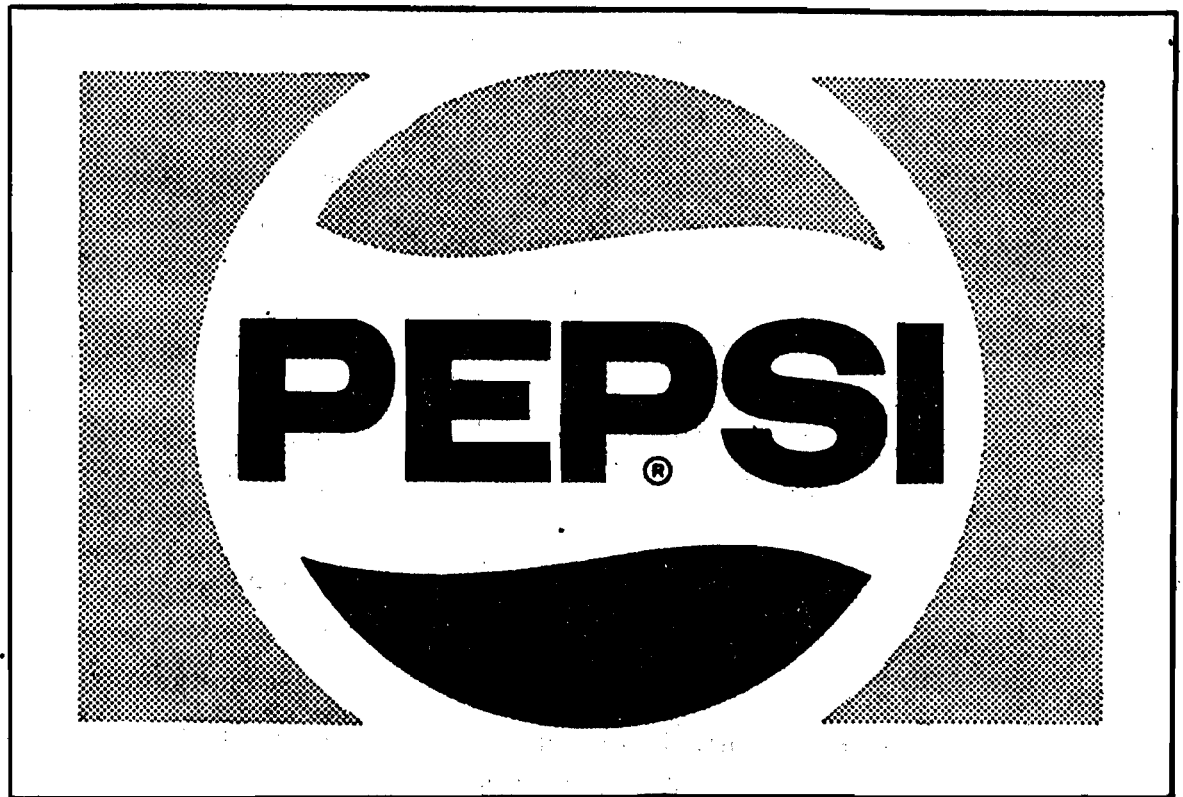
“จริงซี ท่านเป่ากทราบได้
อย่างไร” อาเหนียวถามขึ้นบ้างด้วย
ความอยากรู้ คนที่อยู่ในที่นั้น เลย

ร้องออกมาแข็งแะว่า “นั่นซิท่านรู้
ได้อย่างไร”

“ก็ดูนี่ซิ” เป่ากตอบ “ดูน้ำซี
อาเหนียวเอาเงินใส่ไว้ได้กระดากที่
ปรองกั้นกระจาด กระดากนั้นเป็น
มันเข้มน้ำไปทั่ว เงินของอาเหนียวก็
พลอยมันไปด้วย พอเจ้าขโมยเอา
อีแปะของอาเหนียวใส่ไปในน้ำ น้ำ
มันก็ลอยขึ้นมาเหนือน้ำ เห็นไหม
ละ ดูซิ”

อธิบายเช่นนั้นแล้ว เป่ากก็
ส่งคนใช้ถือว่า

“เอาเงินคืนให้อาเหนียวไป
ส่วนเงินทั้งหมดให้อ่างน้ำนี้ก็ยกให้
อาเหนียวไปด้วย” แล้วก็หันมาพูด
กับอาเหนียวอีกว่า

๒๖๘ ค.ศ. ๑๑ ๒๒ ๒๑๐ ๒๕/๘

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนานาชาติ

ระฆังใหญ่เมืองปักกิ่ง (นิทานจีน)

เรื่องถูกออกตัญญูก็ได้เล่าไปแล้ว กราวนี้จะได้อ่านเรื่องถูกตัญญูบ้าง ทั้งนี้ตามที่ไมเคิล เวสต์เล่าไว้ในนิยายจากตะวันออก ดังนี้

ผู้คนเมืองปักกิ่งเล่าลือกันว่า ถ้าได้ยินเสียงระฆังใหญ่ของเมืองปักกิ่งในตอนตะวันตกดิน ถึงจะได้ยินเป็นเสียงแห่งห้วงอวกาศเสียงระฆังทั่วๆ ไปอย่างไรก็ตาม แต่ท้ายเสียงหวิวจั้นเมืองปักกิ่งจะได้ยินเป็นเสียงเฉิบ เฉิบ เฉิบหมายความว่าอะไร เหตุใดจึงมีเสียงเช่นนั้น ผู้เล่าได้เล่าว่า

ครั้งหนึ่ง จักรพรรดิองค์หนึ่งทรงมีพระประสงค์จะสร้างระฆังใหญ่สักใบหนึ่งให้เป็นระฆังประจำเมือง จักรพรรดิตรัสว่า

“ระฆัง ใบนี้ต้องเป็นระฆังที่วิเศษที่สุดของจีน ต้องเป็นระฆังที่มีเสียงเพราะที่สุด เพราะยิ่งกว่าระฆังใบใดๆ ทั้งหมด”

ตรัสเช่นนั้นแล้ว ก็โปรดให้หาช่างผู้เป็นมหาเด็กโกธซิด แล้วทรงมีบัญชาว่า

“หลวง เจ้าจงไปหาคนที่หล่อระฆังเก่งๆ มาหล่อระฆังประจำเมือง ต้องเป็นคนเก่งที่สุดในบ้านเมืองจีนของเราเท่านั้น”

หลวงรับสั่งแล้วก็ไปจัดแจงเสาะหาคนหล่อระฆัง ไม่ช้าก็กลับมาทูลว่า

“ขอได้โปรดพะย่ะค่ะ ข้าพระพุทธองค์ได้พบคนหล่อระฆังที่เก่งที่สุดของจีนแล้วพะย่ะค่ะ ชื่อ กวียนฮิว ในเมืองจีนไม่มีใครเก่งเท่าคนนี้เลย”

จักรพรรดิจึงโปรดให้กวียนฮิวหล่อระฆังตามพระประสงค์ ให้เป็นระฆังที่มีเสียงเพราะที่สุดยิ่งกว่าระฆังใดๆ เท่าที่สร้างมา

เมื่อกวียนฮิวทราบพระประสงค์ของจักรพรรดิเช่นนั้น ก็รีบไปจัดหาโลหะที่จะมาหล่อระฆังพยายามสรรหาโลหะอย่างดีที่สุด แล้วก็ทำพิมพ์สำหรับเททองเหลืองลงไป เมื่อหลอมทองเหลืองละลายดีแล้ว กวียนฮิวกับลูกน้องก็จัดแจงเทลงไป ในพิมพ์ แล้วก็คอยดูอยู่ กรันเย็นแล้ว ก็จัดการเอาระฆังออกจาก

พิมพ์ กวียนฮิวแจ้งแก่หลวงว่า

“ระฆังเสร็จแล้วละ จักรพรรดิจะทรงฟังเสียงระฆังหรือไม่”

เมื่อหลวงไปทูลจักรพรรดิ จักรพรรดิก็ทรงปรารภว่าจะฟังเสียงระฆังนั้น แต่แล้วก็เป็นที่ลึกลับทั้งจักรพรรดิทั้งกวียนฮิว ผู้หล่อระฆัง จักรพรรดิตรัสว่า

“ยังไม่ดี เสียงยังไม่เพราะ ข้าเคยฟังเสียงระฆังที่มันเพราะกว่านี้หล่อใหม่เถอะ”

กวียนฮิวจำเป็นต้องทำพิมพ์ใหม่ เลือกลูกน้องให้มีความชำนาญขึ้น เมื่อหลอมและเทลงไป ในพิมพ์ และกรันจนเย็นดีแล้ว กวียนฮิวก็เอาออกจากพิมพ์ แล้วก็แจ้งแก่หลวงให้ไปทูลจักรพรรดิ แต่เมื่อจักรพรรดิทรงฟังเสียง (อ่านต่อหน้า ๘๑)

อ่อนแอเกินไป แต่จะทำยังไง เขามีลูกถึงสี่คน ความรู้
ก็น้อย ไม่ให้เต็มทีก็กลัวไปไม่รอด ฉะนั้นเป็นคนผิวดำ
แม่เม้าของพ่อ...คงไม่เข้าใจพ่ออยู่ดีแหละ แต่เปรียบกัน
แม่เม้ามีหนทางแจ่มใสกว่าคนพวกนี้มากนัก พ่อรู้ ถึงจะ

ไม่ใช่หมอลู หมอเดา ลูกสี่คน น้อยกว่าแม่ของแม่เม้า
ก็ยังไม่ไปไกลกว่าแม่เขานักหรอก พ่อถึงไม่ยอมยกและ
ต้อง แต่จะผิดหวังอยู่แน่ที่แม่เม้าไม่ลองขึ้นมาสอบใน
กรุงเทพฯ เท่านั้นแหละ (อ่านต่อฉบับหน้า)

ระฆังใหญ่เมืองบักกิง - ต่อจากหน้า ๘๔

ระฆังใบใหม่แล้ว ก็ตรัสว่า

“ใบนี้ดีกว่าใบเก่า แต่ก็ยังไม่ดี
ที่สุด เสียก็เพราะค้ำหอก แต่มันยัง
ฟังไม่จับใจ ลองทำใหม่อีกใบหนึ่ง
เถอะ”

กวีานหยิวก็จำต้องทำพิมพ์ใหม่
อีก และหลอมทองเหลือง เทลง
ไปในพิมพ์ใหม่อีก ครั้นเย็นลงแล้ว
ก็เอาระฆังออกจากพิมพ์และให้หวาง
ไปทูลจักรพรรดิ แต่ก็เช่นเดียวกับ
ครั้งที่แล้วๆ จักรพรรดิตรัสว่า

“ดีมาก นับเป็นระฆังที่ฟังดี
ที่สุดเท่าที่เคยฟังมา”

ได้ยินเช่นนั้น กวีานหยิวก็ออก
จะปลื้ม แต่แล้วต้องใจหาขวาบ เมื่อ
จักรพรรดิตรัสต่อไปว่า “แต่เสียงก็
ยังไม่เพราะจับใจ ไปทำใหม่ให้เสียง
ฟังจับใจเข้า ถ้าใบนี้เสียงไม่เพราะ
ตามที่ข้าต้องการละก็ หัวเจ้าเป็น
กระเด็นแน่”

กวีานหยิวทูลลากลับไปด้วย
ความทุกข์ระทมใจ กวีานหยิวมี
ลูกสาวสามคนคนหนึ่ง เรียก
กันว่า เชอฮาย เมื่อเชอฮายเห็นพ่อ
ของตนหน้าตาทุกข์โศกเช่นนั้นอด
แปลกใจไม่ได้ จึงถามพ่อขึ้นว่า

“พ่อเป็นอะไรไปนะ ทำไมถึง

ได้น้ำตาเศร้าหมองอย่างนี้ ก็พ่อ
หล่อระฆังไปถวายจักรพรรดิ ระฆัง
ก็ออกดี แล้วทำไมจักรพรรดิยังไม่
พอพระทัยอีกหรือ”

“ท่านตรัสว่า ยังไม่ดี ลูก พ่อ
นะว่าพ่อทำอย่างสุดฝีมือแล้วนะ
ระฆังใบนั้นเป็นใบที่ดีที่สุดที่พ่อเคย
ทำมา จะมีใครอีกบ้างในบ้านใน
เมืองของเราจะมาทำได้ดีไปกว่าพ่อ
ไม่มีหรอก พ่อเป็นคนหล่อระฆัง
ได้เก่งที่สุดในเมืองนี้ แล้วระฆัง
ใบนี้ก็ใบใบที่ดีที่สุดของพ่อ”

“จักรพรรดิท่านตรัสว่าอย่างไร
จ๊ะพ่อ”

“ท่านว่า ‘ระฆังใบนี้ดีก็จริง
แต่เสียงยังไม่เพราะจับใจ ไปหล่อมา
ใหม่ให้มันเสียงเพราะจับใจ ไม่เช่นนั้น
เป็นหัวกระเด็นจากบ่า’ แล้วพ่อจะ
ทำยังไงดีละลูก ท่านจะคิดหัวพ่อ
แล้ว”

เชอฮายฟังแล้ว เป็นทุกข์ไม่
แพ้พ่อของตน นั่งคิดอยู่ครู่หนึ่ง จึง
พูดขึ้นว่า

“ท่านหยางจูผู้สวดมนต์ อาจจะ
ช่วยแนะนำอะไรเราได้ละมัง พ่อ ลูก
จะไปหาท่านหยางจูเดี๋ยวนี้แหละ
จะไปถามท่านว่าเขาจะทำอย่างไรดี”

ต่อจากนั้นเชอฮายก็รีบไปยังถ้า
ที่อยู่ของหยางจู และบอกแก่หยางจู
ว่า

“ท่านหยางจูที่เคารพ ท่านเป็น
ผู้สวดมนต์ทุกสิ่งทุกอย่าง ช่วยแนะ
ข้าด้วยว่าเราจะทำยังไงดี จักรพรรดิ
ท่านโปรดให้พ่อข้าหล่อระฆัง พ่อก็
ทำอย่างสุดฝีมือแล้ว จักรพรรดิ
ท่านก็ยังว่า ดีก็จริง แต่เสียงยังไม่
เพราะจับใจ ท่านจึงให้พ่อหล่อใหม่
อีกใบหนึ่ง ถ้าใบนี้เสียงไม่เพราะ
จับใจท่านละก็ หัวพ่อข้าต้องขาด
กระเด็น ท่านพ่อข้าจะทำอย่างไรเล่า
ถึงจะได้ระฆังที่มีเสียงเพราะจับใจ
จักรพรรดิท่าน”

หยางจูถึงกับต้องไปเปิดตำรา
แล้วก็นั่งหลับตาคิดอยู่ช้านาน ใน
ที่สุดหยางจูก็บอกเชอฮายว่า

“กลับไปก่อนเถอะ พรุ่งนี้ค่อย
มาใหม่ เวลาเดียวกันนี้แหละ แล้ว
จะบอกให้รู้ว่าควรจะทำอย่างไร”

วันรุ่งขึ้น เชอฮายก็มาหาหยางจู
ใหม่ตรงตามเวลาที่เคยมา หยางจู
พูดว่า

“นั่งลงซิ แล้วฟังนะ ความดี
นั้นต้องมาจากความคิดด้วยกัน ความ
งามความเพราะก็ต้องมาจากความ

บรรจบ พันธุเมธา

Jes Suck ๒๙ เม.ย. ๒๕/๖๘

นิทานนานาชาติ

หมาปราบปีศาจ (นิทานอาฟริกา)

คนแถบอาฟริกาเชื่อเรื่องผีปศาจ และปศาจที่เขาเชื่อมีลักษณะต่างๆ โดยมากมีสภาพอย่างคน แต่อาจมีฤทธิ์อำนาจถึงกับสาปคนให้กลายเป็นอะไรก็ได้ กินคนก็ได้ และมีข้อน่าสังเกตด้วยว่า พันธุ์ชายหญิงชาวอาฟริการักใคร่กันสนิทสนม มีเรื่องหลายต่อหลายเรื่องเป็นเรื่องแสดงความรักของพี่ชายกับน้องสาว เรื่องนี้ก็เป็นเรื่องหนึ่งซึ่งไม่เคล เวสต์ กับอับดุลลา เอล ตาซิบ เล่าไว้ดังนี้

ยังมีพี่น้องสองคน คนพี่เป็นชายชอมฮัมมัด อารบับ คนน้องเป็นหญิงชื่อฟาติมะห์ อารบับกับฟาติมะห์ตั้งถิ่นฐานบ้านเรือนอยู่ห่างไกลผู้คน ตอนเช้าพอตะวันขึ้นต้องฟ้าทุกเช้า อารบับก็จะตื่นนอนตรงเข้าไปในป่าเพื่อล่าสัตว์มาเป็นอาหาร

อารบับมีหมา ๓ ตัวสำหรับช่วยเหลือในการไล่ต้อนสัตว์ในป่า หมาทั้ง ๓ ตัวมีชื่อต่าง ๆ กัน คือ ตัวหนึ่งชื่ออาระเค็ม อีกตัวหนึ่งชื่อ ซาซุ กับตัวที่สามชื่อ นิมราห์ พอตะวันขึ้นสูงตรงหัวอันเป็นเวลาเที่ยงวัน อารบับก็จะกลับบ้านกินอาหารกลางวัน แล้วก็นอนหลับพักผ่อนหนึ่ง ต่อจากนั้นก็ออกไปล่าสัตว์ต่อไปอีก คราวนี้จะกลับบ้านเอาต่อเมื่อค่ำมืด

มากทีเดียว พอค่ำลงฟาติมะห์น้องสาวอารบับจะปิดประตูเงียบ เมื่ออารบับพี่ชายมาถึงบ้าน ก็จะร้องเรียกขานว่า

“พี่กลับมาแล้วนะน้อง แล้วไม่ต้องออกไปอีก”

ในหมู่บ้านที่คนทั้งสองอยู่นั้น ยังมีปศาจคนหนึ่งชื่อ ซาต บ้านซาตอยู่ไม่ไกลกับอารบับกับฟาติมะห์นัก จึงรู้ได้ว่าอารบับกลับบ้านเวลาไหน และพี่ชายจะพูดกับน้องสาวอย่างไร น้องสาวจึงเปิดประตูรับ ซาตฮากกินคนทั้งสองเหลือเกิน กินหนึ่งคืนมากแล้วมุฮัมมัด อารบับก็ยังไม่ว่างบ้าน ซาตได้โอกาสจึงเดินไปที่ประตูกระท่อมของพี่น้องทั้งสอง แล้วร้องเรียกออกไปว่า

“พี่กลับมาแล้วนะน้อง แล้ว

ไม่ต้องออกไปอีก”

พอได้ยินเสียง ฟาติมะห์ก็จำได้ว่าเป็นเสียงของซาตไม่ใช่เสียงพี่ชายตน จึงร้องตอบออกมาว่า

“หนอยแน่ เจ้าซาต เสียงเจ้าเหมือนเสียงลา ไม่ต้องมาร้องเรียก ไปให้พ้น”

ซาตเลยไม่สมหวังต้องกลับไปด้วยความหัวเสีย แต่ก็ไม่ได้ความพยายาม ได้ไปลองเกาะประตูกระท่อมของอารบับกับฟาติมะห์ทุกคืน แล้วก็พยายามเดินเสียงจะให้เหมือนเสียงพี่ชายของฟาติมะห์ แต่ทำอย่างไรก็ไม่เป็นผล เพราะเสียงของซาตแหบห้าว ไม่ได้ไพเราะน่าฟังเหมือนของอารบับ

เมื่อเห็นไม่ได้เรื่องเช่นนั้นแล้ว (อ่านต่อหน้า ๘๒)

ประตูปีกตาย- ต่อจากหน้า ๘๓

คุณพ่อนี้ย่ำยหน้า

“แม้ว่าจะบ้ากันใหญ่ ทุกวันนี้ แค่ขบคิดเรื่องซาบจริงหญิงแท้กัน ก็หน้าจะมีค ดจะตายอยู่แล้ว ยังแถมเรื่องผู้ชายอยากเป็นผู้หญิง ผู้หญิงอยากเป็นผู้ชายเข้ามาให้ปวดสมองอีกแน่ะ”

“ไม่ใช่เรื่องใหม่หรือห่อหุ้ม คุณแม่ มีมานานแล้ว เพียงแต่เพิ่งมาเปิดเผยเท่านั้นเอง”

“แล้วคอนัน เขายังนอนกับหนูดีหรือ หรือว่าเอาเวลาไปนอนกับนายบิลหมด แม่หมายถึงว่า นาน ๆ หนาก็ยังดี แสดงว่ายังพอได้ ถ้าไม่นอนเลยนี่น่าคิดนะ หนูนะ จะใจเย็นไม่ได้ ยังไงๆ รัชชย์ของเรา เราต้องเอาคืนมา เพราะหนูกับเขาจะต้องอยู่กันไปตลอด ลูกเค้าอีกล่ะ... ไอ้การที่เขานอนกับเราไม่ได้หรือไม่อยากนอนนี่ ไม่ใช่เรื่องเล็ก” (อ่าน ต่อ ฉบับหน้า)

หมาปรานปีศาจ- ต่อจากหน้า ๘๑

ซาตจึงได้ไปหานักปราชญ์ผู้หนึ่งในหมู่บ้าน และพูดว่า “ช่วยทำให้เสียงของข้าฟังไพเราะนุ่ม นวลเหมือนเสียงของอารบับหน่อยซิ ถ้าไม่ช่วยทำให้ข้าละก็ ข้าจะกินเจ้าเสียทีเดียว”

นักปราชญ์ผู้หนึ่งนั้นกลัวตัวตั่น จึงพูดแก่ซาตว่า

“ลองแถบถิ่นของท่านดูซิ ข้าจะดูว่าจะช่วยท่านได้อย่างไรบ้าง เอ้า อ้าปากขึ้น”

ซาตก็อ้าปาก นักปราชญ์ก็พยายาลงดูของซาต ดูแล้วรู้สึกเป็นเวลาช้านาน จึงพูดว่า “เอ้า คอนันละเสียงท่านจะนุ่มนวลและฟังไพเราะไม่ผิดเสียงของอารบับเลย แต่ว่าอย่าไปกินตัวตั่วเข้านะ ถ้ากินละก็เสียงท่านจะกลับเป็นเสียงควาญอย่างเก่าอีก ข้ารู้ว่าท่านชอบกินตัวตั่วเหลือเกิน แต่กินไม่ได้เป็นอันขาด ไม่เช่นนั้นเสียงจะแหบห้าวไปอย่างเมื่อก่อนแน่ๆ เลย”

ซาตคือใจตั่วที่จะเปรียบ ออกวิ่งจากที่นั่นไป ในใจคิดว่า “คืนนี้ละ ค่อยไปกินจะได้กินเจ้าอารบับกับฟาติมะห์น้องสาวแล้วละ จะกินที่เคียวทองดีหรือจะกินที่ละหนึ่งดี”

ซาตแอบอยู่หลังต้นไม้ใกล้ๆ กับกระท่อมของฟาติมะห์ แล้วก็คอยจนกว่าจะตกค่ำ มันช่างนานแสนนาน ขณะนั้นเองซาตก็แลเห็นตัวตั่วหนึ่ง อ้วนน่ากินเต็มกำลัง กำลังคลานอยู่ใกล้ๆ กับเท้าของตน เห็นแล้วซาตก็อุทานออกมาว่า

“ไม่นะ ไม่นะนะ เคียวเสียงจะเสียหมด”

แล้วก็คอยเวลาต่อไปอีก ขณะที่ยกอกก็ได้มีตัวตั่วหนึ่งมาอยู่แถวๆ นั้น ตัวตั่วนั้นตัวตั่วแรกนั้นเสียอีก ซาตมองแล้วก็ร้องออกมาว่า

“ไม่นะ ไม่นะนะ”

แล้วก็นั่งลงคอยต่อไป หนูนอนกินอะไรคอบอกอีกทีหนาน จนในที่

สุดมีความตัวตั่วที่ตั่ว ไม่เคยเห็นตัวไหนอ้วนเท่านี้มาก่อนเลย มากลานอยู่แถวๆ นั้น คราวนี้ซาตร้องออกมาว่า “ตัวเคียวนะ ไม่เป็นไรหรอกนะ” ว่าแล้วก็จับใต้ปากเคียวอย่างเอร็ดอร่อย

พระอาทิตย์ตกลงไปแล้ว และเกือบได้เวลาที่อารบับจะกลับมาจากป่าแล้ว ซาตก็เดินไปที่ประตูกระท่อม เกาะประตูแล้วร้องออกมาว่า

“พี่กลับมาแล้วนะน้อง แล้วไม่ต้องออกไปอีก”

ฟาติมะห์ก็ร้องสวนออกไปว่า “หนอยแน่ เจ้าซาต เสียงเจ้าเหมือนเสียงลา ไม่ต้องมาร้องเรียกไปให้พ้น”

ซาตโกรธหัวทักหัวเหวี่ยง จึงกลับไปหานักปราชญ์ผู้หนึ่งใหม่ แล้วบอกว่า

“เจ้าทำอะไร หา เสียงข้าถึงได้กลับเป็นอย่างนี้ ข้าจะกินเจ้า

เป็นเสียงพี่ชายของตน ฟาติมะห์จึง
เปิดประตูรับ ชาตก็ถลันเข้าไปใน
กระท่อมและร้องออกมาว่า

“ชะ ชะ ในที่สุด ข้าก็จับตัว
เจ้าได้ จะกินเจ้าเสียเดี๋ยวนี้ดีไหม
หนอ หรือจะกินพี่ชายของเจ้าก่อน
ที่เจ้าตัวโตกว่า เอาไว้กินก่อนดีกว่า
แล้วค่อยมากินเจ้าภายหลัง”

พูดแล้วชาตก็กอดให้อารบับ
กลับมา กอดไม่นานก็มีเสียงอารบับ
ร้องเรียกน้องสาว ชาตก็กระซิบบอก
ฟาติมะห์ว่า “ไปเปิดประตูให้เขา”
ฟาติมะห์ตกใจจนถาน รีบไปเปิด
ประตูรับพี่ชาย พอประตูเปิดอารบับ
ก้าวเข้ามา ชาตก็โผล่ไปรวบแขน
แล้วพูดว่า “จับตัวได้แล้ว ข้าจะ

กินเจ้าเสียเดี๋ยวนี้ละ”

มุฮัมมัด อารบับก็ร้องขึ้นว่า
“เดี๋ยวก่อน ก่อนจะกินข้า ขอ
ให้ข้าพูดสักสามคำได้ไหม”

“ได้” ชาตยอม “แต่ต้องตาม
คำเท่านั้นนะ อย่าให้เกินนะ ถ้าเกิน
ละก็ข้าจะกินฟาติมะห์ก่อน แล้วกิน
เจ้าต่อภายหลัง”

“ตามคำจริงๆนะ” อารบับ
ยืนยัน พูดแล้วก็ร้องขึ้นว่า “อาระ
โคมี ชาซู นิมราห์”

พอสิ้นเสียง ทั้งอาระโคมี ชาซู
กับนิมราห์ก็ถลันกระท่อมที่อารบับ
ขังไว้ในป่าด้วยเร็ววแรงมหาศาลที่
อารบับขุดไว้ให้กินเนื้อสัตว์ที่ล่าได้
เลือกให้กินแต่เนื้อคอนคี่ๆ ทุกวันๆ

แล้วหมาทั้งสามก็เฝ้าจากป่ามายัง
กระท่อมของอารบับอย่างรวดเร็ว
คังใจของเจ้าของ พอมาถึง ตัวหนึ่ง
ก็เฝ้าเข้าทางหน้าต่าง อีกสองตัวเข้า
ไปทางประตู พออารบับให้สัญญาณ
หมาทั้งสามก็รู้ว่าใครเป็นศัตรูของ
มัน จึงโผนเข้าหาข้ากของชาต แล้ว
ก็กัดหัดเหวี่ยงจนชาตร่างแหลกเหลว
เหลือแค่เพียงผม

มุฮัมมัด อารบับจึงทำพินขึ้นนอน
หนึ่ง แล้วเอาผมของชาตมาทำเป็น
สายพิน พอแกะสายพินเข้าครึ่งใด
พินจะออกมากครั้งนั้นว่า

“เสียงข้าเพราะและนุ่มนวล
เพราะตัวคังไม่อร่อยชวนกินอีก
ต่อไปแล้ว” ❀

จังหวัดไคยภาคไท - ต่อจากหน้า ๓๐

(บางวงการรวมนครปฐม สมุทรสาคร สมุทรสงคราม
ไว้ในภาคตะวันตกด้วย)

ที่กล่าวมาทั้งหมดนี้เป็นเรื่องการแบ่งภาคทาง

ภูมิศาสตร์โดยทั่วไปเท่านั้น ไม่ได้เกี่ยวกับการจัดแบ่ง
ภาคหรือเขตสำหรับกิจการเฉพาะอย่างของส่วนราชการ
ต่างๆ ซึ่งไม่จำเป็นต้องเหมือนกันเลย ❀

Jae ๕๐๖ 13 6๐๗ 2578

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนานาชาติ

ทำคุณบูชาโทษ (นิทานฟิลิปปินส์)

เรื่องทำคุณบูชาโทษมีเล่ากันหลายท้องถิ่นหลายสำนวนดังที่เคยเล่าไปบ้างแล้ว เช่น นิทานพม่า เป็นเรื่องคนกับเสือ มีกระด้ายเป็นตัวละคร ส่วนเรื่องนี้เป็นเรื่องเด็กกับจระเข้มีลิงเป็นตัวละคร ตัวประกอบเรื่องก็ต่างกันไป ดังที่แมกซิโม ราโมส เล่าไว้ในนิทานเมื่อก่อนของฟิลิปปินส์ดังนี้คือ

วันหนึ่งเด็กคนหนึ่งเดินไป เทวเล่นแถบริมแม่น้ำ และได้ยิน เสียงร้อง แต่แรกยังไม่รู้ว่าเสียงนั้น เป็นเสียงใครมาจากไหน กรันเหลียว ไปดูรอบๆ จึงได้แลเห็นว่าเสียงร้อง นั้นดังมาจากริมตลิ่ง เป็นเสียง จระเข้ตัวหนึ่งซึ่งมีเชือกผูกไว้แน่น รอบคอ เด็กนั้นเห็นแล้วอดสงสัยไม่ได้ จึงถามจระเข้ว่า

“เป็นอะไรไปนะ จะให้ช่วย แก่ให้ไหมล่ะ”

“เฮชิ” จระเข้ตอบ “ตัดไป เลยกก็ได้ เจ้าหนู เจ้ามีใจเอื้อเฟื้อดี มาก ถ้าช่วยข้าได้เร็วละก็ ข้าจะให้ แหวนทองคำเจ้าวงหนึ่ง”

เด็กใจดีได้รับคำชักชวนให้จน ขาดหลุดจากคอจระเข้ จนจระเข้ พ้นความอึดอัดเคืองร้อนไปได้ เมื่อ เห็นจระเข้เป็นปกติเช่นนั้นแล้ว เด็ก

ก็ทวงรางวัลที่จระเข้สัญญาไว้ว่า “ไหนล่ะแหวน”

“จะต้องไปที่ปากน้ำกันนะซี” จระเข้เจ้าเล่ห์ตอบ “ข้าไม่ได้เอามา ด้วยนี้ เพราะไม่รู้จะเอาไว้ที่ไหน จะ ใส่น้ำไว้ก็ไม่ได้ จะใส่กระเป๋าก็ไม่มี มาซิ โคดชนบนหลัง ข้า แล้วไปเอาแหวนกัน”

เมื่อได้ยินจระเข้ชวนเช่นนั้น เด็กนั้นก็รู้สึกสนุกโคดชนบนหลัง จระเข้โดยมิได้นึกถึงภัยอันตรายใดๆ จระเข้ก็พาเด็กลงน้ำไป จนกระทั่ง มาถึงคอนที่น้ำในแม่น้ำลึกที่สุด จระเข้ก็หยุดแล้วพูดว่า “เจ้าหนูน้อย ข้าบอกเจ้าจริงๆ ก็ได้ว่า แหวนทอง อะไรนั่นนะ ข้าไม่มีหรอก”

“อ้าว แล้วมาสัญญากับข้า ทำไมล่ะ ว่าถ้าข้าช่วยแล้วจะให้ แหวนทองคำ”

“ไม่แต่เท่านั้นนะ เจ้าหนู” จระเข้ตำหนิโดยไม่สนใจเลยว่าเด็ก นั้นคิดว่าคนว่าอย่างไรบ้าง แล้วพูด ต่อไปว่า “ข้าบอกเจ้าไว้ล่วงหน้า ก็ได้ว่า ข้าจะกินเจ้าเสียด้วยนะนี่”

“เอ๊ะ พูดจริงนี่” เด็กถาม งงๆ “ก็ข้าเป็นคนช่วยเจ้าให้รอด คาย แล้วเจ้ายังจะมากินข้าเสียอีก แล้วอย่างนั้นมันจะยุติธรรมหรือ”

“ยังจะ ไม่ยุติธรรมอีกหรือ” จระเข้ทวนคำพาดพิงวาระ “ยังไม่ เคยมีเด็กที่โหดเหี้ยม ที่จะมีโอกาส มาเป็นอาหารของข้าอย่างเจ้านะ”

“พูดเอาแต่ได้ ไม่ถกหรือ” เด็กนั้นแย้งอย่างหัวเสีย ทันใดนั้น ก็นึกแผนการขึ้นมาได้อย่างหนึ่ง เด็กจึงบ้ายเบี่ยงว่า

“ไหนๆ ข้าก็ได้ทำดีช่วยให้เจ้า รอดคายนะ (อ่านต่อหน้า ๘๐๘)

เด็กอายุ ๘ ขวบ แต่ว่าเฉพาะละครร้องได้เริ่มแสดงมาตั้งแต่อายุ ๑๘ โดยสังกัดอยู่กับคณะศรีอาทิตย์ของวังกรมหลวงชุมพรฯ ภายหลังเมื่อลาออกจากวังแล้วได้ตั้งคณะละครร้องของตนเองชื่อ คณะเทพริญจวน ออกแสดงตามจังหวัดต่างๆ เกือบทั่วเมืองไทย เมื่ออายุ ๓๐ ปีเศษไปแสดงเป็นนายโรงของบริษัทละครนิมไทยที่วิกนาครเกษม ต่อจากนั้นก็ตั้ง คณะวชิรนาฏ ออกแสดงตามต่างจังหวัดอีกครั้งดังกล่าวแล้วข้างต้น

นอกจากเป็นศิลปินละครร้องตลอดชีวิตแล้ว คุณต้นวลได้ชื่อว่าเป็นผู้ร่วมบุกเบิกการพากย์ภาพยนตร์ที่ว.

เป็นภาษาไทยทางสถานีโทรทัศน์กองทัพบกเริ่มตั้งแต่ปี ๒๕๐๐ ได้ทำหน้าที่เป็นผลัดยี่ดลตลอดมาจนถึงล้มเจ็บครั้งสุดท้ายขณะกำลังทำหน้าที่พากย์หนังอยู่ที่สถานี ต้องถูกส่งโรงพยาบาลที่นนทบุรีทันที อยู่ไม่กี่วันก็ต้องถูกนำมาสู่เชิงตะกอนที่วัดศรศรเทพ เป็นที่อาลัยรักของผู้รู้จักทั่วหน้า

ไปได้เถิดครับ คุณต้นวล แก้วบัวสาย ยอดศิลปินผู้ร่ำรวยน้ำใจ การจากไปของคุณเท่ากับเป็นการปิดฉากสุดท้ายของละครร้องหญิงในเมืองไทย ผมจะยินดีถ้ามีผู้มาพิสูจน์ต่อไปว่าคำพูดของผมผิด ❀

ทำคุณบูชาโทษ - ต่อจากหน้า ๒๑

เจ้าควรให้ออกาสเข้าไปถามใครต่อใครให้ครบ ๓ รายเสียก่อน ว่าเจ้าควรจะกินข้าหรือไม่ ถ้าทั้ง ๓ รายเห็นควรให้เจ้ากินข้า ข้าก็จะยินดีให้เจ้ากิน"

"เป็นอันตกลง" จระเข้ตอบตกลง เพราะเชื่อแน่ว่า คงไม่มีใครในบริเวณใกล้เคียงนั้นจะเห็นใจบรรดาคนหรือลูกของคนที่เหล่านั้นหรอก "เราจะไปหาผู้แปลกหน้าให้ได้ถึง ๓ ราย แต่จะไปถามใครล่ะ"

ทันใดนั้นได้มีกระจาดเก่าๆ ใบหนึ่งลอยผ่านมา เด็กนั้นเห็นเช่นนั้น ก็ร้องเรียกให้หยุดว่า

"กระจาดจากระจาด อย่าเพิ่งไป มาช่วยตัดสินใจให้เราหน่อยก่อน"

"มีเรื่องอะไรกันล่ะ" กระจาดถาม

"ข้าเห็นจระเข้ตัวนั้นถูกมัดคออยู่ ข้าก็ไปช่วยตัดเชือกที่มัดคอขึ้นให้ เพราะจระเข้ขอร้องให้ช่วยสัญญาเสียด้วยว่าจะให้แหวนทองข้า

วงหนึ่ง แต่พอจระเข้หลุดพ้นจากเชือกที่มัดคอมาได้ แทนที่จะให้แหวนทองก็กลับไม่ให้ มีหน้าซำยังจะมามีหน้าเสียอีกเนาะ"

กระจาดก็ตอบว่า "ข้าก็ยังไม่รู้หรอกว่าทำไม ข้าก็ยังใช้การได้ดีอยู่ นายข้าก็ถูกใจกรั้นข้าแกล้ง ผลงไปใช้การอะไรไม่ได้เหมือนเมื่อใหม่ ๆ นายข้าเขาก็โยนข้าทิ้งให้ลอยน้ำไปตามชลกรรม ข้าก็หวังว่าคงจะได้จมลงไปก้นมหาสมุทร ทั้บถมกับของอื่น ๆ เพราะฉะนั้นจัดการได้เลยจระเข้เราเห็นด้วย เพราะคนนั้นลวนแต่อกตัญญูทั้งนั้นแหละ"

"ขอบใจนะ กระจาด" จระเข้พูดแล้วหันมาถามเด็กว่า "ทีนี้เจ้าจะว่าอย่างไรเจ้าหนู"

"ฟังรายเดียวเท่านั้นเองนี่นา" เด็กแย้ง ขณะนั้นก็หันมามองฟางเก่าๆ ลอยมาใบหนึ่ง พอเด็กเหลียวเห็นก็ร้องบอกจระเข้ว่า "นั่น นั่น มีหมวกฟางลอยมา ถามหมวกฟางก่อน

ซิ" แล้วก็หันมาถามหมวกว่า "หมวกจำหมวก ช่วยตัดสินใจหน่อยซิว่า ใครผิดใครถูก จระเข้ถูกหรือ ถ้าหากจะมามีหน้าข้าเนาะ"

หมวกฟางเก่า ๆ ที่ลอยเข้ามาใกล้ ได้ยินเสียงร้องเรียกจึงหยุดถามขึ้นว่า

"มีเรื่องเดือดร้อนอะไรกันล่ะ" เด็กก็เล่าเรื่องให้ฟังแต่ต้น แล้ว

ลงท้ายถามหมวกฟางเก่า ๆ นั้นว่า "เมื่อเป็นอย่างนี้ ท่านว่าจระเข้จะกินข้าเนาะ ถูกหรือผิด"

หมวกก็ถอนใจเล่าเรื่องของตนขึ้นว่า "เมื่อข้ายังใหม่อยู่นะนะ ข้าได้รับใช้นายของข้าเป็นอย่างดี นายข้าสวมแล้ว ก็กินได้ทั้งแดดทั้งฝน แต่พอข้าเก่าลงจนรูปร่างหน้าตาเป็นอย่างนี้ เขาก็โยนข้าลงน้ำไป นี่ข้าก็จะต้องไปจมลงท้องสมุทรอย่างของอื่น ๆ ละมั้ง คนทั้งหลายก็จะลวนอกตัญญูทั้งนั้นแหละ" พูดแล้วก็หันมาชี้แก่จระเข้ก่อนจะเดินทางต่อไปว่า "จัดการได้เลยจระเข้"

บรรจบ พันธุมธา

จาร ๒๒/๒ ๒๓.๑.๒๕/๘

นิทานนานาชาติ

ก๊อหินสาวสวย (นิทานจีน)

นิทานเรื่องนี้ โวลแฟรม เอเบอร์ฮาร์ด ผู้ค้นคว้าเรื่องคติชาวบ้านกับนิทานชาวบ้านของจีนได้เล่าไว้ในนิทานชาวบ้านของจีนว่า เป็นนิทานที่พวกคอมมิวนิสต์ของจีนเป็นผู้รวบรวม เพราะฉะนั้นจึงไม่แน่ว่าเรื่องเดิมเป็นเช่นเดียวกันนี้ หรือมาคิดแปลงเรื่องบางตอนเสียใหม่ให้สอดคล้องกับคตินิยมของผู้รวบรวมเรื่องเล่าว่า

ครั้งหนึ่งยังมีพระราชของชนเผ่าป่า (ผู้รวบรวมเชื่อว่าเป็นคนไทยกลุ่มหนึ่ง เพราะมีถิ่นฐานอยู่ในยูนาน) ได้มีโอรสองค์หนึ่งซึ่งเป็นที่รักของบิดาด้งแก้วตา ครั้นเมื่อโอรสทรงปรารถนาจะเสกสมรส พระราชาก็โปรดให้ธิดาของเจ้านายอำมาตย์ผู้ใหญ่ นายทหารชั้นผู้ใหญ่ มาชุมนุมกันในพระราชวังเพื่อให้เจ้าชายทรงเลือก เจ้าชายเสด็จมาทอดพระเนตรสาวงามทั้งหลายเหล่านั้นอยู่ตลอดตามวันเต็มๆ แต่ทอดพระเนตรแล้วก็ทรงขมวดคิ้วและตื้นเคียร เพราะว่าหาไม่มีนางใดสักนางหนึ่งไม่ที่เป็นที่พอพระทัยเจ้าชาย

เจ้าชายจึงเสด็จไปหาผู้เฒ่าคนหนึ่งซึ่งเลื่องลือว่า เป็นผู้รู้เป็นนัก

ปราชญ์เพื่อขอคำแนะนำ ผู้เฒ่านั้นทูลว่า “ดอกไม้งามย่อมบานในหุบห้วยลึกๆ ผู้หญิงดีก็ผู้หญิงงามย่อมเติบโตในหมู่บ้านธรรมดาสามัญ ถ้าพระองค์ทอดพระเนตรไปทั่วๆ ในหมู่บ้านสามัญชน พระองค์จะต้องได้คู่ที่เหมาะสมแน่นอน” เจ้าชายพอพระทัยคำแนะนำนั้นเป็นอย่างยิ่ง จึงตัดสินใจพระทัยทำตามคำแนะนำนั้น ต่อจากนั้นก็ได้ไปทูลลาพระราชบิดา พระราชบิดาพยายามทัดทานทุกวิถีทางให้เจ้าชายทรงเลิกถวิลความตั้งใจ แต่เจ้าชายก็ไม่ทรงยอมเปลี่ยนความตั้งใจ พระราชบิดาจึงอนุญาตให้ไป แต่ก่อนเจ้าชายจะเสด็จออกเดินทาง พระราชบิดาประทานกระดาดให้แผ่นหนึ่ง พลางตัวว่า

“แผ่นดินผืนนี้ภายใต้ท้องฟ้าอันหาที่สุดมิได้นี้เป็นสมบัติของสกุลวงศ์ของเราและบรรดาประชาราษฎร์ที่อาศัยบนผืนแผ่นดินของเรา ย่อมเป็นทาสของเรา เพราะฉะนั้นถ้าถูกพอใจผู้หญิงคนไหน ลูกจงเอากะดาดแผ่นนี้ไปแปะไว้ที่หน้าบ้านเขา เจ้าของบ้านจะต้องส่งผู้หญิงคนนั้นไปในวังโดยทันที”

ชาวจีนกล่าวว่า เป็นธรรมดาที่เมื่อนกใหญ่เช่นนกอินทรีบินว่อนอยู่ในท้องฟ้า บรรดานกเล็กๆ อย่างนกคุ้มจะต้องตระหนกตกใจหาที่หลบซ่อนกันเป็นพัลวัน เจ้าชายก็เช่นเดียวกัน เวลาใดที่เสด็จมาถึงหมู่บ้าน คนในหมู่บ้านนั้นต่างก็พากันหนีหายไปหมด ไม่มีแม้แต่เจ้าของ (อ่านต่อหน้า ๑๑๕)

ก๊อนหินสาวสวย - ต่อจากหน้า ๑๗

ผู้หญิงเหลือไว้ให้เห็น เป็นเช่นนี้
ทุกแห่งไป เจ้าชายทรงเผ้าเสาะหา
ผู้หญิงที่ถูกพระทัยอยู่ถึง ๓ ปี จึงไม่
เป็นผล แต่ก็ยังไม่ทรงละความ
พยายาม ที่ใดที่ทรงสามารถเสด็จ
ได้เป็นเสด็จไปทุกที่ แต่ก็ไร้ผล
เช่นเคย

อยู่มาวันหนึ่ง เจ้าชายเสด็จไป
ถึงหมู่บ้านแห่งหนึ่ง ทอดพระเนตร
เห็นหินก้อนใหญ่ก้อนหนึ่งในหมู่บ้าน
นั้น เจ้าชายทรงหมกค้ายคายอยาก
จะเสาะหาผู้หญิงอีกต่อไป จึงทรง
แปะกระดาษที่พระราชปรทานให้
ไว้ที่หินก้อนนั้น เหมือนดั่งว่าหิน
ก้อนนั้นเป็นหญิงสาว เสร็จแล้วก็
เสด็จต่อไป

แต่ก็น่าแปลกที่ไม่ว่าเจ้าชายจะ
เสด็จไปไหน หินใหญ่ก้อนนั้นที่มี
กระดาษแปะติดอยู่เป็นลอยตามเจ้า
ชายไปด้วยเสมอเหมือนมีปีกบิน
เวลาเจ้าชายทรงเดินเร็ว หินก้อนนั้น
ก็ลอยตามไปเร็ว เมื่อเจ้าชายทรง
หยุดเดิน และประทับพักผ่อน
อิริยาบถ หินก้อนนั้นก็หยุดด้วย

ฝ่ายพระราชาทรงเป็นห่วงเป็น
ทุกข์ถึงโอรสอยู่ทุกขณะ และจะต้อง
เผ้าคอยโอรสที่หน้าพระราชวังทุก
วันมิได้ขาด วันหนึ่งพระราชาทอด
พระเนตรเห็นเจ้าชายเสด็จกลับมา
แล้ว แต่ก็มีได้เสด็จแต่ถ้าทั้งพระ-
องค์เดียว กลับมีหินก้อนใหญ่ลอย
ตามหลังมาด้วย พระราชาทรงตก

พระทัยเกรงหินก้อนนั้นจะมาทำ
อันตรายเจ้าชาย จึงทรงเหนียวคันธ
ยิงไปยังหินก้อนนั้น หินก้อนใหญ่ก็
หล่นลงดินดังตุ้มใหญ่ไม่ผิดกับเสียง
ฟ้าร้อง แล้วก็กลิ้งไปกองยังเชิงเขา
นอกพระราชวัง เจ้าชายทอดพระทัย
ก็ทรงถ่มลงด้วย

ต่อมาภายหลังเจ้าชายก็ได้เสด็จ

ไปปรึกษาท่านผู้เฒ่าท่านอีก ผู้เฒ่า
ทูลแนะขึ้นว่า

“เขียงผาย่อมคบกับหมาป่าไม่ได้
ฉันใด หนุกที่ย่อมจะสมสู่กับแมวไม่
ได้ฉันนั้นพะยะค่ะ พระองค์ก็เช่น
กันเป็นถึงลูกเจ้าลูกนายลูกพระราชา
แล้วอย่างนี้ พระองค์จะไปหวังให้
ลูกคนธรรมดาสามัญกล้ำมาคบหา→

รสชาติเท่านั้นที่ทำให้เบียร์สิงห์
คงความเป็นสิงห์
รสชาติของเบียร์สิงห์ไม่เคยเพี้ยน
สิงห์คือเบียร์...เบียร์คือสิงห์...
คอบีเยร์รู้ดี...

บริษัท บุญรอดบริวเวอรี่ จำกัด

สมาคมกับพระองค์ได้อย่างไร”

ต่อจากนั้นไม่นาน ก็เป็นอันว่า พระราชาทรงสูญเสียโอรสไปชั่วกาล อวสาน เพราะปรากฏว่าเจ้าชาย ลอบเสด็จออกนอกวังทรงเปลี่ยน พระนาม เปลี่ยนเครื่องทรงแต่ง

องค์อย่างราษฎรสามัญ แล้วก็เสด็จ ไปอยู่ปะปนกับคนที่บ้านไพร่บ้าน พลเมืองเหล่านั้น คนเหล่านั้นหารู้ไม่ว่า พระองค์เป็นใครมาจากไหน ส่วนหินก้อนใหญ่ที่มีกระดาศแปะไว้ ก็เลยอยู่ที่เชิงเขานั้นตลอดไป

ผู้คนพากันเรียกหินก้อนนั้นว่า ก้อน หินสาวสวย กล่าวว่า หินก้อนนั้นยังคงอยู่ที่นั่นสืบมาจนกระทั่งทุกวันนี้ มีรูปท่อนหินนั้นด้วย ลึกถึง ๒-๓ นิ้ว เชื่อว่าเป็นรูปที่เกิดเพราะถูกพระราชายังเอาด้วยธนูแค่ครั้งนั้น ♣

รัฐมนตรีหญิง - ต่อจากหน้า ๑๖

เพราะฉะนั้นในด้านการต่างประเทศเหมือนกัน เราก็จะต้องมีการวางนโยบายที่เป็นประชาธิปไตยกว่าที่เคยเป็นมา”

นายกฯ ใต้วานกลับคืนดังเดิม อนุรีอดคิดไม่ได้ว่า ไบหน้ายามใต้วานดูมคายมากกว่าคอนดอด และอนุรีอดสังเกตต่อไปไม่ได้ว่า นายกฯผู้นั้นมีรสนิยมในการแต่งกายที่ดีมาก แม้ว่าจะผ่านวัย ๕ รอบไปแล้วก็ตาม แต่เสื้อกางเกงชุดตัดเย็บด้วยผ้าเนื้อดี สวมอยู่ในชั้นขำนาญยัง เสื้อเชิ้ต เนคไท และผ้าเช็ดหน้าก็เรียบร้อย มีสติสภาพกลมกลืนเข้ากัน รองเท้าที่เป็นแบบสมัยนิยม ขัดมันดำปดถา

“เพราะเหตุนี้ คุณอนุรี ผมจะปล่อยคุณเต็มที่ ให้คุณทำงานร่วมกับข้าราชการในกระทรวง กับนักวิชาการ และกับสื่อมวลชน ตลอดจนประชาชนเดินถนนอื่นๆ ให้คุณใช้วิจารณญาณของคุณเองสกัดออกมาให้ได้ว่า ถ้าเราจะวางนโยบายต่างประเทศกันแล้ว คนเหล่านี้เขาต้องการให้ประเทศเรามุ่งไปในทางใด หรืออีกนัยหนึ่ง เราควรจะมีนโยบายไปในทางใด จึงจะเป็นประโยชน์แก่คนส่วนใหญ่ของประเทศเรามากที่สุด”

อนุรีอดคิดไม่ได้ เมื่อฟังมาถึงตอนนี้

“ท่านนายกฯ อะ กรุณาอดดูความเป็นจริงบ้าง เพียงให้คิดงานในกระทรวงฯซึ่งเป็นงานประจำ ซ้ำซาก คิดกันก็ยังคงคิดว่าจะต้องเรียนงานอยู่อีกนาน แล้วอยู่ๆ ท่านนายกฯจะปล่อยให้คิดกันสกัดอะไรต่อมิอะไร

มาด้วยตัวเอ็งนั่น จะไม่อันตราเงินไปสักหน่อยหรือคะ ทำไมจะต้องเป็นคิดกันด้วย”

“คุณอนุรี จะต้องเป็นคุณ”

นายกฯพูดด้วยเสียงหนักแน่น ทำท่าคล้ายกับจะเอามือมาวางบนบ่าของอนุรี

“คุณเป็นตัวแทนของกลุ่มชนที่เหมาะสมที่สุด คุณมีผลประโยชน์ส่วนตัวที่ต้องคำนึงถึง สิ่งนี้ทำให้คุณต้องคิดอะไรอย่างใคร่ครวญ ไม่หุนหันเหมือนคนมือเปล่า คนพวกนั้นมักจะมั่วทะลุ ใจร้อน หุนหัน เพราะเขาไม่มีอะไรจะต้องเสีย และที่สำคัญที่สุด น้อยคนจะมีจุดยืนที่แน่นอน แต่กระนั้นก็เกิด แม้ว่าคุณจะมีผลประโยชน์ก็ตาม แต่เท่าที่ผ่านมา ทั้งคุณและคุณกำธนได้พิสูจน์ตัวเองแล้วว่า คุณหาผลประโยชน์ในขอบเขตของความยุติธรรม คุณรู้ว่าประโยชน์ระดับชาติมีอะไร ระดับบุคคลมีอะไร คุณแยกสองสิ่งนี้ออก เพราะฉะนั้น ผมเชื่อว่า คุณจะสกัดสิ่งที่ผมต้องการออกมาได้จากข้อมูลต่างๆ ที่ผมได้พูดไป และตัดสินใจได้ว่าทิศทางการมุ่งไปทางไหน”

อากาศในห้องอันกว้างใหญ่นั้น กำลังเย็นสบายก็จริง แต่อนุรีรู้สึกอึดอัด เธอไม่อยากจะเชื่อเลยว่า เธอกำลังนั่งประจัญหน้ากับนายกรัฐมนตรีของประเทศ และกำลังเจรจาหารือของการวางนโยบายระดับชาติอย่างเอาจริงเอาจัง

บรรยากาศเช่นนี้ แม้เธอจะเคยผ่านมาบ้างแล้วก็

๑๕ ธ.ค. ๒๕๖๕

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนานาชาติ

เจ้าหญิงนกยูง (นิทานจีน)

เรื่องนี้เทียบได้กับเรื่องนางมโนห์รา เพราะเรื่องคล้ายคลึงกัน ทั้งชื่อสำคัญๆก็ปรากฏว่าเป็นชื่อที่กลายเสียงมาจากคำภาษาบาลี อันเห็นได้ชัดว่าต้นเรื่องมีมาจากสุนทรชาดกซึ่งเรารู้จักกัน ฉะนั้นถึงแม้จะมีผู้กล่าวว่า จีนมีเรื่องนางมโนห์ราและเป็นนิทานจากขุนนาน จึงทำให้เข้าใจว่าจะเป็นนิทานไทยดั้งเดิมมาแต่สมัยนานเจ้า แต่ข้อดังกล่าวก็ยืนยันอยู่ว่า หาใช่ชื่อไทย หรือแม้ชื่อจีนไม่ เรื่องเล่าไว้ดังนี้ตามที่เล่าไว้ในหนังสือ “เรื่องจากจีนโบราณ” ความว่า

ครั้งหนึ่งเมื่อนานมาแล้ว ยังมีเจ้าชายองค์หนึ่งทรงนามว่า เจ้าสุทนต์ (คือเจ้าสุทนต์) ประทับอยู่ในเมืองมอญบันจา (ในสุนทรชาดกเมืองของพระสุทนต์คือ มัญจาคันทร มอญ กงจะเป็นคำ เมือง ที่จริงคนไทยก็ไม่เคยออกเสียงเมืองเป็น มอญ ถึงจะออกเสียง เออไม่ได้ ก็ออกเสียงเป็นเม้ง จึงสงสัยว่าเสียงนั้นจะเป็นเสียงจีนมากกว่า) ผู้คนพลเมืองพากันรักใคร่เจ้าสุทนต์เป็นอย่างยิ่ง เพราะเจ้าสุทนต์มีน้ำพระทัยดี ทั้งยังเข้มแข็งกล้าหาญอีกด้วย

ในวันหนึ่ง ขณะที่เจ้าสุทนต์บรรทมหลับ ทรงฝันเห็นนกยูงตัวหนึ่งสวยงามมาก ทันใดนั้นนกยูงได้กลายร่างเป็นหญิงสาวสวย นับ

เป็นผู้หญิงที่สวยที่สุดที่ทรงพบเห็นมา เจ้าสุทนต์ถึงกับรำพึงในฝันว่า “ช่างเป็นผู้หญิงที่สวยที่สุดในโลก” แล้วก็ตกพระทัยตื่น เจ้าสุทนต์ทูลพระบิดาว่า “ลูกฝันเห็นผู้หญิงสวยที่สุดในโลกทีเดียว เป็นเจ้าหญิงนกยูง”

“เอ๊ะ เจ้าหญิงนกยูง” พระราชาเมืองมอญบันจาพระบิดาเจ้าสุทนต์ตรัสอย่างฉงนพระทัย “นกยูงเป็นเจ้าหญิงได้อย่างไร มีแต่ในความฝันละมั้งลูก ฝันเป็นเรื่องเหลวไหล”

นับแต่นั้นมา เจ้าสุทนต์ก็ฝันพระทัยแต่เจ้าหญิงนกยูง ถึงจะมีเจ้าหญิงสาวสวยอีกเป็นอันมากเสนอดำยอกจะเสกสมรสด้วย เจ้าสุทนต์ก็ทรงยืนกรานตรัสว่า “ข้าจะแต่งงานกับ

เจ้าหญิงนกยูง ข้าจะไม่ยอมแต่งงานกับผู้หญิงคนไหนอีกเลย ข้าจะต้องออกเที่ยวหาไปให้สุด โลกจนกว่าจะได้พบตัว” ครั้นแล้วก็เสด็จออกเดินทาง ต้องข้ามเขา ต้องบุกป่าหลายต่อหลายแห่ง และไม่ว่าพบผู้ใด เจ้าสุทนต์เป็นต้องถาม ถึงเจ้าหญิงนกยูง คนฟังฟังแล้วอดขันไม่ได้ พู่ว่า “นกยูงเป็นนก เจ้าหญิงเป็นผู้หญิง แล้วจะมีเจ้าหญิงนกยูงได้อย่างไร” และเมื่อเจ้าสุทนต์ทรงเข้าถามว่า “ไม่มีใครบอกเราได้เลยหรือว่า เราจะไปตามหาเจ้าหญิงนกยูงได้ที่ไหน” คนเหล่านั้นก็ได้แต่หัวเราะไล่หน้าให้

เจ้าสุทนต์ก็ไม่ทรงท้อถอย เสด็จต่อไป (อ่านต่อหน้า ๑๑๔)

แพร่ภาพออกไปให้คนวงของหลงไหลกันในทุกประเทศที่
รับการถ่ายทอดทางโทรทัศน์ครั้งนั้น ผมเองได้ดูจากเทป
ก็ยังคิดคาตรึงใจมาตังวันนี้นะ สาวน้อยนักขิมนาคตักตักชาว
รัสเซียได้กลายเป็นขวัญใจ (Darling) ของโอลิมปิก
ที่มิวนิก อย่างที่ไม่มีใครได้คาดหมายไว้ก่อนเลย

นักกีฬาสมัครผู้ยิ่งใหญ่ของโลกมีอยู่มาก และมีหลาย
ประเภทด้วยกัน ผมขอนำมากล่าวเพียงเท่านี้ก่อน เพื่อ
เป็นบรรณาการเล็กน้อยสำหรับงานปีศาจระหว่าง
ประเทศ

เจ้าหญิงนกยูง - ต่อจากหน้า ๑๐

จนกระทั่งมาถึงเมืองเล็ก ๆ เมือง
หนึ่งใกล้กับป่าใหญ่ที่เสด็จผ่านมา
เจ้าสุคนทอศพระเนตรเห็นหญิงชรา
คนหนึ่งนั่งอยู่ข้างถนน จึงครี
ถามว่า

“ยายรู้เรื่องเจ้าหญิงนกยูงบ้าง
ไหม ข้าจะไปตามหาได้ไหม”

“ไม่รู้หรอก หลาน” หญิงชรา
ตอบ “ลองไปตามเหล่าเหวินดูสิ
(เหล่าเหวิน หมายความว่า คนแก่
ในภาษาจีนคงเทียบได้กับพรานบุญ-
จาริกในสุทธชาดก ที่เรามาเรียก
สั้น ๆ ว่า พรานบุญ) - เหล่าเหวินอยู่
ในถ้ำในป่า คงรู้เรื่องนี้บ้างหรอก
เพราะเหล่าเหวินรู้เรื่องสารพัด”

เจ้าสุคนทอศจึงต้องเสด็จต่อไป เข้า
ไปในป่าลึกเข้าๆทุกที จนในที่สุด
เสด็จมาถึงภูเขาส่งหนึ่งท่ามกลาง
ป่าใหญ่ ภูเขาถุนนั้นมีถ้ำ เจ้าสุคน
ทอศเชื่อว่า เหล่าเหวินคงอยู่ในถ้ำ
นั้น จึงครีตรัสเรียกว่า “เหล่าเหวิน
เหล่าเหวิน” พอสิ้นเสียงก็มีชายชรา
คนหนึ่งออกมาจากปากถ้ำถามว่า “มี
ธุระอะไร”

“ข้าอยากจะไปตามหาเจ้าหญิง
นกยูง” เจ้าสุคนทอศตอบ

“เจ้าหญิงนกยูงองค์ไหนละ”
ชายชราที่ใครๆ เรียกเหล่าเหวินถาม
“เจ้าหญิงนกยูงมีตั้ง ๑ องค์”

เจ้าสุคนทอศทึ่งพระทัยอย่างยิ่ง
เมื่อทรงทราบว่า เจ้าหญิงนกยูงนั้น
มีจริง ๆ หาใช่เป็นเพียงความฝัน
ลมๆแล้งๆของพระองค์ไม่ เจ้าสุคน
ทอศตรัสเล่าความฝันให้เหล่าเหวินฟัง
และครีตรัสต่อไปว่า “ข้าเป็นลูกเจ้า
เมืองมอญบันจา ข้าจะไม่ยอมแต่ง
งานกับใครเลย นอกจากเจ้าหญิง
นกยูงองค์ใดองค์หนึ่งเท่านั้น”

“ถ้าอย่างนั้นมากับข้าพระองค์”
เหล่าเหวินทูล “พวกเจ้าหญิงนกยูง
จะเสด็จมาที่ทะเลสาบสี่กรามทุก ๆ
๑ วัน ข้าพระองค์จะพาเสด็จพระ-
องค์ไปทีนั้น”

แล้วเหล่าเหวินก็พาเจ้าสุคนทอศไป
ยังทะเลสาบนั้น น้ำในทะเลสาบเป็น
สีครามไม่ผิดสีที่องค์ฟ้า

“เจ้าหญิงนกยูงจะมาทีนั้นทุกเจ็ด
วัน” เหล่าเหวินอธิบาย “ดู ๆ ก็
เหมือนนกยูง แต่ที่จริงก็เป็นคน
เป็นเจ้าหญิงด้วย เวลามาลงน้ำที่
นี้ เจ้าหญิงนกยูงจะถอดเครื่องนุ่ง
ที่มั่งมีและหางออก เจ้าหญิงนก

ยูงองค์สุดท้ายที่ถอด ทรงนามว่า
นันทโนนา” (คือ มโนห์รา นั่นเอง)

เหล่าเหวินหาที่ในพุ่มไม้ให้
เจ้าสุคนทอศนั่งเพื่อแอบดูเจ้าหญิง
นกยูง “วันนี้เป็นวันที่ ๑ แล้ว”
เหล่าเหวินทูล “เดี๋ยวก็งมมากัน
หรอก”

จึงดังเหล่าเหวินว่า เพิ่งครู่
ใหญ่ ๆ เจ้าสุคนทอศได้ขึ้นเสด็จลงมา
บนอากาศ มองดูก็ปรากฏว่าเป็นนก
๑ ตัวบินตาม ๆ กันมา พอถึงทะเล
สาบก็ถลาลงมา เห็นเป็นร่าง
หญิงสาวมีปีกหางเป็นนกยูง หญิง
สาวทั้ง ๑ ถอดเครื่องนุ่งแล้วก็ร้อง
เพลงและเล่นน้ำกัน เจ้าสุคนทอศ
ว่า “เออ เห็นแล้ว เจ้าหญิงนกยูง
องค์สุดท้ายนั่นเอง ที่ข้าเห็นในฝัน
สวยที่สุดในโลกเลย”

ครั้นเจ้าหญิงเหล่านั้นขึ้นจาก
น้ำมาสวมเครื่องนุ่ง เจ้าสุคนทอศ
ปรากฏกายออกมา และตรงเข้าไป
ทักเจ้าหญิงนกยูงองค์สุดท้าย ครี
เรียกขึ้นว่า “เดี๋ยวก่อน เจ้าหญิง
นันทโนนา ขอบุคด้วยเดี๋ยวละก่อน
ท่านจะบินกลับไป”

“ท่านเป็นใคร มาจากไหน”

เจ้าหญิงนันโนนาถาม

“ข้าคือ เจ้าชายเจาสุน แล้วนี่คือเหล่าเหวิน ผู้ระเริงทุกสิ่งทุกอย่าง เหล่าเหวินรู้ด้วยว่า ข้าเป็นคนดี และจะไม่ทำร้ายนางหรอก”

เจ้าหญิงนันโนนาจึงยอมพูดด้วย และก็ปรากฏว่าพอพระทัยเจ้าชายเจาสุนอยู่ไม่น้อย ถึงกับมอบแหวนให้เจ้าชายและทูลว่า “ถ้าอยากเห็นข้าพระองค์เมื่อใดละก็ทรงเพ่งดูที่เพชรหัวแหวนนั้นนะเพคะ”

“อย่าเลย” เจาสุนทรงขจัดขึ้น “ไปบ้านเมืองของข้าและเสกสมรสกับข้าเถอะ ข้าจะได้เห็นนางเสมอๆ”

เจ้าหญิงนันโนนาก็ทรงยินยอมตามเสด็จเจ้าชายเจาสุนไปยังเมืองมอนบันจา พระราชามอนบันจากับพระมเหสีทรงเอ็นดูรักใคร่เจ้าหญิงนันโนนารักกัน แต่เจ้าเหวิน (คำจีนหมายถึง คนใหญ่ กงหมายถึงถึงอำมาตย์ผู้ใหญ่ แต่ในพระสูตรชาดกเรียก ปุโรหิต) แก่นเคืองอย่างยิ่ง เจ้าเหวินเป็นคนสำคัญที่ช่วยพระราชารักษาการปกครองบ้านเมือง เจ้าเหวินไม่ต้องการให้เจ้าชายเจาสุนเสกสมรสกับเจ้าหญิงนันโนนา อยากให้แต่งงานกับลูกสาวของตนมากกว่า ดังนั้นเจ้าเหวินจึงจัดแจงส่งสารไปยังพระราชามอนบันหนึ่งที่เรียกว่า เมืองตุง (เสียงคล้ายทุมราชา แต่ทุมราชาเป็นพระบิดาของนางมโนห์รา หาชข้าศึกของเมือง

มอนบันจาไม่ หรือจะหมายความว่าเมืองตะวันออก เพราะ ตุง แปลว่า ตะวันออก) เมืองตุงอยู่ใกล้กับเมืองมอนบันจาที่สุด เจ้าเหวินทูลพระราชามอนตุงว่า “เจ้าหญิงนันโนนาสวยที่สุดในโลก แต่เราไม่อยากจะให้เจ้าชายเจาสุนแต่งงานกับเจ้าหญิงองค์นี้หรอก เพราะฉะนั้นเสด็จยกทัพมาเถอะ พวกเราจะช่วยพระองค์”

ขณะที่พิธีเสกสมรสของเจ้าชายเจาสุนกับเจ้าหญิงนันโนนาจัดเตรียมไว้เรียบร้อยแล้วนั้นเอง ท้าเจ้าเมืองตุงก็ยกมาถึงก่อนวันทำพิธีวันเดียว เจ้าชายเจาสุนต้องนำทัพมอนบันจาออกไปสู้ศึก ในระหว่างที่เจ้าชายเสด็จไปทำศึก เจ้าเหวินก็ไปทูลพระราชารว่า “กองทัพเราแพ้เขาเสียแล้วพะยะค่ะ และเจ้าชายเจาสุนก็สิ้นพระชนม์ในที่รบด้วย เจ้าเมืองตุงคงจะสู้ต่อไปจนกว่าจะได้องค์เจ้าหญิงนันโนนา ถ้าจะให้เจ้าเมืองตุงยกทัพกลับไป ก็ต้องประหารเจ้าหญิงนันโนนาเสีย”

เจ้าหญิงบังเอิญได้ยินเข้าจึงทูลพระราชารว่า “ถ้าจะให้ข้าพระองค์ตาย ข้าพระองค์ก็ขอตายพร้อมด้วยเครื่องทรงนงกย”

พระราชาก็ประทานเครื่องทรงดังกล่าวให้ เจ้าหญิงจึงรับมาสวมพอสวมเสร็จก็บินปรี๊ดเหินฟ้าไปยังบ้านเมืองของตน

ฝ่ายเจาสุนเมื่อทรงทราบข่าวก็รีบรื้อแล้ว ก็ทรงยกทัพกลับ พอ

ถึงพระราชวังก็ตรัสถามถึงเจ้าหญิงและพิธีเป็นพื้นเป็นไฟ เมื่อทรงทราบแผนการของเจ้าเหวิน ถึงกับประหารเจ้าเหวินเสียเลย ในที่สุดเจ้าชายเจาสุนทนประทับในบ้านในเมืองต่อไปไม่ได้ ต้องเสด็จลงบ้านเมืองออกติดตามเจ้าหญิงนันโนนาไป ก่อนอื่นได้เสด็จไปหาเหล่าเหวินขอคำแนะนำถาว่า บ้านเมืองของเจ้าหญิงนันโนนาอยู่ที่ไหน จะตามไปได้อย่างไร

“ไกลมากพะยะค่ะ” เหล่าเหวินทูล “ต้องเดินทางข้ามที่แห้งแล้ง ไม่มีน้ำสักหยดคงหลายวันกว่าจะพ้น และต้องไต่ภูเขาขาววาวหิมะ (คงเป็นภูเขาไกรลาส ที่อยู่ของนางมโนห์รา) ซึ่งลื่นไม่ฝึดกระຈัก และยังคงข้ามแม่น้ำที่ร้อน ร้อนจนไม่มีใครจะลงไปอาบไปว่ายได้ สะพานก็ไม่มี พระองค์จะเสด็จไปไหนหรือพะยะค่ะ ที่มีอันตรายออกอย่างนั้น”

“ไหน” เจาสุนตรัสขึ้นขึ้น “ข้าจะอยู่ไม่ได้ถ้าไม่มีเจ้าหญิง”

“ถ้าอย่างนั้นเอาไม้เท้าไป” เจ้าเหวินทูล “ไม้เท้าทำด้วยเหล็ก ครบปลายจะชี้ไปทางเมืองของเจ้าหญิงนงกยเสมอ เมื่อถึงคราวประสบนันตราช ไม้เท้าจะช่วยเจ้าชายได้”

เจาสุนต้องเดินทางฝ่าความลำบากทุกประการตามที่เหล่าเหวินทูลไว้ ถึงที่ที่ไม่มีน้ำก็หาน้ำไม่ได้ แม้แต่สักหยด ไม่มีดินไม้สักต้น→

พระอาทิตย์ก็ร้อนไม่ผิดไฟ ในที่สุดก็ล้มลงถึงใกล้หินใหญ่ก้อนหนึ่ง ทรงรำพึงขึ้นว่า “เราเห็นจะตายอยู่ตรงนี้เอง คงไม่ได้เห็นนั่นโนนาอีกเป็นแน่ทีเดียว” ทันใดนั้นเองไม่ทันใดนั้นก็เห็นเงาที่วาววาวมากไปกระทบเข้ากับก้อนหิน น้ำก็ไหลพุ่งพุ่งออกมาจากหินก้อนนั้น เจ้าสุคนธ์จึงรอดตายมาได้ ครั้นมาถึงภูเขาวาที่ต้นเหมือนกระจุก เจ้าสุคนธ์ก็พยายามไต่ขึ้นไป แต่ก็ล้มลงเสียทุกทีไป นึกขึ้นมาได้ถึงไม้เท้าจึงเอามาเคาะกับข้างภูเขา ภูเขาก็แยกออกในทันที เจ้าสุคนธ์จึงเสด็จผ่านไปยังภูเข่อีกด้านหนึ่งได้

พ้นจากนั้นก็มาถึงป่าทึบแห่งหนึ่ง มีนกตัวใหญ่สองตัวอยู่บนยอด

ต้นไม้สูงต้นหนึ่ง เจ้าสุคนธ์จึงขึ้นขึ้นไปบนต้นไม้ และซ่อนตัวอยู่ได้ปีกนกนั้น เข้าว้นรุ่งขึ้น นกก็มาทั้งสองก็บินข้ามแม่น้ำอันแสนร้อนนั้นไปยังเมืองเจ้าหญิงนกงุง เจ้าสุคนธ์จึงได้มาถึงเมืองเจ้าหญิงนั้น โนนาโดยปลอดภัย ขณะที่เดินอยู่ตามถนน เจ้าสุคนธ์ทอดพระเนตรเห็นผู้หญิงคนหนึ่งหิ้วหม้อน้ำมา เจ้าสุคนธ์จึงตรัสถามว่า “จะเอาหม้อน้ำนั้นไปไหนนะ”

“เอาไปถวายเจ้าหญิงนั้นโนนา” หญิงนั้นตอบ

เจ้าสุคนธ์จึงแอบลอดแหวนของเจ้าหญิงหย่อนลงไป ในหม้อน้ำขณะที่หญิงนั้นเหลอ เมื่อหญิงนั้นนำน้ำในหม้อน้ำไปรดองค์เจ้าหญิง แหวน

ในหม้อน้ำก็หล่นลงมา เจ้าหญิงทรงอุทานออกมาดังลั่นว่า “นั่นมันแหวนของข้า ข้าให้เจ้าชายเจ้าสุคนธ์ไว้เอ๊ะ มันมาอยู่ในหม้อน้ำของเจ้าได้อย่างไร”

“คงจะเป็นเพราะผู้ชายคนที่มาพูดคุยด้วยละมังเพคะ แอบหย่อนลงไป ในหม้อ”

“ถ้าอย่างนั้น เจ้าชายก็ไม่ตายนะซี” เจ้าหญิงนั้นโนนาตรัสอย่างลึกระทัย “เจ้าชายยังมีชีวิตอยู่แล้ว ก็มาตามข้าด้วย”

หลังจากนั้นเจ้าสุคนธ์กับเจ้าหญิงนั้นโนนา ก็ได้เสกสมรสกันที่นั่นและเจ้าชายเจ้าสุคนธ์ก็ได้ครอบครองบ้านเมืองของเจ้าหญิงนกงุงสืบไป

ข้อเบมร - ต่อจากหน้า ๙๕

(-เกราะ) โสฎะ เป็น สุคะห
(-เสาะ)

ที่ออกเสียงตามแบบพยัญชนะ
โฆชะของเขมรก็มี ได้แก่

สระ เอะ เอ ของภาษากกลางเป็น
อะ แอ ในภาษาไทย เช่น เหล็ก เป็น
เหล็ก เช่น เป็น แขน (-แก่ง) เซ็ด
เป็น แร็ด เช่นเดียวกับคำเขมรที่มี
จะทับเปลี่ยนเสียง เอ กับ แอ กันได้
พยัญชนะโอโฆชะเขมรออกเสียง
แอ เช่น เกญหา เป็น แกน เกตุ เป็น
แกด เกต เป็น แกะเต้ แต่ถ้าเป็น
พยัญชนะโฆชะ เขมร แอ จะออก
เสียง เอ เช่น แรก (-หาบ) เป็น

แรก แต่ทั้งนี้มิได้กำหนดตายตัวว่า
ต้องเป็นเช่นนั้นทุกคำไป

สระ เอา ภาษากกลางได้ออกเสียง
คล้ายคำเขมรที่เป็นพยัญชนะโฆชะ
เสียงเอา ออกเสียงเป็น เอ๊ว เช่น เทา
(ไป) เป็น เค๊ว กำ เป๊ว ฯลฯ
ของภาษากได้ เสียงก่อนไปทางเสียง
เขมรมากกว่าเสียงไทยภาษากกลาง

สระ โอ ก็เช่นเดียวกัน ภาษากได้
ออกเสียงเป็น เอ๊ย (เอ มี ย ข้างท้าย
ไม่ใช่สระเอ มี ย ตาม) เช่น ไหล
เป็น เขย เสียงโอมากับพยัญชนะ
โฆชะเขมรก็ออกเสียงเป็น อัย หรือ
เอ๊ย เช่น ภย เป็น พัย หรือ เพ๊ย ❖

๖๒๘ ๙๖/๖ ๒๗ ก.๑.๒๕/๘

บรรจบ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

เคราะห์ยังดี (นิทานนานาชาติ)

ไม่ถึงที่ตายไม่วายชั่วตัว โกรทิตาตเช่นฆ่าไม้อาตม มาวในเรื่องนี้ก็เช่นเดียวกันนี้ ดังที่แกล้งลั่น
อาร์นีออต เล่าไว้ในเทพนิยายอาฟริกา ต่อไปนี้

ยังมีราชาองค์หนึ่งมีอำมาตย์คู่ใจสองคน คนหนึ่งชื่อมาว อีกคนหนึ่งชื่อไฟอา คนทั้งสองเป็นเพื่อน
รักกัน เวลาทำงานต่างก็ทำอย่างแข็งขันไม่เห็นแก่เหน็ดเหนื่อย ทั้งยังเป็นคนร่าเริงเบิกบาน ทำให้พระ-
ราชาพอพระทัยเป็นอย่างยิ่ง ถึงแม้ใครๆจะเห็นว่าพระราชโอรสปรานอำมาตย์ทั้งสองคนเสมอกัน แต่
น้ำใสใจจริงแล้ว พระราชาโปรดไฟอามากกว่ามาว

วันหนึ่งพระราชโอรสให้คน
ทั้งสองมาเฝ้า เพื่อจะทรงเตือนว่า
อีก ๓ วันจะมีงานเลี้ยงใหญ่ในวัง
พระราชศรัทธา

“เจ้าทั้งสองไปพักผ่อนได้จน
กว่าจะถึงวันงาน แล้วก็ เอา น้ ของ
ที่ขำมอบให้แก่เจ้าแต่ละคน เป็น
รางวัลที่เจ้ารับใช้ข้ามาเป็นอย่างดี
ตลอดสองสามเดือนที่แล้ว”

ครั้นแล้วก็ทรงยื่นมันเสาคั่วใหญ่
คู่งามน่ารักให้มาว ส่วนไฟอาคน
โปรดนั้นประทานหินสีเทาๆก้อน
เล็กๆให้ก้อนหนึ่ง คนทั้งสองถวาย
คำนับพระราชแล้วก็ทูลลาออกมา
เดินทางกลับบ้าน ขณะที่เดินมาตาม
ทางที่มีพุ่มไม้อยู่สองข้าง ไฟอาร์ตก็

ไม่ค่อยออกใจที่พระราชประทานของ
อะไรก็ไม่รู้ไม่เห็นมีราคา จึงอดบ่น
ไม่ได้ แล้วในที่สุดก็ร้องออกมาว่า

“หินอะไรก็ไม่รู้ ไม่เห็นจะมีค่า
มีราคา โชนเข้าไปในพุ่มไม้ข้างทาง
เสียดีกว่า จะเอากลับไปหมู่บ้าน
ของเราทำไม ก้อนหินไร้ค่าไม่มี
ประโยชน์อย่างนี้”

“อย่า อย่า อย่าทำอย่างนั้น”
มาวร้องห้าม “หวัมันเสาคั่วใหญ่เบือเรอ
อย่างนี้ ข้าเองก็ไม่อยากจะชอบเอา
ไปบ้าน ถ้าเจ้าไม่ชอบก็คืนหินก้อนนั้น
เอามาแลกกับมันเสาคั่วของข้าก็แล้ว
กัน”

“ตกลง” แล้วไฟอา ก็แลกเอา
หวัมันเสาคั่วไปให้เมียทำกับข้าวกิน

ตอนเย็นวันนั้น ส่วนมาว รับหินก้อน
นั้นมาแล้ว ก็เอาใส่กระเป๋าสื่อ แล้ว
ก็เกลี้ยกล่อมเสียดสนิท

จนตกค่ำ ขณะที่มาวนั่งอยู่นอก
กระท่อม แสงจันทร์ส่องสว่าง มาว
นึกถึงหินก้อนนั้นขึ้นมาได้ จึงฉวย
ออกมาพิจารณาดู ก็แลเห็นมีประกาย
เงาวับปรากฏอยู่ตรงรอยแตก มาว
จึงเอาพลั่วมาคุดหินจนแตกออก
พอก้อนหินแตกสิ่งที่อยู่ในก้อนหินก็
หลุดร่วงออกมา มาวเห็นแล้วอด
จะดีใจไม่ได้ เพราะสิ่งที่หล่นลงมา
นั้นเป็นเครื่องประดับทำด้วยทอง
สวยงาม บรรจงอ่อนไว้อย่างแนบ-
เนียนในหินก้อนนั้น

(อ่านต่อหน้า ๑๐๑)

“จริงหรือ รวยอะไรนะ”

“บ๊วยแซ่ เล่นกับชายหมวยปากคลองมะนพลล”
จินตปาศีตอบให้หายข้องใจ

“คืน ไม่เบียว้างหรือไง” เขาถาม ผลักประตู
กระจงให้เปิดกว้าง รองจนหล่อนก้าวเข้าไปแล้วจึงปิดแต่

เพียงเบาๆ ไอเย็นดำกระทบผิวผัดกับอากาศภายนอก นี่
เองที่ทำให้ใครๆ ก็ดื่มความจริงรอบตัวได้ชั่วครั้งคราว
หากไม่คิดก็อาจจะลืมเลือนหายไปได้เลยก็ว่าได้ เขาบอก
ตัวเองคงนอน สายคากวาดไปทั่วห้องอาหารหรุหรานนั้น
แล้วสะดุ้งที่โต๊ะมุมห้อง (อ่าน ต่อฉบับหน้า)

เคราะห์ยังดี - ต่อจากหน้า ๑๗

เห็นเช่นนั้นม่าวก็รู้ได้ทันทีว่า
พระราชาทรงเจตนาจะประจานของ
มีค่าให้แกไฟอา แต่ไฟอาท่หาร
เจตนาของพระราชาก็ กลับมาแลก
เอาหัวมันเสาชองตนไป มาวุก็คิดแล้ว
อดน้อยใจไม่ได้ พร้อมกันนั้นก็คิด
จะทำอะไรสักอย่างให้พระราช
าทรงทราบ

ดังนั้นในวันที่มีงานเลี้ยงใน
พระราชวัง มีแขกมากมาย มหา
เล็กนำอาหารมาเลี้ยงแขกงานแล้ว
งานเล่า มาวุต้องมาทำหน้าที่ของตน
เมื่อพระราชาทรงต้อนรับแขกอยู่
ม่าวก็บังเอิญให้มาปรากฏตัวเฉพาะ
พระพักตร์พระราชาย่างหลักเลี้ยง
ไม่ได้ พระราชาก็ได้เห็นม่าวแต่ง
ตัวด้วยเครื่องประดับที่พระองค์ทรง
เจตนาจะประจานให้ไฟอา พระราช
าพิโรธเป็นอย่างยิ่ง ถึงกับเรียกตัว
ไฟอามาสอบถาม ไฟอาท่กับม่าวจึง
ต้องสารภาพความจริงที่ตนได้แลก
เปลี่ยนของพระราชทานกัน ไฟอา
ทูลว่า

“ข้าพระองค์หาได้ทราบไม่ว่า
หินก้อนนั้นมีค่า ข้าพระองค์ขอ
ประทานอภัยโทษ”

พระราชาก็ประทานอภัยโทษให้
แต่ก็ยังกริ้วม่าวไม่หาย ถ้ามีทางใด
จะลงโทษม่าวให้สาสมได้ละเป็นต้อง
ทำทันทีที่เดียว เมื่อเสร็จงานเลี้ยง
และบรรดาแขกเหวี่ยงพากันทูลลา
พระราชาก็กลับหมดแล้ว มาวุก็
ตรงเข้ามาถวายคำนับ ทูลพระราช
าว่า

“ข้าพระองค์ขอประทานอภัย
โทษที่เก็บเครื่องประดับเหล่านี้ไว้เอง
แต่มันเป็นเรื่องแปลกเปลี่ยน ไฟอา
กับภรรยาที่ได้รับประทานหัวมันเส
าไปแล้ว ก็นับว่ายุติธรรมดีแล้วมิใช่
หรือพะย่ะค่ะ”

“เฮละ ข้าให้อภัยเจ้า” พระ
ราชาตรัส “และเพื่อเป็นเครื่องแสดง
ว่าข้าให้อภัย ข้าจะให้แหวนเจ้า
วงหนึ่ง เอาจึงข้าสวมอยู่นี้แหละ
เอ้า เอ้าไป”

ครั้นแล้วก็ทรงถอดเข็มมงคลทอง
สลักลวดลายอย่างงดงาม ประทาน
ให้ม่าว แล้วคร้ก็กำชับว่า

“รักษาไว้ให้ดีนะ แล้วเอามา
ให้ข้าดูว่ายังอยู่เรียบร้อยภายใน ๑
วัน แต่ถ้าเจ้าเกิดทำหายละก็ ข้า
เป็นเอาดาชเจ้าแน่”

ม่าวรับแหวนมาแล้ว ก็คงใจ
อย่างเด็ดเดี่ยวว่า จะต้องรักษาแหวน
นั้นไว้ด้วยชีวิต ทั้งนี้เพราะม่าวแฉ
แฉใจแล้วว่าพระราชาทรงชิงชังตน
และดำนนำแหวนมาถวายให้ประจักษ์
แก่ตา ไม่ได้ภายใน ๑ วันเป็นต้อง
ดาชแน่ๆ แต่ว่าจะซ่อนไว้ที่ไหนดี
เล่าถึงจะปลอดภัย มาวุถามตัวเอง
เช่นนั้นแล้วเล่า

เมื่อถึงบ้าน มาวุก็มองดูไป
รอบๆกระท่อม แต่ก็ไม่เห็นที่ใดจะ
ปลอดภัย ทั้งนี้เพราะเด็กๆชอบกวาด
กระท่อมและเล่นกันนั้นนอนอยู่เสมอๆ
ไม่เช่นนั้นก็จะชอบมองดูเสื้อผ้าเครื่อง
ประดับที่ม่าวใส่ไว้ในหีบใต้เตียง

ดังนั้นวันนั้น ขณะที่ทุกคนพากัน
หลับหมดแล้ว มาวุก็เอามันคล้ำสั่ว
มาแช่ที่ฝาผนังกระท่อมที่ได้ด้วย
โคลน เอาจึงเป็นรูแล้วเอาแหวน
ซ่อนไว้ เสร็จแล้วก็แช่คืนที่พน
กระท่อมมาผสมกับน้ำไปลงไปแล้ว
ได้จนเรียบ มองหาใดๆจะไม่รู้ว่าที่
ผนังตรงนั้นมีอะไรผิดปกติ เพราะ
รุ่งขึ้นเช้าโคลนที่ได้ไปใหม่ก็แห้ง
จนเกือบเป็นสีเดียวกับผนังคอนอื่นๆ
ม่าวดูแล้วเบาใจ อุทานออกมาว่า→

“เราปลอดภัยแล้ว”

เวลาล่วงไป ๒ วัน พระราชาโปรดให้เมียของมาวเข้าเฝ้า และตรัสให้ไปหาแหวนมาถวายให้ได้ แลจะประทานเงินก้อนใหญ่ให้เป็นรางวัล ลงท้ายพระราชสาส์นกำชับว่า

“แล้วไม่ต้องไปบอกให้หัวเจ้าน้ำข้าต้องการแหวนวงนั้น ข้าอยากจะให้เก็บไว้เป็นความลับ เวลาเจ้าเอาเงินที่ข้าให้ไปอวดมัน มันจะได้แปลกใจและดีใจ”

เมียมาวไม่ได้เฉลียวใจจนคิดเดี่ยวว่าพระราชจะถือเอาเรื่องแหวนหายมาเป็นเรื่องลงโทษหัวของตนถึงเป็นถึงตาย เมื่อกลับถึงบ้าน ก็ได้พยายามค้นหาจนทั่วทุกแห่งหน แต่ก็หาได้พบไม่ เชนวันนั้น นางจึงถามมาวว่า

“ข้าเห็นท่านสวมแหวนทองอยู่เมื่อสองสามวันนั้นมิใช่หรือ คอนนั้นเอาไว้ไหนนะ”

มาวได้ยินเมียถามเช่นนั้น ออแปลกใจไม่ได้ คิดว่าเมียคงแลเห็นตนสวมแหวนนั้นจริงๆ คอนก่อนจะซ่อนไว้ จึงตอบไปอย่างไม่ได้ระแวงสงสัยว่า “ซ่อนไว้ในฝาผนังกระท่อมแน่ะ เก็บไว้ปลอดภัยแล้ว อย่าไปเที่ยวบอกใครนะ เพื่อข้าจะต้องการใช้เร็วๆ น”

วันรุ่งขึ้นเมื่อมาวออกจากบ้านไปแล้ว เมียก็รีบเข้าไปในกระท่อม และพยายามเพ่งดูฝาผนังอย่างถี่ถ้วนทุกที่ไป จนกระทั่ง ได้มาพบที่หนึ่ง

มีรอยขรุขระ สีโคลนก็ต่างกับตอนอื่นๆ จึงได้แกะออกดู และก็ได้เห็นแหวนวงนั้นจริงๆ เมียมารับได้ทีตรงนั้นให้เหมือนเดิม แล้วรับนำแหวนไปถวายพระราช พระราชาทรงรับแหวนไว้ แล้วก็ประทานเหรียญทองให้ลงหนึ่งตามที่ทรงออกพระโอรสไว้

เมียมาวุ้ใจอย่างยิ่ง รับกลับบ้านพลางคิดว่าจะนำเงินนั้นไปใช้อะไรดี แต่ก็ยังไม่อยากจะบอกหัวของตนในทันที อยากจะเก็บเรื่องไว้ก่อนสองสามวัน จึงเอาทองลงนั้นไปฝังไว้ที่หลังกระท่อม เมื่อเวลาล่วงไปครบ ๑ วัน พระราชาก็โปรดให้คนมาถามตัวมาว ตั้งแต่หัวขึ้นและแจ้งให้มาวรู้ว่า ต้องไปเข้าเฝ้าคองเทียง มารับไปยังที่ที่ซ่อนแหวนไว้ แต่แล้วก็ตกใจอย่างสุดขีดเมื่อไม่เห็นแหวน มาวอุทานออกมาว่า

“อนิจจา เราเห็นจะต้องถูกประหารชีวิตเสียแน่แล้ว”

มาวเรียกเมียมาถามเรื่องแหวน แต่เมียกลับมาวจะเอาถ้อยความจริง จึงปฏิเสธเสียงแข็งว่าตนไม่รู้เรื่อง ครั้นถึงเที่ยง มาวก็ค่อยๆ เดินไปขังพระราชวัง และพระราชาก็พระทัยยังนึกที่เห็นมาวไม่มีแหวนมาถวาย พระราชาตรัสว่า

“เจ้าต้องตาย ข้าพศก้าไหนต้องเป็นค่านัน ไม่มีใครขัดข้าได้หรอก”

“ถ้าเช่นนั้น ข้าพระองค์ขอ

ประทานกรุณาให้ได้มีชีวิตต่อไปอีกสักวันหนึ่ง จะได้ไปจัดธุระเรื่องครอบครัวให้เรียบร้อย ขาพระองค์พร้อมที่จะตายในวันพรุ่งนี้พะย่ะค่ะ”

มาวทูลขอเรื่อง

“ดีละ พรุ่งนี้คนของข้าจะมาเอาตัวเจ้าไปแต่ครู่” พระราชาตรัส

มาวค่อยๆ เดินกลับบ้าน แต่มาตามทางยังไม่ทันถึงบ้าน มาวรู้สึกเศร้าเสียใจจนเดินต่อไปอีกไม่ไหว จึงนั่งลงคร่ำครวญแม่น้ำ แล้วก็รำพึงขึ้นว่า

“ไหนๆ ก็จะตายอยู่วันพรุ่งนี้แล้ว มาหาความสำราญเป็นครั้งสุดท้ายก่อนเข้าครู่พรุ่งนี้เถอะ จับปลาตัวใหญ่ๆ ในแม่น้ำเอาไปให้เมียทำกับข้าวให้กินดีกว่า เอาอย่างที่เราชอบที่สุดที่เดียวแหละ”

คิดแล้วก็เอาเบ็ดกับสายเบ็ดออกมาจากกระเป๋า พยายามหย่อนเบ็ดลงไปในน้ำแล้วก็เฝ้าดูว่า จะมีปลาตัวไหนมากินเบ็ดบ้าง

ฝ่ายพระราชาก็ได้แหวนมาจากเมียมาวแล้วก็เข้าที่บรรทมและทรงวางแหวนไว้บนโต๊ะเดียว ขางพระที่ ขณะนั้นได้มีหนูตัวเล็กๆ ตัวหนึ่งซึ่งวิ่งไปวิ่งมาอยู่ทั่วห้อง ได้เคาะแหวนวงนั้นลงไปบนคนโทน้ำที่วางอยู่ข้างพระที่ เมื่อทรงคืนบรรทม พระราชาก็หาได้ทรงทราบไม่ว่ามหาเถกได้นำคนโทที่มน้ำเพียงครั้งเดียว ไปดักใหม่ที่แม่น้ำเพื่อให้พระราชาสรงพระพักตร์ และแหวน

ที่หล่นลงไปบนถนน ก็เลยตกลง
ไปในแม่น้ำด้วย โกลัๆกับที่ที่
นางผู้เคราะห์ร้ายกำลังนั่งตกปลา
เพื่อจะเอาไปทำกับข้าวกินเป็นมือ
สุดท้าย

ครูใหญ่ๆ มาวก็รู้ดีกว่าเบ็ดลูก
กระตุก เมื่อถึงสายเบ็ดขึ้นมา ก็ได้
ปลาตัวโต “พอแล้ว” มาวพูดกับ
ตัวเอง แล้วก็จับปลาใส่ในถุงเดิน
กลับบ้านเอาไปให้เมีย

แต่เมืงมาวไม่ได้กลับบ้านตอน
นั้น มาวจึงจะทำปลาเสียเอง เตรียม
ไว้ให้เมืงกลับมาจะได้ทำกับข้าวได้
ทันที มาวจัดแจงฉวยมีดมาฆ่าปลา
ผ่าท้องปลาออก แล้วก็ต้องอุทาน
ออกมาด้วยความบิตินิดว่า “แหวน
แหวนพระราช เรายอดตายแล้ว
คราวนี้”

แล้วก็รีบวิ่งออกจากบ้านตรง
ไปยังพระราชวัง วังหลวงหัวเราะ
พลาอย่างตลกดีใจ เห็นเพื่อนคน
ใดก็ร้องบอกเพื่อนคนนั้นว่า “คิดว่า
จะตองตายอยู่แล้ว เกราะหยังดี รอด
ตายมาได้”

พวกชาวบ้านที่เป็นเพื่อนฝูง
ของมาวพากันแปลกใจ ไม่รู้ว่ามาว
พูดอะไร จึงพากันวิ่งตามมาเป็น
พรวน พอมาวมาถึงพระราชวัง คน
พวกนั้นก็พากันทักท้วง จึงรุมล้อม
มาวถามไถ่เรื่องราว เสียจึงดังฮือ
ฮือ จนพระราชวังต้องตรัสถามมหาด
เล็กที่แวดล้อมว่า

“เกิดเรื่องอะไรขึ้น เสียดัง
ฮือฮือ ออกไปดูซิ”

ครูหนึ่งต่อมา มาวพร้อมด้วย
เพื่อนฝูงที่เป็นชาวบ้านก็เข้ามาเฝ้า

พระราชมาวทูลว่า

“ข้าพระองค์พบแหวนแล้ว
พะยะค่ะ เพราะฉะนั้นข้าขอประทาน
ชีวิตพะยะค่ะ”

พระราชมาวเห็นมาวมิได้มาล้าพั้ง
มีพวกชาวบ้านแวดล้อมมาด้วยมาก
มาย จึงไม่กล้าจะเอาโทษมาวถึงตาย
จำต้องอภัยโทษให้ มาวทูลพระราช
แล้ว ก็รีบกลับไปบ้านจัดแจงเลี้ยง
เพื่อนฝูงด้วยอาหารที่เมืงทำไว้อย่าง
เอร็ดอร่อย ข้างฝ่ายพระราชมาวทรง
ละอาชพระทัยที่คิดแผนการประหาร
มาว นับแต่นั้นมาก็ทรงละความคิด
ที่จะเอาชีวิตมาว แต่พระองค์เองหา
ทรงทราบไม่ว่า มาวไปได้แหวนวง
นั้นมาแต่ไหน จึงทำให้มาวเคราะห์
ยังดี รอดตายไปได้

รัฐมนตรีหญิง - ต่อจากหน้า ๓๐

“ให้ผมไปจับอาวุธออกสู้รบหรือ”

“ใช่ ถ้าคุณรู้แน่ๆ ใครเป็นศัตรูของคุณ”

นิศานต์มองดูชายหนุ่มด้วยสายตามกริบ วิณเฑ
นิชมวาทศิลป์และทัศนคติของหญิงสาวผู้ขึ้นมาแต่กาลก่อน

อย่างไร เขาก็ยังมีความนิยมอยู่ต่อไป และดูเหมือนว่า
ขณะนี้ ความนิยมนั้นยังทวีขึ้นจนเขาเกิดความดีใจอยู่
เจียบๆที่เธอมีได้ตกลงใจแต่งงานกับเขา

(อ่านต่อฉบับหน้า)

นิราศโพนพิสัย - ต่อจากหน้า ๒๑

หล่อนไม่รู้จะพูดอะไรมากไปกว่านี้ พิมพ์ยอมรับว่า
ได้มีอะไรหลายอย่างเกิดขึ้นในใจหล่อน สิ่งนั้นผลักดัน
หล่อนให้ไกลจากชนตมมากขึ้นทุกที “แม่คะ...”

พิมพ์มองหน้ามารดาอย่างลังเล อีกฝ่ายมองมาพลา
ยืมเหมือนจะรอคำตอบต่อไป อาจจะเป็นคำถามที่หนักอึ้ง
สำหรับท่านก็ได้

“ถ้าหนูไปอยู่บ้านนอก แม่จะขอมไหมคะ”

“บ้านนอก...” มารดาขมวดคิ้วไม่พอใจขึ้นมาทันที

“หนูคงไม่ได้หมายถึงว่าหนูจะออกไปทำอะไรไกลจากดอก
มะลิ ถ้าหนูอยากคุมไว้ เราก็มีไว้อยู่แล้วแล้วสระบุรี
ไม่เห็นไกลกรุงเทพฯเท่าไร ผลหมากรากไม้ก็ถึงได้แล้ว
ทั้งเงาะ ทั้งขนุน มะพร้าว สารพัดอย่าง รายได้จาก→

๓๒๕ ๒๖/๗ ๓๑-๑.๑๘

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนานาชาติ

ทำชั่วได้ชั่ว (นิทานจีน)

นิทานเรื่องนี้เกี่ยวกับเรื่องซินเดอเรลลาของฝรั่ง ทั้งๆที่ตอนท้ายของเรื่องนี้ไปคล้ายกับเรื่องปลาบู่ทอง ที่มีเล่ากันหลายต่อหลายถิ่น คงได้เคยเล่าไปแล้วทั้งของพม่า ไทยใหญ่และพม่าแก่ ที่จริงเรื่องที่เกี่ยวกับซินเดอเรลลานั้นยังมีอีกสำนวนหนึ่ง ซึ่งมีรายละเอียดต่างไป และบางตอนก็ไปคล้ายเรื่องปลาบู่ทองเช่นเดียวกันคงได้เคยเล่าไปแล้ว เรื่องนี้โวลเฟรม เฮเบอร์ฮาร์ดได้เล่าไว้ใน นิทานชาวบ้านของจีน ดังนี้

นานมาแล้วยังมีชายคนหนึ่งมีเมียสองคน คนหนึ่งตายไปแล้ว คงแต่ลูกสาวซึ่งเด็กอยู่ เมียใหม่มีลูกสาวคนหนึ่ง ลูกเมียใหม่นี้หน้าตาขี้เหร่ เพราะออกผิวดำเต็ม จึงเรียกเสียว่าไค้วเจิน ไม่แต่ขี้รวขี้เหร่ ไค้วเจินยังนิสัยไม่ดีไม่น่ารัก เพราะแม่ตามใจจนเสียเด็กผัดกับลูกเมียเก่าที่เป็นเด็กน่ารัก หน้าตาก็สะสวย เรียกว่า เหม่ลี่ เหม่ลี่ทำงานเก่งเพราะแม่เลี้ยงใช้ให้ทำงานสารพัด เรื่องเล่าว่าแม่ของเหม่ลี่เมื่อตายไปได้กลายเป็นวัวอาศัยอยู่ในสวนนั่นเอง แล้วตัวมันก็แปลกก็จะเป็นสนวนๆ เหม่ลี่รักและนับถือวัวสนวนเช่นเดียวกับแม่ เมื่อใดที่ได้รับความกับแค้นใจเพราะแม่เลี้ยง

ทารุณ ก็มักจะไปหาวัวสนวน ซึ่งกลายมาเป็นผลร้ายทำให้แม่เลี้ยงซึ่งขี้รวขี้หวงตัวยิ่งนัก

วันหนึ่งแม่เลี้ยงพาลูกสาวไปคุละคร เหม่ลี่อยากไปบ้าง แม่เลี้ยงก็พูดว่า

“อยากไปก็ได้พรุ่งนี้จะพาไป แต่ต้องเอาบ้านในหิ้งไปstavเป็นต้นๆ แล้วจึงให้หาขงหงๆ” เหม่ลี่เอาไม้บ้านมาstavและจึงให้ตรง แต่ทำไปตั้งนานก็ไค้เพียงครึ่งเดียว เหม่ลี่ถึงกับร้องไห้ออกมาด้วยความน้อยใจและเสียใจ จึงหอบเอาบ้านที่เหลือไปหาวัวสนวน วัวก็กลืนบ้านเข้าไปทั้งมัดแล้วคายออกมา บ้านก็เรียบตรงแยกไค้เป็นต้นๆ เหม่ลี่จึงเช็ดน้ำตา หอบบ้านกลับไป

ให้แม่เลี้ยง แต่แม่เลี้ยงก็หาขอมพาไปคุละครตามสัญญาไม่ ทั้งยังใช้ให้แยกเมล็ดงาออกจากเมล็ดถั่วเสียอีก

เหม่ลี่พยายามเลือกจนตาเจ็บก็หาสำเร็จไม่ ต้องไปหาวัวสนวน วัวสนวนก็ว่า

“ใจจริง เอาพด้นะมาพด้นะ” ด้วยวิธีนี้ไม่ช้าเหม่ลี่ก็จัดการแยกถั่วกับงาได้สำเร็จ เป็นอันแม่เลี้ยงจะต้องพาไปคุละครแน่ แต่แม่เลี้ยงก็อดสงสัยไม่ได้ว่า เหม่ลี่จะมีปัญญาหาวิธีทำงานที่คนตั้งไค้ด้วยตนเองหรือ จึงพยายามคาดกันถามว่าใครเป็นคนแนะให้ เหม่ลี่จึงต้องสารภาพว่าคนไปปรึกษาวัวสนวน (อ่านต่อหน้า ๑๐๕)

ไปอยู่ห้องใหม่ ห้องเก่าของหนูมันคับแคบ ให้ตาโต้งอยู่
เถอะ หรือจะให้แม่ต่อทางระเบียงด้านหลังให้ เอาไหม”
“ขอบคุณค่ะ”

“แม่ปลื้มใจที่หนูเรียนสำเร็จ ถึงแม้จะไม่ได้ไป
เรียนเมืองนอกเมืองนาเหมือนคนอื่น แต่ปริญญาในเมือง
ไทยสังคมยอมรับ ความจริงแม่จะส่งลูกๆไปเรียนเมือง
นอกก็ได้ แต่พ่อกับแม่รักลูก ไม่อยากให้ลูกไปอยู่ไกล
เพราะเรามีกันไม่กี่คน ไว้ตาโต้งโตก่อนค่อยคิดกันใหม่
อ้อ...ว่าไงจะเรื่องงาน”

“มดขี้เหนียวอยู่ค่ะ” พิมลถอนใจยาว ขยับเข้ามา

นั่งใกล้มาราคานิดหนึ่ง คุณน้ำทิพย์มองหน้าบุตรสาวคน
รองอย่างแปลกใจ

“อยากเที่ยวสักพัก ขอเงินมดสักก้อนนะกะ ไม่ต้อง
มากมายนัก มดใช้ชีวิตอยู่ในโรงเรียนประจำเกือบตลอด
ชีวิต และอีกสัปดาห์ในมหาวิทยาลัย มดไม่เคยฟุ่มเฟือย
เหมือนลูกคนอื่น ๆ ไม่เคยเที่ยวเตร่สนุกสนาน มดรู้ว่า
แม่อยากได้ปริญญา และมดก็เอามาให้ได้แล้ว นะกะ...
แม่ขา ปลอ่ยมดไปสักพัก ไปเที่ยวตามใจมด มดเป็น
ผู้ใหญ่แล้ว แม่อย่าห่วงเลย...นะกะ”

(อ่าน ต่อฉบับหน้า)

ทำขวัญไคยว - ต่อจากหน้า ๑๙

และว่าได้ช่วยเหลือจนสำเร็จ แม่
เลียงฟังแล้วอดแค้นวุ่นวายนั่นไม่ได้
จึงนั่งไม่พูดจาว่าอะไร แต่ตรงไป
ฆ่าวัว เอาเนื้อมาทำกับข้าวเสียเลย
พอเหม่ลี้รู้ว่าเนื้อที่ทำกับข้าวเป็นเนื้อ
วัววันเวลาที่ตนรักและนับถือ ก็เลยไม่
ยอมกิน กลับแอบไปเอากระดูกมา
เก็บใส่หม้อดินซ่อนไว้ในห้องของ
ตน

เวลาล่วงไปวันแล้ววันเล่า แม่
เลียงของเหม่ลี้ก็ไม่ยอมพาไปดูละคร
จนแล้วจนรอด เย็นวันหนึ่งแม่เลียง
พาลูกสาวไปดูละคร เหม่ลี้เห็นเช่น
นั้นยังแค้นใจจนทุบอะไรต่ออะไร
ในบ้านแตกหักหมดรวมทั้งหม้อดิน
ที่ใส่กระดูกวัววันเวลาผ่านไปพอหม้อแตก
โพละ ก็ปรากฏเป็นน้ำขาว เลือด
สดใหม่แล้วก็รองเท้ายักอย่างสวย
งามอีกคู่หนึ่ง ตอนแรกเหม่ลี้อด
ต้นตอไม่ได้คิดว่าไม่ใช่ของจริง
แต่เมื่อลองแตะดูก็เห็นเป็นของ
จริงจึงรีบแต่งตัวโดดชน หลังม้า

ออกไปนอกบ้าน

ขณะที่ขี่ม้าอยู่นั้น รองเท้าข้าง
หนึ่งตกลงไปในคูข้างถนน เหม่ลี้จะ
ลงไปเก็บก็ลงไม่ได้ แต่ก็ไม่อยาก
ทิ้งรองเท้าไว้อย่างนั้น ขณะที่กำลัง
วุ่นวายใจอยู่นั้นเอง ก็ได้มีพ่อค้าปลา
เดินผ่านมา เหม่ลี้ก็ขอให้ขายนั้น
เก็บรองเท้าให้ คนขายปลาก็ตว่า
“เก็บให้ก็ได้ถ้านางจะแต่งงานกับ
ข้า”

“ใครจะไปแต่งกะเจ้า” เหม่ลี้
พูดออกมาด้วยความโกรธหัวฟัดหัว
เหวี่ยง “ตัวเหม่ลี้จะตายไป” เมื่อ
ผู้หญิงปฏิเสธอย่างไม่มีเชื้อไข ชาย
นั้นก็เลยเดินเลยไป

ไม่ช้าก็มีเสมียนร้านข้าวสาร
เดินผ่านมา เหม่ลี้ก็ขอให้ช่วยเก็บ
รองเท้าให้ ชายนั้นก็ขอให้เหม่ลี้
แต่งงานด้วย เหม่ลี้ก็ว่าให้ว่า “ใคร
จะไปแต่งกะเจ้า ตัวเหม่ลี้ขี้สันทัน”
ชายนั้นก็เลยเดินไป ต่อมาก็มีพ่อค้า
น้ำมันผ่านมา และก็ขอให้เหม่ลี้

แต่งงานด้วยเป็นการตอบแทนและ
เหม่ลี้ก็ว่า “พ่อค้าน้ำมัน ตัวเหม่ลี้
น้ำมันทั้งนั้น ใครจะไปแต่งด้วยได้”
ชายขายน้ำมันก็เดินไปเสียเช่นคน
อื่นๆ

ท้ายที่สุดมีนักศึกษาศึกษาเก่ง
เรียนสูงหนึ่งผ่านมา ชายนี้เป็นคน
หนุ่มหน้าตาดี เมื่อขอร้องให้เหม่ลี้
แต่งงานด้วย เหม่ลี้จึงไม่ขัดข้อง
ชายนั้นจึงหยิบรองเท้าสวมให้เหม่ลี้
แล้วก็พาเหม่ลี้ไปบ้าน แต่งงานอยู่
กินกันตามประเพณี

เวลาล่วงมาได้ ๓ วัน เหม่ลี้กับ
สามีต้องไปเคารพพ่อแม่ตามธรรมเนียม
แม่เลียงเห็นสามีเหม่ลี้แล้ว
ก็เลยทำด้วย เมื่อจะลากลับไปจึง
หวังเห็นข่าวให้เหม่ลี้กลับอยู่ก่อน ให้
สามีกลับบ้านไปแต่ลำพัง เหม่ลี้คิด
ว่าแม่เลียงกับลูกสาวเมตตารักใคร่
คนจริงจึงยอมค้างอยู่ด้วย และจะ
ตามสามีไปในวันรุ่งขึ้น

เช้าวันรุ่งขึ้น ได้เงินน้องสาว→

มาดุมมือเหม่ลั พลาญพุดว่า

“พี่เหม่ลั ไปที่บ่อน้ำกันเถอะ
ไปดูเงาเราสองคนในน้ำว่าใครสวย
กว่ากัน”

เหม่ลัก็ไปกับน้องสาวโดยดี
โดยไม่ได้ระแวงสงสัย เมื่อถึงบ่อน้ำ
ก็ก้มลงดูเงาของตน ทันใดนั้นเอง
ได้ว้เงินก็พลั้กเต็มแรงจนเหม่ลัหัวทิ่ม

ตกลงไปในบ่อ แล้วก็หาอะไรมาปิด
ปากบ่อเสีย เหม่ลัก็เลยจมน้ำตายอยู่
ในบ่อนั่นเอง

(ยังมีต่อ)

ข้อเขมร - ต่อจากหน้า ๑๕

การออกเสียงพยัญชนะที่มีเสียง
อะ เป็น ออ เมื่อไม่มีตัวสะกดและ
เมื่อมีตัวสะกดออกเป็น โอ ทั้งนี้ยก
เว้น ร สะกด เช่น ปติ เป็น ปตี้ ปวร
เป็น บอวอน ก็น่าจะได้แบบอย่าง
จากเขมร นอกจากนั้นก็ยังมีเสียงอะ
ของบาลีสันสกฤต ที่เรามาออกเสียง
อ เช่น กมรา เป็น กุมรา กทมพ
เป็น กระทุม หรือเสียง ป กับ ต ใน
ภาษาทั้งสองเรามาออกเสียงเป็น บ
บ้าง ป บ้าง และ ค บ้าง ต บ้าง เช่น
ปตุร เป็น บัทร เปรม เป็น เปรม
ตารา เป็น ตารา ตฤณ เป็น ตริน ก็
อาจจะได้แบบจากเขมรด้วย ราย
ละเอียดเรื่องดังกล่าวได้กล่าวไว้แล้ว
ในเรื่อง “ข้อเขมร” จึงจะไม่กล่าว

อีก ในที่นี้จะกล่าวเฉพาะคำเขมรที่
เกี่ยวข้องกับบาลีสันสกฤต

คำเขมรที่ได้มาจากคำบาลี
สันสกฤตและคำอื่นๆ ได้เข้ามาสู่
ภาษาไทยด้วย ได้แก่

มฺรฺกฺษณ (เมฺรฺยฺก) เขมรหมายถึง
ถึง รัก อธิบายว่าเป็นยางไม้ได้มา
จากต้นเกร็ด ที่เรียก เฌมฺเกร็ด (เดิม
เกร็ด) คือ ต้นรัก มียางสีดำ มีกลิ่น
ฉุน คำนี้เขมรได้มาจาก มฺรฺกฺษณ
ของสันสกฤต และ มฺกฺษณ ของบาลี
หมายความว่า การถู หรือน้ำมันสำหรับถู
ทา จาก มฺรฺกฺษ ที่แปลว่า ทาและถู
คำ รัก ยางที่ใช้ทาจึงไม่ใช่คำไทย
แต่เป็นคำสันสกฤตที่ได้ผ่านภาษา
เขมรมาอีกชั้นหนึ่ง

ษีร (จี้ร) คำนี้เขมรหมายถึงข้อ
เครื่องเทศ ที่ใช้ใบดับกลิ่นกายต่างๆ
ได้แก่ ษีรนาวง (จี้รนาวง) หรือ
ษีรุกรหม (จี้รุกรหม) คือ ใบ
กะเพรา ษีร (จี้ร) หรือ ษีรลึง
ลาภ (จี้รลึงเลียบ) คือ ใบแมงลัก
ษีรอุกาม (จี้รอุกาม) คือ สะระ-
แห่น คำ ษีร เขมรว่าเป็นคำบาลีสัน-
สกฤต สันสกฤตมี ษีรหรือษีรณ เป็น
คำเดียวกับคำนี้หว่า (เขาออกเสียง
ช เป็นกริ่ง ช กริ่ง ช บางทีเสียง
คล้าย z โดยเฉพาะเมื่อออกเสียง
เป็นภาษาฮินดี) คำ ษี ใน ศัพท์ อาจ
จะเป็นคำเดียวกับ ษี ของเขมรและ
ษีร ของสันสกฤตก็เป็นได้

ดาวและดวงจันทร์ - ต่อจากหน้า ๔๐

ถ้าเขาเป็นเท้าซ้าย เธอก็ควรเป็นเท้าขวา หรือกลับกัน
หรือบางทีเขาก็อาจต้องกลายเป็นข้างเท้าหลังและปล่อย
ให้ผู้หญิงเป็นเท้าหน้าบ้าง เปรียบเหมือนดาวกับดวง
จันทร์ เขาไม่ต้องการเป็นดวงจันทร์เสมอไป เท่ากับ
ที่ไม่ต้องการให้ผู้หญิงเป็นดวงจันทร์เสมอไป แต่เขา
ต้องการให้ผลัดกันเป็นดาวเดินตามดวงจันทร์บ้าง และ
ผลัดกันเป็นดวงจันทร์เดินนำดาวบ้าง

ถ้าผู้หญิงและผู้ชายปรองดองกันอย่างดาวและดวง

จันทร์ โลกก็ย่อมสงบมีสันติสุข หรือถ้าข้างเท้าหลังและ
เท้าหน้าปรองดองกันดี ก็ว้ไปทางเดียวกัน ชีวิตก็เป็น
สุขราบรื่น ถ้าผู้หญิงไม่ดึงดันแข็งข้อ ผู้หญิงก็ย่อมได้รับ
สิทธิอย่างสมบูรณ์ที่สุดโดยพฤตินัยจากผู้ชาย เรื่องสิทธิ
ตามนิตินัยนั้นก็จะกลายเป็น ‘เรื่องเล็ก’ ไป ถ้าหากว่าสิทธิ
ตามพฤตินัยนั้นสมบูรณ์เสียอย่าง ขอให้รักษาความเป็น
ผู้หญิงไทยไว้เถิด แล้วผู้หญิงจะไม่ต้องเคืองครุ่นเรื่อง
สิทธิเสมอภาคแต่อย่างใด ♣

ปี ๒๕ ๑๖๖ 18 10 ๑๑.18

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนานาชาติ

ทำชั่วได้ชั่ว นิทานจีน (ตอนจบ)

นิทานเรื่องทำนองจีนเคอ-ริลดาของจีน ที่โวลแฟรม เฮเบอร์ ฮาร์เคเลาไว้ในนิทานชาวบ้านของจีน ได้นำมาเล่าไว้แต่ต้นว่า

เหม่ลี่ เป็นเด็กสาวนิสัยดี เป็นลูกเมียเก่า แม่เลี้ยงใช้งานสารพัด เมื่อเหม่ลี่ออกไปดูละครบ้าง ก็ใช้ให้เหม่ลี่ทำงานต่างๆ ตั้งแต่ได้วันเวลาที่ เป็นแม่ของเหม่ลี่กลับชาติมาเกิดช่วยแม่เลี้ยงรู้เข้าจึงฆ่าตัวตาย เหม่ลี่แอบเอากระดูกวัวใส่หม้อไว้ วันหนึ่ง เหม่ลี่โกรธแม่เลี้ยงเถลยทุบหม้อนั้นเสีย ก็ปรากฏเป็นม้าขาว เสือดำ สววยงามและรองเท้าปัก เมื่อเหม่ลี่โดดขึ้นม้าควบบนไปกลางทาง เกิดรองเท้าหลุด และนักศึกษาคคนหนึ่งหยิบส่งให้จึงได้แต่งงานกัน และเมื่อคนทั้งสอง มาเยี่ยมบ้านเพื่อการวะต่อแม่ผู้หญิง แม่เลี้ยงชักชวนให้เหม่ลี่ค้างอยู่ก่อน และได้เงินลูกแม่เลี้ยงก็เกลียดเกลียดคอกบ่อตาย

ฝ่ายสามีของเหม่ลี่คอยเมียบของ

คนอยู่ถึง ๑๐ วันไม่เห็นกลับมาก็ก้ออกแปลกใจ จึงส่งคนไปสอบถาม แม่เลี้ยงของเหม่ลี่ก็ตอบว่า เหม่ลี่กำลังเป็นผีตาย ยังไม่หายดีพอจะเดินทางกลับบ้านได้ สามีเหม่ลี่ก็เชื่อ จัดแจงหาไข่มุกกับของกินอื่นๆ อย่างที่ให้คนเจ็บกินส่งไปให้เมียของคนทุกวัน และอาหารเหล่านั้นก็โดนงอไปอยู่ในกระเพาะได้เงินเสียหมด

เวลาผ่านไป ๒ เดือนแล้วแม่เลี้ยงเห็นว่าจะไม่ค่อยเรื่องค่อไปเช่นนั้นไม่ได้ จึงตกลงใจส่งลูกสาวหน้าผีตายของคนไปแทนเหม่ลี่ สามีเหม่ลี่เห็นหน้าตาอันน่าเกลียดของได้วเงินแล้วอดคิดกลัวไม่ได้ อุทานออกมาว่า

“อะไรกันนี้ เมียข้าเจ็บคราวนี้เปลี่ยนไปถึงเช่นนี้เทียวหรือนี่ ไม่ใช่เหม่ลี่กันสววยเมียข้าเถื่อนนะ เมียข้าไม่น่าเกลียดเหมือนตัวอะไรเช่นนั้นหรือ”

ถ้าข้าไม่ใช่เหม่ลี่เมียของท่าน

แล้ว ข้าจะเป็นใครไปได้เล่า” ได้วเงินพูดอย่างเกร่งข่ม “ท่านก็รู้อยู่แล้วว่าข้าเจ็บเป็นผีตายไปตั้งนานแล้ว นี่ท่านจะไม่ต้องการข้าหรือถ้าอย่างนั้นข้าต้องตาย ข้าต้องตาย”

พูดแล้วก็ร้องไห้โฮๆ สามีเหม่ลี่เป็นคนใจอ่อนทนทุกข์หญิงร้องไห้ไม่ได้ เพราะฉะนั้นจึงรับขอโทษขอโทษทลายพยายามปลอบโยน ทั้งๆ ที่ยังข้องใจอยู่ ได้วเงินก็ค่อยๆ ใจเย็นลง

ข้างฝ่ายเหม่ลี่ก็ได้กลายเป็นนกกระจอก เวลาได้วเงินหัวหมกราวไรก็มักจะมาร้องว่า “เอ้า หัวหนหนึ่งแล้วก็มองดู หัวหนสองแล้วก็มองดู หัวหนสามลงไปถึงไขสันหลังของนั่งผีตาย” ได้วเงินก็ร้องตอบไปว่า “หัวหนหนึ่ง หัวหนสอง หัวหนสามลงไปถึงไขสันหลังของนั่งคนสววยเหม่ลี่” สามีเหม่ลี่ฟังคำได้ตอบกันอย่างสนใจแล้วก็รู้สึกมีคณไม่เข้าใจเรื่องราว (อ่านต่อหน้า ๑๐๐)

รัฐมนตรีหญิง - ต่อจากหน้า ๔๔

แล้วส่งเสียงทักทายอย่างยินดี

“คาญ ขาชแก้ว วันนี้นำมาหาแม่ถึงที่นั่นเชียว”

“ไม่ได้พบกับคุณแม่หลายเข้าแล้วครับ เลยจะมา
รับคุณแม่ไปรับประทานอาหารกับเรา”

“แหม น่ารักเหลือเกิน ลูกแม่ เข้ามาพบท่าน
นายกฯ ก่อนซิ”

อนุวัตรมีบุตรชายบุตรสะเทื้อกลับเข้าไปในห้องทำ
งาน แล้วแนะนำตัวลูกชายและสะเทื้อ

“บริษัทเป็นอย่างไรบ้าง คุณหนู” นายกฯ ทักทาย
อย่างกันเอง

“กิจการยังงเดิมครับ”

“ถ้ากับญี่ปุ่นบ้างไหม” ตามด้วยน้ำเสียงหยอกล้อ

“ถ้าครับ เราขายของให้เขา”

“นั่น มันต้องอย่างนั้น นี่จะมารับคุณแม่ไปไหน
หรือ”

อนุวัตรคำ แก้วตาขึ้นแอบอยู่ข้างหลังสามีอย่างไม่
คุ้นเคยกับสถานที่

“คุณแม่คุณช่วยผมได้มาก แต่หวังว่าคงไม่ทำให้
เหนื่อยจนเกินไปนะ”

“คุณแม่ชอบทำงานครับ อยู่เฉย ๆ ไม่ค่อยเป็น
คอนันผมเห็นนั่งอ่านแต่หนังสือเยอะซะไปหมด”

“พอที่ คาญ เรารีบไปกันเถอะ เดี่ยวแม่จะได้กลับ
มาทำงานต่อ”

(อ่านต่อฉบับหน้า)

ทำขวัญไค้ขัว - ต่อจากหน้า ๒๗

จึงถามนกกะจอกว่า

“ทำไมเจ้าร้องอย่างนั้นล่ะ

นกกะจอก รีเจ้าคือเมียของเรา
ถ้าเจ้าเป็นเมียเราจริงละก็ ร้องอีก
ร้องอีก ๓ หน แล้วเราจะหากรวงทอง
มาใส่เจ้าและเลี้ยงเจ้าเอาไว้”

นกกะจอกก็ทำตามนั้น สาม
หมัดจึงไปซื้อกรงทองมาใส่เอาไว้
ไค้เงินเห็นเช่นนั้นรู้สึกโกรธชังนัก
พอได้โอกาสจึงฆ่ามันเสีย แล้ว
เอาซากนกไปโยนทิ้งไว้ในสวน
ทันใดนั้นนกกะจอกก็กลายเป็นคน
ไค้มีหน่อมากมาย เมื่อไค้เงินเห็น
หน่อไม้เช่นนั้นก็ไปตัดมาทำกับข้าว
กิน แต่พอกินเข้าไปก็เกิดเป็นฝีร้าย

ขึ้นมาจากดิน ส่วนสามี่เหม่ล้นกันแล้ว

ไม่เป็นอะไรรู้สึกเอร็ดอร่อยเสียด้วย
ซ้ำ ไค้เงินจึงสงสัยว่าดินไค้เงินจะ
เป็นเหม่ล้นกลับชาติมาเกิดอีกจึง
จัดแจงตัดดินไค้เสีย แล้วเอาไม้ไผ่
ไปทำเคียง แคพอไค้เงินนอนลงไป
กลับปรากฏว่ามีเขมดั่งนั้นไม่ถ้วนไม่รู้
กี่ร้อยพันเล่มท่วมแทงเนอจนนอน
ไม่ได้ แต่สามี่เหม่ล้นนอนได้อย่าง
สบาย ไค้เงินโมโหทนไม่ไหวจึง
โยนเคียงนั้นทิ้งไป

ข้างบ้านของสามี่เหม่ล้นมีหญิง
แก่คนหนึ่งเป็นคนทำตุ๋นไค้เงินขาย
วันหนึ่งเมื่อหญิงแก่นนั้นกลับบ้าน
แล้วเห็นเคียงทั้งอยู่เช่นนั้น จึง

รำพึงว่า

“เอ๊ แปลกจริงนะ ไม่เห็นมี
คนตายทำไมเขาโยนเคียงทั้งอย่างนี้
ล่ะ เราเอาไปบ้านดีกว่า”

กินนั้นหญิงแก่นนั้นนอนหลับอยู่
บนเคียงไม้ไผ่ นั้น ครั้นรุ่งเช้าก็
ปรากฏมีอาหารที่ทำไว้เรียบร้อยแล้ว
วางอยู่ในครัว แก่ก็จัดแจงกินจนหมด
กินหมดแล้วก็ยังงๆ ไม่รู้ว่าใครมา
ทำให้กิน และวันต่อๆ มาพออย่าง
เข้าบ้านก็ปรากฏว่ามีอาหารเตรียมไว้
ให้เรียบร้อยแล้ว เป็นเช่นนั้นทุกวัน
ไป ในที่สุดเมื่อทนอดอาหารรู้ต่อไป
ไม่ไหว แก่ก็เลยแอบกลับบ้านแต่วัน
แล้วก็ตรงเข้าไปในครัว ก็ได้เห็น

เงาคำของใครคนหนึ่งกำลังขาวขาว
แกจึงวิ่งตรงไปรวบตัวไว้แล้ว
ถามว่า

“เจ้าเป็นใคร แล้วมาหุงหาให้
ข้ากินทำไม”

เงานั้นก็ตอบว่า “ข้าจะเล่าให้
ยายฟังโดยตลอดละจ๊ะ ข้าเป็นเมีย
คนข้างบ้านยายนี้ไงละ ข้าชื่อเหม่
น้องสาวข้าพลกข้าตกลงไปในบ่อ
ข้าเลยจมน้ำตาย แต่วิญญาณของข้า
หาได้ดับสูญไปด้วยไม่ ยายช่วยเอา
หม้อข้าวมาค่างหัวข้า เอาไม้มาค่าง
มือ เอาผาเซ็ดจานต่างใส่หู และ
เอากิมกัปป่านต่างเท้า เพียงแทนข้า
ก็จะมีร่างขึ้นมาอย่างเก่าอีก”

ทันใดนั้นก็ปรากฏร่างหญิงสาว
สวยขึ้นมา ทำให้หญิงชราดีใจ
เหลือเกินตรงมาชักใช้ได้ตาม และ
หญิงสาวนั้นก็บอกเล่าให้ฟังโดย
ตลอดแถมลงท้ายว่า

“ยายจ๋า ข้ามีถุงเงินอยู่ใบหนึ่ง
ยายช่วยเอาไปวางขายนอกบ้านที่ซี
แถวหน้าบ้านผัวข้าละ พอเขา
ออกมาจากบ้าน ยายเอาไปขาย
เขาละ”

แล้วหญิงสาวก็ส่งถุงเงินที่ปัก
สวยงามให้หญิงชราไป วันรุ่งขึ้น
ขณะที่หญิงแก่นนั้นไปร้องขายถุงใส่เงิน

อยู่แถวหน้าบ้าน สามี่เหม่ได้ยืมเข้า
จึงออกมาดู และถามว่า

“เอ๊ ยายไปเอาถุงใส่เงินใบนี้
มาจากไหน นมึนของข้าเขาให้เมีย
ข้า”

หญิงชราจึงเล่าเรื่องเหม่ให้ฟัง
และสามี่เหม่ดีใจเหลือจะกล่าวที่รู้
ว่าเมียของตนยังมีชีวิตอยู่ จึงช่วยกัน
กับหญิงชราจัดเตรียมที่ทางไว้ให้
เหม่ คือปูผ้าแดงไว้บนพื้นสำหรับ
ต้อนรับเหม่ เมื่อได้เงินเห็นพี่สาว
ของตนกลับมีชีวิตขึ้นมาใหม่ก็
แสดงฤทธิ์เอะอะโวยวายว่าหญิงนั้น
เป็นใครไม่รู้แกถึงปลอมตัวมาแล้ว
มาอ้างตัวเป็นเหม่และเชื่อเธอนั่น
หาใช่คนไม่ เป็นผีแน่ๆเลย เหม่
ได้ยินเช่นนั้นจึงทำให้มาทกลงกัน
ว่าใครจะเป็นเหม่เมียตัวจริง
ได้เงินเสนอให้เดินบนไข่ ใครทำ
ไข่แตกคนนั้นไม่ใช่เหม่ตัวจริง และ
ถึงแม้ได้เงินจะเหยียบไข่แตกหมด
ส่วนเหม่ไม่ได้ทำไข่แตกสักใบ
ได้เงินก็ยังไม่ยอมแพ้ทำให้ตกลง
อีกอย่างหนึ่งคือให้เดินขึ้นบันไดที่ทำ
ด้วยมีด เหม่ก็เดินขึ้นลงได้อย่างสบาย
ใจไม่ได้รับบาดเจ็บใดๆ แม้แค่รอย
ขีดข่วนสักนิดหนอยก็ไม่มี ส่วน
ได้เงินขึ้นไปได้สองชั้นเท่านั้น

เท่าที่ถนัดขนาดเหวอะหะเข้าไปจน
ถึงกระดูก แม้กระนั้นได้เงินก็ยัง
ขอทดลองอีก กราวนี้ต้องโคกลงไป
ในหม้อน้ำมันเดือดๆ และได้เงินก็
เชื่อว่า เหม่ที่โคกลงไปก่อนจะต้อง
ถูกน้ำมันกำลังเดือดๆลวกตาย แต่
เหม่กลับไม่เป็นอันตราย ได้เงิน
เองโคกลงไปแล้ว ก็ไม่ทะลึ่งขึ้นมา
อีกเลย

เหม่จัดแจงเอากระดูกของ
น้องสาวใส่กล่องส่งไปให้แม่เลี้ยง
ให้สาวใช้เก่าแก่นำไปและไปบอก
แม่เลี้ยงว่า เนื้อของลูกสาว ข้างแม่
เลี้ยงผู้ชอบกินปลาในได้ยืมสาวใช้
ทุกคนนั้นสำคัญว่าบอกว่าเนื้อ
ปลาในอันเป็นอาหารที่คนโปรดปราน
(ถ้าเงินเสียงกมล้วยกัน เนื้อของลูก
สาว ไข่ว่า หัวเออร์เคอะไว้ ส่วน
เนื้อปลาใน ไข่ว่า หล่หิวเคอะไว้
หิว (-ปลา) กับหัวเออร์ (-ลูก
สาว) เสียงอาจฟังคล้ายกัน) ก็คิด
ว่าลูกสาวคิดถึงแม่ส่งของโปรดมา
ให้กิน จึงรีบเปิดกล่องออกดูด้วยความ
ตื่นเต้นยินดี แต่พอเห็น
กระดูกลูกสาวอยู่ในกล่อง ก็ร้อง
กรี๊ดออกมา แล้วก็ล้มลงขาดใจ
ตาย

บรรจบ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

ลู ห ลี (นิทานอาฟริกา)

อาฟริกาก็มีนิทานเรื่องแม่เลี้ยงลูกเลี้ยงเช่นเดียวกับถิ่นอื่นๆ นิทานเรื่องที่ไม่เกลียด เวสต์ กับ อับดุลลา เอล คาซิบ เล่าไว้ ก็เป็นเรื่องทำนองเดียวกัน ดังนี้

ครั้งหนึ่งยังมีเด็กสองคน คนที่เป็นผู้ชายชื่ออิมราน คนนั้นเป็นผู้หญิงชื่อนาฟิสา แม่ของเด็กทั้งสองตายไปแล้ว พ่อมีเมียใหม่ชื่อว่าซัทรา พ่อบอกเมียใหม่ว่า “จงเมตตาลูกชายลูกสาวข้าให้มากนะ” ซัทราเมียใหม่ก็ตอบว่า “แน่ละ ข้าจะต้องเมตตาแก่เด็กทั้งสองให้เหมือนองค์ว่าข้าเป็นแม่ของเขาเองทีเดียว”

แต่ซัทราพูดแต่ปากไปเช่นนั้นเอง เวลาทำกับข้าวแต่ละวัน อะไรดีๆ ก็เก็บไว้ให้สามก้นบ้างตนก้นเองบ้าง มีหน้าซื่ออะไรที่ตนกินเหลือ แทนที่จะให้ลูกเลี้ยงทั้งสองกิน กลับแกงเล้งเททิ้งเสียหมด แล้วเอาข้าวโพดมาเปลือกกับเกลือให้เด็กทั้งสองกิน พ่อเองได้กินแต่อาหารดีๆ จึงไม่รู้ว่าลูกของตนอดอยากเพียงไร คิดเสียว่าเมียใหม่คงจะเมตตารักใคร่ลูกเลี้ยงและคงหาอาหารดีๆ ให้กินเช่นเดียวกัน

อิมรานกับนาฟิสาได้รับความเดือดเนื้อร้อนใจ เป็นอย่างยิ่ง ปรับทุกข์กันว่า

“แม่เรารักเราเหลือเกินแต่แม่เลี้ยงนี้ทำไมใจร้ายกับเรานักก็ไม่รู้”

อยู่มาวันหนึ่งนาฟิสาพูดกับพี่ชายว่า “หนีออกจากบ้านกันเถอะพี่”

“เราจะหนีไปไหนล่ะ” อิมรานพูด “แล้วมันเรื่องอะไรที่เราจะต้องหนีออกจากบ้านพ่อของเรา เพราะผู้หญิงใจร้ายคนนี้ อย่าเลย เราไปบอกพ่อแล้วเล่าให้พ่อฟังดีกว่า”

“พ่อเนี่ยจะมาเชื่อเรา” นาฟิสาแย้ง “ในเมื่อแม่เลี้ยงเขาหาให้พอกินล้วนแต่ของดีๆ ส่วนที่เขาให้เรา กินมีแต่ข้าวโพดเปลือกนั้น พ่อไม่มีวันรู้หรอก”

ซึ่งพูดเด็กทั้งสองยิ่งเศร้าคอนั้นพ่อคือซัทราแม่เลี้ยงได้ลูกชายพ่อห่อลูกชายของเมียใหม่มาก พ่อลูกเกิดได้ ๑ วัน จึงจัดงานเลี้ยงเพื่อนฝูงขึ้น ซัทราบอกอิมรานว่า

“เข้าไปหาพินในป่ามาหน่อย” ส่วนนาฟิसानั้นซัทราทักสั่งว่า “นวดแป้งทำไรดีไป”

เด็กทั้งสองจึงต้องช่วยงานตลอดเวลา พ่อฆ่าแพะตัวอื่นๆ ถึง ๒ ตัว ผู้คนที่ได้รับเชิญก็พากันมามากมาย อาหารก็ล่าเลี้ยงเข้ามาเลี้ยงแขกเพื่อนๆ ของพ่อ อิมรานต้องวิ่งไปวิ่งมาระหว่างป่ากับบ้านเพื่อหาพินมาให้นาฟิสาปิ้งไรดี พี่น้องทั้งสองทำงานหนักเหน็ดเหนื่อย แต่กระนั้นก็ยังมีความหวังว่า เมื่อแขกกลับกันหมดแล้วคงมีอะไรเหลือกินมากมาย เพราะถึงอย่างไรแขกก็กินไม่หมด ต้องมีอะไรเหลืออยู่บ้าง

แต่ผลึกาด เมื่อแขกผู้ชายกินกันเสร็จแล้ว ซัทรากับเพื่อนผู้หญิงก็มา (อ่านต่อหน้า ๑๐๕)

“เขาว่าไง ทำไมต้องเขียนจดหมายด้วย ทำยังกะ
อยู่กันคนละเมือง”

กูแผดไม่ตอบ เพราะไม่สนใจจะตอบ ด้วยกำลัง
หมุนโทรศัพท์ที่แกรกๆ แต่พอคุณโหมถามว่า

“โทร.ไปหาใคร เรื่องอะไรนะ นายเม่น”

ภาตุงจึงหันมาตอบแวบหนึ่งว่า

“โทร.ถึงอรรถ...อยู่หรือเปล่าก็ไม่รู้”

ประโยคหลังบั่นกับตัวเอง คุณเหมือนจะมีทั้งกังวลใจ
ทั้งถึงโศกปนกันอยู่ในน้ำเสียงของเขา

(อ่าน ต่อ ฉบับ หน้า)

ลูทลี - ต่อจากหน้า ๙

จัดแจงเก็บอาหารที่เหลือไปกิน แม้
กระนั้นก็ยังมิอาหารเหลือ ขัทรากลับ
เอาช้อนไว้ในหม้อใหญ่ๆ ได้ถึง
๕ หม้อ แล้วก็เอาหม้อเหล่านั้นไป
ช้อนไว้ ต่อจากนั้นก็จัดแจงเอาหม้อ
เปล่าๆ มาใบหนึ่งเอาก้อนหินใส่ลงไป
๒-๓ ก้อน แล้วเอาขึ้นคังไฟ เมื่อ
อิมรานกับนาฬีสาดอาหารกินตอน
แจกกินหมดแล้ว ขัทราก็พูดว่า

“แจกเขากินเกลี้ยงหมดเลย
มีเหลืออยู่นิดเดียวที่ข้าเก็บไว้ให้เจ้า
ทั้งสอง ค้มอยู่ในหม้อนั้นนะ บางที
จะเสียเวลาหน่อย กอขไปก็แล้วกัน”

อิมรานกับนาฬีสาดแล้วแต่คอย
คอย พยายามว่า “เมื่อไหร่มันจะตูก
สักทีนะ” ในที่สุดอดรนทนไม่ไหว
จึงเปิดฝาหม้อดู ก็แลเห็นว่าในหม้อ
ไม่มีอะไร มีแค่ก้อนหินแช่อยู่ในน้ำ
เป็นอันสิ้นสุดความอดทน ทั้งสอง
ทั้งสองจึงชวนกันหนีออกจากบ้าน
ทั้งๆ ที่ถามกันว่า

“เราจะไปทางไหนกันดี”

แล้วเด็กทั้งสองก็ค้นค้นเข้าไป
ในป่า เดินไปๆ จนเหนื่อยอ่อนจึง
หยุดพักนอนหลับอยู่ใต้ต้นไม้ใหญ่
ต้นหนึ่งจนถึงรุ่งเช้า ที่แถบนั้นมี
กระต่ายอยู่เป็นอันมาก เมื่อตื่นเช้า
ขึ้น อิมรานแลเห็นกระต่ายมากมาย
เช่นนั้น จึงคว้าไม้ได้ท่อนหนึ่ง แล้ว
ไล่ฟาดลงไป ได้กระต่ายมาตัวหนึ่ง
จึงจัดแจงคังไฟย่างกระต่ายกิน

ต่อจากนั้นอิมรานกับนาฬีสาก็
ช่วยกันสร้างที่พัก อิมรานทำดาบ
ไว้คั่นกคักสัตว์เอามาให้น้องสาว
ทำกับข้าวกิน ครั้นมีเนื้อสัตว์มาก
กินไม่หมด นาฬีสาก็เชือดเป็นชิ้นๆ
ตากแดดไว้ วันหนึ่งนาฬีสาดเอาเนื้อ
สัตว์ออกตากแดดไปหมด ครั้นรุ่งเช้า
คนมาดูกลับปรากฏว่าไม่มีเนื้อเหลือ
สักชิ้น กราวคือๆ มากี่เช่นเดียวกัน
ไม่ว่าจะเอาเนื้อมาตากมากน้อย
เพียงไรปรากฏว่าหายไปสิ้นไม่มีเหลือ
อิมรานสงสัยเต็มกำลัง ประจักษ์ว่า

“อยากรู้เหลือเกินว่าใครเป็นคน

เอาเนื้อของเราไป จะต้องคอยจับตัว
ให้ได้ ไม่ว่าจะเป็นคนหรือเป็นสัตว์”

อิมรานจึงจัดแจงชุดหลุมพราง
ไว้ ถ้าผู้ที่มาขโมยเนื้อไปกิน กลับมา
ขโมยอีกจะได้ตกลงไปในหลุมพราง
นี้ และได้จับตัวไว้ไม่ขาดนัก
ต่อจากนั้นก็เอาเนื้อมาตากแดดไว้อย่าง
เคย พอรุ่งเช้าอิมรานรีบไปดูที่
หลุมพราง แต่ไม่พบอะไร ส่วนเนื้อ
ที่ตากก็หายไปหมดอีก เห็นเช่นนั้น
อิมรานเคาได้ว่า

“ผู้ร้ายลักเนื้อของเราคงไม่ได้
เดินดินมาแน่นอน คงต้องบินมา”

ก็คิดนั้นแล้วจึงไปเอาดาบ
มาดัก แล้วซ่อนคอยที่อยู่ พอใกล้
จะวันจะขึ้นก็ได้ยินเสียงที่ทับ
ดังมาจากฟ้า แสงบนฟ้าก็แลเห็น
นกอินทรีตัวใหญ่ ถาถมมาจากฟ้า
มาโฉบเอาเนื้อไปกิน อิมรานได้
โอกาสจึงยิงดาบรูดเข้าหากัน และ
นกอินทรีก็ถูกจับตัวได้ อิมราน
ร้องเรียกน้องสาวเสียงดังลั่นว่า →

“นาฬิกา นาฬิกา เอามา
ที่จะฆ่ากันวันนี้”

“นกออินทร์จึงร้องห้ามว่า “อย่า
เพิ่งฆ่าเรา ทั้งเราร้องเพลงเสีย
ก่อน”

“ตกลง ร้องไปซิ” อิมรานพูด

นกออินทร์จึงร้องเพลงขึ้นว่า

“ลูหล่ ลูหล่ จงมาน มาช่วยข้า
ราชาของเจ้า ลูหล่ ลูหล่”

“โอ้อ ลูหล่ ไม่มาช่วยเจ้า
หรอก” อิมรานร้องออกมา “บอก
ลูหล่เอาแพะมาตัวหนึ่งดีกว่า”

นกออินทร์ได้ยินเช่นนั้นก็รีบร้อง
ขึ้นใหม่ว่า

“พ่อคุณกล้า กอยข้าเดี๋ยว เอา
ลูหล่ อย่าชักช้า เอาแพะมาตัวหนึ่ง”

พอขาดคำลูหล่ก็นำแพะมาให้

จนถึงที่ เท่านั้นยังไม่พอใจ อิมราน
ยังต้องการวัว ลูหล่ก็เอาวัวมาให้

พออิมรานบอกต้องการม้า ลูหล่ก็พา
ม้ามาส่งให้ ในที่สุดอิมรานจึงถาม

นกออินทร์ขึ้นว่า “ลูหล่เป็นใคร
กันนะ”

“ลูหล่เป็นราชินีนกออินทร์”

นกออินทร์ตอบ “ส่วนตัวข้ามันเป็น
ราชา”

“ลูหล่ล่ะเป็นราชินีนกออินทร์”
อิมรานถามอย่างทึ่ง แล้วพูดต่อไป
ว่า “เออข้าอยากเห็นตัว บอกลูหล่
ให้บินลงมาซิ เอาเครื่องเพชรที่
ประดับมาด้วย”

นกออินทร์จึงร้องขึ้นว่า

“บินลงมา ลูหล่ บินลงมา เอา
มงกุฎราชาของข้ามาด้วย”

ครั้นอิมรานแหงนหน้าขึ้นดู
ลูหล่ ก็แลเห็นลูหล่ตกลงมาจาก
ท้องฟ้า มีเครื่องเพชรและมงกุฎทอง
ของราชานกออินทร์มาด้วย

นาฬิกาเห็นแล้วบอกพี่ชายว่า

“อย่าไปเอามงกุฎของเขาเลยที่
กินให้เขาเถอะ”

ราชานกออินทร์จึงกล่าวว่า

“ถ้าเช่นนั้น ท่านเก็บเครื่องเพชร
ไว้ก็แล้วกัน” เมื่อได้รับเครื่องเพชร
ของราชินีนกออินทร์ไว้แล้ว อิมราน
ก็ปล่อยราชานกออินทร์ไป ทั้งราชา
และราชินีนกออินทร์ก็ได้บินโฉบขึ้นสู่
ท้องฟ้า บินสูงชันๆ จนกระทั่งหาย
เข้าไปในเมฆสีทองแล้วก็หายลับไป
เด็กทั้งสองก็ได้อยู่ในบ้านด้วยความ
ผาสุกสืบไป ❀

มีหนังสือ ชื่อดี ไว้ที่บ้าน

ท่านจะหมดกังวลเรื่องตงขอบตรหลาน

หนังสือ ชื่อดี ของ บรรจบ พันธุเมธา สอนท่านคำศัพท์จากพจนานุกรมหลายกระแส แล้ว
ผูกเป็นข้อสำหรับชาย-หญิง ๖ เล่ม ราคาเล่มละ ๕ บาท แต่ละเล่มมีราว ๘๐๐ ข้อ (เล่มที่ ๓-๔-๕-๖
ส่วนเล่ม ๑-๒ ขาดกราวกำลังพิมพ์ซ้ำใหม่)

พจนานุกรม เบิร์ม-ไทย ฉบับขุนพระยวณูมานราชธน เล่ม ๑ อักษร ก ถึง ค
จุกราว ๒๐๐๐ คำ พิมพ์กระดาษปอนด์ ๑๖๖ หน้าเย็บกึ่งเค้นทอง ราคาเล่มละ ๖๐ บาท

ส่งชื่อใดท่ สำนักงานหนังสือพิมพ์สตรีสาร ส่งเงินพร้อมการสั่งซื้อ เช็ค ป.ณ. หรือธนาคารใด ๆ ให้แก่
บรรณาธิการหนังสือสตรีสารจากัด

๗๔๗๖๖๖ ๒๔ ธ. ค. ๒๕

บรรจบ พันธเมธา

นิทานนาบาท

สาวหางลา (นิทานอิตาลี)

เรื่องนี้ก็เป็นเรื่องแม่เลี้ยงถูกล้างเช่นเดียวกับเรื่องทำชั่วได้ชั่วของจีนและเรื่องอื่นๆ ของฉันอันคงที่เล่ามาบ้างแล้ว เรื่องเล่าว่า

ครั้งหนึ่งยังมีชายคนหนึ่ง ไม่ใช่คนร่ำรวยอะไรนัก ชายนั้นมีเมียและมีลูกสาวคนหนึ่งชื่อ กราซีโอซา กราซีโอซาสวยสดใสไม่ผิดกับรัศมีแสงตะวัน ต่อมาแม่ของกราซีโอซาได้ตายลง ชายนั้นก็ได้อีกเมียใหม่ ซึ่งได้มีลูกสาวติดมาด้วยคนหนึ่งชื่อ เบอร์ตักเซีย เบอร์ตักเซียหน้าตาน่าเกลียดเหมือนคนมีบาป และก็เป็นธรรมดาที่แม่เลี้ยงจะต้องรักลูกของคนซึ่งกว่าลูกเลี้ยง ไม่แต่เพียงนั้นแม่เลี้ยงยังใช้กราซีโอซาถูกล้างเสียยิ่งกว่าบ่าวเสียอีก

วันหนึ่ง แม่เลี้ยงซึ่งหาทางอยู่ทุกวานทุกคืนให้ถูกล้างของคนหน้าตาน่าเกลียดอย่างลูกสาวของตนบ้าง ก็ได้คิดจะใช้ให้ไปหานางฟ้า แกล้งทำเป็นไปเอาตะแกรง กราซีโอซาจำใจต้องออกเดินทางไปตามทางที่แม่เลี้ยงชี้ให้เดินไป ครั้นเดินมาตามถนนจนถึงที่แห่งหนึ่ง จึงได้พบหญิงชราคนหนึ่ง ซึ่งถามกราซีโอซาว่า จะไปไหน กราซีโอซาก็ตอบว่า

“จะไปหานางฟ้าจะยาย จะไปเอาตะแกรง”

“เอ้า ถาอย่างนั้นทั้งให้คืนะ ยายจะบอกให้” หญิงชราพูด “เวลาที่เราไปถึงประตูปราสาทของนางฟ้า

ละก็ค่อยๆ เกาะนะ แล้วเจ้าจะเห็นลูกแมวตัวน้อยมาเปิดประตูให้ แล้วลูกแมวจะถามว่า เจ้ามองหาอะไร เจ้าต้องตอบนะว่า เจ้าอยากมานางฟ้า แล้วระวังให้ดีด้วย บันไดปราสาทนางฟ้านั้นจะทำด้วยแก้ว เวลาขึ้นไปต้องระวัง ถ้าไปเหยียบแตกเข้าสักแผ่นละก็ต้องพินาศทีเดียวนะ ครั้นขึ้นไปถึงชั้นบนแล้วก็จะได้เห็นเตียงอันหนึ่งซึ่งไม่ได้ทำให้เรียบร้อยเลย เจ้าต้องทำเสียให้เรียบร้อย ระวังตอนนั้นจะมีตัวแมงตกรปรกมากมาช ย้ำไปสนใจมันเหมือนนางฟ้าถามเจ้าว่า เจ้าพบอะไรที่นั่น เจ้าต้องพูดว่า ‘เพชรกับ

ทับทิม’ บรรดานางฟ้าจะขอให้เจ้าหัวผมให้ เจ้าต้องรับคำและถามเอาตัวแมงอะไร และนางฟ้าถามว่า เห็นอะไร เจ้าก็ต้องตอบนะว่า ‘มีแค่ไข่มุกกับบันได’ เจ้าเดินต่อไปได้แล้วละ”

ครั้นถึงที่หมาย กราซีโอซาก็ได้ทำตามคำแนะนำของหญิงชราทุกประการ ตั้งแต่เกาะประตูเบาๆ และมีลูกแมวมาเปิดประตูให้ และได้ค่อยๆ ขึ้นบันไดโดยไม่เหยียบแตกเลย เมื่อไปเห็นเตียงก็ไปทำเตียงจนเรียบร้อย นางฟ้าถามว่าพบอะไรก็ตอบว่า เพชรกับทับทิม นางฟ้าก็พูดว่า (อ่านต่อหน้า ๑๑๓)

กลางวัน ก้วยเตี่ยวสอโคใต้ เพือกแกงบวด

ก้วยเตี่ยวสอโคใต้

เครื่องปรุง : แบ้งก้วยเตี่ยวหั่นเป็นแผ่นกว้าง ๓ นิ้ว ยาว ๖ นิ้ว มั่นแข็งหั่นชั้นดีเหล็ยเล็ก ๆ กุ้งไข่แค่นื้อสับละเอียด หน่อไม้สดหั่นฝอยคั้นสุก ไข่ไก่ ๑ ฟอง พริกไทยป่น ๑/๔ ช้อนชา คั้นหอมถ้างน้ำสะอาดจกหัว ๒-๔ ตามขนาดฉีกออกเป็นเส้นๆ นำน้มหม

น้ำจิ้ม ซอขาว (หรือซอขาว) น้ำส้มพริกคอง (ถ้า น้ำปรุงตอนเช้ายังเหลืออยู่ใช้แทนซอขาวและน้ำส้มพริกคอง) มีสตาร์คขวดผสมแล้ว

วิธีทำ : เตรียมเครื่องต่างๆตามกำหนด รวมใส่ชามใหญ่ กือ มั่นหมแข็ง กุ้งสับ หน่อไม้ พริกไทยป่น ใส่ซอขาว

ผสมเคล้าพอมรสเค็ม แผ่นก้วยเตี่ยวลงในจานแบน คักใต้ใส่ลงทางริมด้านขวาด้านโนเป็นแนวยาวตามแผ่น พอกรจิมวันเป็นท่อนกลม มัดด้วยคั้นหอม ๓-๔ เปลาะ เรียงลงในถาดจนหมด ใส่ลงถึงตั้งนึ่งในกะทะ น้ำเคือคจนสุกยกกลง เจียวกระเทียมพอเหลืองร้อนใส่ ชามทั้งน้าน

จค้ำจิมใต้ชามเล็กๆทั้ง ๓ อย่าง กับม้วนก้วยเตี่ยว วางลงในจานเท่าๆกัน ๔ จานประมาณพอ้อม ไข่มีคกมๆ เดือนคมาขวางท่อนละ ๔ ชั้น คักกระเทียมเจียวให้คิค น้านนนิคหน่อยราดให้ทั่ว

จัดเพือกแกงบวดใส่ชามแก้วเป็นของหวาน

สาวหางลา - คอจากหน้า ๑๙

“คี้แล้ว เจ้าจะได้เพชรกับทับ- ทิม ออ แต่ว่าเจ้าจะช่วยหั่วผมให้เร าน้อยได้ไหม”

“เค็มใจที่สุดที่เคียว” กราชิโอ ซาคอบ พุดแล้วก็จัดแจงหั่วผมให้ นางฟ้าอย่างเรือบร้อย เมื่อนางฟ้า ถามว่าเห็นอะไรก็ตอบว่า “ไข่มุก กับนิล” นางฟ้าจึงพุดว่า

“คี้ละ เจ้าจะได้ไข่มุกกับนิล ว่า แต่ว่าเจ้านั้นะ เจ้าต้องการอะไร”

“แม่เลงส่งข้าให้มาเอาตะ- แกรง” กราชิโอซาคอบ

“ถ้าอย่างนั้นมากับเราซิ” นาง ฟ้าพุด แล้วก็พากราชิโอซาเข้าไป ยังห้องห้องหนึ่งซึ่งมีเพชรพลอยเค็ม ไปหมด นางฟ้าบอกกราชิโอซาว่า “เลือกเอาซิ”

หญิงสาวเลือกเอาเม็ดที่เล็กที่สุด แต่ทำมีอยู่ไม่ทีนั้น นางฟ้าเห็น

เข้าจึงฉวยเอาไปและเลือกเม็ดที่สวย ที่สุดให้ แล้วก็พาเข้าไปในห้องห้อง หนึ่งมีเสื้อผ้าสวยๆมากมาย นางฟ้า ให้กราชิโอซาเลือกเอาชุดหนึ่ง กราชิโอซาก็เลือกเอาชุดที่สวยที่สุด รากาถูกที่สุด นางฟ้าก็จัดแจงเปลี่ยน เอาชุดที่สวยที่สุดประดับด้วยทองคำ เพชรนิลจินดา กราชิโอซาขอบคุณ นางฟ้าและรับตะแกรงมาแล้ว ก็จัด แจงร่าลากลับ แต่ก่อนจากไปนาง ฟ้าได้เรียกตัวกลับมาและพุดว่า

“เมื่อไปถึงสะพานละที่ จะได้ ยืนเคียงดาร์อง ได้นั้นแล้วละอย่า เหลือวมาคูนะ แค่นี้จะได้ยืนเคียง ใโก่กัน ตอนนั้นละหันมาได้”

หญิงสาวก็ทำตามทุกประการ กรันได้นั้นยืนเคียงใโก่กัน พอหั่นมาค าวสวยดวงหนึ่งก็ห่อด้วยทองคำ ทน้าผาก ต้องแต่งเรื่องรองเคียงจน

ทนมองคู้ไม่ได้ เมื่อกลับถึงบ้าน เคาะประคุดและแม่เลงมาเปิดประคุด ให้ เห็นแต่งเรื่องรองเช่นนั้น จึง โกรธยิ่งนัก โกรธที่กราชิโอซาคลับ สวยยิ่งกว่าเก่าเสียอีก “ถ้าเช่นนั้น ทำไมไม่ส่งเบอร์คักเซียลูกสาวของ เราไปเอาตะแกรงละ กลับมาจะได้ สวยอย่างกราชิโอซาบ้าง” แม่เลงย กิด เมื่อคิดเช่นนั้นแล้ว จึงสั่งให้ ลูกสาวไปเอาตะแกรงที่นางฟ้า

เบอร์คักเซียเดินไปตามทางที่ แม่ซ มาตามทางเจอหญิงสาวผู้หนึ่ง ซึ่งตามขึ้นว่าจะไปไหน เบอร์คักเซีย ก็ตอบว่า “ไปที่ข้าขอบนะซี” หญิง นั้นอดเคืองไม่ได้ก็ได้รับคำตอบเช่น นั้น จึงพุดต่อไปว่า “ไปเถละไปที่ ขอบๆของเจ้า เจ้าจะได้รับผลตาสม ที่เคียว”

เบอร์คักเซียไม่สนใจจนเดิน→

เรือขไปจนถึงปราสาทนางฟ้า พอ
ถึงก็เกาะประคองเสด็จขึ้นจนประค
แทบจะถล่มทลายทีเดียว เมื่อลูกแมว
มาเปิดประตูและถามว่ามองหาอะไร
เบอร์คักเซียก็ตอบว่า “หาอะไรที่
ข้าชอบๆนะซี มันระงการอะไร
ของเจ้าด้วยละ” พูดแล้วก็ขึ้นบันได
แก้วดังปังๆ บันไดแก้วจึงแตกไป
๓-๔ ขั้น กรนขึ้นไปถึงชั้นบน นาง
ฟ้าพูดขึ้นว่า

“จะช่วยให้เราเหนื่อยได
ไหม”

เบอร์คักเซียก็ตอบว่า “เอ ข้า
มานี้จะมาเอาตะแกรงนะ ไม่ได้มา
เป็นบ่าวของใคร” แต่แล้วก็ยอมทำ
เคียงให้ เมื่อนางฟ้าถามว่า “พบ
อะไรในเคียงบ้าง” ก็ตอบว่า “มีแค่
ของสกปรกทั้งนั้น”

“คิดะ ถ้าอย่างนั้นเอาของ
สกปรกไป” นางฟ้าพูด “เอ้า ช่วย
หิ้วมาให้หน่อยซี”

“เบอจะคาย” เบอร์คักเซียพูด
แต่ก็ยอมหิ้วให้ นางฟ้าก็ถามว่า “พบ
อะไรบ้าง”

“แมลงทั้งนั้น”

“คิดะ เจ้าจะได้แมลงไป”

นางฟ้าพูด คือจากนั้นก็พาเข้าไปใน
ห้องที่มีเพชรพลอย เบอร์คักเซีย
เห็นเช่นนั้น รีบคว้าเม็ดที่สวยที่สุด
เอาไว้ แค้นนางฟ้ากลับฉวยเอาไป
แล้วเอาเม็ดที่ไม่น่ารักที่สุดมาให้ แล้ว
ก็พาเข้าไปในห้องเสื้อ เบอร์คักเซีย
ก็เลือกเอาตัวที่แปลก ๆ ไว้ตัวหนึ่ง
แต่นางฟ้าก็แย่งไปเสีย เลือกเอาคว
ไม่สวยให้ กรนเบอร์คักเซียจึงทำ
จะออกจากที่นั่นไป นางฟ้าก็เรียก

ไว้แล้วพูดว่า

“ระวังนะ ตอนข้ามสะพาน
ถ้าได้ยินเสียงตารองละก็อย่าเหลียว
ไปคุนะ ถ้าได้ยินเสียงไก่ขันจึงค่อย
หันไปคุ”

เบอร์คักเซียไม่ยอมเชื่อฟังคำ
แนะนำนั้น เมื่อได้ยินเสียงตารองก็
เหลียวเหลียวไปคุ ผลก็คือ เบอร์คักเซีย
มีหางงอกออกมาอย่างกับหางลา แต่
ว่ายาวถึงพื้นทีเดียว พอถึงบ้านก็
ร้องบอกแม่ แม่เห็นลูกมีหางงอก
ออกมาเช่นนั้น ถึงกับร้องไห้โฮออก
มา ยิ่งกว่านั้นไม่ช้าไม่นานโอรส
พระราชามือเมืองนั้น ยังมาหลงรัก
กราชโอรสและแต่งงานด้วยเสียอีก
จึงเป็นอันว่า ที่เจ้าจตุรถาเลยก็ไม่ได้
ผล ทั้งผลร้ายยังมาตกแก่ลูกของ
คนอย่างคาดไม่ถึงเสียอีกด้วย ❀

บำรุงโลหิต บำรุงประสาท บำรุงร่างกาย

ใช้ **เฮโมแล็กซ์**

HEMOLAX

บำรุงร่างกายผู้ป่วยระยะพักฟื้น
มีอาการเหน็บชา หรือโลหิตจาง
มีตัวยาดีสคาร์ยาช่วยระบาย
รับประทานได้ ทั้งผู้ใหญ่ และเด็ก

มีจำหน่ายตามร้านขายยาทั่วไป และที่ ๐๐๐

บริษัท บี.แอล.อีว จำกัด

เบอร์มิงแฮม อังกฤษ

๙ ๒๘ ๔๕๖ ๓ ๓๑ ๑๘

บรรจบ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

สาวน้อยปราบยักษ์ (นิทานสเปน)

ไม่ว่าจะเป็นนิทานตะวันตก หรือตะวันออก ยักษ์กับภูตผี ปีศาจและแม่มดหมอมักจะเป็น บุคคลสำคัญ แต่แล้วก็ต้องถูก ปราบไปในที่สุด ดังเรื่องนี้ที่เล่า ว่า

ครั้งหนึ่งยังมีพ่อค้าคนหนึ่งมี ลูกสาวสามคน ทุกครั้งที่เดินทางไปยังที่ต่างๆ จากกลับมาพ่อค้านั้นจะต้องมีของมาฝากลูกสาวแต่ละคน แล้วแต่ลูกคนใดจะขอให้นำสิ่งใดมา ฝาก วันหนึ่งขณะจะออกเดินทาง พ่อค้าได้ถามลูกสาวว่าผู้ใดอยากได้อะไร ลูกสาวคนโตอยากได้แหวน ลูกสาวคนกลางอยากได้เสื้อ ส่วน คนสุดท้องอยากได้ดอกกุหลาบ ตอนจากกลับ พ่อค้าซื้อของที่ลูกสาว สั่งได้ครบหมด ทงนั้นนอกจาก ดอกกุหลาบที่ลืมเสียสนิท ดังนั้น เมื่อเดินผ่านสวนแห่งหนึ่ง พ่อค้าจึง เดินเข้าไปข้างใน และตรงไปเด็ด ดอกกุหลาบดอกหนึ่ง แต่ขณะที่ดึง

ดอกกุหลาบเด็ดออกจากกิ่ง ก็ได้มี เสียงร้องดังมาจากพุ่มกุหลาบ เสียง นั้นดังน่ากลัวจนพ่อค้าตกใจกลัว ตัวสั่น

ทันใดนั้นเองก็ได้มียักษ์คนหนึ่ง ซึ่งเป็นผู้เฒ่าสวน กระโดดออกมา คู้ท่าพอกำที่มั่งอาจมาเด็ดดอกกุหลาบ ในสวนที่ตนเป็นผู้เฒ่า ยักษ์บอก พ่อค้าว่า “เจ้ารู้ไหมว่าที่เจ้าทำ อย่างนี้ เจ้าจะถูกลงโทษอย่างไร ข้าจะทำให้เจ้าตายด้วยโรคปวดท้อง” พ่อค้าได้ขื่นเช่นนั้นก็กล่าวขอโทษ ยักษ์พร้อมทั้งอธิบายเหตุผลว่าเหตุใด จึงทำเช่นนั้น ยักษ์ก็กล่าวว่า “ข้า จะขกโทษให้เจ้าก็ได้ แต่เจ้าต้องส่ง ลูกสาวของเจ้ามารับใช้ข้า”

พ่อค้ารับคำด้วยหัวใจเป็นทุกข์ เมื่อกลับถึงบ้านก็ได้เล่าให้ลูกสาวทั้ง ลูกสาวคนโตก็อาสาไปรับใช้ยักษ์เอง ยักษ์ต้อนรับขับสู้หญิงสาวเป็นอันดี แต่ตั้งให้เป็นคนผู้หญิงของบ้าน มอบบุญแก่ให้รักษา จะเดินไปไหน

มาไหนก็ได้ทั่วบ้าน ทั้งนี้ยกเว้น ห้องเพิงห้องเดี่ยว ที่หญิงสาวจะเข้าไปไม่ได้ จนกว่าเวลาจะล่วงไปได้ เดือนหนึ่งแล้ว แล้วก็มอบลูก แอปเปิ้ลสองยามให้หญิงสาวถลกหนึ่ง พู่ว่า “ถ้านางเข้าไปในห้องที่ข้า ห้ามทะก็ลูกแอปเปิ้ลนี้จะหล่นลงมา และจะกระทบพื้นจนข้า พอเห็น เช่นนั้น ข้าจะรู้ได้ทันทีว่า นาง แอบเข้าไปในห้องที่ห้ามนั้น ถ้าไม่ เชื่อฟังละก็ ข้าเป็นฆ่านางเสีย ที่เดียว”

ถึงแม้ยักษ์จะขู่ไว้เช่นนั้น หญิงสาวก็ยังอดอยากรู้อยากเห็นไม่ ได้ เมื่อยักษ์เผลอก็แอบเปิดประตู ห้องนั้นดู และก็เห็นว่ามีศพหญิงสาว กองอยู่เป็นอันมาก แต่ละศพล้วน ถูกตัดหัวทั้งนั้น แต่ขณะที่เปิดประตู นั้นเอง ลูกแอปเปิ้ลก็หล่นลงมาจน ข้าหมด เมื่อยักษ์กลับมา เห็นเข้าก็ รู้ได้ว่าหญิงสาวขัดคำสั่ง จึงจัดแจง ฆ่าเสีย (อ่านต่อหน้า ๑๐๕)

สาวน้อยปราบยักษ์ - ต่อจากหน้า ๑๙

นำศพไปทิ้งไว้ในห้องที่หวงห้าม
นั้น ต่อจากนั้นก็ส่งข่าวไปยังพ่อค้า
บอกให้รู้ว่า ลูกสาวของพ่อค้าหนีไป
แล้ว ขอให้ส่งคนอื่นมาใหม่ ลูกสาว
คนกลางก็อาสาไป แล้วก็ถูกฆ่าตาย
เช่นเดียวกัน เมื่อไปแอบเปิดประตู
ห้องนั้นดู

คราวนี้ถึงคราวลูกสาวสุดท้อง
จะต้องไป หญิงสาวผู้นี้ฉลาดกว่า
ทั้งสองคน คือได้หาผ้ามาห่อ
แอปเปิ้ลเสียหลายชั้น ถึงจะหล่นลง
มากระทบพื้นอย่างไร ก็ไม่มีวันชำ
วันเวลาจึงล่วงไป โดยไม่มีอะไร
เกิดขึ้น ยักษ์อดแปลกใจไม่ได้ที่
หญิงสาวผู้นี้ช่างไม่ยอมกรือซากเห็น
อย่างคนอื่นๆเลย

วันหนึ่งยักษ์ขอให้หญิงสาว
ห่อหุ้มให้ หญิงสาวจึงให้ยักษ์นอน

หนุนคอกัน แล้วก็ห่อหุ้มให้จนกระทั่ง
หลับไป หญิงสาวได้โอกาสจึงเอา
มีดพกมาเชือดคอกยักษ์ หัวยักษ์ที่
ขาดออกจากตัวก็บอกหญิงสาวด้วย
ความขากล้ามากให้ไปเอา โถน้ำมัน
มา แล้วเอาน้ำมันทาเข้า หัวอาจติด
กับตัวได้อย่างเดิม

หญิงสาวก็ไปหาโถน้ำมันจนพบ
แล้วนำมาทาที่หัวยักษ์ แต่แทนที่จะ
ติดหัวยักษ์เข้าไปตามเดิม หญิงสาว
กลับคิดให้มันผิเศษเสีย ก็เอาข้างหน้า
ไปไว้ข้างหลัง เอาข้างหลังมาไว้
ข้างหน้า ยักษ์เห็นเช่นนั้นถึงกับเดิน
ไม่ผิเศษกับปีศาจด้วยความผิเศษหวัง
แล้วก็เอาหัวชนผาดังปัง บัง แต่ยักษ์
ทำอะไรก็ไม่ได้ ไม่รู้ตัวด้วยว่า
ตัวเองกำลังทำอะไร จึงได้แต่เอาหัว
ชนผาดจนกระทั่งตายไปเอง เป็นอัน

ว่าสาวน้อยปราบยักษ์ได้อย่างสะดัก
ตาย

ต่อจากนั้นหญิงสาวก็จัดการเอา
โถน้ำมันเข้าไปในห้องไว้ศพ เอา
น้ำมันทาที่หัวที่สาวทั้งสองคนของตน
หัวก็ติดกับตัวดังเก่า หญิงสาวทั้งสอง
จึงกินชีวิตมา ไม่เพียงแต่เท่านั้น
หญิงสาวยังเอาน้ำมันไปทาที่หัวของ
หญิงสาวที่ถูกฆ่าตายอยู่ในห้อง
หญิงสาวทุกคนฟื้นคืนชีพขึ้นมาได้
ทั้งหมด หญิงสาวทั้งสามจึงรับออก
จากที่นั่น เดินทางกลับบ้าน เมื่อมา
ถึงบ้านก็ได้เห็นพ่อแก่ชราร่างไปเป็น
อันมาก ทั้งนี้เพราะความเป็นทุกข์
เป็นห่วงลูก แต่เมื่อเห็นลูกกลับมา
ได้ทั้งสามคน ก็อดยินดีปรีดาไม่ได้
พ่อค้ากับลูกสาวจึงอยู่อย่างมีความสุข
สืบไป ❀

บินสู่เสรีภาพ - ต่อจากหน้า ๓๐

เป็นที่อยู่ เขามี 'ผู้ดูแล' เป็นเจ้าหน้าที่กิวบาสองคน
'ผู้ดูแล' ของคีร์เร็กถือเป็นปกติเป็นอาวชตลอดเวลา

"นี่เป็นหมู่บ้านของผู้ลี้ภัย มาอยู่ในคิวบา" ผู้ดูแล
คนหนึ่งบอกคีร์เร็ก

"แต่ผมไม่ได้ลี้ภัย ผมมาขอความช่วยเหลือ"
คีร์เร็กว่า

ผู้ดูแลดูเหมือนจะไม่ได้ยินอะไรที่คีร์เร็กพูดเสียเลย
ผู้คุมดูแลกลับตอบมาว่า

"คุณลี้ภัยมาจากอเมริกามาที่นี่ และเราให้ที่พัก
ให้คุณ แต่เราไม่รู้ว่าคุณมาทำไม และมีเจตนาอะไรที่

แท้จริง เราจึงต้องพาคุณมาอยู่ที่นี่ จนกว่าเราจะแน่ใจ
ว่าคุณมีเจตนาจริงๆ"

คีร์เร็กตกอยู่ในภาวะจำยอม เขาอยู่ในหมู่บ้าน 'ผู้
ลี้ภัย' นั้นไปเรื่อย ๆ โดยมี 'ผู้ดูแล' คอยควบคุมใกล้ชิด
แต่ต่อมาผู้คุมก็อนุญาตให้คีร์เร็กออกไปพูดคุยกับเพื่อน
บ้านได้ เพื่อนบ้านในหมู่บ้านแห่งนี้ส่วนมากเป็นคน
อเมริกัน ซึ่งมาถึงคิวบาโดยวิธีวิกลจริตต่างๆ กัน
บางคนโคตรมั่งร่ำรวย บางคนว่าชนานา บางคนนั่งมาใน
แพ และอีกหลายคนจรจัด หรือ เกร่งงิงมา

คีร์เร็กเริ่มเข้าใจได้บ้างว่า เหตุใดคิวบาจึงไม่ไว้ใจ

๕๒๗ ๒๕๖๒ ๗๙.๑.๒๕๖๘

บรรจบ พันธุมธา

นิทานนานาชาติ

ดอกบัวประหลาด (นิทานจีน)

เรื่องที่คนจะโง่จนและเล้าสืบกันต่อมาจนถึงเรียกเป็นนิทานนิยาย ก็มักจะเป็นเรื่องแปลกประหลาดมหัศจรรย์ บางทีก็แทบจะไม่น่าเชื่อ เรื่องประหลาดของดอกบัวก็ถึงเป็นเรื่องน่าสนใจ คนจีนจึงได้จดจำเล่ากันสืบมา ดังที่เลสลี บ็อนเน็ตเล่าไว้ในเทพนิยายจีน ดังนี้

เมื่อนานมาแล้ว ภายในบริเวณกำแพงเมืองแห่งหนึ่ง ซึ่งทรุดโทรมพังทลายไปนานแล้ว ได้มีบึงใหญ่แห่งหนึ่ง มีบัวปลูกอยู่ในนั้น และใกล้ๆ กันนั้น ก็มีศาลเจ้า ในฤดูร้อนราวเดือนพฤษภาคม-มิถุนายน ผู้คนจะพากันไปชมบึงวัน เพราะนอกจากจะได้เห็นภาพอันงดงาม เป็นภาพศาลเจ้าที่มุงด้วยกระเบื้องสีน้ำเงินสด ประดับด้วยตัวสัตว์ต่างๆ ทั้งมังกร เสือ และราชสีห์ที่เป็นกระเบื้องสีเขียว ทอดเงาลงไปในน้ำอันนิ่งใสแล้ว ก็ยังจะได้เห็นดอกบัวที่บานในฤดูนี้ละหน บัวในบึงนี้มีสีแดงเหมือนเลือด แต่มีอยู่ดอกหนึ่งที่แปลกประหลาดกว่าดอกอื่นๆ คือ สีก็แดงจัดกว่า ดอกก็โตกว่าเป็นอันมาก และแทนที่จะบานเรี่ยน่ายอย่างบัวดอกอื่นๆ บัวดอกนี้

กลับชูขึ้นสูงเหนือน้ำ และจะชูอยู่เช่นนั้นในตอนเช้า ครั้นตกเย็นก็จะจมหายลงไปใต้น้ำ ผู้คนที่มาชมมักจะหาอะไรโยนลงไป ในดอกบัว พอใกล้ค่ำ ดอกบัวก็จะพาส่งเหล่านั้หายลงไปใต้น้ำด้วย

ขณะที่ผู้คนโง่จนกันเรื่องดอกบัวประหลาดอยู่นี้ ก็ได้มีหลวงจีนองค์หนึ่งมาขังแถบนั้น และได้บอกแก่ผู้คนเหล่านั้นว่า “ดอกบัวนี้แหละคือ อาสนะของพระพุทธเจ้าทั้ง ๓ พระองค์ ซึ่งเกี่ยวข้องกับสวรรค์ด้านตะวันตก คนดีมีคุณธรรมคนใด ถ้าได้นั่งบนอาสนะดอกบัวนี้แล้ว จะได้ไปสู่สวรรค์โดยทันที” เมื่อได้ยินเช่นนั้นบรรดาผู้มีอายุที่รู้ว่าไม่ช้าก็ช้าก็ต้องละโลกนี้ไปแล้ว ต่างก็กระตือรือร้นอยากจะได้ไปสู่สวรรค์โดยวิธีนั่งบนอาสนะดอกบัวนั้น

และเวลาผ่านไปบึงแล้วบึงเล่า ไม่มีใครบอกได้ว่ามีคนแก่ไปสู่สวรรค์โดยวิธีนั่งบนอาสนะดอกบัวนั้นสักกี่คน

อยู่ต่อมาเมื่อมารดาของเจ้าเมืองเมืองนั้น มีอายุได้ ๖๐ ปี ก็เกิดความท้อใจอยากจะละโลกไปสู่สวรรค์โดยวิธีนั่งบนอาสนะดอกบัวนี้บ้าง จึงให้คนไปตามลูกชายมา เมื่อเจ้าเมืองมาถึงคานับมารดาแล้ว ก็ถามถึงฐานะของมารดา หญิงชราก็กล่าว

“นี่แน่ลูก แม่จะถึงจะเป็นถึงแม่เจ้าเมือง แต่แม่ก็เป็นผู้หญิงธรรมดาๆเอง พวกผู้หญิงที่พออายุมากเข้าก็พากันไปสู่สวรรค์โดยวิธีนั่งบนอาสนะดอกบัว บัดนี้แม่ก็มีอายุมากแล้ว สมควรจะไปสวรรค์อย่างคนอื่นๆบ้างแล้ว เพราะฉะนั้น

(อ่านต่อหน้า ๑๑๘)

ดอกบัวประหลาด - ต่อจากหน้า ๒๗

ลูกจงไปจัดแจงให้พร้อม พรุ่งนี้แม่จะไปละ ส่วนตัวลูก ลูกเป็นคนดี มีกตัญญู แม่จึงหวังว่าลูกจะอยู่ในโลกนี้ต่อไป ด้วยความอดทนและดำรงไว้ซึ่งคุณธรรม แม่จะเฝ้าดูลูกอยู่บนสวรรค์ หากลูกอยู่ดีมีสุขแม่ก็คงจะสบายใจ”

เจ้าเมืองได้อินมารดาพูดเช่นนั้น ถึงกับตะลึงงัน ไม่เคยนึกว่าจะมีคนเชื่อเรื่องเช่นนั้นและถือเป็นจริงเป็นจัง และที่สำคัญคือคนที่เชื่อนั้นคือมารดาของตนเอง จึงคำนับมารดา พูดอ้อนวอนขึ้นว่า

“โอ้ ทำไมถึงได้เชื่อเรื่องเหลวไหลอะไรอย่างนี้ ถึงแม่จะอายุ ๖๐ ปีก็ยังจะอยู่กับลูกกับหลานไปได้อีกนาน แล้วเรื่องอะไรจะมาตายตอนนี้ แล้วยังตายด้วยวิธีแปลกพิลึกเสียอีกด้วย”

มารดาเจ้าเมืองศวาดแหวออกมาว่า “ลูกอกตัญญูไม่เชื่อฟังแม่ แล้วอย่างนี้เจ้าจะไปปกครองบ้านปกครองเมืองได้อย่างไร คุณธรรมของเจ้าอยู่ที่ไหน ลูกดีเขาจะต้องขึ้นดีปรีดาเมื่อพ่อแม่จะได้ไปสวรรค์ แล้วเจ้ามีสิทธิอะไรที่จะมารังตัวแม่เอาไว้”

เจ้าเมืองเห็นมารดาโกรธเคืองเช่นนั้น ไม่กล้าแย้งขัดอะไรต่อไปอีก รีบรับคำว่าจะรีบไปจัดหาเสื่อ

ผ้าอาหารให้มารดาเตรียมตัวไปสวรรค์ มารดารีบห้ามขึ้นว่า

“ไม่ต้อง ไม่ต้อง บนสวรรค์มีอุดมสมบูรณ์ทั้งเสื่อผ้า อาหาร และของจำเป็นต่าง ๆ ไม่ต้องเตรียมหาอะไรไปให้หรอก ต้องการแต่รูปและไม้อันหนึ่งเท่านั้น แล้วก็หาเกวมาพาแม่ไปที่บึงบัวนั้น ตอนพรุ่งนี้เช้านะ”

เจ้าเมืองกลับไปด้วยหัวสมองหนักอึ้ง แต่เมื่อคิดอยู่ช้านาน ในที่สุดก็นึกออกมาว่าจะทำอย่างไรดี เจ้าเมืองเรียกเจ้าหน้าที่มา ให้เอาดินปั้นกับ ปูนขาว บรรจุลงในจำนวนสิบๆ ถังแล้วก็บรรจุทุกเรื่องจนเต็มถัง พายตรงไปยังดอกบัวประหลาดดอกนั้นในตอนเย็นวันนั้น พอเรือเข้าไปใกล้ เจ้าเมืองก็ขึ้นขึ้นที่หัวเรือ สั่งให้โยนลงดินปั้นกับปูนขาวสลัดกันลงไป ในดอกบัวนั้น พอโยนลงไป ถังดินปั้นกับปูนขาวก็จมหายไป ถังแล้วถังเล่า ประมาณแล้วอาจจะกว่าร้อยถัง โยนลงสุดท้ายลงไปแล้ว ดอกบัวแดงเหมือนสีเลือดคนนั้นก็ยังชูขึ้นมาเหมือนดังจะคอยรับถังดินปั้นกับปูนขาวอีก แต่ไม่ช้าก็ค่อยๆ จมหายลงไปได้น้ำ เจ้าเมืองรู้สึกคันคันตัวสั่นนิดหน่อย ขณะที่คนเรือพายเรือพากลับ ดูออกจะกลัวบ้างก็นั่งอยู่

ตักหนอยที่ส่งดินปั้นกับปูนขาวตั้งลำเรือหนึ่งไปยังสวรรค์

เช้าวันรุ่งขึ้น เจ้าเมืองพาลูกชายลูกสาวพร้อมด้วยญาติพี่น้องไปบ้านมารดาตั้งแต่ครูเพื่อรับมารดาส่งไปสวรรค์ แต่เมื่อไปถึงบึงนั้น กระบวนของเจ้าเมืองที่ติดตามมารดา เจ้าเมืองไป ไม่อาจเข้าไปจนชิดบึงนั้นได้ ทั้งนั้นเพราะมีผู้คนมาออกกันอยู่ล้นหลาม เมื่อถามไถ่ดู ก็มีผู้รายงานเจ้าเมืองว่า

“มีงูยักษ์ตัวหนึ่งอยู่ในบึงนั้น” เมื่อคนของเจ้าเมืองพยายามแหวกผู้คนจนเข้าไปถึงริมบึงนั้นได้ ก็ได้เห็นงูตัวนั้นถนัดชัดเจน งูตัวนั้นใหญ่มหึมาสมควรเรียกว่างูยักษ์จริงๆ งูยักษ์กำลังบิดตัวไปมา จนดูแทบจะเป็นเกลียว เหมือนดังว่ากำลังปวดเจ็บในท้องอย่างหนัก

เจ้าเมืองจึงสั่งให้จับงูตัวนั้นฆ่าเสีย เมื่อคนของเจ้าเมืองฆ่างูตายแล้ว ก็จัดแจงผ่าท้องงูและสับเป็นท่อนๆ แต่ด้วยเหตุที่งูตัวนั้นใหญ่มหึมา ต้องสับอยู่ถึง ๓ วัน ๓ คืน จึงเสร็จ ตอนที่แห้วท้องงูออกนั้น ภายในท้องงูยังถูกไหม้มีกลิ่นเหม็น กวนนั้นมาจากดินปั้นกับปูนขาวของเจ้าเมืองนั่นเอง และเมื่อไทยที่ตั้งที่พบในท้องงูออก ก็ปรากฏว่ามีกระดูกมากมาย ทั้งมีกระดูกคน

ชาร์เมนสรุป “ขอเลื่อนเทนนิสไปเป็นวันพฤหัสบดีแล้ว
กันนะโจแอนนา เอ็ดมีประชุมวันนั้น เขาเลี้ยงไม่ได้แน่
โล่งออกไปที”

“ตกลง วันพฤหัสบดีพบกัน ถ้าไม่มีอะไรเกิดขึ้น” แพ้
โจแอนนาว่า

“ก็อย่าให้มันเกิดซิ” ชาร์เมนว่า
“อากาศชกจะหนาวขึ้นทุกทีแล้วนะ”
“ใส่เสื้อเต๋อร์เล่นจะเป็นไรไป” ชาร์เมนไม่ยอม

(อ่านต่อฉบับหน้า)

นักบวชจอมปลอม - ต่อจากหน้า ๒๓

แวดล้อม ความที่เจ้าหญิงยังทรง
พระเยาว์และทรงเบื่อหน่ายชีวิตที่
ถูกจำกัดบริเวณเช่นนั้น จึงเกิด
ความปรารถนาอย่างแรงกล้าจะได้
ไปการระนักบวช บางทีนักบวช
อาจจะทำนายอนาคตให้ได้ว่า เจ้า
ชายองค์ที่เจ้าหญิงจะสมรสด้วยนั้น
เป็นเช่นไร แต่ว่าจะเสด็จไปยัง
เทวสถานนั้นได้อย่างไรแต่ถ้าพึง
โดยไม่มีผู้ใดติดตามพิทักษ์รักษา
อย่างเคย ในที่สุดเจ้าหญิงก็ทรงจัด
การได้สำเร็จโดยเจ้าหญิงตัดสินใจบน
นางพี่เลี้ยงด้วยกำไลทองข้างหนึ่ง
และกันหนึ่งเป็นคันเคียนหางย เจ้า
หญิงก็ได้ลอบเสด็จออกมานอก
พระราชฐาน ตรงไปยังเทวสถาน
แห่งนั้น

เมื่อเจ้าหญิงทรงปรากฏองค์ขึ้น
ที่ประตูเทวสถาน นักบวชเหลือบ
ตาขึ้นมองดู พอเห็นพระรูปโฉมอัน
งดงามของเจ้าหญิงเข้า นักบวชก็
ตะลึงตาค้าง ปากก็หยุดพิมพ์ภาวนา
ที่เคยตั้งสัจย์อธิษฐานสั่งใดไว้ก็ลืม
หมด โฉมตัวลงแทบเท้าเจ้าหญิง
ปากก็พร่ำพูดเรื่องรักๆ ใคร่ๆ เจ้า
หญิงตกพระทัยกลัวสุดขีด รีบดึงผ้า

สำหรับให้กระษัตริย์ แล้วก็ออกวิ่ง
อย่างเต็มฝีเท้าออกจากที่นั่นไป กว่า
นักบวชจะลุกขึ้นมาได้ก็ไม่ทันเสีย
แล้ว นักบวชจึงเอามัดที่ซ่อนไว้พุ่ง
ไปที่เจ้าหญิง มัดมีกัที่พระสงฆ์เจ้า
หญิง ขณะนั้นเจ้าหญิงแทบไม่รู้สติ
เจ็บปวด รีบถ่มลงดังมีดออกขว้าง
ทิ้งไป แล้ววิ่งอย่างสุดกำลังไปจน
ถึงที่ประทับ เจ้าหญิงทรงชำระบา
ป แผล พันผ้าเรียบร้อยแล้วก็เข้า
บรรทม นางพี่เลี้ยงเข้ามาดูก็เห็น
บรรทมหลับ

ข้างฝ่ายนักบวชนั้นนอนกระ-
สับกระส่าย ใจคิดหาทางจะแก้
แค้นหญิงสาวที่คงจะไปเยาะเย้ยตน
เล่น ขณะนั้นลักษณะนักบวชหายไป
หมดสิ้น เหลือแต่ลักษณะของสัตว์
ป่าที่โกรธแค้นง่าน และเล่ห์กระเท่ห์
ของคนที่คิดวางแผนหาทางทำให้
หญิงสาวนั้นพินาศไป เพื่อตนจะได้
สมแค้น แต่ว่าหญิงสาวผู้นั้นเป็น
ใครกันละจึงได้มาสบประมาทตน
ผู้ซึ่งเป็นคนโปรดของพระราชบิดา เป็น
ที่ปรึกษาของพระองค์ ค่ะจะต้อง
จัดการแก้แค้นให้ได้ นักบวชวางแผน
อยู่ตลอดคืนจนรุ่งเช้า

เมื่อพระราชบิดาเสด็จมาการระ
นักบวชอย่างเคยในวันรุ่งขึ้น ก็
ทรงพบนักบวชไม่พูดไม่ว่า ตาก็ไม่
มองดูพระองค์ พระราชาทรงขยับ
เข้าไปใกล้ นักบวชก็ยังทำนิ่ง
เหมือนรูปปั้น พระราชาจึงตรัสถาม
เหตุผล นักบวชก็ไม่ตอบ เมื่อเจ้า
ลามหนักเข้า นักบวชก็ถ่มหันหลัง
ให้เสีย พระราชาทรงร้อนพระทัย
ต้องตรัสขี้ดขาว นักบวชจึงยอมพูด
ด้วยและทูลพระราชบิดาว่า

“ราชะ ในเมืองนี้มีผีสา
อาศัยอยู่นะ ถ้ามันมีอำนาจมากขึ้น
มันจะทำลายสิ่งมีชีวิตทุกสิ่งใน
อาณาจักรของพระองค์”

“ท่านครู ทราบได้อย่างไร ใน
เมื่อท่านก็สวดมนต์ภาวนาอยู่ตลอด
เวลา ตัวผีสาจนมีอิทธิพลอะไร
เหนือท่านหรือ”

“เมื่อคืนนี้ ขณะที่ข้าพระองค์
นั่งภาวนาอยู่นั้นเอง สิ่งชั่วร้ายนั้น
ก็ปรากฏขึ้น”

“มันมาในรูปลักษณะอย่างไร”

พระราชบิดาตรัสถาม

“พระองค์คงจะแปลกใจที่มัน
ไม่ได้มาในร่างที่น่าเกลียดน่ากลัว→

แต่อย่างใด ตรงกันข้ามกลับเป็นหญิงสาวหน้าตาไม่รู้อีสาแต่น่ารักมายืนอยู่ตรงประตูเทวสถาน กรันมองดูอีกครั้งหนึ่ง ร่างนั้นก็เปลี่ยนไปแล้ว ถ้าข้าพระองค์ไม่เป็นอย่างที่เป็นอยู่นี้ มันคงจะเขมือบข้าพระองค์ไปเสียแล้ว”

พระราชธิดาตระหนักตกพระทัยยืนสั่นหลังวาบ แข็งพระทัยถาม

ต่อไปว่า

“แล้วเราจะรู้ได้อย่างไรละท่านครู ว่าใครเป็นเจ้าของตัวชั่วร้ายที่กลายร่างเป็นหญิงสาวสวยได้”

“ก้นหาตุคงจะพบ ผู้หญิงสาวคนใดมีแผลที่ขา ก็คนนั้นแหละ ขอพระองค์ทรงกักตัวไว้ให้ดี แล้วข้าพระองค์จะทูลให้ทรงทราบว่าจะจัด

การอย่างไรต่อไป”

พระราชาก็มีโองการโปรดให้ตรวจหาผู้หญิงสาวทุกคนในเมืองว่าผู้ใดมีแผลที่ขาบ้าง และเมื่อไม่มีหญิงสาวผู้ใดมีแผลเลย เหลือก็แต่เจ้าหญิง เจ้าหญิงไม่อาจซ่อนแผลนั้นได้ต่อไป จำต้องยอมรับว่ามีบาดแผลที่พระขงฆ์
(ยังมีต่อ)

ไฟหลงเบือ - ต่อจากหน้า ๓๓

แขกคนที่สามเป็นบุรุษหนุ่ม เริ่มจะดูหนุ่มๆ เป็นนักธุรกิจที่ไม่ใหม่มาก เขาพูดน้อยกว่าปกติ ลึกลับคิดว่าเคยได้ยินชื่อเขามาก่อนจากที่ใดหนอ เป็นนานหล่อนจึงคิดว่า จากโฆษณาจัดสรรที่ดินและบ้าน ดูเหมือนเขาจะได้เงินจากการนี้เพียงครั้งแรกครั้งเดียว ฐานะของเขาก็ขึ้นพรวดๆ มาอยู่อันดับเศรษฐีของเมืองไทยทันที

ท่าทางสมชัยราวกับคุ้นเคยกับคนที่สามมานาน และทุกคนก็สนิทสนมกับหล่อนดังว่าสนิทสนมกับหล่อนมานานแสนนานเช่นเดียวกัน

“ทำไมไม่ทำราชการ” นายทหารอัยอัย ซึ่งหล่อนแอบเรียกว่า นายพลอัย ชัก ท่าทางของเขาตอนนั้นราวกับว่าหล่อนเป็นลูกหลานก็ไม่ปาน

“ถ้าทำราชการหมดแล้วใครจะทำงานบริษัทละ” ลีลาตอบเบาๆ และสุภาพ ลีลาเห็นว่าผู้ชายชอบให้ผู้หญิงดูตัวมั่งคั่งมีเงินเ็นดู เมื่ออยู่กลางชุมชน และหล่อนก็ปฏิบัติ แต่ไม่เสมอไป

“ตอบก็ถูกอีกหรือ” นายตำรวจหัวเราะ และแอบทำตาซุกซนกับหล่อน

“ความจริงกลัวเงินไม่พอใช้มากกว่าค่ะ” หล่อนขมขื่นๆ “งานราชการนี่ เงินจะจืดเจี๊ยว”

“ใช้อะไรกันหนาคนเดียว” นายพลอัยว่า
“คนเดียวชั้จะใช้เพลิน” ลีลารู้สึกสนุกที่เป็นจุด

สนใจของคน

“แล้วไม่คิดทำราชการจริงๆ เลยหรือ” นายตำรวจช่างเข้าแหย่ เขายังคงทำตาซนๆ กับหล่อนอยู่เรื่อยๆ และก็คงทำกับผู้หญิงคนอื่นๆ ด้วยเหมือนกัน คนจะเจ้าชู้เสียอย่าง

“พี่ๆ ทำกันหลายคนแล้วค่ะ” ลีลา ยังคงรักษาท่าที่อันสงบเสถียรต่อไปอีก

“ไม่เหมือนกัน พี่อยู่ส่วนพี่ เห็นใครเขาว่ากันว่าราชการสบายไม่ใช่หรือ” นายตำรวจหัวเราะเยาะๆ เป็นนัย

“งานตำรวจสบายหรือคะ” ลีลาขยับบ้าง

“อ้อ” นายตำรวจคำราม แต่สีหน้าแย้มขม พังไม่ออกว่ารับหรือปฏิเสธ

คุณแพรออกมาสมทบ หล่อนแต่งเสื้อยาวปลายบานจรดข้อเท้า ผ้าบางเบาหลากสีไปหมด ราวกับหล่อนประดับด้วยดอกไม้ทั้งเนื้อทั้งตัว แม้ต่างหาก็เป็นรูปดอกไม้สีเขี้ยว แต่ที่ลีลาารู้ว่าเป็นจุดสนใจเป็นพิเศษคือ กอเสื้อก่อนข้างแหลมลึกของหล่อนทั้งหน้าและหลัง ซึ่งดูเจ้าตัวไม่เอาใจใส่มากนัก →

บรรจบ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

นักบวชจอมปลอม นิทานอินเดีย (ตอนจบ)

คราวที่แล้วเล่าถึงนักบวช
ผู้หนึ่งซึ่งมีท่าเคร่งจนพระราชา
ทรงนับถืออย่างยิ่งถึงกับทรงเชิญ
เข้าไปประทับในวัง โปรดให้สร้าง
เทวสถานในวัง ให้นักบวชอยู่
นานเท่านานตามพอใจ เจ้าหญิง
พระธิดาทรงทราบข่าวนักบวชนี้ ก็
ปรารถนาจะได้พบนักบวชนี้บ้าง จึง
ติดสินบนนางพี่เลี้ยง แล้วลอบหนี
จากที่ประทับในพระราชฐานชั้นใน
มายังเทวสถาน พอนักบวชเห็นความ
งามของเจ้าหญิงก็หลงใหลโฉมตัวมา
แทบพระบาทเจ้าหญิง เจ้าหญิงตก
พระทัยออกวิ่งจากที่นั่นไป นักบวช
ตามไม่ทัน จึงเอามืดที่ซ่อนไว้ในตัว
พุ่งไปที่พระชนม์เจ้าหญิง เจ้าหญิง
ทรงจึงมีดอกออกขวางทั้งไป แล้ววิ่ง
ต่อไปถึงที่ประทับ ทรงชำระแผล
พันผ้าไว้แล้วก็เข้าบรรทม นักบวช
ทั้งโกรธทั้งอาช อดจะแค้นด้วย
น้ำใจอาฆาตพยาบาท ไม่มีความรู้สึก
ของนักบวชเหลืออยู่เลย แต่นักบวช

ยังไม่ว่าหญิงสาวนั้นเป็นใคร จึง
ได้ทำทำบังตั้งไม่พูดไม่จากับพระ-
ราชา จนพระราชาทูลเข้าถามหลาย
ต่อหลายครั้ง จึงทูลว่า มีผีร้ายแปลง
ร่างเป็นหญิงสาวมายังเทวสถาน
เมื่อพระราชาตรัสถามว่าจะไปหาตัว
ได้ที่ไหน นักบวชก็ขอให้ไปหาผู้หญิง
ที่มีแผลที่ขา พระราชาก็มีโองการ
โปรดให้ตรวจดูหญิงสาวทุกคนทั่ว
เมือง ก็หาไม่ใคร่มีข่าเป็นแผลแต่สัก
คนไม่ กองเหลือแต่เจ้าหญิง ในที่
สุดเจ้าหญิงทรงปิดบังต่อไปอีกไม่
ได้ จำต้องยอมรับว่ามีบาดแผลที่
พระชนม์

พระราชาตกพระทัยอย่างยิ่ง รับ
ไปแจ้งแก่นักบวช พร้อมทั้งตรัสว่า
น่าจะเกิดการเข้าใจผิดอะไรสักอย่าง
หนึ่ง นักบวชเตรียมคำพูดไว้แล้ว
จึงทูลว่า

“ที่พระองค์ทรงเลี้ยงดูพระธิดา
มานานนับปี จนถึงจะได้เสกสมรส
กับเจ้าชายนั้น อนิจจา พระองค์ทรง

หลงเลี้ยงนางปีศาจไว้แต่ๆ ที่เดียว
พระธิดาองค์แท้ของพระองค์นั้นถูก
ลักเอาไปตั้งแต่ประสูติแล้ว พระ-
องค์จะทรงจัดการอย่างไรก็แล้วแต่
พระองค์เถอะ แต่ข้าพระองค์ขอ
เตือนเสียสักหน่อยว่า ถ้าพระองค์
ขึ้นเลี้ยงนางปีศาจนี้ไว้ต่อไป มันจะ
ต้องทำลายให้พินาศไปหมดทุกคน
ทีเดียว”

พระราชาขณะนั้นตกอยู่ใต้อิทธิพล
ของนักบวชผู้เสียสละแล้ว เพราะ
เคยรับคำแนะนำจากนักบวชผู้มา
ทุกสิ่งทุกอย่าง จึงพร้อมที่จะทำตาม
คำแนะนำของนักบวชต่อไป นัก
บวชก็ทูลแนะว่า

“เราต้องจับตัวนางปีศาจนี้ไว้
ก่อน แล้วโปรดประทานช่างไม้มา
๒ คนด้วยพะย่ะค่ะ”

พระราชาทรงจัดหาให้ นักบวช
ก็ส่งช่างไม้ให้ทำหีบใหญ่ ไม่ให้น้ำ
หรืออากาศเข้าได้เลย เมื่อเสร็จ
(อ่านต่อหน้า ๑๐๘)

ตำแหน่งอย่างคุณ จะต้องได้รู้ข่าวสารที่ถูกต้องทุกอย่าง ไม่ใช่รับฟังต้อๆ กันมาอย่างคลาดเคลื่อน หรืออย่างมีอคติ มิฉะนั้นแล้วการตัดสินใจในนโยบายที่สำคัญจะไม่คล่องจองกับสถานการณ์ พอจึงพยายามทบทวน

ทุกสิ่งที่ได้เห็นมาจริงๆ แล้วสรุปให้คุณฟัง สิ่งนี้ถือเล็กน้อยที่พอจะช่วยคุณได้ ในขณะที่คุณเองมีหน้าที่และความรับผิดชอบต่อประเทศของคุณอย่างใหญ่หลวง” (อ่านต่อฉบับหน้า)

สนทนาพาที - ต่อจากหน้า ๒๗

เปิดส่งรายการตามโครงการว่า นักวิทยาศาสตร์อินเดีย ได้ผลิตดาวเทียมขึ้นดวงหนึ่งชื่อ 'อริยักต์' ส่งขึ้นสู่อวกาศด้วยความช่วยเหลือของโซเวียต และขณะนี้ อินเดียกำลังผลิตดาวเทียมขึ้นเองอีกดวงหนึ่ง ซึ่งจะใช้ในโอกาสต่อไป เพื่อทำให้โครงการโทรทัศนผ่านดาวเทียมเพื่อชนบทได้มีทางขยายให้ครอบคลุมอาณาเขตทั่วประเทศและให้ดำเนินติดต่อกันไปเป็นโครงการถาวร จะได้ช่วยแก้ปัญหาความยากจนและความล้าหลังทางเศรษฐกิจของประชาชนพลเมืองส่วนใหญ่

ผมได้ติดตามเรื่องนี้ด้วยความสนใจตลอดเวลา สองปีที่ผ่านมา และได้ทราบข่าวว่านักโทรทัศนหลายประเทศทั่วโลกกำลังจ้องดูอยู่ว่าโครงการทดลองหนึ่งปีของอินเดียจะได้ผลสักแค่ไหน

ประเทศที่หวังจะทำตามอย่างอินเดียก็มีประเทศ

บราซิลในอเมริกาใต้ ซึ่งประชาชนพลเมืองอยู่กันอย่างกระจัดกระจายในอาณาเขตอนันต์กว้างใหญ่ เหมาะที่จะใช้ดาวเทียมส่งรายการที่วี.ส่งเสริมการศึกษาเป็นภาษาปอร์ตุเกสซึ่งเป็นภาษาประจำชาติ นอกจากในประเทศที่ใช้ภาษาสเปนหกประเทศ คือ อาร์เจนตินา ชิลี โคลอมเบีย เอกวาดอร์ เปรู และเวเนซุเอลา ก็มีข่าวว่าจะร่วมทุนกันใช้ดาวเทียมส่งรายการที่วี.เพื่อช่วยการศึกษาและพัฒนาชนบทเช่นเดียวกัน

เกือบห้าปีมาแล้วที่อังกฤษเป็นต้นแบบในการตั้งมหาวิทยาลัยเปิดเป็นตลาดวิชาโดยใช้วิธีสอนทางวิทยุและโทรทัศน์เป็นส่วนใหญ่ มาบัดนี้อินเดียก็กำลังจะเป็นต้นแบบในทางให้การศึกษาพัฒนาชนบทโดยส่งเป็นรายการโทรทัศนผ่านดาวเทียมใช้ภายในประเทศ

นักบวชจอมปลอม - ต่อจากหน้า ๑๕

เรียบร้อยแล้ว นักบวชก็ขอให้พระราชาทรงนำเจ้าหญิงเข้ามาและบังกับเจ้าหญิงให้นอนในหิบนั่น เมื่อปิดฝาตอกตะปั่วใหญ่ๆ แน่นหนาแล้ว ก็ปล่อยหีบลอยน้ำไป เท่านั้น ยังไม่พอ นักบวชยังเรียกลูกศิษย์ ๒ คนมาสั่งให้คอยเฝ้าหิบนั่น บอกว่าเป็นหีบมหาสมบัติ ถ้าหากเห็นจะลอยไปทางแคว้นใกล้เคียงละก็ให้ลากเอาหีบใบนั้นขึ้นมาจากน้ำ นำมาให้ตน นักบวชนี้กระหยิ่มว่า ถ้า

เกิดเจ้าหญิงบุญดื่รอดชีวิตมาได้ทั้งๆ ที่หิบนั่นไม่มีช่องให้อากาศหายใจเลย ตนจะไม่ละไว้เลย

ลูกศิษย์ทั้งสองรับคำสั่งอย่างงงๆ แต่ไม่กล้าพูดว่าอะไร เพราะเกรงกลัว แต่ว่าเด็กทั้งสองยังเขียวจืดจางดวงดวงไม่ได้ เมื่อกินอาหารแล้ว ก็เลี้ยงบิกลับไป เมื่อหิบบนนั้นลอยคืบบึ่งๆ ผ่านไป เด็กทั้งสองจึงไม่รู้ ไม่แลเห็น

ในขณะนั้นเอง เจ้าชายหนุ่ม

องค์หนึ่ง เสด็จมาล่าสัตว์พร้อมด้วยข้าราชบริพารและต่างก็ได้ติดตามกวางขาวตัวหนึ่งมา จนกระทั่งถึงริมแม่น้ำ ขณะนั้นพระอาทิตย์ยังไม่ขึ้น เจ้าชายทรงยิงธนูไปดอกหนึ่ง แล้วก็อีกดอกหนึ่ง แต่พลาดทุกลูก เลียดเพียงเส้นขนไปเท่านั้น ในที่สุดเสียงพรวนคันนั้นร้องว่า “กระโจนลงไปกลางแม่น้ำแล้ว”

เมื่อเจ้าชายทอดพระเนตรจ้องดูก็เห็นอะไรลอยคืบบึ่งๆ มา แต่

ไม่ใช่กวางขาวสักหน่อย ดูให้ดีๆ เป็นหีบใบใหญ่ กำลังหมุนไปหมุน มาตามกระแสน้ำ เจ้าชายทรงค้น เค้นอยากทราบว่าเป็นหีบอะไร จึง สั่งให้คนล่น้ำไปดึงหีบใบนั้นมา เข้าฝั่ง แล้วให้บรรดาทหารรักษาดาบ เกรียมไว้ ขณะที่พระองค์กำลังใช้ กริชแฉะผ่าหีบเปิดออก แต่เมื่อผ่า หีบเปิดออก ทั้งเจ้าชายและผู้ติดตามต่างก็ตกตะลึง เมื่อเห็นสิ่งที่อยู่ในหีบนั้น เป็นหญิงสาวสวยที่สุดเท่าที่ได้เคยเห็นกันมา

ทั้งๆ ที่เจ้าหญิงแทบจะสิ้นสติ เพราะหายใจไม่ออก แต่เจ้าหญิงก็ยังดำรงชีวิตอยู่ได้ พอรู้สึกเป็นปกติ ขึ้น เจ้าหญิงก็ทูลเจ้าชายว่าพระองค์เป็นใคร และมาอยู่ในหีบนั้นได้อย่างไร เจ้าหญิงทรงเล่าไปตามธรรมดา ไม่ได้รู้สึกน้อยพระทัย พระบิดา เพราะทรงทราบว่าพระราชาทรงตกอยู่ในอำนาจของนักบวชจอมปลอมนั้นเสียแล้ว แต่เจ้าหญิงมิได้ทรงเล่าถึงความซุกซนของพระองค์ที่เสด็จไปยังเทวสถานนั้น แต่เล่าเพียงในยามวิกาลและตกพระทัยถึงกับวิ่งหนีเสด็จมา

เจ้าชายทรงพิจารณาเจ้าหญิงด้วยความพอพระทัย ทั่วๆ ที่เจ้าหญิงทรงตั้งสาส์นกลุ่มหน้าเสียจนแทบจะแกล้มไม่เห็น เจ้าชายตรัสว่า “ข้าคิด ว่า เจ้าหญิงคงต้องเป็นกษัตริย์ของ ข้าแน่ เมื่อพระราชบิดาของ

เจ้าหญิงไม่อาจคุ้มครองเจ้าหญิงได้ เราก็ควรจะแต่งงานกันเสียเดี๋ยวนี้เลย” ตรัสแล้วก็ทรงหันพระพักตร์ ไปสั่งมหาดเล็กให้ไปเชิญราชบุรุษไปประจักษ์ราชสำนักมาทำพิธี แล้วตรัส แก่เจ้าหญิงว่า

“เมื่อเจ้าสาวของข้ามาทาง แม่น้ำ ก็ขอให้เราแต่งงานกันที่ริม แม่น้ำนี้เสียเลย”

เสร็จพิธีแต่งงานแล้ว เจ้าชาย ก็พาเจ้าหญิงเสด็จกลับเขาวังเพื่อเฝ้า พระราชาและพระราชินี ทั้ง ๒ องค์ ทรงต้อนรับเจ้าหญิงอย่างสมเกียรติ ได้มีงานเลี้ยงฉลองกันอย่างสนุกสนานมโหฬาร

กรณงานฉลองสมรสผ่านไป แล้ว เจ้าหญิงจึงทูลถามถึงแผนต่อไปของนักบวชจอมปลอมนั้น ทำให้ ลูกศิษย์คอยดักรับในนั้นเฝ้ากลับกัน ไปให้ ถ้าเจ้าหญิงยังมีชีวิตก็จะไม่ ละไว้เลย เจ้าชายทรงทราบเช่นนั้น จึงเรียกอำมาตย์ผู้ใหญ่มาสั่งว่า

“ที่รึมน้ำ หีบใบใหญ่ที่ใส่เจ้าหญิงมายังคงอยู่ที่ตรงนั้น ท่านจง เอาลิงแควตัวที่ผูกไว้ในวันนั้นมา ใส่ ลงไปในหีบ เอาอาหารให้มันไปด้วย แล้วปิดฝาตอกให้สนิทแล้ว ลอยน้ำไปทางเมืองของเจ้าหญิง”

อำมาตย์ผู้ใหญ่ก็ไปจัดการตาม นั้น และได้ส่งคนติดตามไปดู จน แลเห็นลูกศิษย์ทั้งสองของนักบวช ยังเฝ้าระเฝ้าคอยดักรับในนั้น ว่าเมื่อ

ใดจะลอยผ่านมา

ลูกศิษย์นักบวชเมื่อเห็นหีบลอย มา ก็หาได้สังเกตไม่ว่ามาจากทิศ ทางใด รับเอาไม้สองอันเขี่ยหีบให้ เข้าฝั่งจนเรียบร้อย แล้วก็จัดแจง แยกหีบเอาไปให้นักบวช ลูกศิษย์ ยังยืนรืрокอยดูว่าในหีบมีอะไรเพื่อ ว่าตนจะได้ส่วนแบ่งบ้าง นักบวช จึงดูไปว่า

“ไปให้ทัน เจ้าเป็นคนอ่อนแอ ข้าจะปลักกับของอยู่ในหีบนี้เอง ไม่ ว่าจะได้อินเสียงร้องกรีดกรีดอะไร ก็ไม่ต้องวุ่นวายนะ ข้าสามารถ ปราบตัวชั่วร้ายได้”

ลูกศิษย์ก็เลยปิดประตูเทวสถาน แล้วเดินจากไป อวดสงสัยไม่ได้ว่า เหตุใดครูจึงสั่งเช่นนั้น ในเมื่อบอก ไว้แต่แรกว่าหีบนั้นเป็นหีบสมบัติ แต่ไม่มีใครกล้าถาม แม้กระนั้นก็ยังมิยอมผลจากหีบนั้นไป ยังนั่ง อยู่ใกล้ๆ เทวสถานนั้นเอง แต่ทันใด นั้นเอง หูเด็กทั้งสองก็แทบแตกใน เมื่อมีเสียงร้องหวีดดังออกมาจากใน เทวสถาน เด็กทั้งสองจะเปิดประตู เข้าไปก็ไม่กล้า เพราะครูสั่งไว้ว่า ไม่ต้องยุ่ง ไม่ว่าจะได้ยินเสียง อะไร

เสียงที่ดังตามออกมาอีกทีก็ก ก้องอย่างน่าสยดสยอง จนเด็กทั้งสองชนหัวลูกถึงกับจับมือกันแน่น ด้วยความตกใจกลัว มีเสียงขู่การณ แล้วก็มีเสียงร้องจนสุดเสียงดังออก→

มาเป็นครั้งสุดท้าย ลูกศิษย์ทั้งสอง
คอยอยู่นาน จนในที่สุดก็ได้ตัดสินใจ
ใจกระชากประตูเทวสถานเปิดออก
ทันใดนั้นก็ได้รับตัวใหญ่แผ่นแผ่น
ออกมา แล้ววิ่งไปท้วงเพื่อหา

ทางหนีเข้าไปในป่า เด็กทั้งสองจึง
โผล่หน้าเข้าไปดูในเทวสถาน แต่
พอเห็นร่างของนักบวชที่ถูกลึงนั้น
ฉีกเนื้อแล้ว ก็ต้องเผ่นตามลึงนั้น
ไปด้วย

เมื่อข่าวลวงรู้ไปถึงเจ้าหญิงกับ
สวามี เจ้าหญิงก็อดโล่งพระทัยไม่
ได้ที่พระองค์จะได้มีชีวิตอยู่อย่าง
ผาสุกสืบไป

ไฟหลงเข็ - ต่อจากหน้า ๒๔

ดูเห็นดเหน้อย เหงื่อไหลซๆทั้งวัน พี่เขยกลับมาจาก
ทำงานก็อาบน้ำนอน ใช้ลูกหลานไปซื้อเหล้า นึ่งกิน
นอนกิน แล้วก็เท่านั้น ไม่เคยคิดจะกระดุกกระดิก
มือเท้า หยิบจับช่วยเหลือพี่มาลินีเลย

ลี้ลา ยังหลับตาเห็นมือหยาบๆ มีรอยแตก กร้าน
กะดึกด่าง ของพี่มาลินีได้อย่างชัดเจน แค่นี้เห็น
มือ ใครๆ ก็เดาได้ว่าพี่มาลินีใช้มืออย่างหนักและ
เหน็ดเหนื่อยเพียงใด ลี้ลาอดคั่วๆหงายๆมือของตัวเอง
ออกดูไม่ได้เหมือนกัน เมื่อระลึกถึงพี่มาลินี

ไม่เพียงแต่มือ เหงื่ออีก ไหลเป็นทางจากใบหน้า
กลมๆ แบนๆ ของพี่มาลินี กลางคืนก็ต้องทำงานจน
ดึกดื่น แต่พี่มาลินีบ่นไม่เป็นเอาเสียเลย

พี่บวชวิจารณ์พี่มาลินีว่า 'เมียทาส' ด้วยเหตุเพียงว่า
พี่มาลินีก็ร่ายอยู่กับงานตั้งแต่เช้าจนเย็นตลอดวัน ตลอด
สัปดาห์ เป็นบ๊ยะไม่มีเสาร์ อาทิตย์ ไม่มีวันหยุดชดเชย
เงินที่ได้แต่ละบาทก็ไม่เคยเป็นของพี่มาลินี มักจะเป็น
ค่าเล่าเรียนลูก ค่าเช่าบ้าน และจีปาทะ

กระนั้น พี่มาลินีก็ยังเจียดเวลาทำกับข้าวดี ๆ
กับแก้ม ไข่ ให้สามตำราบุญอารมณีกด้วย

ก็นับว่ามีความสุขไปอย่างหนึ่ง พี่มาลินีไม่เคยมี
ปากเสียงอย่างว่าแต่กับสามมีเลย แม้กับลูกๆ ก็ตาม และ
ในทุกเรื่องก็ว่าได้

ลูกๆ ก็คิดจะขู่แม่ด้วยซ้ำไป

พี่มาลินีโอบลี้ลาเข้ามาแนบตัว แนบล้าแขนอัน
อ้วนท้วน เย็นๆ ของหล่อนเป็นประจำเมื่อมาเยี่ยม ลี้ลา

ชอบกอดเนื้อทอดมดด้วยเหงื่อชื้น ช่วงแขนหมิ่นนั้นเสมอ
ลี้ลาอยากให้พี่มาลินีอยู่กับลี้ลานั้นจริงๆ ที่รู้ว่าเป็นไป
ไม่ได้

พี่มาลินีช่วยทดแทนสิ่งที่ลี้ลาหิว กระหาย ได้บ้าง
เหมือนกัน

บางวันลี้ลาจะกอดแขนพี่มาลินีแน่นทีเดียว และ
จูบเอาๆ ที่ต้นแขนเป็นมัตถ์ๆนั้น จูบแรงๆ จนพี่มาลินี
ต้องบอกให้หยุด

พี่มาลินีจะเข้าใจความรู้สึกของหล่อนบ้างกระมัง
เพราะพี่มาลินีมักจะตะขบขอบตาเสมอ เมื่อลี้ลาจูบเอาๆ
เช่นนั้น บางที่พี่มาลินีก็ถามว่า

"คิดถึงแม่ไหม ลิล" บางที่พี่มาลินีก็ว่า

"ลิล เกยสิ้นถึงแม่มั่งไหม"

ใครๆ พูดกันว่าพี่มาลินีมีส่วนคล้ายแม่มาก แต่ลี้ลา
จำไม่ได้มากนัก รื้อย้อนอย่างหนึ่งว่า เมื่อมีใครทักว่า ลี้ลา
หน้าเหมือนแม่ หล่อนมักจะไม่พอใจเสมอ ที่โกรธ
เพราะเขาพากันพูดต่อไปอีกว่าผู้หญิงหน้าเหมือนแม่ก็
อาภัพ พูดกันตั้งแต่ลี้ลาไม่รู้ว่าเป็นอาภัพแปลว่าอะไร รู้
แต่ว่ามันคงไม่ดีอะไรสักอย่างหนึ่งแน่ๆ และลี้ลาไม่ชอบ
ที่จะเป็นอย่างนั้น

พี่พิชาพี่ชายคนโต แก่แทนว่า "ก็ลูกแม่ ก็ต้อง
หน้าเหมือนแม่ซ้ ไม่ได้ออกมาจากกระบอกไม้ไผ่เนี่ย ไม่
ดีใจหรือลิล ก็เราลูกแม่นี่นา" พี่พิชามักจะลုပ်ศีรษะไป
ด้วยในตอนนั้น

ลี้ลาจำได้ว่าที่ๆ เกยโกรธหัวฟัดหัวเหวี่ยงนั้น →

๖๒๘ ๕๖๖ ๒๕ ๒๘ ก.ย. ๒๕๖๘

บรรจบ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

ยาฟิลกับยาฟิลลาห์ (นิทานอาฟริกา)

นิทานอาฟริกาที่มีลักษณะสำคัญคือมักเป็นเรื่องของพี่น้องหญิงชาย และมีผีปอบเป็นตัวก่อเรื่อง ดังเรื่องหมาปอบปอบที่เคยเล่าไว้แล้ว เรื่องนี้มีลักษณะคล้ายคลึงกัน ดังที่อับดุลลา เอล คาบิบ กับไมเกล เวสต์ เล่าไว้ดังนี้

ครั้งหนึ่งยังมีเด็กสาวคนหนึ่ง ชื่อยาฟิลลาห์ เป็นกำพร้าพ่อแม่ เมื่อแม่ตายลง ย่าได้นำตัวไปเลี้ยงไว้ ย่าของยาฟิลลาห์รักหลานอย่างสุดสวาทขาดใจ ไม่ยอมให้ไปไหนเลย จะไปเล่นห้วยกับเพื่อนบ้างก็ไม่ได้ คนที่ใกล้ชิดสนิทสนมกับยาฟิลลาห์มากที่สุดนั้นได้แก่ลูกพี่ลูกน้องของยาฟิลลาห์ ชื่อยาฟิล ย่าฟิลเป็นลูกของลุง พี่ของพ่อยาฟิลลาห์ เด็กทั้งสองเติบโตมาด้วยกัน ทั้งยาฟิลลาห์เป็นเด็กสวยน่ารัก ยาฟิลจึงหลงรักและอยากจะทำแต่งงานด้วย

ในหมู่บ้านเดียวกันนั้น ยังมีหญิงสาวรูปร่างร่าเริงน่ารักชื่อว่ายาฟิลลาห์อยู่ด้วยอีก ๖ คน แต่ละคนไม่มีใครสวยเท่ายาฟิลลาห์แม้แต่สักคนเดียว ฉะนั้นจึงพากันวิเศษ

แล้วก็เกลียดเกลียดโกรธยาฟิลลาห์ เมื่อจะชวนไปไหนก็ได้รับคำตอบว่าอย่าไม่ให้ไป โดยเฉพาะเมื่อชวนไปเล่นกันในป่าตอนไปหาฟัน ย่าเป็นไม่ให้ไปเด็ดขาด

อยู่มาวันหนึ่งเด็กสาวทั้งหกตรงไปหาย่าของยาฟิลลาห์เอง จัดแจงขออนุญาตย่าเพื่อชวนยาฟิลลาห์ไปเที่ยวด้วยกัน สาวๆเหล่านั้นพูดกันว่า “ขอยาฟิลลาห์ไปเที่ยวป่ากับเราสักครั้งหนึ่งเถิด เราจะไปหาฟันในป่าอย่างนั้น ยาฟิลลาห์ไม่เคยไปไหนกับเราเลย อีกไม่ช้าก็จะแต่งงานแล้ว และพอแต่งงานแล้วจะยังไปไหนกับเราไม่ได้เลย”

“ต้องถามปู่ของยาฟิลลาห์ดูก่อน” ย่าพูดบ้ายเบียง “ถ้าเขาให้ไปก็ไปได้”

กรันย่าไปถามปู่ ปู่มองดู

เด็กสาวแต่ละคนแล้ว ก็พูดว่า

“แต่ละคนดูกล้าสนับแข็งแรงทั้งนั้น พอดีจะดูแลกกันได้ละมั้ง ให้ยาฟิลลาห์ไปเถอะ”

ดังนั้นยาฟิลลาห์จึงมีโอกาสดำเนินไปเที่ยวกับเพื่อนๆ แต่คนเหล่านั้นหาสมควรเรียกว่าเพื่อนไม่ ที่พูดส่ายปากกันไปขออนุญาตย่าเอาตัวยาฟิลลาห์มาได้ โดยน้ำใสใจจริงก็มีใช่ เพราะอยากให้เพื่อนได้มาเที่ยวด้วยกันหรือหากเจตนาแท้จริงก็ถือหาทางทำให้ยาฟิลลาห์เจ็บช้ำน้ำใจเล่นเท่านั้น

ยาฟิลลาห์กับเพื่อนทั้งหกไปป่าช่วยกันหาฟันจนเพียงพอแล้ว ก็ชวนกันกลับ ขณะที่เดินมาตามทางนั้น ก็ได้เจอดินไม้ต้นหนึ่งมีลูกตกเต็มต้น บางลูกก็สุกน่ากิน และเป็นผลไม้มีรสหวาน (ต่อหน้า ๑๐๗)

ยาฟีลกับยาฟีลลาห์ - ต่อจากหน้า ๒๓

ด้วย แต่บางลูกก็ยังดิ้นเขี้ยว เปรี๊ยว
กินไม่ได้ เด็กสาวคนหนึ่งเห็นแล้ว
อดคันเค้นไม่ได้ ออทานออกมาว่า

“โอโฮ คุณมันมันชิ ลูกคก
เต็มคันเที้ยว ที่ตูกก็เหลื่องน่ากินจ้ง
ทำอะไรถึงจะปั่นคันขึ้นไปเก็บมา
กินได้นะ”

“เออ จริงแหละ” อีกคนหนึ่ง
สนับสนุน “น่ากินจ้ง ทำอย่างไร
ถึงจะปั่นคันไปเก็บมากินได้นะ”

คนอื่น ๆ ก็พูดกันแข็งแะอย่าง
เดียวกัน ยาฟีลลาห์จึงพูดขึ้นว่า

“ข้าขึ้นคันไม้เป็นนะ เกษขัน
คันไม้ในสวนที่บ้านเสมอละ. ถ้า
อยากกินกันจริงๆละก็จะปั่นขึ้นไป
เก็บมาให้กิน”

พูดแล้วยาฟีลลาห์ก็จัดแจงขึ้น
คันไม้ และเก็บผลไม้ขึ้นโยนลงมา
ทั้งลูกสุกลูกดิบ พวกเพื่อน ๆ พวกกัน
เก็บลูกสุกๆใส่กระจาดของตัว ส่วน
ลูกดิบ ๆ โยนใส่กระจาดของยาฟีล-
ลาห์ พอยาฟีลลาห์เก็บหมดคันแล้ว
ก็ไต่ลงมา คนทั้งหมดก็เดินกันต่อไป

เดินมาตามทาง ก็มาเจอบ่อน้ำ
เข้าบ่อหนึ่ง ลึกมาก มีน้ำอยู่เต็ม
เพื่อนคนหนึ่งพูดขึ้นว่า

“โซคดีแล้วเรา ที่มาเจอบ่อน้ำ
ใครมีสาขสร้อยโยนลงไปบ่อน้ำช
แล้วจะได้แต่งงานอย่างมีความสุข

มีลูกมากมาย”

คนอื่น ๆ ก็พูดกันระเบ็งเซ็งแซ่
ว่า “ตกลง อดสาขสร้อยโยนลง
ไปกันนะ” ยาฟีลลาห์นึกว่าคนอื่น ๆ
อดสาขสร้อยของตัวโยนลงไปจริงๆ
จึงรีบอดสาขสร้อยของตัวลงไปในบ่อ
ของคันลงไปบ่อ แต่แท้ที่จริง
คนเหล่านั้นหาได้ทำเช่นนั้นไม่
เสียบ่อบ่อมันนั้นเป็นเสียงก้องหิน
ที่แต่ละคนโยนลงไปต่างหาก หาใช่
สาขสร้อยไม่หรอก

เด็กสาวชวนกันเดินต่อไปอีก
ไม่นาน คนหนึ่งก็พูดขึ้นว่า “นัง
พักกินผลไม้กันก่อนเถอะ” คน
ทั้งหมดก็นั่งกินผลไม้ในกระจาด
ของตน ผลไม้ของคนที่เหล่านั้นสุกๆ
ทั้งนั้น เขาก็กินกันเอร็ดอร่อย ส่วน
ของยาฟีลลาห์มีแต่ลูกดิบๆกินก็ไม่ได้
ยาฟีลลาห์รู้ได้ทันทีว่า เด็กสาว
เหล่านั้นไม่ได้ปรารถนาดีต่อคน
ฉันทันเพื่อนเลย ต้องการจะทำให้ตน
เจ็บช้ำน้ำใจเท่านั้น ยาฟีลลาห์จึง
ต่อว่าขึ้นว่า

“ทำไมเลือกเอาแต่ลูกดิบๆให้
ข้าทั้งนั้นละ ข้าอุตสาห์ปั่นคันไม้
ไปเก็บมาให้ พวกเจ้าควรจะเลือก

ลูกดีๆกินอร่อยๆให้ข้าบ้างซิจึงจะ
ถูก”

คนเหล่านั้นก็พูดว่า “ก็ยาฟีล-

ลาห์มีคันผลไม้อยู่ในสวนนี่นา พวก
เรามีเมื่อไรสักคัน” ยาฟีลลาห์เลย
ไม่รู้จะตอบว่าอย่างไร ได้แต่เดิน
ต่อไป มาตามทาง เด็กสาวเหล่านั้น
พูดว่า “เออ เอาสาขสร้อยมาใส่กัน
ดีกว่า”

พูดแล้วต่างก็เอาสาขสร้อยของ
ของตนขึ้นมาใส่ ยาฟีลลาห์ก็รู้ได้
อีกว่าคนเหล่านั้นแกล้งหลอกให้ตน
โยนสาขสร้อยของของตนลงไปโน
บ่อ จึงต่อว่าขึ้นอีกว่า

“นี่พวกเจ้าต้องการจะแกล้งข้า
ให้ข้าเจ็บอกเจ็บใจอย่างเดียวเท่านั้น
ซิละ เรื่องอะไรเจ้าจึงแกล้งชวนให้
ข้าโยนสาขสร้อยลงไปโนบ่อ”

“ก็ยาฟีลลาห์รวนนี่นา”
คนหนึ่งพูดขึ้น “ยาฟีลลาห์ร้าวร
มีเงินตั้งเยอะแยะ เวลาแต่งงานก็
จะยังมีมั่ง มั่งมียิ่งขึ้นละ”

ตอนนั้นใกล้ค่ำแล้ว เด็กสาว
เหล่านั้นเคยไปเคยมารู้ว่ามีบ่สาข
รายตนหนึ่งชอบมาที่บ่อน้ำนั้นตอน
ค่ำๆ พอเห็นใครมาที่บ่อน้ำนั้นตอน
กลางคืนก็มักจะจับตัวเอาไปกินเสีย
กิดดังนั้นแล้ว คนทั้งหกก็บอก
ยาฟีลลาห์ว่า

“ทำไมไม่กลับไปเอาสาขสร้อย
ที่บ่อน้ำนั้นล่ะ”

ยาฟีลลาห์ ไม่เคยรู้เรื่องบ่สาข→

บ่อน้ำเลข จึงกลับไปบ่อน้ำด้วยความเสียดายสายสร้อย เมื่อไปถึงบ่อน้ำ ขาฟิลาห์พยายามหาทางงมเอาสายสร้อยคืน แต่ไม่สำเร็จ

เวลาก็กาลังๆ เห็นเช่นนั้นขาฟิลาห์อดกลั้นไม่ได้ และถึงกับสะดุ้งสุดตัวเมื่อได้ยินเสียงน้ำกลิ้งดังมาข้างหลัง พอเหลียวไปดู ก็เห็นเป็นบิศาจ ขาฟิลาห์ถึงกับร้องเสียงหลงว่า “อย่ากินข้านะ เจ้าบิศาจร้าย” บิสาजनกลับถามขึ้นว่า

“มาทำไมที่นี่”

“สายสร้อยของข้าหล่นลงไป
ในบ่อน้ำ”

“อยากให้ข้างมให้ อย่างนั้นหรือ” บิสาजनถาม

“ใช่ ใช่” ขาฟิลาห์ตอบ
ละล่ำละลัก “ช่วยงมให้หน่อยเถอะ”
“งมให้ก็ได้” บิสาजनพูด “แต่

ว่านางต้องทำอะไรให้ข้าบ้างสิ เป็น
การตอบแทน”

“ทำอะไรละ”

“ไปข่มากับข้าพรุ่งนี้”

“ตกลง” ขาฟิลาห์ตอบ “ข้า
ยังชอบข่มมาอยู่แล้ว”

บิสาजनจึงดำน้ำในบ่อน้ำแห่ง
งวด แลเห็นสายสร้อยอยู่กันบ่อ
บิสาजनจึงหยิบสายสร้อยมาส่งให้
ขาฟิลาห์ พร้อมทั้งส่งว่า

“พรุ่งนี้นะ พรุ่งนี้ก่อนตะวันตกดิน ข้าจะไปที่บ้านนาง รับนาง
ไปข่มากับข้า”

ขาฟิลาห์รับคำแล้วก็กลับบ้าน
วันรุ่งขึ้นบิสาजनก็จำแลงร่างเป็น
มนุษย์แต่งตัวสวยงามไม่ผิดกับ
เจ้าชายข่มาคำปอดมาขังบ้านของ
ขาฟิลาห์ ส่งเสียงร้องเรียกว่า
“ขาฟิลาห์ มาข่มด้วยกันเถิด”

ขณะนั้นข้าของขาฟิลาห์ไม่ได้คอยเฝ้าดูหลานสาว ขาฟิลาห์ได้โอกาสจึงรีบวิ่งค้อออกมา แล้วก็โดดขึ้นหลังม้า บิสาजनก็ควมม้าพาขาฟิลาห์หายไป ครั้นขาฟิลาห์กลับถึงบ้านถามหาขาฟิลาห์ ข้าก็ตอบว่า

“ไม่รู้ไปไหน คิดว่าออกไป
ข้างนอก ประเดี๋ยวจะกลับ ก็ยังไม่
เห็นกลับมา”

ข้ากับขาฟิลาห์เฝ้าคอย คอยจน
มืดค่ำ แม้จนกลางคืนดึกดื่น ขาฟิลาห์ก็ยังไม่กลับมา ขาฟิลาห์อื่นใจจึงควมม้าออกไปตาม เจอะผู้ใดก็ถามว่าเห็นขาฟิลาห์หรือไม่ แต่ก็ไม่มีใครได้เห็น จนมาถึงชายชราคนหนึ่ง พอเพ่ำนนั้นบอกให้ว่า

“เห็นข่มาคำปอดไปกับ
เจ้าชายนี้ ขาฟิลาห์” ❀

มีหนังสือ ชื่อดี ไว้กับบ้าน

ท่านจะหมดกังวลเรื่องดังข้อบุตรหลาน

หนังสือ บิอดี ของ บรรจบ พันธุเมธา ตอบทานคำศัพท์จากพจนานุกรมหลายกระแแต่ แล้วผูกเป็นข้อสำหรับชาย-หญิง ขณะนี้มี ๔ เล่ม ราคาเล่มละ ๕ บาท แต่ละเล่มมีราว ๘๐๐ ข้อ (เล่มที่ ๓-๔-๕-๖ ส่วนเล่ม ๑-๒ ขาดกรวากำถัมพิพ์ซ้ำใหม่)

พจนานุกรม เขมร-ไทย ฉบับทุนพระยาอนุমানราชธน เล่ม ๑ อักษร ก ถึง ด
จุ่การราว ๒๐๐๐ คำ พิมพ์กระดาษปอนด์ ปกแข็งเย็บกั่เคินทอง ราคาเล่มละ ๖๐ บาท

ตั้งซื้อได้ที่ สำนักงานหนังสือพิมพ์สตรีสาร ตั้งเงินพร้อมการตั้งซื้อ เช็ค ป.ณ. หรือธนาคารใด จ่ายให้แก่
บริษัทการพิมพ์สตรีสารจำกัด

๑๒๘ ๕๖๖ ๒๖ ๕๗.๑.๒๕/๘

บรรจบ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

ยาพิลกับยาพิลลาห์ นิทานอาฟริกา (ต่อ)

คราวที่แล้วเล่าเรื่องของยาพิลลาห์ที่เพื่อนๆ พากันริษยาว่าหน้าตาสวยงามจึงหาทางจะทำให้ยาพิลลาห์เจ็บอกเจ็บใจเล่น ยาพิลลาห์อยู่กับย่า ย่าหวงไม่ยอมให้ไปไหนกับใคร เพื่อนๆอุตส่าห์ไปขออนุญาตย่า ให้ยาพิลลาห์ไปเที่ยวป่ากับพวกตน ย่าบ่ยบ่ขงไปถามปู่ ปู่เห็นเพื่อนแต่ละคนล้าสั่นคงจะคาดหลานของคนได้จึงยอมให้ไป เมื่อไปเที่ยวป่าเก็บพันธุ์ไม้มากพอกก็พากันกลับ ตอนขากลับมาตามทางเห็นต้นไม้มีลูกตก เพื่อนๆ ปรารถนากินผลไม้กันแต่ต้นไม้ไม่เป็นยาพิลลาห์ขึ้นเป็นจึงอาสาขึ้นต้นไม้ให้ ขึ้นไปแล้วก็ปลิดผลไม้โยนลงมาทั้งลูกสุกๆดิบๆ เพื่อนๆ ก็แย่งเอาลูกๆไปใส่กระเจาะให้ยาพิลลาห์ ส่วนลูกๆเอาใส่กระเจาะของตน มาตามทางมาเจอเบื่อน้ำก็แย่งชิงขว่นให้โยนสาวยสร้อยลงในเบื่อน้ำ ยาพิลลาห์หลงเชื่อก็ทำตาม ทั้งๆที่

คนเหล่านั้นหาได้โยนของตนลงไปไม่ เมื่อพันบ่อน้ำมา คนเหล่านั้นชวนกันกินผลไม้ ยาพิลลาห์กินของตนไม่ได้เพราะมีแต่ลูกๆ จึงรู้ว่าเพื่อนแกล้งตน ทั้งเมื่อเดินต่อไปเพื่อนทั้งหกก็ไปด้วยกันยังเอาสาวยสร้อยมาใส่ขวดเสียอีก ครั้นยาพิลลาห์ต่อว่าเขาก็ตอบบอกยาพิลลาห์ให้กลับไปถามสาวยสร้อยที่เบื่อน้ำ ทั้งที่รู้คำที่เบื่อน้ำนั้นในคืนคำๆจะมีปีศาจมากอยจับคนไปกินความเสียสาวยสร้อยทำให้ยาพิลลาห์จำต้องกลับไปเบื่อน้ำนั้นโดยไม่รู้เรื่องปีศาจนั้นเลย เมื่อพบปีศาจปีศาจก็รับจะงมให้ แต่ปีศาจสามารถดื่มน้ำได้หมดบ่อ จึงไม่ต้องงมให้เสียเวลา พอเห็นสาวยสร้อยอยู่กันบ่อ ปีศาจก็หยิบส่งให้ยาพิลลาห์พร้อมทั้งขอสัญญาอย่างหนึ่งว่า ในวันรุ่งขึ้นยาพิลลาห์จะต้องไปข่มขืนตน ตนจะมารับตอนก่อนตะวันตกดิน ยาพิลลาห์ตกลง พอถึง

เวลานัด ปีศาจก็จำแลงร่างเป็นมนุษย์แต่งตัวสวยงามอย่างกับเจ้าชาย ข่มขืนไปตลอดคืนยาพิลลาห์ ย่าไม่ทันเห็น ยาพิลลาห์ได้โอกาสวิ่งมาขึ้นม้า ปีศาจก็ควมม้าพาหายไป เมื่อยาพิลกลับมาไม่พบก็ออกไปตามหา เทียวถามใครต่อใครก็ไม่มีใครรู้จนมาพบชายชราคนหนึ่ง ชายชรามองว่ายาพิลลาห์ข่มขืนไปตลอดคืนไปกับเจ้าชาย

ยาพิลได้ขึ้นเข้านั้นยังไม่ยอมเชื่อ กระเวนไปถามใครต่อใครต่อไปอีกว่า “เห็นยาพิลลาห์ข่มขืนไปตลอดคืนกับเจ้าชายบ้างหรือไม่” แต่ก็ไม่มีใครเห็น ยาพิลเลยต้องกลับบ้านมาบอกย่า เข้าวินรุ่งขึ้นยาพิลก็บอกย่าว่า “ข้าจะต้องออกตามหายาพิลลาห์นะย่า ไม่ว่าจะอยู่ที่ไหนก็ตาม” พูดแล้วก็ควมม้าจากไป

ยาพิลท่องเทียวไปทั่วทุกบ้านทุกเมือง (อ่านต่อหน้า ๑๒๙)

ยาพิลกับยาพิลลาห์ - ต่อจากหน้า ๒๗

เป็นเวลาป็นหนึ่งเต็มๆ เล้าแต่ตามคนที่พบปะว่า “เห็นยาพิลลาห์ขี้มาดำ ปลอดไปกับเจ้าชายบ้างหรือไม่”

แต่ก็ไม่มีใครเห็น ยาพิลก็ต้องเดินทางต่อไป วันหนึ่งเมื่อขี้มาดำเห็นคเหินยลลลลวัน ไม่มีอาหาร ไม่มีน้ำ พอดกเหินยาพิลไปต่ออีกไม่ไหว จึงลงนอนพักใต้ต้นไม้ พลาจว่าฟังว่า “ไปไม่ไหวแล้ว เห็นจะตายที่นั้เสียละมัง หายาพิลลาห์อย่างไรก็ไม่พบ”

ทันใดนั้นยาพิลก็ได้เห็นหญิงชราคนหนึ่งมาขึ้นอยู่ใกล้ๆ หญิงนั้นถามว่า

“ยาพิลลาห์เป็นใครกัน ไหนลองบอกมาซิ”

ยาพิลจึงพรรณนาขึ้นว่า “ยาพิลลาห์เป็นผู้หญิงสวยมาก” แล้วก็เลาเรื่องที่ยาพิลลาห์ขี้มาดำปลอดไปกับเจ้าชาย แล้วก็หายไป หญิงชราจึงพูดว่า

“ไม่ใช่เจ้าชายอะไรหรอก พ่อหนุ่ม มันเป็นปีศาจนะ มันชอบจำแ่งร่างเป็นกนนะ ทำทางยังกะเจ้าชายแ่นะ เมื่อสักปีหนึ่งมาแล้ว มันพาผู้หญิงสาวสะสวยคนหนึ่งขี้มาดำปลอดขึ้นไปที่บ้านของมันบนยอดเขานั่นแหละ ผู้หญิงสาวคนนั้นจะเป็นยาพิลลาห์ของพ่อหนุ่มละมัง

ข้างเบญได้เห็นตอนที่เจ้าปีศาจมันกำลังจะไปบ้าน ผู้หญิงคนนั้นมีคำทนิเล็กๆตรงใต้ขาขวา”

“ใช่แล้ว ใช่แล้ว” ยาพิลร้องอย่างถึงโศจ “นั่นแหละ ยาพิลลาห์ละ บอกหน่อยซิแม่เฒ่าว่าข้าจะช่วยยาพิลลาห์ให้พ้นเงื้อมมือเจ้าปีศาจนั้นได้อย่างไร”

“เจ้าปีศาจคนนั้นมันจะหลับทีละเดือนค่นทีละเดือน” แม่เฒ่าอธิบายว่า “อีก ๓ วันจะถึงเวลาที่ปีศาจมันนอนละ แล้วมันจะหลับไปตลอดทั้งเดือน ตอนนั้นยาพิลลาห์ก็กำลังหลับอยู่นะ ปีศาจมันสะกดให้หลับ ยาพิลลาห์นอนหลับเสียจนผมขาวออกๆ ถ้าคืนเมื่อไรละก็ยาพิลลาห์จะกลายเป็นปีศาจไปเลย ถ้าพ่อหนุ่มเข้าไปได้ถึงตัวยาพิลลาห์แล้วละก็ คัดผมเสีย คัดผมออกเมื่อไร ยาพิลลาห์ก็จะคืนเมื่อนั้น และพอเห็นหน้าพ่อหนุ่ม ยาพิลลาห์ก็จะกลับคืนเป็นเหมือนเดิม”

“แต่ถ้าเจ้าปีศาจมันมาจับตัวเราละ เราจะทำอย่างไร” ยาพิลถามแม่เฒ่า

“มันไม่ค่นหรอก มันนอนหลับสนิทไม่ได้ยินเสียงใดๆ ทั้งสิ้น มีแต่หมามันเท่านั้นละที่จะได้ยิน พ่อหนุ่ม

ต้องนำหมาของเจ้าปีศาจนี้เสียก่อนนะ ถ้าไม่นำมันมันจะต้องไปปลุกนายมัน แล้วมันก็จะแก้กันมาตามพ่อหนุ่มกับยาพิลลาห์ หนีมันไม่ทันหรอก อย่างไรเสียมันจะต้องมาทันและจับตัวไว้ได้ เอา เขาของสามสิ่งนี้ไป”

พูดแล้วหญิงชราที่ส่งไม้ขึ้นเล็กให้ยาพิลขึ้นหนึ่ง หินก้อนหนึ่งกับน้ำหม้อเล็กๆหม้อหนึ่ง แล้วอธิบายว่า “เวลามันตามมาละก็ ขี้มาให้เร็ว เชียวนะ พอจวนตัวก็ทิ้งไม้ขึ้นนี้ลงไป พ้นมาได้ก็โยนก้อนหินลงไป สุดท้ายก็เทน้ำในหม้อลงไป”

ยาพิลชอบออกขอบใจแม่เฒ่าอย่างเหลือล้น แล้วก็ขี้มาจากไป ยาพิลขี้มามาถึง ๓ วันจึงได้ถึงบ้านของปีศาจบนยอดเขา เดินเข้าไปภายในได้เลย แต่ไม่แลเห็นผู้ใด จึงตรงเข้าไปในห้องชั้นใน และแลเห็นปีศาจนอนหลับอยู่ท่น ยาพิลจึงเดินเข้าห้องนั้นออกห้องนี้เพื่อหาตัวยาพิลลาห์และก็ได้พบยาพิลลาห์นอนหลับอยู่ในห้องหนึ่ง ยาพิลจึงตรงเข้าไปคัดผมยาพิลลาห์ ยาพิลลาห์ลืมตาตื่นขึ้น พูดว่า

“นั่น พยาพิลหรือหนึ่ พามาช่วยพาตัวไปจากที่นั่นหรือ”

กนทั้งสองมัวค่นดีใจที่ได้พบ

กัน เลยล้มข่าหมาของบ๊องนั้น
ขาพิลาขาพิลาหั่นมาควบขบไป
หมาของบ๊องไปแตะเท้าบ๊อง เมื่อ
บ๊องตกใจตื่นถามเรื่องราว หมา
ก็ตอบว่า “มีคนมาตัดผมขาพิลา
แล้วพาข่านมาหาไปแล้ว”

มาตามทาง ขาพิลาให้ขาพิลาหั่น
คอยหันหลังมองดูและถามอยู่ตลอด
เวลาว่า “หันไปดูซิเห็นอะไรไหม”

“เห็นจ๊ะ” ขาพิลาหั่นตอบ
“เห็นอะไรค่าๆ อยู่ไกลๆ แต่กำลัง
กล่อนไกลเรามาแล้ว เร็วจังเลยละ”

ขาพิลากระดึ้นมาเร่งว่า “ไป
เร็วๆ เร็วจังเลยละ”
ไปได้ไม่นานก็ให้ขาพิลาหั่นไปดู
อีก คราวนี้ขาพิลาหั่นบอกว่า “เห็น
เจ้าบ๊องแล้วละที่ขาพิลา หมาของ
มันวิ่งมาข้างๆ ด้วย”

ขาพิลาเห็นไม่ได้การจึงเอาไม้ที่

หญิงชราให้ โยนลงไป ทันใดนั้นก็
ปรากฏเป็นบ๊องอยู่เบื้องหลัง เมื่อ
บ๊องมาถึง เห็นบ๊องขวางหน้า ก็
จัดแจงถอยถอยไม่ทิ้งพอให้เป็น
ช่องทางพาตัวผ่านไปได้ ต่อจากนั้น
ขาพิลาหั่นก็ให้ขาพิลาหั่นดูอีกว่าเห็น
อะไร ขาพิลาหั่นก็บอกว่า “เห็น
บ๊องตามมาเร็วจังเลย หมาของ
มันวิ่งมาข้างๆ ด้วย”

ขาพิลาหั่นก็ย้อนถามหั่นลงไป ทันใด
นั้นก็กลายเป็นกำแพงอันมั่นคง
แข็งแรงขวางกั้นไว้ บ๊องกับหมา
มาถึง จะขึ้นก็ไม่ได้ เพราะสูงมาก
บ๊องจึงเอาก้อนหินทุ่มไปที่กำแพง
จนกำแพงเป็นช่อง พอเอาตัวผ่าน
ไปได้ ควมมาต่อมาไม่นานขาพิลาหั่น
ก็ให้ขาพิลาหั่นไปดูข้างหลัง ขาพิลา
หั่นก็บอกว่าเห็นบ๊องกับหมา
ตามมา ขาพิลาหั่นต้องเทน้ำในหม้อ

นั้นลง ทันใดก็เกิดเป็นแม่น้ำใหญ่
ขวางหน้า บ๊องเห็นเช่นนั้นก็หัวร่อ
ว่า ร้องว่า

“พิไร เจ้าหนูม ถึงข้ามน้ำ
ไม่ได้ ขากัดมันน้ำได้”

พูดแล้วทั้งบ๊องทั้งหมาที่ช่วย
กันดื่มในแม่น้ำ แต่ดื่มเท่าไรๆ
น้ำก็ไม่รู้จักแห้ง ยิ่งเพิ่มมากขึ้นๆ
บ๊องกับหมาก็ยังแข็งใจดื่มต่อไปๆ
จนในที่สุดต้องแตกสาย ขาพิลาหั่นพา
ขาพิลาหั่นกลับถึงบ้านได้โดยปลอดภัย
เมื่อถึงบ้าน บ๊องจัดการแต่งงาน
ให้ ใครๆ ก็เลยพากันรู้เรื่องของ
ขาพิลาหั่นที่ถูกหญิงทั้งหกแกล้งจน
แทบจะเอาชีวิตไม่รอด พวกผู้ชาย
เลยไม่มีใครยอมแต่งงานด้วย หญิง
ทั้งหกจึงต้องย้ายไปอยู่หมู่บ้านอื่น
และนับวันหน้าตาก็ยิ่งน่าเกลียดยิ่ง
กว่าเก่า ♣

มีหนังสือ ชื่อดี ไว้กับบ้าน

ท่านจะหมดกังวลเรื่องตั้งชื่อบุตรหลาน

หนังสือ ชื่อดี ของ บรรจบ พันธุเมธา สอบทานคำศัพท์จากพจนานุกรมหลายกระแส แล้ว
ผูกเป็นชื่อสำหรับชาย-หญิง ชื่อนี้มี ๔ เล่ม ราคาเล่มละ ๕ บาท แต่ละเล่มมีราว ๘๐๐ ชื่อ (เล่มที่ ๑-๔-๕-๖
ส่วนเล่ม ๑-๒ ขาดคราวกำลังพิมพ์ซ้ำใหม่)

พจนานุกรม เขมร-ไทย ฉบับทุนพระยาอนุমানราชธน เล่ม ๑ อักษร ก ถึง ค
จุลาราว ๒๐๐๐ คำ พิมพ์กระดาษปอนด์ ปกแข็งเย็บก้นเคียนทอง ราคาเล่มละ ๖๐ บาท

สั่งซื้อได้ที่ สำนักงานหนังสือพิมพ์สตรีสาร ส่งเงินพร้อมการสั่งซื้อ เช็ค ป.ณ. หรือธนาณัติ จ่ายให้แก่
บริษัทการพิมพ์สตรีสารจำกัด

๑ ๒๕ ม.ค. ๒๗ ๑๙ ๒๕ ๒๕ ๑๘

บรรจบ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

เจ้าชายสารพัดนึก (นิทานฮอลแลนด์)

การนึกได้สารพัดอย่างคงเป็นความปรารถนาอย่างยิ่งของทุกคนทั่วไป จึงได้มีนิทานทำนองนี้ ทั้งทางดินตะวันออกและตะวันตก โดยมากอาศัยนึกเอาจากวัตถุต่างๆ เช่น แหวนบ้าง ตะเกียบบ้าง โต๊ะบ้าง หม้อบ้าง ตะแกรงบ้าง แต่เรื่องเจ้าชายเป็นองค์สารพัดนึกเอง ดังเล่าไว้ในนิทานพื้นเมืองยุโรป ต่อไปนี้

ครั้งหนึ่งยังมีพระราชินีองค์หนึ่งซึ่งทรงปรารถนาอย่างเหลือเกินที่จะได้ไอสรักษา แม้สักองค์เดียวก็ยิ่งดี ทุกเช้าพระองค์จะต้องเสด็จไปยังมมสงบแห่งหนึ่งในอุทยาน แล้วก็สวดอธิษฐานต่อพระผู้เป็นเจ้า แต่ก็ดูเหมือนพระผู้เป็นเจ้าจะไม่ทรงได้ยิน จึงยังไม่ประทานไอสรักษาให้ดังปรารถนา อยู่มาวันหนึ่งขณะที่พระราชินีกำลังอธิษฐานอยู่นั้น ก็มีนางฟ้าองค์หนึ่งปรากฏร่างขึ้น นางฟ้ากล่าวว่า

“อย่าร้อนพระทัยไปเลย ถ้าอธิษฐานของพระองค์จะต้องเป็นผลแน่นอน รอให้เวลาล่วงไปอีก ๘ เดือนเถะ พระองค์จะต้องได้ไอสรักษาหนึ่งองค์แล้ว และไอสรักษาองค์นั้น จะมีความมหัศจรรย์เป็น

ล้นพ้นคือ ไม่ว่าจะทรงนึกปรารถนาสิ่งใด ก็จะได้สิ่งนั้นทันที”

พระราชินีทรงปลื้มยินดีอย่างเหลือล้น จนสุดจะระบับไว้ได้ ต้องรีบไปทูลพระราชบิดา พระราชบิดาก็ทรงยินดีมีความสุขไม่แพ้กัน ครั้นเวลาล่วงไป ๘ เดือน พระราชินีก็ประสูติไอสรักษา นับเป็นทารกที่งามน่ารัก เป็นที่รักของข้าราชการบริพารทั่วไปหมดทั้งวัง

ทั้งนี้ยกเว้นคนคนหนึ่งซึ่งเป็นพ่อครัวทำเครื่องเสวยถวายพระราชบิดาพระราชินีที่เรียกว่าวิเสท วิเสทคนนี้เป็นคนมีนิสัยเลวร้าย เมื่อใดที่แลเห็นพระไอสรักษา เมื่อนั้นวิเสทนั้นจะต้องนึกว่า “พระไอสรักษาองค์นี้จะได้อาหาร” ดังที่เราเคยแอบได้ยินพระราชินีทูลพระราชบิดา ถ้าเราได้

พระองค์ไป เราคงได้ประโยชน์เหลือหลายทีเดียว”

ดังนั้นในวันหนึ่ง อากาศร้อนจัด พระราชินีทรงรีบไปในขณะประทับบนเก้าอี้ภายในสวน วิเสทได้โอกาสจึงแอบอุ้มพระไอสรักษาไปซ่อนอยู่ใกล้ๆ พระราชินีไป แล้วเอาเลือดทาไว้ที่เครื่องทรงของพระราชินีด้วย วิเสทพาเจ้าชายพระไอสรักษาไปซ่อนไว้ในกระท่อมในป่า และจัดแจงจนแน่ใจว่า เจ้าชายปลอดภัยแล้ว ก็กลับมาทูลพระราชบิดาว่ามีสัตว์ร้ายมากับเจ้าชายพระไอสรักษาไปกินเสียแล้ว ทั้งนี้เพราะพระราชินีไม่ทรงดูแลให้ดี พระราชาทรงทราบเข้าก็โกรธเป็นฟืนเป็นไฟ ทรงมีบัญชาให้นำพระราชินีไปขังไว้ในคุกมืด (อ่านต่อหน้า ๑๓๒)

“เราขังยายไม่ได้” วอลเตอร์พูดเสียงเค็ดเคียว

“แต่เธอสัญญาว่าจะขัง”

“หนาร้อนป็นหน้า ไม่ใช่...”

“หนาร้อนป็นหน้าฉันคงไม่ใช่ฉันคนเดิม”

“โจแอนนา”

“วอลเตอร์ เธอไม่ยอมเข้าใจฉันเลย ไอ้สิ่งที่ฉัน
กล่าวนั้นจะต้องมาถึงตัวฉันเดือนมกราคม”

(อ่านต่อฉบับหน้า)

เจ้าชายสารพัดนึก - ต่อจากหน้า ๓๑

แล้วให้ทั้งไว้อย่างนั้น จนกว่าจะอด
อาหารตายไปเอง

แต่พระผู้เป็นเจ้าทรงทราบดีว่า
พระราชินีไม่ได้มีความผิดเช่นนั้น
จึงได้ส่งนางฟ้าจำแลงมาเป็นนกเขา
เผือกสองตัว นำอาหารกับเครื่องคัม
มาถวายพระราชินีทุกวัน เวลาว่าง
ไปได้ ๑ ปี วิเศษนั้นคิดว่า ถึงเวลา
ควรจะได้ให้เจ้าชายให้เป็นประโยชน์
บ้างแล้ว ดังนั้นเมื่อเสร็จธุระการ
งานตามหน้าที่ของตนแล้ว จึงได้
ตรงไปยังกระท่อมที่ซ่อนเจ้าชายไว้
แล้วกล่าวว่า

“เจ้าชาย นึกเอาวังสวยๆใหญ่ๆ
มาหลังหนึ่ง ให้มีสวนดอกไม้ มี
ดอกไม้สวยๆ มีสวนส้ม มีทะเลสาบ
แล้วก็มีเรือนพักร้อน แล้วก็จะไรๆ”

เจ้าชายก็ทรงนึกให้ตามสั่ง
ความปรารถนาของวิเศษก็สำเร็จดัง
หวัง เวลาว่างไปอีก วิเศษก็พูด
ขึ้นว่า

“นึกหาเพื่อนไว้เป็นเพื่อนเล่น
สักคนซิ เจ้าชาย เอาเด็กผู้หญิงให้
สวยที่สุดเถยวนะ”

เจ้าชายก็ทรงนึกให้อย่างเคย
และยังไม่ทันขาดคำก็แสดงความ

ปรารถนา ก็ปรากฏเด็กผู้หญิงคน
หนึ่งสวยงามน่ารักอย่างจะหาช่าง
เขียนที่ไหนมาเขียนให้สวยกว่านี้ได้
ยาก มาขึ้นอยู่ตรงหน้า เด็กทั้งสอง
จึงได้เป็นเพื่อนเล่นกันนับแต่นั้นมา
เมื่ออยู่ใกล้ชิดกัน กินด้วยกันเล่น
ด้วยกัน เด็กทั้งสองก็เติบโตขึ้นมา
ด้วยกัน ก็เกิดรักใคร่ชอบพอกัน
วิเศษพอครวมีวังอยู่ ก็เลยได้เสวย
ความสุขไม่ผิดกับเจ้านาย เข้าขึ้นก็
นั่งดื่มเหล้า บ่ายมาออกไปล่าสัตว์
เย็นลงกลับมาก็ดื่มด่ำไปอีก แต่ถึง
จะสุขสบายอย่างไร ก็ยังหาได้รู้สึก
เป็นสุขแท้จริงไม่ ทั้งนี้เพราะกลัว
ว่า เมื่อเจ้าชายทรงเติบโตใหญ่ ทรงมี
ความคิดอ่านขึ้นจะได้ถามถึงเรื่อง
พ่อแม่ ถ้าเป็นเช่นนั้นจริง ตนเอง
คงจะต้องตกที่นั่งเดือดร้อนแน่
เพราะฉะนั้นจะต้องกำจัดเจ้าชาย
เสีย

วันหนึ่งวิเศษพูดแก่สาวน้อย
เนรมิตเพื่อนเล่นของเจ้าชายว่า

“นี่แม่เจ้า ข้าจะให้เจ้าทำ
อะไรอย่างหนึ่ง เวลาเจ้าชายเพื่อน
ของเจ้านอนหลับละก็ กอดๆของไป
เอามดแทงตรงหัวใจเลยทีเดียวนะ

ถ้าเจ้าไม่ทำตามคำสั่ง เจ้าเองนั้นละ
จะต้องตายแทนเจ้าชาย เมื่อฆ่าเจ้า
ชายแล้ว เจ้าต้องเอาหัวใจกับลิ้นมา
ให้ข้าดูนะ ข้าจะได้เชื่อว่าเจ้าฆ่า
จริง”

แต่ว่าสาวน้อยนั้นหรือจะไป
ทำลง ในเมื่อรักใคร่สนิทสนม
กับเจ้าชายดังกล่าวแล้ว ดังนั้นจึง
ตัดสินใจคิดคำสั่งวิเศษนั้น หญิงสาว
ไปได้ลูกแกะที่เพิ่งเกิดได้ไม่นานมา
จากคอก จัดแจงฆ่าเอาหัวใจกับลิ้น
ไว้ให้วิเศษดู แล้วรีบไปเล่าเรื่องให้
เจ้าชายฟัง ให้เจ้าชายซ่อนตัวเสีย
ให้ลับตาวิเศษ แล้ววิเศษนั้นก็รู้ทัน
ไม่ได้เชื่อหญิงสาวนั้นง่ายๆ จึงเที่ยว
ตามหาเจ้าชาย ไปพบเจ้าชายกำลัง
กลุมไปอยู่บนเตียง เมื่อจวนตัวเข้า
เจ้าชายก็กระโดดลุกขึ้น คว้าออกมา
มาทันทีว่า

“ข้าขอให้เจ้ากลายเป็นหมาดำ
เจ้าจะกินอะไรไม่ได้เลยนอกจาก
ถ่านลูกแดง เปลวไฟจะได้ไหมปาก
เจ้า ขอให้เจ้ามีโชตของคลังคอยอยู่
ข้าจะได้จำเจ้าได้”

ยังไม่ทันขาดคำ วิเศษใจร้าย
นั้นก็ได้กลายเป็นหมาดำไปใน

หริบดา หญิงสาวเนรมิตได้ไปตั้งให้
คนคิดอ่านจนลูกโซน เอามาให้กิน
เปลวไฟก็ลามเลียปากจนไหม้หมด

มาถึงตอนนั้น เจ้าชายทรง
ปรารถนาจะได้พบพระมารดาอย่าง
เหลือเกิน เมื่อไม่อาจจะทนอยาก
เห็นต่อไปได้อีก จึงปรึกษากับ
สาวน้อยเนรมิตนั้นว่า

“ข้าจะกลับบ้านเสียที นางจะ
ไปกับข้าไหม”

สาวน้อยเนรมิตไม่ขัดข้อง แต่
ไม่อยากจะเดินทางไกล จึงได้ขอให้
เจ้าชายสาปนางให้เป็นดอกไม้ เจ้า
ชายก็ทรงทำตามแล้วเอาดอกไม้ปัก
ไว้ที่รังคุมเสื้อ เจ้าชายทรงถือไม้เท้า
เสด็จออกเดินทางตรงไปยังบ้านยัง
เมืองของพระองค์ มีหมาคำตาม
หลังไปด้วย

เดินทางมาเป็นเวลานาน จึง
ได้มาถึงที่หมาย ในที่สุดได้มาถึง
ภูมิตที่พระราชินีถูกขังอยู่ เจ้าชาย
ไปร้องเรียกตรงหน้าต่างบานเล็ก
นั้นว่า

“แม่จ๋า แม่ยังมีชีวิตอยู่หรือ
เปล่านั้น”

พระราชินีทรงได้ยินเสียงเรียก
สำคัญว่าเป็นเสียงนางฟ้าในร่างนก
เขาเผือก ๒ ตัว ที่นำอาหารมาถวาย
จึงตรัสว่า “กินพอแล้วจ้ะ”

“ไม่ใช่เรื่องนั้นหรอก” เจ้าชาย
ตรัส “ทุกคนนะ ลูกนะ ลูกของแม่
ที่ใครๆว่าถูกสัตว์ร้ายคาบไปกินนะ
ทั้งจริงลูกยังไม่ตายหรอก ลูกยังมี

ชีวิตอยู่ อยู่ข้างๆแม่นี้แล้วไงล่ะ”

แต่เจ้าชายไม่ทรงรอฟังคำตอบ
จากพระราชินี รีบตรงไปเฝ้าพระ-
ราชา ทูลถามว่าจะต้องการพราน
บ้างหรือไม่ พระราชาก็ตรัสว่าต้อง
การ แต่ว่าในป่ามีสัตว์ป่าไม่มากนัก
เจ้าชายก็ตรัสว่า พระองค์ทรงจับได้
พระราชาก็โปรดให้ออกล่าสัตว์
เดี๋ยวนี้ พระองค์เองจะเสด็จไปทอด
พระเนตรด้วย เมื่อมาถึงป่า เจ้าชาย
ก็ทรงนึกให้สัตว์ป่านั้นนานาชนิดทั้ง
กระต่ายป่า หมูป่า กวาง และอื่นๆ
มาชุมนุมกันแน่นเต็ม เพียงครึ่ง
ชั่วโมง เกวียนทุกเล่มก็บรรทุกสัตว์
ป่าเหล่านั้นเต็ม พระราชาทรงพอ
พระทัยอย่างยิ่ง จึงโปรดให้จัดงาน
เลี้ยงขันอย่างมโหฬาร และเจ้าชาย
ได้ประทับทางขวาของพระราชาใน
ฐานแขกผู้มีเกียรติ

เมื่อเสวยอาหารกันอย่างเอร็ด
อร่อยไปแล้ว เจ้าชายก็ทรงนึกให้
อามาศผู้ใหญ่อยู่อดถึงพระมารดาของ
พระองค์ และการก็เป็นไปเช่นนั้น
ในทันทีคือ อามาศผู้ใหญ่อคนหนึ่ง
ถูกขยอขึ้น ทูลพระราชาว่า

“ขอเดชะ ขณนี้เราก็มียุทธ
ทุกอย่างที่เราถูกใจอยู่พร้อมสรรพ
ขาดก็แต่พระราชินีเท่านั้น และไม-
ทราบว่ ขณนี้พระองค์ทรงมีชีวิต
อยู่หรือทรงอดอาหารสิ้นพระชนม์
ไปแล้ว”

พูดไม่ทันจบ พระราชาก็กริ้ว
ขึ้นมา ตรัสออกมาทันใดนั้นว่า

“อย่าพูดถึงพระราชินีอีกต่อไป
นะ พระราชินีนั้นะซิ ที่ทำให้ลูกข้า
ถูกสัตว์ร้ายคาบเอาไป”

เจ้าชาย พรานคนใหม่ก็สุดลูก
ขึ้นและทูลว่า

“ข้าพระองค์นี้แหละคือ ลูก
ของพระองค์ และพระมารดาของ
ลูกยังมีชีวิตอยู่ สัตว์ป่าไม่ได้คาบ
ลูกไปหรอก แต่เจ้าวิเศษพ่อครัวนั้น
ละ มันลักตัวลูกไป แล้วเอาเลือด
ไปทาที่เสื้อผ้าพระมารดา”

ครั้นแล้วก็จึงหมาคำมาตรงหน้า
พระราชินี และสั่งให้เอาเตาไฟที่มี
ถ่านลุกแดงมาให้หมาคำกิน กินไป
เปลวไฟก็เลียปากไปจนไฟไหม้ปาก
หมด พระราชาก็ทรงขอให้เจ้าชาย
ถอนคำสาป ให้หมาคำนั้นกลายเป็น
วิเศษพ่อครัวดังเดิม ทันใดนั้นก็
ปรากฏว่าวิเศษพ่อครัวนั้นเปลี่ยนตัว
กลายเป็น สวมหมวกขาว มือถือมีด
เล่มใหญ่ พระราชาก็สั่งให้จับเอา
ไปขังคุก เจ้าชายทูลถามพระราชา
ว่า

“ข้าแต่พระองค์ พระองค์ทรง
ปรารถนาจะเห็นผู้หญิงคนหนึ่งหรือ
ไม่ ผู้หญิงคนที่เป็นผู้ดูแลลูกตลอด
เวลาที่ถูกลักพาตัวไป และเป็นผู้ที่
ได้ช่วยชีวิตลูกไว้เมื่อเจ้าพ่อครัวนั้น
มันสั่งให้ประหารลูก”

เมื่อพระราชาทรงรับคำว่า
ปรารถนาจะเห็นผู้หญิงผู้นั้น เจ้าชาย
ก็ทรงดึงดอกไม้ออกจากรังคุม และ
ถวายพระราชาให้ทอดพระเนตร →

พระราชอาคพระหลาดพระทัยไม่ได้
ที่ดอกไม้นั้นช่างสวยประหลาดอะไร
อย่างนั้น ในพริบตานั้นเจ้าชายก็
ทรงถอนคำสาป ดอกไม้ก็กลายเป็น
หญิงสาวสวยน่ารักคนเดิม พระ-
ราชาจึงโปรดให้อำมาตย์ผู้ใหญ่ไป
นำพระราชินีมาจากคุกมืด พระ-
ราชินีไม่ทรงยินดียินร้ายอะไร ไม่
ทรงร่วมเสวยในงานเลี้ยงนั้น ไม่
เสวยอะไรทั้งสิ้น ตรัสเพียงว่า

“พระผู้เป็นเจ้าไม่ทรงลืมว่า
ข้าพระองค์ถูกขังในคุก บัดนี้พระ-
องค์ก็จะเสด็จมาพาข้าพระองค์ไป
แล้ว”

สามวันต่อจากนั้น พระราชินีก็
สิ้นพระชนม์ ขณะที่นำพระศพไปยัง
สุสานหลวงก็ได้มีคนเขาเผือกคนหนึ่ง
บินไปเหนือหีบพระศพนั้นด้วย เป็น
นางฟ้าที่จำแลงองค์มาเป็นนกเขา
เพื่อช่วยนำอาหารไปถวายพระราชินี

ทุกวันนี้เอง

พระราชาทรงมีบัญชาให้ประ-
หารวิเสทพื่อกรวันนั้น ให้สับร่างเป็น
ท่อนๆ และพระราชอาคองค์ดำรงพระ-
ชนม์อยู่ได้ไม่นาน ก็สิ้นพระชนม์
ตามพระราชินีไป เจ้าชายพระโอรส
จึงได้สืบราชสมบัติครองราชย์แทน
 และได้เสกสมรสกับสาวน้อยเนรมิต
ได้เป็นพระราชอาคพระราชินีครอบ-
ครองบ้านเมืองสืบต่อไป ❀

สนทนาพาที – ต่อจากหน้า ๒๗

และไม่เห็นด้วยกับการที่ลาวไทยสายเลือดเดียวกันจะต้อง
มาแตกแยกจากกัน จึงได้ร่วมมือกับคุณหญิงโม (ต่อมา
เป็นท้าวสุรนารี) ช่วยกันปราบกองทัพเจ้าอนุวงศ์จน
แตกพ่ายไปเมื่อ พ.ศ. ๒๓๖๘ พระบาทสมเด็จพระ-
นั่งเกล้าเจ้าอยู่หัวจึงโปรดตั้งให้ขุนภักดีชุมพลเป็นพระยา
ภักดีชุมพล กรองเมืองชัยภูมิตามเดิมสืบต่อไป

แต่ต่อมาไม่นาน พระยาภักดีชุมพล (แล) ก็ต้อง
พบจุดจบเพราะเมื่อท่านไม่ยอมแพ้ กองทัพเจ้าอนุ-
วงศ์จึงหันมาแก้แค้นจึงจับตัวท่านประหาร
ชีวิตเสียโดยที่ทัพหลวงยกไปช่วยไม่ทันทั่วทั้ง

พระยาภักดีชุมพล (แล) วัชรบุรุษผู้สร้างเมืองชัยภูมิ
ใหม่ ผู้ได้อุทิศชีวิตเป็นราชพลี จึงได้กลายเป็นเจ้าพ่อ
พญาแล เป็นที่สักการะเทิดทูนของชาวเมืองชัยภูมิ มี
การสร้างศาลประดิษฐานรูปเจ้าพ่อไว้ที่โคนต้นไม้ที่บ้าน
หนองปลาเฒ่า อันเป็นที่ซึ่งท่านถูกประหาร อยู่ห่าง
กลางใจเมืองในปัจจุบันเพียงสองกิโลเมตร ที่ศาลเจ้าพ่อ
พญาแลนี้ มีงานเช่นสรงสักการะดวงวิญญาณของท่าน
ระหว่างเดือนหกทุกปีตลอดมา

นอกจากนี้ ผู้ที่ไปเยี่ยมชัยภูมิก่อนเข้าสู่ตัวเมืองก็จะ
ต้องผ่านเห็นรูปปั้นอนุสาวรีย์พระยาภักดีชุมพลหรือ
เจ้าพ่อพญาแล ขนาดเท่าตัวจริง ยืนเป็นสง่าอยู่บนฐาน

คอนกรีตสูง หันหน้าลงทางทิศใต้ อนุสาวรีย์นี้ชาวเมือง
ชัยภูมิรุ่นหลังได้ร่วมใจกันหาทุนสร้างขึ้นสำเร็จ ทำพิธี
เปิดเมื่อสิบปีมาแล้ว

เมื่อวันที่ผมกับเพื่อนนักศึกษากลุ่มใหญ่ได้จาริก
ไปถึงศาลเจ้าพ่อพญาแลที่บ้านหนองปลาเฒ่าเป็นครั้งแรก
นั้น ตัวแทนผู้จัดบริการรถทัวร์ได้ติดต่อให้คณะดนตรี
อเต็ง ซึ่งเป็นคณะดนตรีพื้นเมืองมีชื่อของชัยภูมิ มาแสดง
ขับร้องต้อนรับพวกเรา พร้อมทั้งบรรเลงเช่นสรวงดวง
วิญญาณของเจ้าพ่อไปในตัวด้วย

ผมได้ยื่นข้อโฆษณาแต่แรกไม่ว่าเป็นคนตรีอะไร
กันแน่ เมื่อได้ฟังคำอธิบายของเจ้าที่หรือคนประจำ
ท้องถิ่นผู้สันตติกรรมแล้ว จึงได้ทราบที่ “อเต็ง” เป็น
ชื่อเครื่องดนตรีประเภทพิณชนิดหนึ่ง นับว่าเป็นพิณ
พื้นเมืองอีสาน เช่นเดียวกับที่ “ซึง” เป็นพิณพื้นเมืองของ
ภาคเหนือ คนตรีอเต็งก็ถือคนตรีที่มีพิณอเต็งเป็นส่วน
ประกอบชิ้นหน้าชิ้นตา รวมด้วยเครื่องดนตรีอื่นๆอีกหลาย
ชนิด ผมนับดูแล้ววันนั้นมีพิณอเต็งสอง มีแคนสี่ มีขลุ่ย
สอง มีฆ้องวงหนึ่ง มีซอปี่สาม (ผมเรียกว่าซอปี่
เพราะเขาเอาปี่มาเจาะใช้แทนกะโหลก) นอกจากนี้
ก็มีเครื่องให้จังหวะก็อดิ่ง ฉาบ ฉิ่ง รำมะนา และโทน
ทั้งวงนับนักดนตรีได้สิบเจ็ดคน

บรรจบ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

หนูน้อยหัวแม่มือผจญภัย (นิทานยุโรป)

เรื่องใดที่แปลกพิสดารน่าขบขันเป็นที่น่าสนใจ เมื่อมีเรื่องคนตัวใหญ่ๆ อย่างพวกยักษ์เล่าไว้มากแล้ว ก็ควรเล่าเรื่องคนตัวเล็กๆ ไว้บ้าง ที่จริงได้เคยมีเล่าไว้บ้างแล้วในนิทานญี่ปุ่นเรื่องหนูน้อยเท่านิ้วมือกับเด็กลูกท้อ และเรื่องอื่นๆ ที่เล่าก็มีหลายตำนานด้วยกัน ผจญภัยต่างๆ กัน ดังเรื่องหนึ่งที่เล่าน่า เวลาค้นเล่าไว้ดังนี้

ครั้งหนึ่งยังมีช่างตัดเสื้อคนหนึ่ง ซึ่งมีลูกชายคนหนึ่ง ตัวน้อยนิดขนาดเท่าหัวแม่มือเท่านั้น ใครๆ จึงพากันเรียกว่า เจ้าหนูหัวแม่มือ แต่ถึงเจ้าหนูนี้จะตัวเล็กแค่ไหนก็ตาม ก็ทำอะไรได้ดี หรือบางทีจะเก่งกว่าคนตัวโตๆ ด้วยซ้ำไป ทั้งนี้เพราะจะไปไหน อยู่ที่ไหน คนไม่แลเห็น บางทีเจ้าหนูก็ลงไปอยู่ในกระเป๋าสีเสื้อของพ่อ บางทีก็เข้าไปอยู่ในปลอกหมอนของแม่ บางทีก็เข้าไปซ่อนอยู่ในตุ๊กตารักบี้ แม่ไม่มีวันหาเจอ ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าลูกอยู่ที่ไหนทำอะไร

ทั้งๆ ที่เจ้าหนูหัวแม่มือตัวเล็กกะจิริด ก็ยังมีใจหาหาญ ไม่กลัวอะไร แล้วก็ปรารถนาอย่างเหลือเกินที่จะออกเดินทางเที่ยวไปในโลกกว้าง เมื่อไปบอกพ่อ พ่อก็สนับสนุน

พ่อพูดว่า “เจ้าหลานมาก เจ้าหนู ถ้าจะไปจริงๆ ละก็เอาเข็มชุนผ้าไปเล่มหนึ่งนะ เอาเข็มติดตรงปลายไว้ เจ้าจะได้ใช้เข็มนี้ต่างดาบ” พูดแล้วก็จัดแจงหาให้ แม็กก็จัดแจงส่งพ่อแม่มูลูกได้กินอาหารร่วมกันเป็นมื้อสุดท้าย

ขณะที่แม่วางหมอนสุดไว้หน้าเตา หนูน้อยหัวแม่มือก็เกิดอยากรู้ว่า มีอะไรอยู่ในหมอนนั้น จึงปีนขึ้นไปแล้วโน้มตัวลงไปดู แต่ว่าสuddenly กำลังร้อนยังมีควันอยู่ ควันจึงพัดเจ้าหนูหวิวขึ้นไปยังปล่องไฟ ต้องล่องลอยไปตามควันในอากาศอยู่คั้งนาน จึงได้หล่นลงมายังพื้นดังเดิม

พอเดินทางพ้นบ้านไป เจ้าหนูก็คิดทำมาหากิน เมื่อไปถึงเมืองหนึ่ง เจ้าหนูก็เข้าไปสมัครเป็น

ช่างเย็บเสื้ออยู่กับช่างตัดเสื้อคนหนึ่ง หนูน้อยหัวแม่มือก็กินอยู่กับเจ้าของร้าน แต่ว่าอาหารที่เขาให้กินนั้นมันช่างเลวเหลือเกิน เจ้าหนูอดบ่นไม่ได้ บ่นเสียจนเมื่อยข้างตัดเสื้อไม่ไหวไล่ตามจับเจ้าหนูหัวแม่มือ แต่ทำอย่างไรก็จับไม่ได้ เพราะเจ้าหนูตัวเล็กเหลือเกิน ถึงเห็นตัวก็ไล่ตามจับไม่ทัน เดียวก็เข้าไปอยู่ในปลอกหมอน เดียวก็เข้าไปอยู่ใต้กระโปรงของเมียช่างตัดเสื้อ เดียวก็เข้าไปซ่อนในลิ้นชักโต๊ะ แต่ในที่สุดก็จับตัวได้หญิงใจร้ายเมียช่างตัดเสื้อนั้น จึงไล่หนูน้อยหัวแม่มือออกจากบ้านไป

เจ้าหนูก็เลยต้องร่อนเร่ต่อไป ได้เดินทางเรื่อยๆ ไปจนถึงป่าใหญ่แห่งหนึ่ง ก็ได้เจอใจเริงเข้าที่หนึ่ง ซึ่งกำลังจะเดินทางไปหาเงินในท้องพระคลัง (อ่านต่อหน้า ๑๓๓)

“คุณสาวกั๊วใจ” เสียงถามคนที่ติดสอยห้อยตาม

“เชิญคุณอาเถาะครับ คุณจินตปาดังมีธุระ งาน

“มาคนละรถกะคุณหญิง” คุณสาวกั๊วใจเบี่ยง

เธออยู่ไม่น้อยที่เคียว”

ภูมิซมในหน้า เห็นอะไรจากท่าที่ตามักร่ายกัน
จึงแก้ปัญหาละเอียดว่า

“ถ้าอย่างนั้นผมกราบลา” วิถีบอกก่อนจะปลีกตัว
(อ่าน ต่อฉบับหน้า)

พจนานุกรม หนูน้อยหัวแม่มือสองญาติ - ต่อจากหน้า ๑๑

ของพระราช เมื่อแลเห็นหนูน้อย
หัวแม่มือเข้า ก็เอ่ยปากชวนขึ้นว่า

“เออ เจ้าหนูตัวเล็กดี ไปอยู่
กับพวกเราไหม จะได้ช่วยกลาน
เข้าไปในรูกุญแจแล้วไปเปิดหน้าต่าง
รับพวกเรา”

“พวกเจ้าอยากให้เราไปอยู่
ด้วยทำไม” หนูน้อยหัวแม่มือถาม
“อ้าว จะได้ช่วยพวกข้านะซี”

โจรตอบ “เรากำลังจะไปขโมยเงิน
พระราช รูไหมละ”

“โอ๊ย ถ้าอย่างนั้นข้าไม่ทำ
หรอก” เจ้าหนูพูด “ข้าเป็นคนซื่อ
ตรง ไม่เคยลักขโมยของของใคร”
พูดแล้วก็กระซิบคาบเข้ากับตัว

หนูน้อยหัวแม่มือทองเทียวเรื่อย
ไป ได้ทำงานหลายต่อหลายอย่าง
จนในที่สุดได้มาเป็นบอชที่โรงแรม
แห่งหนึ่ง พวกสาวใช้พากันจ้อง
เกลียดจ้งจ้งเจ้าหนูนั้นก็ เพราะอะไร
ละ ก็เพราะเจ้าหนูตัวเล็ก ใครๆหา
ตัวไม่ค่อยเจอ แต่เจ้าหนูเห็นหมด
ว่าใครทำอะไร ที่สำคัญคือใครขโมย
อาหารในห้องเก็บอาหารหรือขโมย
เหล้าจากห้องเก็บเหล้าละก็ เจ้าหนู
เป็นจตุรงค์ไปฟ้องนายทนต์ที่เคียว
พวกสาวใช้เหล่านั้นจึงทนต่อไปอีก
ไม่ได้ ต้องจัดการกำจัดเจ้าหนูไป

เสียให้ทัน

ต่อจากนั้นไม่นาน สาวใช้
คนหนึ่งไปตัดหญ้าในสวน ไปแลเห็น
เจ้าหนูกำลังกระโดดห้อยแหงจาก
คอกเคียวคอกหนึ่งไปยังอีกคอกหนึ่ง
สาวใช้เห็นเช่นนั้นก็รีบวิ่งไป
ทักหาตรงที่เจ้าหนูยืนอยู่ แล้วรีบ
วิ่งหนีเข้าบ้านเข้าเป็นเพื่อนเอาไป
โยนให้วัวกิน แล้วว่าตัวใหญ่เห็น
อาหารอันโอชะก็คิดใจรับขอกเข้าไป
เจ้าหนูหัวแม่มือก็เลยถูกกลืนเข้าไป
ในท้องด้วย แต่ก็ยังไม่เป็นอันตราย
แต่อย่างใด เพียงแค่รู้สึกอึดอัดตก
เข้าไปอยู่ในที่มืดๆ ทุบๆ อย่างนั้น
ตอนที่มีคนมารีดนมวัว เจ้าหนู
หัวแม่มือก็พยายามร้องตะโกนออก
มาว่า “เฮ้ย เมื่อไหร่นมจะเต็ม
กระป๋องสักที” แต่เสียงน่านมที่ไหล
จากเต้านมแม่วัว ดังกลบเสียงเจ้า
หนูเสียหมด ไม่เข้าหูของโรงนม
ก็เข้ามาที่คอกวัว พูดว่า

“ต้องฆ่าวัวตัวนี้พรุ่งนี้ละ”

เจ้าหนูหัวแม่มือได้ยินเข้าอด
ตกใจไม่ได้ คิดว่ากราวนละชาดา
ของตนเห็นจะถึงขนาดแน่ แต่เมื่อ
แล้วถูกฆ่าในตอนเช้า เจ้าหนูก็
กลับรอดตายมาได้อีก แต่กลับคิดไป
ในกองเนื้อที่จะนำไปทำไส้กรอก

พอกันขายเนื้อจะตัดเนื้อ เจ้าหนูก็
ร้องบอกเขาว่า “อย่าหันตัวข้าเข้าไป
ด้วยนะ” แต่เขานั่นหาได้ยินไม่
คงหันต่อไป อาศัยที่เจ้าหนูหัวแม่มือ
ตัวเล็กกระโดดได้คล่องแคล่วจึง
เล็ดรอดพ้นมาได้ไม่ถูกหัน แต่ก็ถูก
ขัดลงไปไน้ที่ทาสีกรอก แล้ว
ไส้กรอกนั้นก็เอาไปแขวนไว้ใน
ปล่องไฟเพื่อรมควัน

วันหนึ่งเมื่อกันขายเนื้อต้องการ
ไส้กรอกไปเลี้ยงแขก จึงปลดไส้กรอก
ที่แขวนไว้ลงมาหนึ่ง เจ้าหนูหัวแม่มือ
เห็นเช่นนั้น ก็คิดใจที่จะได้พ้นจากถูก
กักขังอยู่ในไส้กรอกเสียที แต่ก็กลัว
ว่าจะถูกตัดเป็นสองท่อนจึงพยายาม
ร้องตะโกนออกมาว่า “ระวังอย่ามา
หันเอาตัวข้าเข้า” หญิงนั้นก็หาได้
ยินเสียงเจ้าหนูไม่ คงหันเรื่อยไป
เจ้าหนูต้องอาศัยความว่องไว จึง
หลีกหลบพ้นลูกหันมาได้ พอพ้นมา
แล้ว เจ้าหนูก็กระโดดแล้วออก
จากที่นั่นไป แล้วก็ออกเดินทาง
กลับบ้าน ทั้งพ่อทั้งแม่พากันดีอก
ดีใจยิ่งนักที่แลเห็นลูกน้อยกลับบ้าน
เมื่อเล่าเรื่องที่ได้ไปผจญภัยมาให้
พ่อแม่ฟังแล้ว แม่ก็พูดขึ้นว่า

“พอกันทีนะลูก ต่อไปในลูก
ต้องไม่ทิ้งพ่อกับแม่ไปไหนอีก” ♣

บรรจบ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

ราชาบาเค็ท (นิทานอาฟริกาเหนือ)

นิทานเรื่องนี้ ชนชาวอาฟริกาเหนือแถบชายฝั่งบาร์บารีที่นับถือศาสนาอิสลามจดจำไว้เล่าสืบต่อๆ มา ก็เพื่อชี้ให้เห็นว่า ศรัทธาความเชื่อมั่นในพระผู้เป็นเจ้าย่อมบันดาลให้สำเร็จทุกสิ่งทุกอย่าง คนใดที่ หยิ่งผยอง ถือว่าทุกอย่างสำเร็จด้วยอำนาจหรือความสามารถของตนเอง ไม่คำนึงถึงว่าพระอัลลาห์โปรด ให้เป็นไปเช่นนั้นหรือไม่ คนนั้นมักจะประสบความพินาศในที่สุด ดังราชาบาเค็ทที่บิเตอร์ลัม เล่าไว้ใน เทพนิยายจากชายฝั่งบาร์บารี ดังต่อไปนี้

ยังมีราชาองค์หนึ่ง ทรงนามว่า บาเค็ท ทรงครอบครองดินแดนใกล้ๆ กับเขตลิเบียปัจจุบันนี้ ราชาบาเค็ท ทรงเพียบพร้อมด้วยทุกสิ่งทุกอย่าง ที่คนในโลกหรือราชาในโลกทุกองค์ ทรงปรารถนา นั่นก็คือ อาณาจักร ของพระองค์ก็มั่นคง ผู้คนก็จงรักภักดี ทองก็มีเต็มท้องพระคลัง ทง ข้าวก็ยังมีอีกเต็มขังฉาง แต่เมื่อทรง บริบูรณ์ไปด้วยสิ่งต่างๆ ดังกล่าวแล้ว ราชาบาเค็ทก็ทรงลืมพระองค์ สำคัญ ว่า สิ่งที่ได้มาตามพระประสงค์นั้น เป็นการชอบการควรแล้ว เป็นการ ตอบแทนคุณความดีของพระองค์ ทรงลืมนึกไปว่า ทุกสิ่งที่ได้มาเป็น เพราะพระอัลลาห์โปรดให้เป็นไป หากไร้ได้มาด้วยพระองค์เองไม่

แต่อย่างไรก็ตาม ความสมบูรณ์ มั่งคั่งของพระองค์ก็เป็นที่ริษยาของ คนทั้งปวง ดังนั้นเมื่อครั้งราชา บาเค็ทยังทรงเป็นหนุ่มอยู่ จึงได้เกิด ขบถขึ้นในหมู่ชนเผ่าต่างๆ ทาง ตอนใต้ของอาณาจักร มีทหารเพียง ไม่กี่คนเป็นผู้สนับสนุน การขบถได้ แผ่ไปอย่างรวดเร็ว วิเชิษฐ์อำมาตย์ ผู้ใหญ่ของราชาบาเค็ทได้ทูลเตือน ให้ทรงรีบปราบปรามก่อนที่พวก ขบถจะบุกมาได้จนถึงเมืองหลวง แต่ราชาบาเค็ทตรัสอย่างเชื่องช้าว่า “จะต้องไปกลัวอะไร ในเมื่อ กองทัพของข้าไม่ใช่กองทัพที่ใหญ่ ที่สุดที่จะหาได้ในภาคตะวันออกของ ดินสทรอกหรือ แล้วอาวุธข้าไม่มี หรือ ทองไม่มีหรือ เชิญเจ้าพวกขบถ

มันมาเลย มาเมื่อไหร่ก็ได้ มาแล้ว มันจะเสียใจ”

“ถ้าพระอัลลาห์โปรด ก็เห็น จะเป็นอย่างที่เรา” วิเชิษฐ์ทูลทักๆ ที่หัวใจหนักอึ้ง เพราะรู้ว่าพระ-อัลลาห์จะทรงตัดสินให้เอง พระองค์ ไม่ได้ โปรดผู้มีอำนาจเสมอไป นักหรือ

ไม่กี่อาทิตย์หลังจากนั้น พวก ขบถก็ได้บุกเข้ามาจนถึงเมืองหลวง จริงดังคาด ราชาบาเค็ททรงส่ง กองทัพออกต้านและขับไล่ทัพพวก ขบถให้แตกพ่ายไป แต่พระองค์ ไม่ได้ทรงนำทัพเอง เพราะฉะนั้น เมื่อทหารของราชาบาเค็ทที่หยังผยอง เหมือนราชาบาเค็ทเอง สำคัญว่า พวกขบถสู้ ไม่ได้ก็น้ำก็จะต้อง→

แตกกระเจิงไป แต่ผลิตภัณต์ ทหาร
ราชาบาเก้ตต้องผจญกับพวกขบถที่
เข้มแข็งสู้อย่างดุเดือด ทหาร
เหล่านั้นเลยทิ้งอาวุธหนีกระเจิด
กระเจิงไป ราชาบาเก้ตยังเคราะห์ดี
ที่ทรงความมานี้ไปทันก่อนที่พวก
ขบถจะเข้ามาปิดวัง มีคนติดตาม
ตามไปไม่กี่คน

ราชาบาเก้ตทรงหนีได้ตลอดไป
ยังอาณาจักรข้างเคียง ที่ราชาผู้ครอง
อาณาจักรเป็นทั้งพระสหายและเป็น
พันธมิตรกัน ราชาบาเก้ตได้ขอ
พำนักอยู่ที่นั่น พร้อมกันนั้นก็
พยายามรวบรวมผู้คน โดยเฉพาะ
ทหารที่หนีเตลิดไป จัดตั้งเป็น
กองทัพขึ้นมาใหม่ เพราะถึงอย่างไร
ก็ยังมีคนอีกไม่น้อยที่ยังจงรักภักดี
ต่อพระองค์ ราชาผู้เป็นพระสหายก็
ทรงช่วยเหลือจัดหาอาวุธหาเงิน
พร้อมทั้งกองทหารของพระองค์เอง
ไปร่วมรบเพื่อชิงบ้านซึ่งเมืองคืน
จากพวกขบถ ต่อมาไม่นานกองทัพ
ของราชาบาเก้ตก็พร้อมทั้งยัง
แข็งขันยิ่งกว่าเก่าเสียด้วยซ้ำ ฉะนั้น
เมื่อยกทัพไปตีบ้านเมืองคืน จึงหวัง
ว่าจะยึดเมืองได้โดยง่าย พร้อมทั้ง
ขับพวกขบถออกไปได้หมด

แต่ราชาบาเก้ตก็ยังไม่วาง
นิสัยเย่อหยิ่ง พระองค์ตรัสอย่าง
ถือดีเชื่อดังว่า “เรามีคนตั้ง ๖
พัน พวกมันมี ๒ พันเท่านั้น เพราะ
ฉะนั้น เราไม่มีวันแพ้เป็นอันขาด”

“ถ้าพระอัครราชโอรส” ที่
ปรึกษาของราชาบาเก้ตพิมพ์ แต่
พระองค์ไม่สนพระทัย ผลก็คือ
กราวนกองทัพของราชาบาเก้ตถูกตี
ยับเยินยิ่งกว่าครั้งแรกเสียอีก ทหาร
ถูกฆ่าตายเสียเป็นอันมาก เป็นอัน
ราชาบาเก้ตสูญเสียทุกสิ่งทุกอย่าง
แม้แต่มาทรง แม้องค์เองก็ทรงหนี
มาได้อย่างหวุดหวิด แทบจะเอาชีวิต
ไม่รอด

ครั้งนั้นราชาบาเก้ตทรงเหลือแต่
องค์เองจริงๆ ไม่มีสหายผู้ใดจะช่วย
ปลอบใจ ผู้คนจะติดตามสักคนก็
ไม่มี ม้าก็ไม่มี อูฐก็ไม่มี มีหน้าซ้ำ
เงินก็ยังไม่มีจะซื้ออาหาร ราชา
บาเก้ตต้องเสด็จเที่ยวไปอย่างไม่มี
จุดหมาย ไปตามชายฝั่งอาฟริกาเหนือ
ไม่มีใครรู้จักพระองค์ ไปถึงที่ไหน
มีงานอะไร ก็จำต้องทำ เพื่อให้ได้
เงินมาซื้ออาหาร และทำยี่ห้อมีเงิน
พอจะโดยสารเรือได้ ราชาบาเก้ตก็
ทรงโดยสารเรือไป ไปไกลห่าง
บ้านห่างเมืองไม่น้อยทีเดียว จน
กระทั่งได้มาถึงอาณาจักรแห่งหนึ่ง
ผู้ครองเป็นนักปราชญ์ที่ชื่อนานาม
กันว่า โคโดดาน ราชาบาเก้ตเดิน
ทางตรงไปยังเมืองหลวง และเข้าไป
ของานทำ ราชาบาเก้ตทราว่า

“ข้าพระองค์เป็นทหาร ข้า-
พระองค์มีความชำนาญในการนำคน
จำนวนมากๆ ข้าพระองค์เคยคุม
กองทัพใหญ่ขนาดมีพลตั้งหลายพัน

เมื่อก่อนหน้านั้นเอง”

พระราชโอรสโคโดดานทรงรับเข้า
ไว้ทำงานด้วย และด้วยเหตุที่ราชา
บาเก้ตทรงเป็นผู้นำที่มีปรีชาสามารถ
ถ้าหากพระองค์เอาพระทัยใส่ ไม่ช้า
พระองค์ก็ได้เลื่อนตำแหน่งขึ้นเป็น
แม่ทัพของราชาโคโดดาน ตลอด
เวลาที่อยู่ในบ้านเมืองนี้ ราชาบาเก้ต
มิได้ทรงหยุดยั้งที่จะคิดตีเอาบ้าน
เอาเมืองคืน บางคืนจะประทับอยู่
แต่ลำพังजनดัดกัน ทรงกะแผนการ
ที่จะกลับไปปราบพวกขบถ “เรา
ต้องมีคนให้มากขึ้น มีอาวุธให้มาก
ขึ้น มีทองมากขึ้น” ทรงคิดเช่นนั้น
อยู่เสมอมา “หากพันคงไม่พอ ต้องมี
หมื่นหนึ่ง ถ้าจะให้ดีต้องมีสองหมื่น
นั้นแหละถึงจะสำเร็จแน่ๆ”

ในระหว่างนั้นก็ได้มีข้าศึกมา
โจมตีอาณาจักรของราชาโคโดดาน
ข้าศึกเข้ามาได้ถึงเมืองหลวง กำลัง
ข้าศึกมีมากกว่าที่ราชาโคโดดานจะ
รับไว้ได้ แต่แม้กระนั้นราชาโคโด-
ดานก็ได้ทรงย่อท้อ และที่น่า
แปลกใจแก่ราชาบาเก้ตก็คือ ราชา
โคโดดานทรงออกหน้าทหาร นำทัพ
เอง แล้วทรงให้กำลังใจทหาร ให้มี
ความมั่นใจ อย่าได้ตื่นกลัว แม้องค์
ราชาโคโดดานเองก็ได้ทรงหวั่นไหว
กับกองทัพอันมีหมื่นนั้นเลย เพราะ
ฉะนั้นถึงแม้ข้าศึกจะมีกำลังมากกว่า
ไม่ช้าก็ต้องพ่ายแพ้ ถูกตีแตก
ยับเยินไป (ยังมีต่อ)

ปี 25 ๕๖ 30 ๔๖๖ 18

บรรจบ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

ราชาบาเก็ท นิทานอาฟริกาเหนือ (ต่อ)

เรื่องราวราชาเก็ทที่เล่าไว้
คราวที่แล้ว ได้เล่าถึงราชาบาเก็ท
ผู้หยิ่งผยอง เชื่อนั่นตัวเองว่าการ
ที่อาณาจักรของพระองค์มันคง
ผู้คนจงรักภักดี ทั้งยังมีทั้งทอง
ทั้งข้าว เป็นเพราะความสามารถของ
พระองค์เอง และเป็นการสมควรที่
พระองค์จะต้องได้รับสิ่งต่างๆ ดัง
ประสงค์ เป็นการตอบแทนความดี
ของพระองค์ แม้ผู้ใดจะกล่าวว่าเป็น
เพราะพระอถรรพ์ก็ไปรด จึงได้เป็น
ไปเช่นนั้น แต่ราชาบาเก็ทมิได้
สนพระทัย และเมื่อครั้งราชาบาเก็ท
ยังทรงเป็นหนุ่มอยู่ ได้เกิดขบถใน
ชนเผ่าต่างๆ พวกขบถมีคนจำนวน
น้อยกว่า แต่บุกมายึดเอาบ้านเอา
เมืองของราชาบาเก็ทไปได้ ราชา
บาเก็ทต้องเสด็จหนีไปอาศัย
พระราชาอาณาจักรข้างเคียงที่เป็น
พระสหาย แล้วก็พยายามรวบรวม
ทหารที่แตกพ่ายไป มารวมตั้ง
กองทัพขึ้นใหม่ ด้วยความเชื่อมั่นว่า

อย่างไรเสียก็ต้องเอาชนะศัตรูได้
และสามารถขับไล่พวกขบถไปได้
หมดสิ้น แต่ผลกลับตรงกันข้าม
กองทัพราชาบาเก็ทถูกตีแตกพ่ายไป
คราวนี้ถูกตียับเยินยิ่งกว่าครั้งแรก
ราชาบาเก็ทเองแทบจะเอาตัวไม่รอด
เสด็จหนีรอดได้มาเพียงองค์เดียว
สมบัติอะไรติดตัวสัณคึกก็ไม่มี ต้อง
เสด็จเที่ยวไป ไปถึงไหนก็ต้องไป
รับจ้างเขาทำงาน เพื่อให้ได้เงินมา
ยังชีพ ราชาบาเก็ทได้เสด็จไปจน
ถึงอาณาจักรของราชาโกโดคาน
และได้ไปของานทำ ราชาโกโดคาน
ก็รับเข้าทำงาน ราชาบาเก็ททรง
ทำงานด้วยปรีชาสามารถ จึงได้
เลื่อนตำแหน่งเป็นแม่ทัพ และใน
ระหว่างนั้นได้มีข้าศึกมาโจมตี
อาณาจักรของราชาโกโดคาน และ
ถึงแม้ข้าศึกจะมีจำนวนมากกว่า
ราชาโกโดคานก็มีได้ทีถอย ทรงแ
นำทัพเอง ซึ่งทำให้ราชาบาเก็ท
รู้สึกแปลกพระทัยเป็นอย่างยิ่ง และ

ผลก็คือ ข้าศึกถูกตีแตกยับเยินไป
“เป็นไปได้อย่างไรนะพะยะคะ”

ราชาบาเก็ททูลปรารภแก่ราชา
โกโดคาน ขณะที่ทรงนั่งพักด้วยกัน
เมื่อเสร็จศึกแล้ว “ก็เจ้าพวกข้าศึก
มีมากกว่าเราตั้งสองสามเท่า ข้า
พระองค์เคยพ่ายแพ้แก่เจ้าพวกที่มี
กำลังน้อยกว่าแล้ว ที่จริงแล้วผู้มี
จำนวนมากกว่าน่าจะเป็นผู้กำชัย
ชนะจึงจะถูก”

“ไม่จริงเสมอไปหรอก” ราชา
โกโดคานตรัสก้าน “ชัยชนะต้อง
แล้วแต่พระอถรรพ์จะโปรด ถ้า
พระอถรรพ์โปรดละก็ คนเดียวก็
อาจเอาชนะคนตั้งพันได้ แม้ตั้ง
หมื่นก็เอาชนะได้ อย่างที่เราได้
ประสบมาแล้ว”

ขณะที่ราชาทั้งสองกำลังจับ
กาแฟคอยให้คนนำเครื่องเสวยมา
ถวาย ราชาโกโดคานก็ตรัสเล่าว่า
แต่แรกพระองค์ก็ทรงเชื่อว่าจำนวน
คนสำคัญที่สุด แต่แล้วทหาร ๔ พัน→

ของพระองค์ถูกข้าศึกเพียง ๘๐๐ คน
พ่ายไป พระองค์เองต้องเสด็จหนี
เข้าไปในแถบภูเขา มีคนติดตามไป
เพียงหยิบมือเดียว และท่านเอง
พระองค์ได้พบนักบวชที่ดำเนินชีวิต
อย่างแร้นแค้น นักบวชได้ทูลถาม
ราชาโกโคคานขึ้นว่า

“พระองค์ไม่ทรงละอายบ้าง
หรืออย่างไรที่ต้องหนีกระเจิดกระเจิง
เช่นนั้น เชิญเสด็จกลับไปเถอะ แล้ว
ก็ทรงเชื่อมั่นในพระอัลลาห์ให้
มั่นคง”

“กัศซัฟของข้าแตกไปแล้ว
เหลือคนไม่ถึงร้อยคน”

“ถ้าพระองค์ทรงเชื่อมั่นใน
พระอัลลาห์โดยไม่หวั่นไหวแล้วละก็
ไม่แปลกหรอกที่จะชนะข้าร้อยคน
หรือมีเพียงคนเดียว ก็จงเอาชนะ
ศัตรูได้”

หลังจากนั้น ราชาโกโคคาน
ก็ทรงคุมทหารที่เหลือราว ๑๐๐ คน
กลับไปตั้งข้าศึกในทอนกลางคืน
วันนั้นเอง ข้าศึกไม่ได้คาดฝันว่า
จะถูกโจมตีอย่างไม่รู้เนื้อรู้ตัวเช่นนั้น
ก็คืนตระหนก ทั้งไม่รู้ด้วยว่า ข้าศึก
มีจำนวนมากนักน้อยเพียงไร เพราะ
เป็นเวลากลางคืนมืดมาก ในที่สุด
เลยรบกันเอง จนตายกันไป เหลือ
ก็ทั้งอาวุธ เสด็จหนีไป ราชา
โกโคคานคร่ำครวญว่า

“นับแต่นั้นมา พระอัลลาห์
โปรด รบที่ไหนเมื่อไรเป็นชนะท่าน

เมื่อนั้นทีเดียว ไม่ว่าข้าศึกจะมี
จำนวนมากน้อยเพียงไร”

“ขอพระอัลลาห์เจ้าโปรดข้า
พระองค์ด้วยเถิด” ราชาบาเก็ททรง
อุทานออกมา เมื่อได้ทรงฟังเรื่องราว
ที่ราชาโกโคคานเล่าให้ฟังโดยตลอด
แล้วคร่ำครวญว่า

“ข้าพระองค์จะต้องไปขอคำ
แนะนำจากนักบวชในแถบภูเขานั้น
บ้าง ที่จริงข้าพระองค์จะไม่ใช้ทหาร
ที่เทวเร่ร่อนรับจ้างดังที่พระองค์
ทรงเข้าใจหรอก ข้าพระองค์คือ
ราชาบาเก็ทและข้าพระองค์ต้อง
พ่ายแพ้แก่ศัตรูที่มีจำนวนน้อยกว่า
ข้าพระองค์ถึง ๒ ครั้ง ๒ คราว จน
เดี๋ยวนี้บ้านเมืองของข้าพระองค์ก็ยั้ง
ตกอยู่ในเงื้อมมือของพวกเขา”

“ขอพระอัลลาห์โปรดและ
คุ้มครองด้วยเถิด” ราชาโกโคคาน
คร่ำครวญ

แล้วราชาบาเก็ทก็ทรงอำลา
ราชาโกโคคานแยกเดินทางไปยัง
แถบภูเขาอันมียอดสูงชันระเกะระกะ
ห่างจากทะเลเข้าไปเพียงไม่กี่ไมล์
ราชาบาเก็ทไม่พบนักบวชผู้ใดเลย
แม้พวกเขาเคยเดินทางไปมาที่นั่น
ไปมากี่ครั้งแล้วก็ไม่แลเห็น
ราชาบาเก็ทก็เลยหันกลับไปทาง
แถบนั้น ทรงหันพระพักตร์ไปทาง
เมืองเมกกะ แล้วก็เสด็จตามนคร
อิสรานขอให้พระอัลลาห์ โปรด
ประทานนิมิตอย่างใดอย่างหนึ่งที่

แสดงให้เห็นว่า ถึงเวลาควรจะกลับ
เข้าบ้านเข้าเมืองได้แล้ว ราชาบาเก็ท
ทรงพากเพียรปฏิบัติเช่นนั้นอยู่ตลอด
เวลา ไม่ว่าจะบนคอนรูงสวาง ตอน
สาย ตอนเที่ยง ตอนบ่าย แล้วก็ตอน
ตะวันตกดิน พร้อมกันนั้นก็ทรง
วิงวอนขอภัยโทษจากพระอัลลาห์
เจ้าฐานที่บังอาจลบหลู่พระองค์ ไม่
ยอมเชื่อมั่นในพระองค์ ถือว่าองค์เอง
เก่งกล้าสามารถ

เวลาล่วงไปเป็นอาทิตย์ๆ แล้ว
ก็ล่วงไปเป็นเดือนๆ ก็ยังไม่เกิดนิมิต
อะไรขึ้น แต่ราชาบาเก็ทก็ไม่ทรง
ท้อถอย จนในที่สุดทรงได้ขึ้นเสียง
หนึ่งท่งๆ ที่กำลังบรรทมหลับสนิท
ไม่อาจทรงทราบได้ว่าเป็นเสียง
นักบวช หรือนางฟ้าเทวดาหรือเสียง
พระอัลลาห์

“กลับไปยังที่ที่เจ้าจากมา”
เสียงนั้นกล่าว “ถ้ามีศรัทธาเชื่อมั่น
จริงๆ แล้วละก็ ต้องชนะแน่” และ
ตลอดคืนวันนั้น เสียงดังกล่าวก็นั้น
ซ้ำแล้วซ้ำเล่าว่า “จงกลับไปยังที่
ที่เจ้าจากมา...จงกลับไป”

ราชาบาเก็ทจึงเสด็จออกเดิน
ทางในวันรุ่งขึ้นนั้นเอง ทรงเลียบไป
ตามชายฝั่งทะเลจนกระทั่งเสด็จมา
ถึงชายอาณาเขตดินแดนของพระองค์
และยังไม่ทันจะเสด็จเข้าเขต
อาณาจักรก็ได้พบคนขี่ม้ากลุ่มหนึ่ง
คนเหล่านั้นได้เรียกให้พระองค์หยุด
(อ่านต่อหน้า ๑๐๕)

บวชอีกเท่าไร บวชสมัยไหนของแพง เลียงคน เลียงพระ
หลายพันเหยียบหมื่นนั้นจะบอกให้”

วิทิศทราบเขาอยู่ในใจ นี่แหละกรรมของแต่ละ
บุคคล เห็นได้แจ่มแจ้ง เวทนาภรรยานั้นสุดจะพูด
หากที่กล่าวออกมานั้นเป็นว่า “อย่าร้อนใจไปเลย
สาอางค์ ฉันตั้งใจแล้ว การบวชไม่จำเป็นต้องล้างผลาญ

เงินมากมายอย่างนั้นหรอก พระเจ้าท่านก็ไม่ได้ยินดี
ด้วย ฉันจะบวชเจียบ ๆ วัตต์เล็ก ๆ ในสวน พระสมภาร
ท่านเป็นเจ้าอาวาส ท่านรับแล้วจะบวชให้ ไม่ก็ร้อย
หรือ อย่างกังวล...ฉันไม่ต้องการให้ใครเกี่ยวข้องกับ
ทั้งสิ้น”

(อ่านต่อฉบับหน้า)

ราชาบาเคห์ - ต่อจากหน้า ๑๐

แล้วถามข้อ ถ้ามามีมาจากไหน
ราชาบาเคห์ทรงทราบทันทีว่าคน
กลุ่มนั้นเป็นคนของพระองค์เอง แต่
คนเหล่านั้นจำพระองค์ไม่ได้ เพราะ
พระองค์ทรงตั้งเสื้อคลุมมาบัง
พระพักตร์ไว้ ราชาบาเคห์ตรัสว่า

“ข้าเป็นคนเร่ร่อนที่จนยาก
ไม่มีเพื่อนและไม่มีเงิน ไม่มีอะไร
ในโลก พวกท่านอยากรู้ข้อข้าไป
ทำไม แล้วถามทำไมมาจากไหน”

“ก็ท่านเป็นคนแปลกหน้า”
คนเหล่านั้นบอก “และท่านควร
ทราบไว้ด้วยว่า ราชาของเราได้สั่ง
ไว้ว่าคนแปลกหน้าที่เข้ามาสู่ดินแดน
ของเราจะต้องถูกประหารทุกคน”

“คำสั่งโหดเหี้ยมอะไรอย่าง
นั้น” ราชาบาเคห์ทรงอุทาน “คน
แปลกหน้าไปทำผิดคดีร้ายอะไรราชา
ของท่านล่ะ”

“พระราชอาณัติ ท่านควร
ไว้ด้วยว่า ไม่ได้เสด็จขึ้นครองราชย์
โดยสืบต่อจากราชวงศ์ก่อน” ชาย
คนหนึ่งอธิบาย ราชาบาเคห์รู้สึก
เสียดายเสียวๆ “ราชวงศ์นี้เป็น
ขบถยึดอำนาจจากราชของเราที่

ทรงนามว่าบาเคห์ และถึงแม้เวลา
จะล่วงเลยมาหลายต่อหลายปีแล้ว
ก็ตาม ก็ยังกลัวว่าราชาบาเคห์จะ
เสด็จกลับมาทรงราชบัลลังก์คืนใน
วันใดวันหนึ่ง จึงไม่ยอมให้คน
แปลกหน้าคนใดที่มีลักษณะยากจน
ปราศจากมิตราญาคี เข้ามาในบ้าน
ในเมือง ทั้งนี้เพราะเกรงว่า ราชา
บาเคห์จะแอบเสด็จมาโดยไม่รู้ตัว”

ได้ฟังเช่นนั้น ราชาบาเคห์ก็
ทรงทราบได้ว่าถึงเวลาของพระองค์
แล้ว ขณะนั้นราชาบาเคห์ทรงเชื่อมั่น
เต็มหัวใจว่าพระอัลลาห์โปรดให้พระองค์
เสด็จกลับมาในขณะนั้น จึงได้ตั้ง
เสื้อคลุมที่บังพระพักตร์ลง พลา
งตรัสว่า “เรานี้แหละคือราชา
บาเคห์”

เท่านั้นเอง บรรดาคนที่อยู่บน
หลังม้า ต่างพากันโดดลงมากอดเข้า
แนบหน้าอกกับหุ่น ต่อหน้าพระองค์
ทุกคนพูดเป็นเสียงเดียวกันว่า
“พวกเราเป็นข้าของพระองค์ แต่ข้า
พระองค์ใคร่ขอร้องให้พระองค์เสด็จ
ออกจากที่นี่ไป โดยเร็วเท่าที่ยังมี
โอกาสจะเสด็จไปได้ มิฉะนั้นถ้า

ราชาองค์ปัจจุบันพบพระองค์เข้า
จะต้องประหารพระองค์เสียเป็นแน่
ทีเดียว และคนสอดแนมของราชา
องค์นั้นทุกหนทุกแห่ง พระองค์จะ
เอาชีวิตมาทิ้งเสียด้วยเรื่องอะไร”

“ถ้าพระอัลลาห์โปรดให้อยู่ เรา
ก็คงได้อยู่ หากพระองค์จะโปรดให้
ตาย เราก็ตาย พาเราเข้าไปใน
เมืองเถอะ”

เมื่อคนเหล่านั้นเห็นว่าพูดจา
อย่างไรก็ไม่มีทางให้ราชาบาเคห์
เปลี่ยนพระทัยได้ จึงตกลงจะช่วย
พระองค์ และต่างช่วยกันหาทาง
แอบพาราชาบาเคห์เข้าไปในเมือง
ให้ปะปนไปกับพวกของตน แล้วก็
พาไปซ่อนยังบ้านของพวกเพื่อนฝูง
ต่อจากนั้นก็ส่งข่าวลับๆ ไปยังคนที่
เป็นที่รู้กันว่ายินดีปรีดาที่ราชาบาเคห์
ผู้มีสิทธิโดยชอบธรรม จะได้กลับ
มาครองราชย์ใหม่ พอข่าวแพร่ไป
ทั่วเมืองว่าราชาบาเคห์เสด็จกลับมา
บรรดาคนเกือบทุกคนที่ยังจงรักภักดี
ต่อราชาบาเคห์ก็ช่วยกันรวมกำลัง
สนับสนุน ทหารในกองทัพก็ร่วม
ด้วย เพราะฉะนั้นยังไม่ทันได้รบ→

ราชาผู้แย่งราชสมบัติราชาบาเค็ท
ก็ต้องหนีเอาตัวรอด

ราชาบาเค็ทก็ได้เสด็จขึ้น
ครองราชย์ใหม่ เป็นทชนชมยินดี
แก่ไพร่ฟ้าข้าแผ่นดินทั่วไป และได้
มีงานเลี้ยงฉลองการเสด็จกลับมา
ครองอย่างมโหฬาร วิเชียรอำมาตย์

ผู้ใหญ่คนเดิมของราชาบาเค็ท
ตลอดจนที่ปรึกษา และข้าราชการ
บริวาร ทั้งปวงต่างมาแวดล้อม
อวยชัยให้พรแก่พระองค์ ทุกคน
ร้องว่า

“ขอคุณ พระอัลลาห์เจ้าจง
คุ้มครอง ขอให้พระองค์ทรง

ปกครองพวกเราให้นานเท่านาน
จนตลอดพระชนมายุของพระองค์
ทีเดียว”

“ถ้าพระอัลลาห์โปรด” ราชา
บาเค็ทตรัสยืนยันความเชื่อมั่นของ
พระองค์

จัตสำรับ - ต่อจากหน้า ๙๙

เป็น แกงฉู่ปลา แสงว่าปลาหมึกสด ทุเรียนกวน

แกงฉู่ปลา

เครื่องปรุง : ปลา กะทิ พริกแห้งเม็ดใหญ่ ๓-๔ เม็ด ข่า
ผิวมะกรูดหั่นชิ้นเล็กๆอย่างละ ๑/๒ ช้อนชา ตะไคร้หั่นฝอย •
ข้อนโตะ รากผักชีหั่นฝอย • ข้อนชา หอมซอย • ข้อนโตะทุบ
กระเทียมซอย • ข้อนโตะ กะปิ ๑/๒ ช้อนชา น้ำปลาดี น้ำตาล
ปีบ ผักชี ใบมะกรูดหั่นฝอย (แบ่งจากที่เตรียมไว้)

วิธีทำ : ๑. ปรุงน้ำพริกแกงตามกำหนด พริกแห้งผ่า
แคะเม็ดออกเสียบ้าง ล้างน้ำให้มันรวมกับเครื่องสด
ต่างๆตามกำหนดโขลกให้ละเอียด ใส่กะปิโขลกให้เข้า
กัน ในระหว่างโขลกน้ำพริกแกงเคี้ยวกะทิให้แตกมัน

๒. ข้อนหนากะทิใส่กะทิผัดพริกจนหอม ผัดไป
ข้อนหนากะทิเดิมไปจนมันล่อยหน้า ใส่ปลาสดผัดกลับ
ไปมา ใส่ปลา • ข้อนโตะ น้ำตาลปีบ ๑/๒ ช้อนชา
พอปลาสุกตักใส่หม้อกะทิ ใช้กะทิล้างกะทิใส่ลงด้วย
ตั้งไฟเคี่ยวไปสักครู่พอให้เครื่องเข้ากันดี ชิมและเติมรส
ให้พอดี ยกลงอุ่นให้ร้อนก่อนตักใส่ชาม โรยผักชี ใบ
มะกรูดหั่นฝอย

แสงว่าปลาหมึกสด

เครื่องปรุง : ปลาหมึก เครื่องที่หั่นไว้คือขิง หอม ผักชีต้นหอม
พริกชี้ฟ้าแดง ตะไคร้ ใบมะกรูด มะนาว น้ำปลาดี น้ำตาล
ทราย แดงกวา ผักกาดหอม

วิธีทำ : ๑. ต้มน้ำให้เดือดพล่าน ใส่ปลาหมึกจนพอทั่ว
ยกลงรินน้ำออกให้หมด บีบมะนาว • ผด น้ำปลา ๒

ข้อนโตะ โรยน้ำตาลทรายลงนิดหน่อย เกลาให้ทั่วพักไว้
พอเย็น แบ่งผักชีใบมะกรูดไว้โรยแครงพอควร นอกนั้น
เคล้ากับปลาหมึก ถ้าแห้งเกินไปผสมน้ำสุกกลงพอควร
ชิมและเติมให้รสจัด

๒. เรียงใบผักกาดหอมให้ปลายใบจดขอบจานโดย
รอบ ตรงกลางจานใส่ใบที่หั่นไว้เกลี่ยให้เสมอกัน ใส่
แสงว่าที่ปั่นจนหมด ล้างแครงกวาเขาจะเป็นวีรรอบผล
หันขวางผลหนาพอควรเสมอกัน วางเกลี่ยรอบแสงว่า
สำหรับแกลมเวลารับประทาน

จัดทุเรียนกวนใส่จาน ถ้าจะให้หน้ารับประทานก็
ควรอดพิมพ์เล็กๆ หรือปั้นเป็นก้อนเท่าๆกันก่อนเรียงลง
จาน เป็นของหวาน

เตรียมเครื่องปรุงต่างๆไว้ใช้ตอนเช้า

ล้างหัวผักกาดเก็บหลาย ๆ ครั้ง ของเก่าที่มีเหลือ
อยู่เก็บมารวมด้วยสับจนละเอียด กวให้หนาแห้งตักขึ้น
ใส่น้ำมันหมูลง ๑/๔ ถ้วย เจียวกระเทียมบดจนหอม ใส่
หัวผักกาดเค็มคั่วไปด้วยกันจนเหลืองดี ตักใส่ชามเก็บ
ไว้ใช้เป็นหน้าขนม

เช้า จุก๊วย เจาะลอยแก้ว

จุก๊วย

เครื่องปรุง : แฉงข้าวเจ้า • ถ้วย เกลือบ • ข้อนชา น้ำเย็น
๑/๒ ถ้วย น้ำเคือด • ๑/๒ ถ้วย ถ้วยตะไคร้เล็ก ๕๐ ถ้วย หน้า
ผัดไว้ ต้นหอมหั่นละเอียด • ถ้วย พริกไทยป่น พริกชี้ฟ้าแดง→

Page 32 16 W.C. 18

บรรจบ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

หนูน้อยมวลิยะกา นิทานอาฟริกา (เคนยา)

นิทานเกี่ยวกับแม่เลี้ยงทารุณลูกเลี้ยงมีอยู่ทั่วไปทุกถิ่น นิทานอาฟริกาก็มีเช่นเดียวกัน ดังที่กลั่นอาร์น็อตเล่าไว้ในเทพนิยายอาฟริกา ดังนี้

ครั้งหนึ่งยังมีหนูน้อยคนหนึ่งชื่อมวลิยะกา แต่แรกก็มีชีวิตอันผาสุกอยู่ร่วมกับพ่อแม่ในหมู่บ้านแห่งหนึ่งใกล้กับแม่น้ำใหญ่ แต่แล้วอยู่มาวันหนึ่ง แม่ของหนูน้อยก็อันเป็นตายไป และต่อจากนั้นไม่ช้าไม่นาน พ่อของมวลิยะกาก็มีเมียใหม่ เมียใหม่นี้มีลูกสาวติดมาด้วยคนหนึ่ง อายุรุ่นราวคราวเดียวกันกับมวลิยะกา มาอยู่ตอนแรกๆ แม่เลี้ยงก็รับปากกับคำกับพ่อว่าจะดูแลลูกเลี้ยงเป็นอย่างดี จะทำหน้าที่ให้ไม่ผิดกับแม่ตัวของมวลิยะกาที่เคยแต่ถึงแม่แม่เลี้ยงจะทำดีต่อมวลิยะกาเพียงไร ก็ทำดีแต่เพียงต่อหน้าพ่อเท่านั้น พ่อขอให้หลังไปแล้ว แม่เลี้ยงทารุณมวลิยะกาไม่น้อยที่เดียว ใช้งานมวลิยะกาสารพัดอย่าง ส่วนลูกของตนกลับปล่อยให้เล่นสบายตลอดทั้งวัน

มวลิยะกาต้องกวาดบ้าน แล้วก็ไปตักน้ำที่แม่น้ำ หม้อแล้วหม้อเล่า พันจากนั้นก็ต้องเข้าป่าหาฟืน กลับมาถึงบ้านก็ต้องตำข้าวโพดสำหรับเบียดแป้ง สากที่ตำข้าวโพดทั้งหนักทั้งใหญ่ เท่านั้นยังไม่พอใจ แม่เลี้ยง เสร็จจากตำข้าวโพดแล้ว แม่เลี้ยงยังให้ไปถางหญ้าและวัชพืชในไร่ที่ปลูกพืชผลไว้เสียอีก และถ้าทำทุกอย่างยังมีหญ้าหรือวัชพืชหลงเหลืออยู่ให้แม่เลี้ยงเห็นละก็เป็นได้โดนตี

กว่ามวลิยะกาจะทำงานนี้เสร็จ ก็ตะวันตกดินไปนานแล้ว และกว่าจะเดินกลับไปถึงบ้าน ใครๆ ก็กินอาหารเย็นกันหมดแล้ว และแทนที่แม่เลี้ยงจะเก็บอาหารไว้ให้ กลับพูดว่า "ไม่มีอะไรกินแล้วกินนี้ เจ้าควรจะรีบๆ ทำจะได้กลับมาบ้านให้ทันเวลาเขากินกัน นี่ข้ารู้หรือก เจ้า

แกล้งทำให้มันช้าๆ ไซ้ไหมละ คีแล้วละ อดเสียบ้างจะได้เข็ด"

เป็นธรรมเนียมของชาวอาฟริกาที่ผู้ชายกินข้าวต่างหาก ไม่ได้กินพร้อมกับพวกผู้หญิง พ่อจึงไม่มีทางรู้ว่าลูกสาวของตนไม่ได้กินอะไร เพราะไม่มีอะไรกินอยู่บ่อยๆ พ่อเป็นคนซื่อเมื่อแม่เลี้ยงรับปากว่าจะดูแลลูกตนให้เป็นอย่างดี ก็เชื่อและไว้วางใจว่าเมียจะทำตามที่พูด เพราะฉะนั้นพ่อจึงไม่รู้เลยว่า มวลิยะกาผอมลงไปทุกวันๆ เร็วแรงก็ไม่มี ในที่สุดก็เลยตายไป พ่อแลเห็นลูกตายเช่นนั้น ก็หัวใจแทบจะแตก แม่เลี้ยงบอกว่า ที่มวลิยะกาตายนั้นะ เป็นเพราะคำสาปของแม่มดหมอผี พ่อไม่พูดว่าอะไร เพราะรู้สึกเศร้าใจจนไม่อยากจะพูด ได้แต่จัดแจงขุดหลุมฝังศพลูกสาวไว้ตรงชายป่า

ในปีนั้นยังมีอีกตัวหนึ่งทำรัง→

วิธีทำ : ๑. ล้างเนื้อห่านสับหยาบๆ ล้างถ่วงอก กั้นกะทิให้หมดมัน ๑ ถ้วย หั่นพริกขี้หนู ปอกกระเทียมโขลกให้แตกเข้ากันดี ผสมน้ำปลา น้ำส้ม น้ำตาลให้รสจัดกลมกล่อมทั้ง ๓ รส ประมาณ ๑ ถ้วย

๒. ล้างไข่ให้สะอาดต้มให้สุกช้อนขึ้นแช่น้ำเย็น ใส่ถ่วงอกลงในกระชอน ใช้น้ำต้มไข่ลวกให้ทั่ว รวนเนื้อใส่ปลาสดนิดหน่อย พอน้ำแห้งเทกะทิลงเคี่ยวจนงวดน้ำขลุกขลิกตักใส่ชาม ล้างกะทะให้สะอาด ทอดเต้าหู้ขาวพอเหลืองทั้ง ๒ ข้างตักขึ้น ใส่พริกขี้หนูผัดพอหอม ให้ถั่วลิสงคั่วบป ผัดเกลือพริกหอม เเท้าปรุงที่ผสมไว้ลงคนพอเดือดทั่วตักใส่ชาม

๓. หั่นผักกาดหอมหยาบๆ จักหัวต้นหอมแล้วหั่นเป็นท่อนๆ ปอกหอมใหญ่ผ่า ๒ ซีกหั่นขวางบางๆ หั่นมะเขือเทศขวางผลหนาพอควร ตัดเต้าหู้ทอดออกเป็น ๒ ชั้นหั่นขวางหนาพอควร ปอกไข่หั่นเป็นเสี้ยวเล็กๆ

๔. จัดถ่วงอก ผักกาดหอม ต้นหอม หอมใหญ่ มะเขือเทศลงจานอย่างละพอควรตามลำดับ แบ่งเต้าหู้ทอดใส่ลงจานละเท่าๆ กัน ตักเนื้อรวนใส่ลงให้พอดี ประดับหน้าด้วยไข่เท่าๆ กัน โรยมันเทศทอด จัดคู่กันไปกับขม่น้ำปรุง ให้ผู้รับประทานตักราดคลุกเคล้าตามชอบ จัดเสิร์ฟเบี่ยงมะพร้าวอ่อนใส่จานเป็นของหวาน

นวนิยายมวลิยะกา - ต่อจากหน้า ๑๐

วันรุ่งขึ้น พ่อทุนหมอน้ำเดินไปได้ครึ่งทาง ก็จัดแจงวางหมอน้ำแอบเสีย แล้วค่อยๆ ย่องมาหลบอยู่ตามพุ่มไม้ เมื่อถูกแม่เลี้ยงมองไม่เห็นใคร ก็คิดว่าคงไปกันหมดแล้ว พอได้มวลิยะกาออกมาจากน้ำ มาช่วยยกหมอน้ำทวนหัวให้ เด็กเหล่านั้นถึงกับนั่งอึ้งด้วยความแปลกประหลาดใจ ที่เห็นมวลิยะกายังมีชีวิตอยู่ มีหน้าซ้ำออกมาจากน้ำมาช่วยยกหมอน้ำทวนหัวให้ลูกแม่เลี้ยง

เย็นวันนั้น เด็กเหล่านั้นก็นำเรื่องไปเล่าให้พ่อของมวลิยะกากับเมียใหม่ฟังว่าตนเห็นอะไรมา แม่เลี้ยงมวลิยะกาถึงกับกลัวตัวสั่น หาว่าเด็กพวกนั้นโกหก แต่พ่อมวลิยะกาพูดว่าจะไปดูให้รู้ความจริง

เช้าวันรุ่งขึ้น พ่อจึงตรงไปที่แม่น้ำ ช้อนตัวคอยที่อยู่ในพุ่มไม้

หน้าทาบ หลังจากที่บอกเด็กเหล่านั้นแล้วว่าให้ทำอย่างเคยทุกวัน ทั้งลูกแม่เลี้ยงนั่งร้องไห้อยู่คนเดียว ถึงตอนนั้นแล้ว ก็แน่เหลือเกินว่ามวลิยะกาจะต้องออกมาจากน้ำมาช่วย และมวลิยะกาก็ออกมาจริง ๆ มวลิยะกาดูสวยอ้วนท้วนลำสัน แด่งกายด้วยเสื้อผ้างดงามน่ารัก ทั้งยังประดับประดาด้วยเครื่องทองเสี้ยวอีกด้วย พ่อถลาเข้าไปโอบกอดลูกสาวไว้พลางถามอย่างประหลาดใจว่า

“ลูกยังมีชีวิตจริง ๆ หรือนี้ มวลิยะกา ทำไมลูกถึงไม่กลับไปที่บ้านไปบอกพ่อว่าลูกยังมีชีวิตอยู่ ปลอ่ยให้พ่อเศร้าโศกอยู่ตั้งนาน”

ทันใดนั้นอากาก็บินออกมาจากบ้ำ มาบอกพ่อของมวลิยะกาว่า “ข้าเองแหละ เป็นผู้ทำให้มวลิยะกาฟื้นคืนชีวิตมาได้ แล้วที่หนูน้อยคน

ตายก็ไม่ใช่แม่มดหมอผีสาปอะไรหรอก เป็นความโหดเหี้ยมของแม่เลี้ยงเองนะแหละ”

“พ่อจะไล่ฉันผู้หญิงคนนั้นไปจากบ้านพ่อ” พ่อพูด “แล้วเราสองคนพ่อลูกจะได้อยู่ด้วยกันอย่างเป็นปกติสุข มีความสุขอันแท้จริงอีกครั้งหนึ่ง”

ใคร ๆ เลखชวนกันกลับหมู่บ้านแม่เลี้ยงมวลิยะการู้ตัวล่วงหน้าแล้ว จึงจัดแจงพาลูกสาวหนีหายไป หนูน้อยมวลิยะกาจึงได้อยู่กับพ่ออย่างผาสุกเช่นเมื่อก่อนแม่ตาย และทุกครั้งที่ได้ไปทรมตถึง มวลิยะกาจะต้องเอาขนมมณเมญเล็กน้อยๆ เป็นคั่นว่า หวังมันเสาคัมกับรวงข้าวเอาไปให้อากา ซึ่งมักจะต้องบินถลาลงมาหา มวลิยะกาทุกครั้ง และคงจะทำเช่นนั้นเรื่อยไปจนกว่าชีวิตจะหาไม่ ♣

บรรจบ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

ได้ดีเพราะเมีย (นิทานอินเดีย)

ไหนๆ บัณก็เป็นผู้มีสติฉลาด ลองมาฟังเรื่องผู้หญิงเก่งของชนชาติอินเดียบ้างเป็นไร ผู้หญิงเก่งของอินเดีย นอกจากนายกรัชมุนตรีของเขาแล้วยังมีอีกมาก แต่ที่เขาคิดมาแล้วว่าเก่งขนาดจกจกกันมาเล่าสืบต่อมาจากทุกวันนี้ เห็นจะเป็นสติดาราในเรื่องนี้ ดังที่สุชิน น. โฆสเล่าไว้ในนิยายชาวบ้านและเทพนิยายอินเดีย ดังนี้

ผู้ชายที่ได้ดีเพราะเมียในเรื่องนี้ได้แก่การิบ อาชีพของการิบคือเย็บรองเท้าแตะ แต่แล้วอาชีพเย็บรองเท้าแตะของการิบก็ได้ผันแปรไป เหตุที่เป็นเช่นนั้นเห็นจะเป็นเพราะการิบมีเมียสาวสวย เมียการิบชื่อสติดารา (ภาษาฮินดีแปลว่าดาวหรือโชคชะตา) เมื่อตอนแต่งงานนับเป็นเจ้าสาวที่สวยที่สุดในเมืองพิชาปุระ แต่ความสวยความงามของสติดาราไม่ค่อยได้ประโยชน์แก่การิบผู้สามีสักเท่าใดนัก การิบเป็นคนขากจน เวลาออกไปทำงานเย็บรองเท้าที่ร้าน เมียอยู่บ้านควรจะทำงานบ้าน ดูแลบ้านให้เรียบร้อย แต่ปรากฏว่าวันแต่ละวันของสติดาราหมดไปด้วยการนั่งคิดฝัน เวลาการิบกลับถึงบ้านจึง

ได้เห็นแต่เมียนั่งอืด ตาเหม่อลอย หน้าตาก็ไม่แจ่มชื่นเบิกบาน ปล่อยให้บ้านเลอะเทอะอยู่อย่างนั้น งานอะไรไม่มีเสร็จสักอย่าง วันหนึ่งการิบอดรันทดไม่ไหว เมื่อเห็นหน้าตาทำทางของสติดาราเช่นนั้น ตอนตนกลับถึงบ้าน จึงถามว่า

“เกิดเรื่องอะไรหรือ สติดารา”

“ไม่มีอะไรหรอก” สติดาราตอบอย่างอ่อนใจ “นั่งฝันอะไรไปบ้าง คุณเคืองคุณดาวไปบ้าง”

วันนั้นการิบเหลืออดจริงๆ จึงเอ็ดตะโรเอาว่า

“นี่พอกันที สติดารา จะนั่งฝันนั่งดูดาวคุณเคืองอะไรก็ตามใจเถอะ แต่ทำไมไม่ไปนั่งฝันในร้านทำรองเท้าของข้าเล่า คนทั้งเมืองพิชาปุระจะได้แห่กันมาดู ทำให้

รองเท้าของข้าขายดีเป็นเทน้ำเทท่า”

“ที่ว่านั้นนะเป็นสิ่งที่ข้าไม่ต้องการทำเป็นที่สุด” สติดาราพูดอย่างลมไม่ค่อยดี “ข้าเบื่อเหลือเกินที่จะเป็นเมียช่างทำรองเท้า”

“ก็อยากให้ข้าเป็นอะไรละ ช่างซ่อมรองเท้าหรือจะให้เขียนโคลงกลอน”

“ไม่ทั้งนั้นละ ให้ดาบซีทำอะไรให้มันน่าดูกว่านั้นหน่อยได้ไหม” พูดแล้วก็ร้องไห้โฮ วังเข้าไปในครัว ครัวใหญ่ๆ ก็เข็นน้ำดาจนแห้งแล้วยกอาหารมาตั้งให้การิบกิน เป็นอาหารที่หุงที่สุดเท่าที่การิบเคยกินมา เห็นอาภักดิ์ภริยาของเมียแล้ว การิบอดแปลกใจไม่ได้ แปลกใจเสียจนไม่รู้จะพูดอะไรถูก (อ่านต่อหน้า ๑๑๖)

๗๒๘ ๔๗๖๖ ๒๕๖๐.๑๘

เสี่ยเสี่ยเอ็งนี่”

มุดคินเป็นกำลัง

รนาตอนใจ ขึ้นกระดานในมือให้

โทรเลขนั้นม่ใจความว่า

“คิดได้ขงันก็เพลิดี ดีกว่าอยู่เหงาเปล่าๆ เอ้า

“ลืมไปว่าแกใจเลขต้องบอกมาอีกครั้ง ที่ฉันลืมไว้

โทรเลขถึงเอ็งนั่นะ”

ที่กลัวมค้อแวนดา - จิว”

ผมคล้โทรเลขออกอ่าน แล้วก็หันมุด นึกอยากจะ

 ได้ค้เพราะเมีย - ค้อจากหน้า ๙

ที่จริงการบทั้งรักทั้งภุมิใจที่เมียของ
 คนสวยข้งกว่านางในวังที่ว่า
 สวยที่สุดเสี่ยอีก เพราะฉะนั้นเมื่อ
 เห็นเมียพุ่มพ่ายเช่นนั้น ก็ร้อนใจจน
 หัวอกแทบจะระเบิด ไม่ยอมแะ
 ต้องอาหารในตลาดที่เมียนำมาให้กิน
 เลย เพราะไม่รู้ว่เมียตนเป็นอะไร
 ไป ในที่สุดการบจึงถามขึ้นว่า

“ไม่กินอะไรหรือ”

“ไม่กินหรอก” สิตาราคอบ

“ข้าอยากตาย ข้าถึงไม่ต้องการกิน
 อะไร ถ้ารักข้าจริงก็ควรจะอ่าน
 ความคิดข้าออกซิ”

“ข้าไม่ใช่คนที่อ่านความคิด
 คนได้ ข้าไม่ใช่โหรนี่”

“นั่นซิ มันถึงได้ลำบากอย่างนี้
 ใจละ” สิตาราพูด “ถ้ารักข้าจริง
 ต้องรู้โหราศาสตร์ นั่นละความทุกข์
 ของข้าจึงจะยุติลง”

การบฟังแล้วแสนจะงง สิตารา
 รู้ว่าสามรักตนจนไม่อาจจะปฏิเสธ
 คำขอร้องของตนได้ เพราะฉะนั้น
 เมื่อสิตาราค้องการให้สามรักตนเป็น
 โหร จึงไปจัดแจงหาสิ่งต่างๆที่
 จำเป็นแก่ผู้ยึดอาชีพทางนี้ มีปฏิทิน
 เก่าๆจำนวนหนึ่ง มีผ้าปูที่นอนที่

พิมพ์รูปจักรราศี ลูกคิด วงเวียน
 เปลือกหอยสองสามชิ้น แล้วก็ลูก
 ประคำที่ใช้เวลาสวดมนตร์ สิตารา
 นำของประหลาดเหล่านั้นมามอบให้
 สามรัก การบเห็นแล้วตกใจเป็นล้นพ้น
 พรีาแต่พูดว่า “ข้าไม่รู้เรื่องโหร-
 ศาสตร์ ถ้าเป็นเรื่องใช้สอยไม่ลายมือ
 กันละก็ ข้าจะไม่ปฏิเสธเลย แต่
 เป็นเรื่องโหราศาสตร์ มันพ้นสติ
 บัญญาของข้า”

แต่สิตาราใจแข็งข้งกับหิน ไม่
 มีวันยอมง่ายๆ ขึ้นกรานอยู่คำเดียว
 ว่า การบต้องเป็นโหร จะเป็น
 อย่างอื่นอีกไม่ได้ ที่ต้องการเช่นนั้น
 เพราะคนไปเห็นเมียโหรหลวง
 ในตลาดแต่งตัวด้วยเพชรนิลจินดา
 หรรษา ผู้คนพากันจ้องดูตาค้ง
 ทั่วๆที่ก็เป็นผู้หญิงชาวบ้านๆนี่เอง
 แต่ไม่มีใครสนใจดูตนเลยที่ๆที่ตน
 สวยกว่าเป็นไหนๆ ในที่สุดสิตารา
 ก็อ้อนวอนสามรักว่า

“ถ้าเพียงแต่ขายไม่หัวค้อ ขอม
 ทำตามคำที่ข้าบอก ทุกอย่างมันก็จะ
 เรียบร้อย พรุ่งนี้ข้าจะไปดูร้าน
 รองเท้าให้เอง ส่วนนายไปตลาดนะ
 เอาของที่ข้าหามาให้ไปด้วย ข้าไป

เข้าร้านไว้ให้ร้านหนึ่งแล้วในตลาด”

การบก็ข้งขึ้นข้งว่าตนทำไม่ได้
 ไม่ยอมไป แต่ไม่เป็นผล เพราะ
 สิตาราร้องห่มร้องไห้ยกใหญ่ และ
 ประกาศว่า ถ้าการบไม่ยอมทำตาม
 ตนจะกลับไปอยู่กับแม่ เท่านั้นเอง
 การบก็จำต้องยอมอย่างไม่มีทางเล้ง
 ดังนั้นตอนเช้าวันรุ่งขึ้นนั่นเอง
 บรรดาเพื่อนๆ ของการบต่างพากัน
 แปลกใจเป็นอย่างข้งที่แลเห็นการบ
 ไปนั่งในร้านตรงใจกลางตลาดพอดี
 มีผ้าปูที่นอนที่พิมพ์เป็นรูปจักรราศี
 ห่มตัวอยู่ ใกล้ๆตัวการบมีแผ่นไม้
 เขียนหนังสือตัวโตๆว่า

“ดูชาดาราศี ดูดวง ดูโชค
 ลาก”

“โฮเอีย เจ้าการบ” คน
 เหล่านั้นพากันอุทานด้วยความเวทนา
 “น่าสงสารจริง มันเป็นบ้าไปเสี่ย
 แล้ว ไม่เช่นนั้นมันคงไม่ทั้งอาชีพอ
 รองเท้ามาทำเป็นอาข้งง้อยในตลาด
 อย่างนี้หรอก ใครจะเป็นโหรได้เพียง
 เวลาข้ามคั้น จะดูดาวดูชาดาราศี
 ที่เนื่องกับดวงดาวนะ มันเรียน
 ขากขนาดต้องเรียนกันตลอดทั้งชีวิต
 ที่เดียว”

→

ไม่ช้าก็มีคนมา มุงกันอยู่
มากมายตรงหน้าร้านของกาบริบ
คนเหล่านั้นต่างโจษจันกันไปต่างๆ
คนหนึ่งว่า “เมื่อคืนเขาฝันไปนะ
เขาฝันไปว่าเจ้าแม่สรวดีมา
ประทานความรู้พิเศษให้ ให้รู้
อะไรล่วงหน้าได้” แต่คนอื่นๆ ว่า
“โธษ มันเป็นบ้าไปอย่างไม่มี
ปัญหาเลย ควรส่งโรงคนบ้าทันที
เถอะ เดี่ยวจะสายเกินแก้” อีกพวก
หนึ่งแก้แทนให้ว่า “พวกเจ้าน่ะแหละ
บ้า หุคินินทาว่าร้ายกาบริบเสียที่
เถอะน่า พวกเจ้ารู้ได้อย่างไรว่า
กาบริบไม่รู้เรื่องโหราศาสตร์เลย”
“ก็เรารู้จักมันดีนี่นา” อีกคนหนึ่ง
พูด “มันคือเจ้ากาบริบช่างทำรองเท้า
ตะ” คนที่เชื่อความฝันของกาบริบ

แย้งว่า “การเป็นช่างทำรองเท้าตะ
พิสดารได้อย่างไรว่าเขาจะไม่รู้
โหราศาสตร์ พวกเจ้าวิษยาการิบนะ
นา คุณแต่พระกฤษณะซี ตอนเป็นเด็ก
เป็นเด็กเลื่องว้าว แล้วการเป็นเด็ก
เลื่องว้าวห้ามไม่ให้พระองค์ไปประหาร
เจ้าสุรร้ายได้หรือ พวกเจ้าน่ะใจ
ดำ คิดแต่เรื่องเลวๆ ไป ไป ไปให้
พ้นจากหน้าร้านนี้”

แต่คนซึ่งมุงกันหนาแน่นยิ่งขึ้น
แล้วก็รวนกันไปรวนกันมา ดูราว
กับว่าจะมาตีกันเพราะการิบนั่นเอง
ในช่วงเวลานี้เองก็ได้มีลูกกำมาขอ
ปรึกษาเป็นรายแรก และชายผู้นั้น
คือช่างทองหลวงชื่อลัดดู่ ซึ่งที่
ลัดดู่ ซึ่งที่ กำลังมีความทุกข์อย่าง
ใหญ่หลวง สาเหตุก็คือได้ทำทัม

ของพระราชาหาย ทัมทัมเม็ดนี้มี
ราคาที่สุด จะค้นหาอย่างไรก็หาไม่
พบและคงจะเก็บเงินยบไว้ไม่ให้
พระราชาทรงทราบได้ไม่กี่วัน และ
ไม่ว่าจะทำหายหรือขโมยสมบัติของ
พระราชา โทษตามธรรมดาก็ต้องตาย
ขณะที่ลัดดู่กำลังหมดอาลัยตายอยาก
อยู่นั่นเอง พอเดินผ่านร้านของ
กาบริบ ได้ยินเสียงผู้คนโจษจันกันว่า
กาบริบได้ความรู้ในความฝันเลยกลายเป็น
โหร ทำนายอะไรล่วงหน้าได้
ลัดดู่กำลังสิ้นหวังเหมือนคนตกน้ำ
เห็นฟางเส้นเดียวก็รีบคว้าไว้ เมื่อ
มาได้ยินคำว่าโหร ก็คิดว่าคงจะช่วย
ตนได้ จึงรีบเบียดเสียดผู้คนเข้าไป
เล่าเรื่องราวของตนให้กาบริบฟัง แล้ว
ลงท้ายว่า

บริษัท บุญรอดบริวเวอรี่ จำกัด

เบียร์ไทยและโซดา ตราสิงห์

“ถ้าท่านรู้จักละก็ หาทัพทิม
ที่หายมาให้ข้าให้ได้ ถ้าหาได้ข้าจะ
ให้เหรียญทอง ๒๐๐ เหรียญ แต่ถ้า
ภายใน ๖ ชั่วโมงไม่รู้ผล ข้าจะให้
อำนาจของข้าให้ศาลลงโทษท่านใน
ฐานคนหลอกลวง”

คำพูดของลัดดู่ ราวกับฟ้าผ่า
ผ่าหัวการิบ ถ้าลัดดู่คอยอยู่สัก ๒-๓
นาที คงได้ขึ้นการิบสารภาพออกมา
แล้วว่า เพราะเหตุใดตนจึงได้มา
กลายเป็นไพร่อยู่กลางตลาด แต่
เขาไปแล้ว ลัดดู่ออกจากบ้านไปแล้ว
ถึงอย่างนั้นการิบก็อดใคร่ครวญถึง
โชคชะตาของตนไม่ได้ว่า ไม่เป็น
เพราะเมียรักของตนหรือหรือ ตน
ถึงต้องมาเสี่ยงกับการถูกขังคุกอย่าง
นี้ การิบอดใจอยู่ไม่ไหวถึงกับอุทาน
ออกมาว่า “ผู้หญิงหนอผู้หญิง ช่าง
ใจร้ายไม่มีปราณี อยากให้หัวของตัว
ต้องโดนดาบตายหรืออย่างไร ถ้าต้อง
อับอายขายหน้าเขาแล้วละก็จะอยู่ไป
ทำไม”

“ได้โปรดเถอะ” มีเสียงผู้หญิง
กระซิบใกล้ๆ ตัวการิบดังขึ้น ขณะที่
การิบกำลังพรวนที่ไร่พ่น “โปรดอย่า
พูดดังอะอะไป ข้าจะให้เหรียญทอง
ท่าน ๔๐๐ เหรียญ ถ้าท่านจะปิดปาก
ให้สนิท”

การิบสะดุ้งเฮือก ไม่ทันสังเกต
ว่าหญิงนั้นมาเมื่อไร แล้วเป็นใคร
กัน ต้องการอะไร ทำไมจึงมาคุกเข่า
อยู่ตรงหน้า แล้วก็สารภาพขึ้นว่า

“ส่งสารข้าด้วยเถอะ อย่าได้
บอกข้าว่าเป็นอันขาดว่าข้าเป็นคน
ขโมยทัพทิมนั้นไป เพราะนั่นมัน
หมายถึงการอับอายขายหน้า แล้วก็
การหย่าร้าง ท่านเป็นคนมีเมียแล้ว
ท่านควรจะรู้ว่าผู้หญิงน่ะรักเพชร
พลอยเพียงไร แล้วทัพทิมมันก็สวย
เสียจนข้าอยากจะได้ไว้เสียเอง ข้า
ไม่รู้ว่ามันเป็นของพระราช” แต่
นางก็เดาเอาว่ามันคงเป็นของมีค่า
ราคาแพงที่สุด เพราะฉะนั้นถึงได้
เอาผ้าห่มคลุมหน้า เดินตามสามีมา
อยากรู้ว่าสามีจะไปไหนไปทำอะไร
แต่พอเห็นสามีมาที่ร้านของการิบ ก็
รู้สึกว้าวุ่น “ดังนั้น” หญิงนั้น
กล่าวลงท้าย “ข้าจึงคอยให้เขาไป
พูดกับท่าน นับว่าท่านเมตตาอย่างยิ่ง
ที่ไม่บอกความจริงเขาไปทันที”

ตอนนั้นการิบวางภูมิตนเป็น
ผู้รู้การลวงหน้าอันแท้จริง จึงพูด
เสียงเคร่งขรึมว่า

“นั่นแหละ ข้ารู้หมดแล้วว่า
นางทำอะไรมาบ้าง แต่ถึงอย่างไรก็
ยังโชคดีที่นางมาหาข้าที่นี่ มา
สารภาพบาปเสีย ต่อจากนั้นก็รีบ
กลับไปบ้าน เอาทัพทิมไปวางไว้ได้
เบาะเกี้ยวตัวที่สามีนางชอบนอน
กลางวันนั้น พอใจเสียเถอะว่า
ความจริงยังไม่ได้เปิดเผย แล้วก็
อย่าลืมเอาเหรียญทองมาให้ข้า ๔๐๐
เหรียญ ตามสัญญาภายในชั่วโมงนี้
นะ”

เป็นอันไม่ต้องกล่าวต่อไปก็ได้
เมื่อการิบบอกช่างทองหลวงว่าทัพทิม
อยู่ที่ไหน และก็ได้รับเหรียญทอง ๒๐๐
เหรียญตามสัญญา เพราะช่างทองได้
ทัพทิมคืนจากที่ตรงที่การิบบอก แล้ว
ก็ยังได้เหรียญทองจากเมียช่างทอง
อีก ๔๐๐ เหรียญ การิบควรจะดีใจ
แต่ผิวดนด การิบกลับเป็นทุกข์
หัวใจหนักอึ้ง เมื่อกลับถึงบ้าน
ตอนตะวันตกดิน เพราะการิบคิดว่า
มันไม่เหมาะสมอย่างยิ่งที่ตนจะมาทำ
อาชีพที่ตนไม่ถนัดไม่มีความรู้

ข่าวความสำเร็จของการิบมาถึง
หูสิดาราก่อนตัวการิบมาเสียอีก เมื่อ
ถึงบ้าน การิบจึงได้เห็นเมียหน้าตา
ทำทางผิดจากเคย คือหน้าตาเบิกบาน
แจ่มใสมีชีวิตชีวา เป็นเมียดีเยี่ยมที่
ได้เตรียมทุกอย่างไว้พร้อมต้อนรับ
ผู้ที่เห็น้อยกลับมา

“นั่นแหละ” การิบบอกสิดารา
“เหรียญทองดังหลายร้อยเหรียญ
เงินนี้คงมากพอจะซ่อมมกุฎประดับ
เพชรให้นางได้ละมัง แล้วก็ให้ตาย
เถอะ อย่าได้ขอให้ข้าไปเสี่ยงชีวิต
กับการเป็นไพร่อย่างวันนี้อีกละ”

“มาเถอะมากินข้าวเสียก่อน”
สิดาราพูดแล้วก็สาละวนให้การิบได้
กินอาหารชนิดที่ไม่เคยได้กินชื้อมา
ก่อนเลย ขณะที่การิบเล่าให้ฟังว่า
เกิดอะไรขึ้นบ้างที่ตลาด หวังว่า
สิดาราจะเห็นใจและคงจะไม่ขอให้
ตนไปวางทำเป็นไพร่อย่างวันนี้ →

อีกในวันรุ่งขึ้น แล้วลงทำว่า

“ข้าไม่รู้เรื่องดวงดาวอะไรเลย คนโง่ๆ อย่างข้าไปทำเป็นรู้เรื่อง ดวงดาว อิทธิพลของดวงดาวนั้นมัน อันตรายรู้ไหม”

แต่การิบต้องผัดหวังอย่างเคย เพราะสิดาราพูดว่า “เรื่องอะไรกันถึง จะเลิกอาชีพนี้ ในเมื่อคุชชี เงินที่หา ได้เพียงวันเดียวนั้นมากกว่ากำไร จากการเปิดร้านเย็บรองเท้าตลอด

ชีวิตเสียอีก” การิบก็แย้งว่า “ก็การ เย็บรองเท้ามันเป็นงานสุจริต แต่ การไปแก่งล้างทำเป็นโหรนั้นนะ มันเป็นเรื่องฉ้อฉล นางอยากให้ข้า กลายเป็นผู้ร้ายไปหรือถึงได้อยากให้ ข้าหากินด้วยวิธีนี้” แต่คำถามอย่าง ไร ก็ไม่มีวันสำเร็จ สิดาราสะอื้นอีก ๆ แล้วก็ตีโพยตีพายว่าการิบไม่รักตน ในที่สุดก็ขู้อย่างเคยอีกว่า ถ้าการิบ ไม่ยอมไปเป็นโหรในวันรุ่งขึ้น ตนจะ

ไปบ้านแม่ในคืนวันนั้นทีเดียว ทอง หนึ่งยังมีค่าอันน้อยกว่าทับ ทิม เม็ดเดียวเสียอีก ถ้าการิบรักเมียจริง ต้องไม่ขัดขวางที่เมียจะได้ตั้ง เหล้าขึ้นมาเป็นสมบัติ “ไม่เช่นนั้น ละก็” สิดาราประกาศออกมา “ไป หาผู้หญิงอื่นมาดูแลบ้านช่องก็แล้ว กัน ข้าจะไปละ”

แล้วการิบหรือจะยอมให้เมียไป ท้ายที่สุดก็ต้องยอมตามใจเมีย (ยังมีต่อ)

สนทนากาฬ - ต่อจากหน้า ๒๗

เป็นชนิดเดียวกัน จับส่งให้ฝรั่งทำอาหารขึ้นโต๊ะตาม โยเค็ตล หรือทำบรรจุกระป๋องส่งขายเมืองนอกได้ละก็ รวยกันใหญ่เลย เพราะจะได้ราคาสูงกว่าหลายสิบเท่า

หอยโข่งเอสคาร์โกต์ของฝรั่งเศสนั้นเขาเพาะเลี้ยง กันตามเรือสวนไร่นาต่างๆที่มีดินร่วนและอากาศชื้น มี อาหารพิเศษให้กิน นับเป็นอุตสาหกรรมสำคัญอย่างหนึ่ง เพราะคนฝรั่งเศสชอบกินหอยโข่งกันมาก ถือเป็นอาหาร รสเลิศ (Delicacy) ชนิดหนึ่ง นักท่องเที่ยวต่างชาติที่ เข้าไปในฝรั่งเศสมักจะลองกิน กินแล้วชอบก็มี นอก จากนี้ยังต้องทำบรรจุกระป๋องส่งไปขายต่างประเทศด้วย บิลละมากๆ ฉะนั้นหอยโข่งสวนที่เพาะเลี้ยงได้ในฝรั่งเศส ไม่พอใช้ยังต้องสั่งซื้อจากลอบหลบภานี้เข้าไปจากอิตาลี และสวิตเซอร์แลนด์อีกด้วย

ผมถูกชักนำให้ทำความรู้จักกับหอยเอสคาร์โกต์ ของฝรั่งเศสเป็นครั้งแรกที่ปารีสเมื่อสิบปีกว่ามาแล้ว ตอนนั้นคุณนวลละออ ทองเนื้อดี เสวตโสภณ ยังเป็น คาราวีทยุและโทรทัศน์ (ขณะนั้นทำงานสถานทูตฝรั่งเศส) กำลังศึกษาเพิ่มเติมอยู่ในฝรั่งเศส เมื่อผมเดินทางผ่าน แวะไปเยี่ยม เธอก็ดีใจบอกว่าได้เจาเมื่อแล้วจะพาไปให้ เลี้ยงอาหารพิเศษที่เธอชอบนักหนาคือหอยเอสคาร์โกต์

(แถมจากไปด้วย) ผมก็ยินดีรับเป็นเจ้ามือเลี้ยงคุณ นวลละออกับเพื่อนนักเรียนไทยอีกสามสี่คนที่กักตักการ ูปร่างคล้ายกระต๊อบแห่งหนึ่ง แล้วผมก็พลอยรู้จักกิน อาหารพิเศษมาตั้งแต่ครั้งนั้น

คนที่ทดลองกินหอยโข่งฝรั่งเศสที่มีราคาก่อนข้าง แพงแล้ว มีทั้งที่ชอบและไม่ชอบ บางคนลองแล้วถือว่า กินแถมหัวหอยขมของไทยอร่อยกว่าเป็นไหนๆ บางคน กินไม่ได้เอาเลย

ความจริงธรรมเนียมคนฝรั่งเศสเขากินหอยโข่ง เป็นเพียงออปเดิร์ฟ (Hors d'oeuvre) เพื่อเรียกน้ำย่อย สำหรับอาหารหลักของมื้อกลางวันเท่านั้น โดยปกติ เขาจะกินหอยครั้งละครึ่งโหลหรือหนึ่งโหลตัว ใส่จาน มาร้อนๆ ตัวหอยใส่ไว้ในเปลือกทุกตัว สำคัญที่น้ำซอส อันประกอบด้วยเนยเหลว กระเทียมและผักหอมฝรั่งหลาย ชนิด โรยพริกไทยและเกลือ เครื่องมือที่ใช้ในการกิน ก็มีคีมสำหรับจับเปลือกหอยไว้แล้วใช้ส้อมเล็กๆ จิ้มเอา ตัวหอยออกมา กินกับขนมปังกรอบชิ้นเล็กๆ วิธีทำกินมี หลายวิธี แต่ที่นิยมก็คือวิธีของมณฑลเบอร์กันดี ที่นั้น คนกินหอยโข่งกันเก่งมาก กินเอาอิ่มครั้งละส้าโหลก็ ยังมี แต่ผมก็เคยเห็นเพื่อนไทยคนหนึ่งกินหอย

บรรจบ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

ได้ดีเพราะเมีย นิทานอินเดีย (ต่อ)

เรื่องที่เล่าคราวที่แล้ว เล่าถึงการรับช่างทำรองเท้าและมีเมียสาวสวยชื่อสิตารา สิตาราเป็นคนช่างฝัน และวันหนึ่งก็ฝันอยากให้การรับเป็นโหร เพื่อจะได้มีเงิน จะได้มีเพชรพลอยประดับตัวอย่างเมียโหรหลวง การรับจะแย่งอย่างไรว่าตนไม่มีความรู้ในวิชาโหราศาสตร์เลย ทำไม่ได้ สิตาราก็ไม่ยอมไปจัดการซื้อเครื่องมือเครื่องใช้สำหรับการเป็นโหรมามอบให้การรับ ทั้งยังไปเข้าร้านให้การรับไปนั่งรับทำนายทายโศกชาตาราศีอยู่ตรงใจกลางตลาดด้วย ส่วนตนไปดูร้านเขียรองเท้าแทนให้ ผู้คนรวมทั้งเพื่อน ๆ ของการรับพากันแปลกใจที่เห็นการรับกลายไปเป็นโหรในช่วงเวลาข้ามคืนต่างวิพากษ์วิจารณ์กันไปต่างๆ บ้างก็ว่าการรับเป็นบ้า บ้างก็เชื่อว่าการรับมีอำนาจพิเศษรู้เหตุการณ์ล่วงหน้าได้จริงๆ แต่โชคก็ช่วยการรับ คือได้มีช่างทองหลวงมาขอให้ช่วยหาทับทิม

พระราชทานให้ภายในสองชั่วโมง ถ้าหาให้ได้จะเอาตัวขึ้นศาลฐานหลอกลวง การรับทั้งเป็นทุกข์ทั้งอดัดใจที่ถูกเมียบีบบังคับให้ทำงานที่ตนไม่มีความรู้ ถึงกับรำพึงรำพันออกมา ทันใดนั้นเองก็ได้มีผู้หญิงมากลุมเข้ากระซิบสารภาพว่า ตนเองเป็นเมียช่างทองหลวงและตนเองเป็นผู้ลักเอาทับทิมนั้นไป เพราะเห็นมันสวยอยากได้ แล้วก็รู้ว่ามันเป็นของพระราช ถ้าการรับรู้แล้วขออย่าได้บอกสามีตน เพราะอาจทำให้สามีหายาตนได้ การรับจึงทำท่าภูมิว่าตนรู้เรื่องราวแล้วโดยตลอด แล้วสั่งให้หญิงนั้นนำทับทิมเม็ดนั้นไปซุกไว้ใต้เบาะเก้าอี้ที่สามีนางชอบนอนกลางวัน และต้องไม่ลืมเอาเหรียญทองสร้อยเหรียญมาให้ภายในชั่วโมงนั้นและในวันนั้นเป็นอันว่าการรับได้เงินค่าบ่วยการถึงหกร้อยเหรียญ ทั้งจากช่างทองหลวงกับเมีย ถึงจะได้ผลได้เงินเช่นนั้นการรับก็หาได้สบาย

ใจไม่ กลับเป็นทุกข์หนักขึ้นไปอีก เพราะไม่อยากทำอีกในวันรุ่งขึ้น แต่ถึงจะอธิบายอย่างไรๆ สิตาราก็ไม่ยอมเห็นใจ ยังคงขอร้องให้การรับไปทำงานต่อไป เพราะเป็นรายได้ดี เพียงวันเดียวก็ได้เงินมากกว่ากำไรที่ได้จากการเปิดร้านเขียรองเท้าตลอดชีวิตเสียอีก ถ้าการรับไม่ยอมทำ ตนจะกลับไปอยู่กับแม่ในคืนวันนั้นที่เดียว การรับจนปัญญาจะทำอย่างไรได้ นอกจากยอมทำตามไม่ว่าจะอยากทำหรือไม่อยากทำ

เช้าวันรุ่งขึ้นผู้คนยิ่งแออัดกันหน้าร้านของการรับมากยิ่งขึ้นกว่าวันวานเสียอีก แต่ว่าไม่ทำเสียงจ้อกแจ้กหรือทะเลาะโต้เถียงกันเหมือนอย่างเคย ทุกคนต่างก้มหัวนิ่งขณะที่การรับเข้าไปนั่งที่ ต่างคนต่างมองดูการรับอย่างชื่นชมยินดี เพราะข่าวที่การรับหาทับทิมพบทั้งยังบอกที่ซ่อนทับทิมได้ถูกต้องยังกับตาเห็นนั้นได้ระบือไปไกล (ต่อหน้า ๑๑๓)

นิพนธ์ (๑๕๐๐) ๑๖๒
โคกไพร่เมฆ - ต่อจากหน้า ๙

ทำให้คนสรรเสริญการิบว่า เป็นโหร
ที่เก่งที่สุดเท่าที่เคยพบมา ในเมือง
พิชาปุระ แล้วก็ยกกันไปเล่ากันมา
คนหนึ่งเล่าว่า

“ข้ารู้ความจริงในเรื่องนี้ละ
การิบผู้ทายเหตุการณ์ต่างๆ ได้ตรวจ
ห้าตำแหน่งของดาวพระเสาร์ และ
ดาวดวงนี้จะบอกให้รู้ที่ซ่อนสมบัติ
ได้แน่นอน นกมันคาบไปไว้ใต้ต้น
กะเพราในสวนของช่างทองหลวง
ละ รั้วไหม”

แต่พ่อค้าชาวเถียงว่า “ไม่ใช่
หรือ การิบรู้ตำแหน่งของดวงดาว
ต่างๆ ได้อย่างขึ้นใจ ไม่ต้องไปตรวจ
หาที่ไหนหรือ ที่หาสมบัติที่หายพบ
นั้นละ เป็นเพราะอำนาจสมาธิของ
เขาต่างหาก” แล้วพ่อค้านั้นยังเสริม
ต่อไปอีกว่า “อำนาจนั้นการิบได้
มาจากความฝัน ที่ฝันนั้นช่างทอง
หลวงเองนั้นละ ที่เผด็จเอาไปใส่ไว้ใน
ขวดผลไม้กวน” คนย้อมผ้าเล่า
ขึ้นบ้างว่า “การิบเขาได้ตรวจดวง
ชาตาของลัทธิขงจื๊อ แล้วเลยบอกไป
ตรงๆ ว่าสมบัติอยู่ในรูหนู การิบยัง
แนะนำช่างทองหลวงไม่ให้กิน
หัวหอมในคืนวันเพ็ญ ถ้าหากจะไม่
อยากให้มีเรื่องอย่างนี้เกิดขึ้นอีกใน
อนาคต”

ขณะที่คนโง่กันต่าง ๆ นานา
อยู่กัน ก็ยังเอื้อให้เมียพ่อค้าที่นับถือ
ศาสนาเซนและมั่งมีที่สุดในเมือง

พิชาปุระ นั่งคานหามผ่านมาทางตลาด
ได้ยินชื่อการิบ การิบ จากปากคน
เหล่านั้น ก็ยังเกิดความอยากรู้ว่า
การิบนั้นใครกันนะ แล้วเรื่องอะไร
จนเขาได้พูดถึงกันอ้ออย่างนี้ เมื่อ
ฟังๆ ไปก็รู้เรื่องที่เล่ากัน ไปต่างๆ
ตลอดจนอกินอาหารมหัศจรรย์ก็รื้อ
พันแปดที่การิบไม่เคยได้ทำ พอรู้
เรื่องเช่นนั้นแล้ว หญิงนั้นก็รีบส่งให้
คนวางคานหาม แล้วตรงไปยังร้าน
ของการิบ แล้วพูดแก่การิบทั้งที่มี
ผ้าคลุมหน้าอยู่ว่า

“ช่วยด้วยเถิดคุณพ่อที่นับถือ
และคุ้มครองคนยาก ข้าจะมีผ้าขี้ผึ้ง
ที่สุดเลย แล้วก็ยังเอื้อเหลือเกินที่
สายสร้อยมรกตที่เขาให้เมื่อเย็นวาน
นั้นมันเกิดหายไป ถ้าเขารู้เข้าละก็
ชีวิตข้าคงอยู่ไม่เป็นสุขแน่”

“เรื่องโกหกพกลมทั้งสิ้น”
การิบพิมพ์ขึ้นโดยไม่ได้อายกมองดู
หน้าหญิงนั้น แล้วก็ยกจะพูดออก
มาดังๆ เหลือเกินว่า “ข้าไม่ใช่โหร
อะไรหรือ เป็นแต่คนโกหกพกลม
เท่านั้นเอง”

ได้ยินแฉ่วๆ คำว่า “โกหกพกล
ม” หญิงนั้นถึงกับน้ำตาไหล
สารภาพว่า “ที่จริงข้าก็ไม่ใช่คนดี
มีคุณธรรมเสมอไปหรือ สมควร
แก่คำ “โกหกพกลม” นั้นจริงๆ
แต่สายสร้อยมรกตที่อยู่รอบคอเมื่อ
หัวโหม่งก่อนตอนไปอาบน้ำในแม่น้ำ

กั้นนั้นนะ มันหายไปจริงๆ ถ้าหาก
ข้ากลับบ้านไม่มีสายสร้อยเส้นนี้ละก็
กลัวข้าคงคิดว่าข้าเอาไปให้คนพวก
มาเกาะเกาะคิดพันข้าคนใดคนหนึ่ง
เป็นแน่ทีเดียว”

การิบฟังแล้วอดเวทนาไม่ได้
หันหน้าไปมองอย่างเห็นใจ แต่
ทันใดนั้นเอง การิบเองหลุดลุกขึ้น
ร้องลั่นว่า อะไรกันนั้น “ดูรอยแตก
ฉีกขาดนั้น” ทั้งนี้เพราะถึงแม้หญิง
นั้นจะมีผ้าคลุมหน้า แต่กระโปรง
ยาว (ผู้หญิงที่ถือศาสนาเซนใน
เรื่องนี้ คงแต่งตัวอย่างผู้หญิงมุสลิม
ในอินเดีย โดยเฉพาะพวกกราว
ในบอมเบย์ ก็อย่างกระโปรงยาว
กรอมสั้น มักเป็นผ้าบางๆ อย่างผ้า
ลูกไม้ มีผ้าคลุมไหล่ ใช้คลุมหน้า
ด้วยเวลาออกนอกบ้าน) โสบางนั้น
ฉีกขาดตั้งแต่กลางตัวลงไปจนถึงเท้า
คงจะขาดตอนเมื่อเสียดผ้าฝู่งคน
เข้ามาหาการิบ แล้วตัวเองเหยียบ
เสื่อขาดด้วย “ถ้าผ้าผู้หญิงคนนั้นที่
แสนจะขี้หึงมาเห็นเข้า เราคงถูกฆ่า
ตายแน่ แม้สตรีเราเองก็เถอะ คง
จะกินหัวเราเสียเป็นแน่ ถ้าเห็นมี
ลูกค้าผู้หญิงอย่างนี้มาที่ร้านเรา
ก็คิดแล้ว การิบก็ไม่ได้ถึงผ้าปูที่นอน
ที่พิมพ์รูปจักรวาล ที่ตนห่มคลุมตัว
อยู่ จึงดึงจากตัวส่งให้หญิงนั้นพัน
ตัวเอาไว้ พลางพูดว่า “จัดแจงกับ
รอยแตกฉีกขาดนั้นเสียก่อนเถิด→

ให้ตายซิ เร็วเข้า”

คำ“รอยแตกฉีกขาด”ราวกับมีมนตร์วิเศษ ทำให้หญิงนั้นคว่ำหน้าผ่นนั้นมาพันตัวแล้วรับรดผ้าฝุ่งคนหายไ้ คราวนี้การรีบออกจะใจไม่ได้ อีก ถลิวสิดารจะถามว่าผ้าผ่นนั้นหายไ้ไหน “แล้วสิดารจะเข้าใจไหมหนอ” การรีบรำพึง “ว่าเราสละผ้าผ่นนั้นเพื่อแก้ภัยให้ผู้หญิงคนหนึ่ง แต่ถ้ารู้เข้า สิดารจะต้องเล่นไปบ้านผู้หญิงคนนั้นแน่ ๆ เลย แล้วเรื่องจะยุ่งกันใหญ่” คิดไปคิดมา การรีบยังใจไม่ได้คิดเป็นทุกข์ “ถ้าเพื่อพ่อค้าผู้หญิงนั้นจะโทษว่าเราเป็นผู้ฉีกเสื้อผ้าเมียของเขาละ” ความคิดนี้ทำให้การรีบถึงกับปวดหัวจนต้องนั่งหลับตา แต่พอหลับตานี้ก็แลเห็นผู้หญิงเมียพ่อค้าที่นับถือศาสนาเซนมาขึ้นอยู่ตรงหน้าพร้อมด้วยพ่อค้าผู้สาม ตอนแรกการรีบแทบไม่เชื่อสายตาตัวเอง แล้วจึงมุดม่นหนักขึ้นที่เห็นคนทั้งสองกับหัวค่านับอย่างเคารพนบอบ และสุดท้ายถึงกับตะลึงตาค้างเมื่อเห็นพ่อค้าสะกิดเมีย และเมียก็เอาขามใส่ไข่มุกเต็มวงไว้ให้ต่อหน้าพร้อมด้วยผ้าผ่นนั้นที่การรีบให้ข่มไปเมื่อชั่วโม่งก่อนนี้ ไม่แต่เพียงนั้น พ่อค้าที่นับถือศาสนาเซนยังเอาถุงเงินวางลงใกล้กับขามใส่ไข่มุก แล้วพูดว่า

“คุณพ่อที่นับถือ คุณพ่อเป็นคนที่น่าเคารพสักการะยิ่งกว่าใคร ๆ

ที่ข้าได้พบมา คนพวกนั้นจะต้องเรียกคำบ่วยการก่อนจึงจะบอกอะไรให้ แต่นั่นคุณพ่อทำให้ก่อนโดยไม่ได้เรียกเรื่องคำบ่วยการหรือรางวัลใดๆ เราจึงนำของเล็กน้อยมาสมนาคุณ เรารู้สึกในพระเดชพระคุณของคุณพ่ออย่างสุดซึ้งทีเดียว”

“ข้าไปทำคุณประโยชน์อะไรให้พ่อคุณกับราคาของเหล่านี้นะ” การรีบถามออกมาอย่างงงัน

“ได้โปรดเอะคุณพ่อ” หญิงนั้นพูด “อย่าได้ปฏิเสธของสมนาคุณเล็กน้อยของเราเลย ถ้าท่านทำเช่นนั้นจะทำให้เราเคราะห์ร้าย ก็ท่านให้ข้าจัดแจงดุแลรอยแตกฉีกขาด ข้าก็ทำตาม คำ“รอยแตกฉีกขาด” ทำให้ข้านี้ถอยถอยที่ที่เดียวว่าข้าถอดสายสร้อยมรกตไว้ในรอยแตกที่ต้นไม้ตอนก่อนลงไปอาบน้ำในแม่น้ำกัม ข้าจึงรีบไป และก็ได้ของคืนมาแล้ว”

“คุณพ่อสมควรจะได้รับของสมนาคุณนั้นจริงๆ ทั้งๆ ที่ท่านก็ไม่ได้เรียกร้องอะไรเลย”

ตอนนั้นการรีบซึ้งคิดว่าตนเป็นคนโชคดี ความไม่แน่ใจในตัวเองหายไ้หมดสิ้น จึงทำท่าอย่างนบกับขผู้ทรงคุณธรรม ร้องประกาศออกมาว่า

“ข้าไม่ยอมรับของสมนาคุณจากคนที่หึงเมียมลุมๆ แล้งๆ และคนที่ขาดการกรรมเกือบจะลิดีไว้แล้ว”

คำพูดนี้เหมือนสายฟ้าฟาดพ่อ

ค้าที่นับถือศาสนาเซน “เอะนั่นความพินาสวดววยของเราปรากฏเด่นชัดในดวงชาตาแล้วหรือนี่ ไม่มีทางอย่างไรแก้ไขร้ายให้กลายเป็นดีได้หรือหนอ ท่านการรีบจะช่วยทำพิธีให้เคราะห์ร้ายกลายเป็นดีได้หรือไม่หนอ”

คิดแล้วพ่อค้าก็ถูกเขาลงตรงหน้าการรีบ พูดอ่อนนออนขึ้นว่า

“ช่วยข้าด้วยเถอะ ช่วยให้ข้าพ้นจากความทุกข์เข็ญด้วยเถอะ ข้าขอสมนาคุณด้วยมรกต ๑๐ เม็ดนี้ ขอท่านโปรดรับไว้ด้วย”

การรีบรับราคาการทำพิธีสะเดาะเคราะห์และพ่อค้ายื่นดีให้ตามที่เรียกร้องโดยไม่เกี่ยงงอน การรีบมือไปที่พ่อค้าวางพูดว่า “ดีละ ข้าจะทำพิธีให้อย่างเต็มที่ถ้าหากในกาลข้างหน้า ท่านจะไม่หึงเมียโดยไม่มีเหตุผล และจะไม่ระแวงเรื่องไม่เชื่อของเมีย เอ้า รับพรจากข้าแล้วรีบกลับไป”

เมื่อคนทั้งสองออกจากร้านไปแล้ว การรีบก็จัดแจงดุแลบ้าน นึกขอบคุณโชคชะตาที่ช่วยให้ได้คำบ่วยการมากมายยิ่งกว่าวันก่อน ทั้งยังช่วยรักษาน้ำให้พ้นอันตรายอีกด้วย แม้จะได้ผลประโยชน์มากมายเช่นนั้น แต่การรีบก็ยังตัดสินใจว่าจะไม่กลับมาที่ร้านนี้อีกเลย “เราได้มามากพอแล้วนะ” การรีบพูดอย่างหนักแน่นแก่สิดาราขณะที่ยืนส่งที่ได้อมาในวันนั้นให้

“โถ โถ” สิตาราทานอย่างเห็นใจ “คงจะเหนื่อยมากไปนั่นเอง คงจะเพราะทำงานหนัก มาเถอะมาอาบน้ำอม เตรียมไว้ให้แล้วละ กับข้าวก็เกือบจะเสร็จอยู่แล้ว ข้านี้เลยจริงนะที่ทำให้นายเหนื่อยแทบตายอย่างนี้”

แต่พอถึงวันรุ่งขึ้น สิตาราก็ยังได้แสดงท่าอ่อนโยนอย่างเมื่อกัน นีเลย สิตารากลับเป็นตัวของตัวเองอีก กรวณสิตาราไม่ได้ร้องไห้ เมื่อการียบบอกว่าจะไม่ไปที่ร้านนั้นอีก สิตาราพูดเรียบๆว่า

“ตกลงไม่ไปก็ไม่ไป ถ้าอย่างนั้นนายอยู่บ้าน ไม่ก็ไปดูร้านรองเท้านายจะไปร้านในตลาดแทนนายเอง ข้าจะแต่งตัวอย่างนาย เอ้า เอาผ้าโพกหัวมาให้ข้า”

“อะไรกัน” การียบร้องเสียงหลง “บ้าไปแล้วหรือสิตารา”

“ก็ไม่มีบ้านมากไปกว่านายหรือ” สิตาราย้อนให้ “นายคิดว่าไม่มุกกับมรดกแค่นั้นพอสำหรับผู้หญิงอย่างข้าหรือ ผิดถนัด ถึงแม้ข้าจะไม่สวยในสายตาของนาย แต่ข้าก็ไม่ขี้เหว่เท่าเมียของโหรหลวงหรือ”

“คงได้เกิดกลางลวนวายน ในตลาดละซี” การียบท้วง “ทำอะไรไม่คิดถึงใจข้าบ้างเลย”

“ก็นายคิดถึงหัวใจข้าผู้เป็นเมียบ้างไหมละ ถ้านายรักข้านายต้องกลับไปตลาด ไปเป็นโหรต่อไป” พูดแล้วก็ร้องไห้สะอึกสะอื้นอยู่กับ

คนเป็นโรคประสาท แล้วการียบจะทำอะไรอย่างอื่นได้นอกจากไปตลาดแต่โดยดี จะได้ไม่ต้องทะเลาะโต้เถียงกัน

การียบไม่รู้ตัวหรือกว่า พอถึงร้านก็ได้รับเชิญให้ไปที่บ้านโหรหลวง เรื่องนี้สิตาราเป็นผู้จัดแจง โดยการียบไม่รู้เรื่องด้วยเลย เรื่องมีอยู่ว่าเกิดมีผู้ร้ายคนหนึ่งพังคลังที่เก็บทรัพย์สินสมบัติของหลวงเอาเพชรนิลจินดาของหลวงไปได้ถึง ๔๐ หีบ ตำรวจพยายามสืบสวนหาตัวผู้ร้ายสักเท่าใดก็หาเป็นผลไม่ ผู้รักษากลังได้ยื่นข่าวเลื่องลือถึงความสามารถของการียบ จึงได้เสนอเรื่องไปยังโหรหลวง โหรหลวงได้ลองคิดคำนวณและทำการต่างๆ ตามตำราของตน แต่ก็ไม่ได้เรื่องอะไร ความลี้ลับรู้ถึงพระกรรมพระราชา พระราชกรวามากเป็นธรรมดา โหรหลวงจึงตกที่นั่งเดือดร้อน สิตารารู้เรื่องนี้เข้าจึงส่งคนไปติดต่อกับเมียโหรหลวงว่า การียบอาจช่วยในเรื่องนี้ได้ ด้วยเหตุนี้เอง พอการียบถึงบ้านจึงถูกพาตัวไปยังบ้านโหรหลวง การียบได้รับการต้อนรับอย่างดี ให้นั่งเก้าอี้ฐานแขกผู้มีเกียรติ ผู้คนในที่นั้นต่างเคารพนบถนอม ทั้งที่คนเหล่านั้นล้วนเป็นอำมาตย์ผู้ใหญ่ที่โหรหลวงเชิญมาเป็นพยานด้วย

“ท่านการียบ” โหรหลวงกล่าว “ข้ารู้สึกเป็นเกียรติอย่างยิ่งที่ท่านอุตส่าห์มาช่วยบ้านข้า วิถีชีวิตของโลกก็เป็นอย่างนี้ละ ที่สูงกลับต่ำ ที่ต่ำ

กลับสูง กรวณถึงกรวณข้าจะตกต่ำและของท่านจะขึ้นสูง” โหรหลวงพูดภาษาหุรหราชใช้ถ้อยคำสูงๆอยู่ครู่ใหญ่ จึงกล่าวถ้อยคำที่ทำให้การียบตระหนักตกใจไม่มีดี โหรหลวงกล่าวว่า “นับแต่บัดนี้ท่านได้กลายเป็นโหรหลวงแห่งพิชาปุรไปแล้ว ส่วนข้าเป็นเพียงผู้ช่วยของท่าน พระราชาที่ทรงเห็นด้วยในการจัดแจงครั้งนี้ ถ้าหากว่าท่านจะติดตามผู้ร้ายที่ลักของหลวงไปโดยไม่ทิ้งร่องรอยไว้แม้แต่น้อยนั้น ให้ได้ตัวผู้ร้ายและของกลับคืนภายใน ๔๐ วัน”

การียบอ้อมแอ้มคัดค้านว่า “โธ่ ข้าไม่รู้เรื่องโหราศาสตร์นี่เลยนะ” แต่คำคัดค้านนั้นไม่สำเร็จ โหรหลวงพูดต่อไปว่า

“อะไรกัน ข้าได้ยื่นคนเขาลือกันว่า เจ้าผู้ร้ายเหล่านั้นมันไปปรึกษาท่านก่อนเข้าทำการละ จริงหรือไม่จริงก็ไม่รู้ แต่ถึงอย่างไรก็เป็นหน้าที่ของท่านจะช่วยพวกเราทั้งหมดคน ถ้าท่านปฏิเสธท่านอาจถูกสารวัตรใหญ่จับตัวไปสอบสวนก็ได้ นะระวังตัวไว้ให้ดี” แล้วก็ลดเสียงลงพูดต่อไปว่า “สารวัตรของเรามีวิธีสอบสวนอย่างดีเยี่ยม ฉะนั้นเพื่อผลดีแก่ตัวท่านเอง ข้าขอบอกท่านว่าท่านต้องหาหีบสมบัติที่ถูกขโมยไปให้ได้ภายใน ๔๐ วันนี้ พระราชาเป็นผู้ทรงกำหนด เอา เชิญกลับไปบ้านเถะ ไปคิดคำนวณดูให้ดี”

(ยังมีต่อ)

๒๕๕๖ ๓๕ ๗ ค.ศ. ๑๕

บรรจบ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

ได้ดีเพราะเมีย นิทานอินเดีย (ตอนจบ)

เรื่องราวที่แล้วเล่าถึงการรีบช่างทำรองเท้าและที่ถูกเมียอุปโลกน์ให้เป็นโหร และบังเอิญให้ทำงานได้เป็นผลสำเร็จ เรื่องแรกคือช่างทองหลวงทำทัตติมของหลวงหาย ไปขอให้การรีบช่วยหาให้ได้ภายใน ๒ ชั่วโมง กำลังที่การรีบว่าวันนี้ไม่รู้จะทำอย่างไรดี ก็ปรากฏว่าเมียช่างทองหลวงมาสารภาพว่าตนเองเป็นผู้ขโมยไป เพราะเห็นว่าสวยอยากได้ ขอยืมให้การรีบไปบอกสามีตน การรีบได้โอกาสจึงรับปากแต่ให้เมียช่างทองเอาทัตติมไปซ่อนไว้ใต้เบาะเก้าอี้ที่ช่างทองหลวงชอบนอนกลางวันเท่านั้น ฉะนั้นจึงเป็นอันว่า การรีบบอกตำแหน่งที่ซ่อนทัตติมให้ช่างทองรู้ได้แน่ชัดราวกับตาเห็น จึงได้รางวัลเป็นเหรียญทอง ๒๐๐ เหรียญจากช่างทอง และอีก ๔๐๐ เหรียญจากเมียช่างทอง การรีบตั้งใจไว้ว่าถึงจะได้เงินค่าบ่วยการมากมายเช่นนั้นก็ตาม วันรุ่งขึ้นตนจะไม่มาทำอีก เพราะตน

ไม่มีความรู้เรื่องโหราศาสตร์ แต่ถูกสิดาราขู่ไว้ ถ้าการรีบไม่ไป ตนจะกลับไปอยู่กับมารดาในคืนวันนั้นทีเดียว การรีบจำต้องยอมไปและก็โชคช่วยอีกที่มีผู้หญิงเมียพ่อค้าที่นับถือศาสนาเซนและมั่งมีที่สุดมาขอให้ช่วยหาสร้อยมรกตที่สามีเพิ่งมอบให้เมื่อวันวาน และตนมาเห็นว่าหายไปตามที่ไปแอบน้ำที่แม่น้ำกัม ถ้าหาไม่ได้ คงอยู่ไม่เป็นสุข เพราะกลัวหึงเหลือเกิน คงคิดว่าเอาไปให้พวกผู้ชายที่มาติดพันเสียแล้ว การรีบไม่รู้จะช่วยอย่างไร พอดีตาเหลือบไปเห็นกระโปรงหญิงนั้นฉีกขาด ก็โพล่งคำว่า 'รอยแตกฉีกขาด' ออกมา แล้วเลยส่งผ้าปที่นอนที่พิมพ์รูปจักรราศีให้พันร่าง ไม่ให้น้ำเกลียด คำ 'รอยแตกฉีกขาด' ทำให้หญิงนั้นรีบไป มีผ้าผืนนั้นของการรีบพันร่างไปด้วย พอหญิงนั้นไปแล้ว การรีบก็เห็นทุกข้อต่อไปว่า ถ้าเมียตนไม่เห็นผ้าผืนนั้นจะว่าอย่างไร อาจไปคิดว่าคือขานหญิงนั้นถึงบ้านจะยังยุ่งกันใหญ่ และกลัวหึง

ของหญิงนั้นอาจคิดว่าตนฉีกเสื้อเมียเขาก็ได้ ยิ่งคิดยิ่งกลุ้ม ถึงกับปวดหัวจนต้องหลับตา พอลืมตาก็ปรากฏหญิงนั้นกับสามีนำของมาสมนาคุณเป็น ไหม่มุกขามหนึ่งของเมียบกับเงินอีกถุงหนึ่งของผัว เพราะปรากฏว่าสร้อยมรกตหญิงนั้นเอาซ่อนไว้ในรอยแตกในต้นไม้ตอนจะไปอาบน้ำ แล้วลืม พอได้ยินคำรอยแตกฉีกขาด จึงนึกได้ก็เลยรีบกลับไปเอาและได้คืนมา การรีบเห็นเป็นต้อเพราะโชคเข้าข้าง จึงทำเป็นไม่ยอมรับของจากคนที่หึง และชาตากรรมได้ลิขิตไว้แล้ว พอคำตกใจคิดไปว่าเคราะห์ร้ายของตนคงปรากฏในดวงชาตา จึงขอให้การรีบช่วยแก้ไขโดยสมนาคุณด้วยมรกต ๑๐ เม็ด การรีบไม่ตกลง ต้องขึ้นราคาให้ การรีบเลยสั่งพ่อค้าไม่ให้หึงเมียระแวงเมียอีกต่อไป การรีบกลับถึงบ้านก็คิดว่าจะไม่กลับมาที่ร้านนี้อีก แต่โดนสิดาราบอกว่าถ้าไม่ไปตนจะไปเป็นโหรเอง จะเอาเครื่องแต่งตัวรวมทั้ง ผ้าโพก→

ย่ำสิ่งที่เป็นเหตุ - ต่อจากหน้า ๒๒

บิชาติก็ไม่ไปไหนกับเขา

“ไปเยี่ยมบ้านบ้างหรือเปล่าวะ อาด” ไกรคนหนึ่งถามขึ้นเมื่อล้อมวงกินเหล้า โดยมีสะพานกับฝูงหมาเฝ้าอยู่ในที่ใกล้

“ไม่ได้ไปหลายปีแล้วละนาย”

“ทำไมล่ะ หรือเป็นห่วงหมาไม่กล้าทิ้ง”

“เปล่าครับ ผมกลัวแม่จันแต่งงานนะ แะ แะ ตั้งฝากพี่สาวมาหลายทีแล้วว่าอยากจะให้ผมแต่งงานเสียที”

“ก็แต่งงานจะเป็นไรไป ดีเสียอีกหมามันจะได้มีแม่”

สะพานถอนใจ

“ผมคงมีเมียยาก นาย ชีวมีอุปสรรคเสียแล้ว”

“เรื่องเอ็งไม่หล่อนะระะ เอ๊ย เรื่องขง ความหลอไม่สำคัญโว้ย” สมกะเนร้อง “หล่อแล้วเอาไปทำอะไรได้ แก่เขาก็กเหี้ยวแห้งพันหักเหมือนกัน ดูแต่ข้าชี

หล่อหรือเปล่า ข้ายังมีแฟนตั้งแยะ พูดแล้วจะว่าคุย”

“ไม่ใช่เรื่องหล่อไม่หล่อหรอกนาย” สะอาดหน้าเส้าลงไปอีก “มีอุปสรรคเรื่องอื่น ผมไม่กล้าพูดกระดากปาก”

“อุปสรรคอะไรวะ ไหนบอกมาซิ” พวกเรากระเซ้ากระช

สะพานอดอดเอือนอยู่นานกว่าจะค่อยๆพูดตะกุกตะกักหน้าแดงก่ำ

“ก็...ก็...เอ๊ย...ผู้หญิงที่ไหนเขาจะนอนกับสามีด้วยหมาด้วย แล้วก็ยังเปิดไฟได้ละนายนะ”

พวกเราหัวเราะกันเสียจนปวดท้อง

“ถึงคราวที่เอ็งจะต้องเลือกเอาอย่างหนึ่งอย่างใดเสียแล้วละอาดเอ๊ย ว่าจะเอาเมียหรือเอาหมา”

สะพานตอบอย่างเด็ดเดี่ยว

“ผมเอาหมา” ♣

ได้คิเพราะเมีย - ต่อจากหน้า ๑๐

เวลาล่วงไปกี่วันแล้ว และยังไม่เหลืออีกกี่วันที่จะได้มีชีวิตอยู่ สิตารากลับมาจะไปจัดหามาให้ แต่ได้กำขบการิบว่า “อย่าคิดหนีนะ ถ้า นายหนี่ข้าจะยอมถูกแขวนคอแทนนาย” แม้กระนั้นก็ยังไม่ได้ใส่กุญแจประตูเสียแน่นหนา ก่อนออกจากบ้านไป

“สัสสิบ” สิตาราทุดทบทวนความจำขณะก้าวออกจากบ้าน “สัสสิบเท่านั้น สัสสิบถ้วน” พอมีหญิงข้างบ้านร้องเรียกขึ้นว่า “สิตารา สิตารา มีข่าวดี เราได้ยินว่าผัวของนางได้เป็นโหรหลวงแห่งพิชาปุระไปแล้ว”

“สัสสิบ สัสสิบถ้วน” สิตาราทิมพิฬาลงหันไปพูดกับหญิงนั้นว่า “คอยเตือนด้วยนะพี่ว่า สัสสิบ สัสสิบถ้วน ไม่น่าไปน้อยไปกว่านั้น เดียวข้าจะลืมเสีย ข้ายังขี้ลืมอยู่ด้วย”

“สัสสิบโจรหรือ” หญิงนั้นอุทานอย่างตื้นตัน “นี่ผัวนางได้คำนวณดูแล้วหรือ สัสสิบถ้วนหรือ ไม่น่าไปน้อยไปกว่านั้นหรือ เออน่าทั้งจริง”

“จะสัสสิบโจรหรือสัสสิบขอกาน ก็ใช้ได้เหมือนกันละตราบใดที่ช่วยให้ข้าจำได้ละก็ พี่จำเก่งไหม ข้าจะใช้ไม่ได้เลยในเรื่องนี้”

“โอ๊ย พี่ก็เหมือนกันละ ไม่ได้

เก่งไปกว่านางหรอก เรื่องเลขหานาที่เป็นเรื่องของพี่ชายเขา” พูดแล้วหันมาเห็นขอกานที่ซออยู่ข้างถนนใกล้ๆ กันนั้นจึงร้องบอกว่า “นี่แน่ะจะให้สักไปฆ่าหนึ่งถ้าหากช่วยเตือนเราเรื่องคำ “สัสสิบ” จำไว้นะ สัสสิบถ้วน ไม่น่าไปน้อยไปกว่า”

พอได้ยินคำ “สัสสิบ” ขอกานนั้นวิ่งหนีไปเลย ยังกับว่าคำ “สัสสิบ” เป็นคำบอกใบ้ให้รู้ว่าจะต้องเสี่ยงกับการถูกลูกศรตัวใหญ่สอยสวน หญิงทั้งสองเห็นแล้วอดแปลกใจไม่ได้ แต่ในระหว่างยืนคุยกันหญิงทั้งสองก็ผลัดกันพูดคำ “สัสสิบ สัสสิบถ้วน” เป็นการกันลืม ใครๆ ได้เห็นคงคิด

ว่าหญิงทั้งสองเป็นบ้า ขอทานนั้น แท้จริงเป็นสมุนของผู้ร้ายที่ไป ขโมยสมบัติของพระราชา หัวหน้า โจรส่งมาเป็นสายสืบข่าว ท้วงหนี ไป ก็ได้วิ่งไปบอกพรรคพวกว่า “แน่แล้วพวกเรา การจับคนแล้ว รู้แล้วว่าพวกเรามีสัส”

“เหลวไหล” หัวหน้าโจรอุเอ “คนขี้ตมมักจะได้อินอะไรที่คิดอยู่ในใจเสมอ ให้คนอื่นลองไปแอบฟังที่บ้านของการิบคูใหม่ซิ ข้าจะบอก พวกเจ้าให้รู้ว่าบ้านพวกไหนจะ ข้าเคยบุกมาเสียนักต่อนักแล้ว ไม่มีใครเคยหาตัวข้าเจอหรือได้ของกินเลย เพราะฉะนั้นอย่าตื่นตกใจไป ระวังตัวให้ดีๆ”

พูดยังไม่ทันขาดคำ สายคนที่สองก็เข้ามารายงาน “เมื่การิบไปบอกชาวบ้านว่า พวกเรามีสัส ไม่นานไม่นานก็ผ่านไป การิบนี้ ตาพิชย์จริงๆ”

“มันไม่ใช่เรื่องโหราศาสตร์อะไรหรอก” หัวหน้าโจรแย้ง “เดาเองนะแหละว่าพวกเรามีสัส เพราะหีบสมบัติหายมีสัส มันก็ต้องใช้คนยก ๔๐ คนนี่ซิ การิบคงเดาได้ มันก็เท่านั้นเองแหละ แต่คอยจับตาดูไว้ก็สิ้น”

“เราจะหนีจากเมืองพิซาไป ดีหรือยัง” ลูกน้องโจรคนหนึ่งถามขึ้น

“เรองนั้นนะไม่มีทางหรอก”

สายคนที่สองพูด “เมื่การิบไปบอกสารวัตรใหญ่ ทางเข้าเมืองออก เมืองจึงมีคนตรวจตราอย่างเข้มข้น”

ถึงตอนนั้นหัวหน้าโจรก็ส่งสมุนคนหนึ่งให้ไปบ้านการิบตอนพลบค่ำ พูดว่า “ไปแอบฟังดูนะว่าการิบพูดอะไรกับเมียบ้าง เพื่อจะให้เงื่อนงำอะไรแก่เราบ้าง”

ทางฝ่ายการิบ พอรู้ว่าเมียกระตือรือร้นจะช่วยตำรวจก็รู้สึกตกอกตกใจจนเจียนกันไป เพราะฉะนั้นสมุนโจรที่มาแอบฟัง จึงไม่ได้ยินอะไรอยู่เป็นเวลานาน ต่อมาจึงได้ยินเสียงการิบสวดมนตร์พิมพ์ พอสวดมนตร์เสร็จสิดาราก็ส่งลูกอินทผลัมให้เม็ดหนึ่งเป็นเม็ดแรก การิบก็พูดขึ้นว่า “เออ สิดารา นี่ก็เป็นหนึ่งในสัสสินะ เป็นหนึ่งแรก ในสัสสินเสียด้วย จำไว้นะ”

“จำไว้ทำไมกันล่ะ” สิดาราแย้ง “นายอยากให้ข้าไปประกาศข่าวสำคัญบนหลังคาหรือ นี่เป็นหนึ่งแรก ข้ารู้แล้วละ ยังเหลืออีก ๓๕”

ได้ยินเพียงเท่านั้นสมุนโจรก็วิ่งแจ้นกลับไปบอกพวกของตน พลาญพูดว่า “การิบนี้ร้ายมาก พอสวดมนตร์ก็รู้เลยว่าข้าไปซุ่มแอบฟังอยู่ที่นั่น มันบอกเมียเลยว่า นี่เป็นหนึ่งในสัสสิน” แต่หัวหน้าโจรก็เสียดใจไปเสียว่า “ความกลัวชวนให้ได้ยินเรื่องอะไรประหลาดๆ ถ้า

อย่างนั้นพวกรุ่นตอนเย็นพวกเจ้าไปสองคนด้วยกัน ไปฟังดูว่าการิบมันจะว่ายังไง”

เป็นวันรุ่งขึ้นการิบก็สวดมนตร์อย่างเคย สมุนโจรทั้งสองคิดว่าการิบท่องคาถา ไม่ช้าก็ได้อินเสียงการิบบอกเมียว่า “สิดารา คืนนี้มีสอง” สิดาราข้อนให้อย่างเก๋ๆว่า “ใช่ หนึ่งกับหนึ่งเป็นสอง ยังเหลืออีก ๓๔”

ได้ยินคำนั้นสมุนโจรทั้งสองก็วิ่งแจ้นกลับไปบอกหัวหน้านั้น หัวหน้าก็ให้ส่งไปอีก ๓ คนในวันรุ่งขึ้น และอีกวันก็ส่งไป ๔ คน และก็ดำเนินไปอย่างนั้นจนถึงคืนวันที่ ๔๐ โจรทั้งคณะก็มาล้อมบ้านเพื่อฟังการิบพูด พอถึงการิบพูดว่า “ครบจำนวนแล้ว อยู่ให้หมดแล้วทั้งสัสสิน ปลายอยู่แค่มือเออเมเท่านั้น ไหนบอกมาซิสิดารา ว่าสารวัตรใหญ่จะให้แขวนคอหรือใช้ขวานบั่นคอ”

“ก็ไม่เหมือนกันหรือ” สิดาราพูดอย่างเบื่อหน่าย “จะถูกแขวนคอหรือถูกขวานบั่นคอ มันต่างกันที่ตรงไหนล่ะ”

พอได้ยินเช่นนั้นพวกโจรถึงกับตัวสั่น ค่อยๆถอยกลับมายังที่ซ่อน แล้วพูดแก่หัวหน้าว่า การิบไม่ใช่โหรธรรมดา เปรียบกันกับโหรอื่นๆ ไม่ได้เลย ท่าที่สุดคนเหล่านั้นก็บ่นว่า “เรานี้ใจจริง ทำไมไม่ลองคิดสินบนการิบดูเสียก่อนหน่า โจรๆ→

ก็รู้ว่าถ้ากริบมาเป็นโหรก็เพราะเมีย
อยากได้เครื่องเพชรนิลจินดา เพราะ
ฉะนั้นเราควรจะไปทำญาติกับ
การิบไว้ บอกว่าจะแบ่งสมบัติที่เรา
“ได้มาให้บ้างจะดีกระมัง” หัวหน้า
โจรก็ยอมตกลง ดังนั้นจึงขนสมบัติ
บางส่วนกลับไปบ้านการิบใหม่ แล้ว
ก็ค่อยๆ เกาะประตู่ การิบได้ยินเสียง
เกาะประตู่ก็คิดว่าตำรวจจะมาเอาตัว
ไปประหารชีวิต จึงร้องออกไปว่า

“คอยก่อน เพื่อน ข้ารู้แล้วว่า
เพื่อนมาทำไม แต่การกระทำนั้น
นี่มันไม่ยุติธรรมนะ”

“โอ้ อย่าตะโกนอะไรจะไปจน
คนเขาดินหมดเลยนะ” สิตารับ
ออกมา “ขอให้ข้าได้นอนสงบๆ ให้
ตลอดคืนหน่อยเถอะ กลางวันก็ไม่
ได้มีความสงบ ได้ยินแต่เสียงบ่น
เสียงสวดมนตร์ ไปกับคนพวกนั้น
เสียทีที่ดี จะได้ถูกประหารให้รู้แล้ว
รู้รอดไป”

สิตาราคุดเข่นนั้นเพราะรู้จาก
สารวัตรใหญ่ว่าการิบไม่มีโทษไม่
ต้องถูกลงโทษอะไร แต่การิบไม่รู้
เรื่องจึงอดน้อยใจไม่ได้ แต่หัวหน้า
โจรตลกอกตลกใจเมื่อได้ยินคำของ
สิตารา พอการิบเปิดประตูผางออก
มา หัวหน้าโจรก็กระซิบว่า

“ท่านโหรผู้พิเศษ วิเศษไม่น่า
เชื่อเลย เราเชื่อเหลือเกินว่าท่านรู้
ว่าพวกเราทำอะไร”

“รู้ซิ” การิบตอบ “แต่ใคร

จะไปตำหนิท่านได้ ท่านก็เป็น
เครื่องมือของโชคชะตา”

“เรื่องนั้นละ” หัวหน้าโจรพูด
“เราอยากเสนอท่านอย่างหนึ่ง นี่
เป็นถุงใส่เครื่องประดับกับเพชรนิล
จินดา เราเอามาให้ท่าน ถ้าหาก
ท่านจะปิดปากเงียบไม่บอกเรื่องนี้
ให้ใครฟัง”

“ไม่ต้องการ” การิบเอ็ดตะโร
“ข้าไม่ต้องการฟังเรื่องน่าอับอาย
อย่างนี้ ท่านคิดว่าจะทำเรื่องยุติ-
ธรรมอย่างนี้ได้โดยเราไม่ร้องฟ้อง
อย่างนั้นหรือ ไม่ประกาศให้โลก
เขารู้หรือ ข้าเป็นคนอดทน แต่
ความอดทนของข้าก็มีขีดจำกัดอยู่
ตรงไหนสักแห่ง”

“เมตตาพวกเราเถอะ” พวก
โจรพูดลางคุกเข่าลงตรงหน้าการิบ

“อาชญากรรมก็ต้องเป็น
อาชญากรรม” การิบพูดเรื่อยไป
ด้วยความขมขื่นที่ตนไม่รู้โอ้อึ้ง
จะถูกลงโทษถึงตาย ในที่สุดก็ถาม
ว่า “ขอถามหน่อยได้ไหมว่าทำไม
พวกท่านต้องมากันกลางดึกอย่างนี้
ทำไมไม่มาตอนรุ่งเช้า แล้วทำไม
กันมากมายอย่างนี้ ในเมื่อคนเดียวก็
พอ”

“โอ้ท่าน” หัวหน้าโจรพูด
“เราจะเอาสมบัติของหลวงมาคืน
ไปรบกวนพวกเราชี้ว่าท่านต้องการ
เท่าไรในการช่วยชีวิตพวกเรา ท่าน
ก็เป็นคนทำมาหากิน การเสนอให้

ค่าบ่วยการท่านนั้นเสียหายด้วยหรือ
เราก็ไม่ได้นึกฝันว่าจะมาคิดสินบน
คนอย่างท่าน แน่ละ ท่านมีสิทธิ์ที่
จะขีดเส้นที่ในตารางโหราศาสตร์
แต่ทำไมไม่ให้มันมาสิ้นสุดที่ข้อเสีย
ของท่านในการที่ท่านกันพบหีบสมบัติ
ของหลวงเหล่านั้นเล่า”

การิบชะงักนั่งนิ่ง เพ่งรู้เดียว
นี่เองว่าคนทั้งหมดคนนั้นคือโจรทมิฬ
สมบัติของหลวงไป หาใช่พวก
ตำรวจไม่ ดังนั้นจึงขึ้นเสียงตำหนิ
คนเหล่านั้นว่า “เจ้าคนทำผิด เจ้า
โจรชั่ว ในที่สุดเจ้าก็ยอมรับว่าพวก
เจ้าเป็นคนชั่วร้ายตำแหน่งของดวงดาว
ในสวรรค์ไปไม่พ้น แต่นั่นแหละ
การตำหนิก็อาจจะช่วยเจ้าได้ เจ้า
ต้องเอาของทมิฬไปมาคืนให้หมด
และสาบานเดี๋ยวนี้ทีเดียวว่าเจ้าจะ
เลิกขโมยสิ่งมีค่าทั้งหลาย ทั้งนี้
นอกจากรองเท่าทองประดับเพชรที่
ข้าจะทำขึ้นเอง”

พวกโจรก็สาบานอย่างเต็มที่ว่า
จะเลิกขโมย แล้วก็กลับไปเอาของ
ทมิฬมาคืนไว้ที่โรงอาบน้ำที่
ได้ใช้แล้วในสวนหลวงใกล้กับแม่น้ำ
กัม การิบก็กำชับว่า

“ดูให้ดีนะ อย่าให้อะไรหาย
ไปแม้แต่ชิ้นเดียวนะ ตอนนี้นั่งมี
อยู่ ไปจัดแจงให้เรียบร้อย เสร็จ
เมื่อไรมาบอกข้าทันทีที่เดียว”

เมื่อการิบถูกนำตัวมาเข้าเฝ้า
พระราชาในวันรุ่งขึ้น การิบทูลว่า→

“ข้าแต่พระองค์ ภาระหน้าที่
ที่ข้าพระองค์ได้รับมอบหมายมา
สำเร็จไปเพียงครึ่งเดียวเท่านั้น
พระองค์ต้องทรงเลือกเอาว่าจะทรง
ปรารณาสมบัติกัน หรือปรารณา
ตัวพวกโจร การมองเห็นเหตุการณ์
ต่างๆ ช่วยกันให้ได้เพียงอย่างใด
อย่างหนึ่งเท่านั้น”

“ถ้าต้องเลือก ข้าก็ต้องเลือก
เอาสมบัติละ” พระราชาตรัส

“ถ้าเช่นนั้นพวกโจรจะได้รับ
พระราชทานอภัยโทษหรือไม่ละ
พะยะค่ะ”

“ตกลง ข้ายกโทษให้ ถ้าหาก
ได้ของกันครบ”

การรับจึงเชิญเสด็จพระราชา

พร้อมทั้งเจ้าหน้าที่ทูลพระคลังผู้
ดูแลรักษาสมบัติเหล่านั้นไปตรวจดู
ของที่พวกโจรนำมาคืน หีบเหล่านั้น
ทุกใบอยู่ในสภาพเรียบร้อย ครึ่งก็
ยังคงติดอยู่ ทุกคนพากันดีอกดีใจ
ส่งเสียงไชโยให้ร้องสรรเสริญความ
สามารถของการรับ พระราชาตรัส
ถามฉะวรีว่า

“เฮ้ เจ้าการรับ เจ้าอยากได้
รางวัลอะไร ไหนบอกมาซิ”

“อยากได้ โองการพะยะค่ะ
โองการห้ามข้าพระองค์เป็นโจร
และขอให้ภรรยาข้าพระองค์รับ
ทราบโองการโดยทันที ช่างทำ
รองเท้าควรจะอยู่กับรองเท้า ช่างทำ
รองเท้าและก็ควรจะอยู่กับรองเท้า

และ”

“ขอแปลก” พระราชาตรัส
“แต่ข้ายอมให้ตามใจเจ้า นับแต่
วันนี้ไปเจ้าจงมาเป็นช่างทำรองเท้า
และของหลวงก็แล้วกัน”

เสิดาราน้อมคำนับรับโองการ
ของพระราชา ตอนเสิดารามีเพชร
นิลจินดามากพอจะทำให้ผู้หญิงอื่นๆ
อิจฉาได้ จึงไม่รู้สึกเดือดร้อนมาก
นักที่สามีตนไม่ยอมเป็นโจรหลวง
และก็ไม่ขี้เกียจรอนนังคันอย่างเมื่อ
ก่อน กลับทำตัวดีขยันขันแข็ง เป็น
เมื่อยที่นายยกของชมเชย ไม่ว่าใคร
แลเห็นเจ้าอดพูดไม่ได้ว่า “เมื่อยดี
ยอมทำให้หัวดีไปด้วย”

**สบู่ที่มีกลิ่นหอม
ไม่มีสบู่อ่อนที่มีตัวยา**

สบู่ยา "เซอโม" สนิตหอม

มีกลิ่นหอมเพียงให้ถูกใจผู้ใช้
แต่มีตัวยา Triclocarban เป็นสำคัญ
จึงเป็น "สบู่ยา" ที่ "มีกลิ่นหอม"

สบู่ยา "เซอโม" สนิตหอม

กำจัดสิ่งสกปรกบนผิวหนัง
ทำลายเชื้อแบคทีเรีย
แก้ผิวหนัง ระวังกลิ่นตัว.

ผดผื่น-ใบหน้าที่สะอาด-ปราศจากกลิ่นตัว คนทั่วไปนิยม

ใช้สบู่ยา "เซอโม" สนิตหอม

มีจำหน่ายตามร้านขายยาทั่วไป และที่

บริษัท บี.เอ็ล.อีว จำกัด 45 หมู่ 5 ต.บ้านกล้วย อ.เมือง จ.นนทบุรี

จ ๒๕ ๗๖ 36 14 8.18

บรรจบ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

ฟาติมากนเก่ง (นิทานอาฟริกา)

นี่ก็เป็นผู้หญิงเก่งของอาฟริกาคนหนึ่ง ซึ่งเก่งไปคนละทางกับสิดาราของอินเดียที่เล่าไปแล้ว ดังที่ अबुल्ला แอล ตายิบ กับ ไมเกล เวสต์ เล่าไว้ในนิทานจากพื้นทรายแห่งอาฟริกา ดังนี้

ครั้งหนึ่งยังมีหญิงสาวคนหนึ่ง ชื่อ ฟาติมา ฟาติมาเป็นผู้หญิงสวย มีความงามเป็นที่ลือเลื่องรู้จักกันไปทั่วในย่านนั้น และไม่ได้สวยอย่างเดียว ฟาติมายังเก่งมีปัญญาไว เฉียบแหลม เสียอีกด้วย ดังปรากฏในเหตุการณ์ที่ไม่แต่ฟาติมาจะเอาตัวรอดพ้นอันตรายมาได้ ยังช่วยเพื่อนอีกด้วย ๕ คนให้รอดพ้นอันตราย ทั้งยังสามารถปราบศัตรูของตนได้อีกด้วย

วันหนึ่งฟาติมาไปป่ากับเพื่อนผู้หญิงด้วยกันอีก ๕ คน แล้วเกิดหลงทางหาทางกลับบ้านไม่ได้จนกระทั่งมืดค่ำ ขณะที่หญิงทั้ง ๖ กำลังสิ้นหวังอยู่นั้น ก็ได้เห็นแสงไฟลุกโพล่งมาจากที่ไม่ไกลนัก ฟาติมากับเพื่อนต่างก็อดใจ เชื่อได้แน่ว่าจะต้องพบคนอยู่แถบนั้น เมื่อพยายามเดินตรงไปยังที่ที่เห็นแสงไฟ ก็ได้เห็นผู้หญิงแก่คนหนึ่ง

นั่งอยู่ข้างๆกองไฟนั้น พอหญิงแก่นั้นได้เห็นสาวรุ่นทั้งหกก็หัวเราะลั่น กล่าวคำต้อนรับว่า

“เฮอ ดี ดี พระเป็นเจ้าส่งพวกเจ้ามาให้ข้า เอย ล้วนแต่อ่อนทวน ดีทั้งนั้นเลย เอย มา มากินอะไรกันเถอะ”

พูดแล้วก็หยิบขนมมอมมาส่งให้ ขมนมนั้นดูน่ากิน ทั้งแต่ละคนก็ขยักหิวโหย แต่ฟาติมามีสติดี และยังช่างสังเกต ฟาติมามองดูขมนมแล้วก็มองดูหญิงชรา ดูแล้วก็กระซิบบอกเพื่อนว่า

“อย่ากินขนมของยายแก่นี่เลย เชียวนะ แก่ไม่ใช่คนธรรมดาหรอก เป็นแม่มนะ”

เมื่อหญิงชราเห็นเด็กสาวทั้งหกไม่ยอมกินขนมของตน ก็ถามขึ้นด้วยความแปลกใจว่า “อ้าว ทำไมไม่กินขนมล่ะ”

“กินไม่ไหวหรอกยาย ถ้าไม่มีน้ำกลั้วคั้ว” ฟาติมาตอบ “ให้เราไปหาน้ำมาเสือก่อนซี ไปดักที่แม่น้ำก็แล้วกัน”

“อ๊ะ ไม่ได้ซี” หญิงแก่นั้นท้วงขึ้น “ถ้าขึ้นปล่อยพวกเจ้าไปที่แม่น้ำ เจ้าก็หนีกันหมดซี”

“เอาเชือกนั้นผูกพวกเราไว้ซี ยาย” ฟาติมาแนะ “ยายจะได้รู้ว่าพวกเราไม่ได้หนีไปไหน แล้วยายก็ไปดักน้ำที่แม่น้ำมาให้เรากิน”

หญิงแก่แม่มนเห็นด้วย จึงหาเชือกมาผูกหญิงสาวทั้งหกเอาไว้ แล้วพูดว่า

“ข้าจะดึงเชือกเอาไปคั้ว จะได้รู้ว่าพวกเจ้ายังอยู่ที่นั่น”

พูดแล้วก็ออกเดินไปยังแม่น้ำ เดินไปถึงกระตักเชือกไป กระตักที่หนึ่งเห็นเชือกยังดิ่งก็พูดออกมาว่า (อ่านต่อหน้า ๑๖๑)

“นุ่งผ้าขาวมาก รุกเืองเืองเืองขรามัญ ใส่เสื้อลง
ยันต์เอ้อเอ้อเอ้อเอ้อ เอ้อเอ้อเอ้อเอ้อแล้วแก้ผ้าเอช”

ขายกำบ่อสนุกมากไปหน่อยในคืนนั้น เมื่อผมกลับ
ลงมาเข้านอนเกือบจะหลับแล้ว ก็ยังได้ยินเสียงแหลมๆ
ของแกดังแว่วลงมาจากบ้านรับรอง ดังนั้นเช้าวันรุ่งขึ้น
เรื่องโป๊ก็เกิดขึ้นที่โถงของตาคอนมาวางรออยู่ที่โต๊ะ
เจ้าหน้าที่ธุรการ มีใจความย่อๆ ดังนี้

เรื่อง ขอลากิจ

เรียน ชกส. กว๊าลม

ด้วย ข้าพเจ้านายคอน จำปีแผด

เหตุที่ลา เพาะพันธุ์ยาของข้าพเจ้าจับไข้สั่นทั้งคืน

จึงขออนุญาตหยุดราชการมีกำหนด ๑ วัน เมื่อหาย
ไข้สั่นแล้วจะมาทำงานตามเดิม

ฯลฯ

ฯลฯ

พอผมอ่านใบลาของตาคอนก็ขึ้นหัวเราะหน้าหน้าตา
ไหลอยู่สองคนกับธนา แล้วตลกเข็นพอดังวงเหล้าพวก
เราก็ได้หัวเราะกันอีกจนปวดแสบ แต่จนแล้วจนรอด
ก็ไม่มีใครไปถามตาคอนว่าใบลานั้นแกสะกดผิดๆ ถูกๆ
หรือความจริงเป็นอย่างนั้น ไม่กล้ากรับ ไม่กล้าถามกัน
สักคน โช้ ก็เรารู้ว่าตาคอนแกล้งเป็นคนซื่อ ชื่นเชื่อว่า
ไปถามแล้วแกตอบซื่อๆว่า แกล้งไม่ได้สะกดผิดเก๊าะซึ้ง
กรับ โอ๊ย ได้ไปแน่ซิคุณ! บร้อว์ว ♣

ฟาดิมาคนเก่ง - ต่อจากหน้า ๕๓

“เออ เออ ยังอยู่ตรงนั้น” เดินต่อไป
อีกหน่อยก็กระตักอีกแล้วพูดว่า “เออ
เออ ยังอยู่ตรงนั้น” เดินต่อไปอีก
ก็กระตักอีกแล้วก็พูดว่า “เออ เออ
สาวๆตัวอ้วนๆยังอยู่ที่นี่” แต่ยาย
แม่มนั้นหาได้รู้ไม่หรือกว่า ฟาดิมา
ได้จัดแจงแก้มัดตัวเอง แล้วก็ช่วย
แก้มัดให้เพื่อนๆทั้งห้าของตน และ
เพื่อมิให้ยายแม่มนสงสัย ฟาดิมาก็
เอาเชือกนั้นไปผูกไว้กับต้นไม้ เวลา
ยายแก่นั้นดึงเชือก เชือกจะได้ยัง
ดึงอยู่ ทำให้เห็นว่าฟาดิมากับพวก
ยังคงถูกผูกอยู่ที่ตรงนั้น

เมื่อเด็กสาวทั้งหกเป็นอิสระ
แล้ว ก็รีบวิ่งหนีกลับบ้าน พอแม่มน
เดินกลับมายังที่ที่ผูกหญิงสาวไว้ ก็
แลเห็นคนทั้งหกวิ่งหนีไป เห็นหลัง
ไวๆ แม่มนก็ว่า

“จะหนีไปไหนพ้น แม่น้ำออก

กว้างอย่างนั้น จะเข้ก็ออกซุกซุ่ม”

แต่กระนั้น แม่มนก็วิ่งไล่ตาม
หญิงสาวทั้งหกไป ฟาดิมากับเพื่อนๆ
วิ่งไปๆ จนมาถึงแม่น้ำอันกว้าง
ใหญ่นั้น ฟาดิมาแลเห็นจะเข้
ตัวหนึ่งขึ้นมาเกยฝั่ง จึงพูดว่า

“พี่จะเข้จ๋า ช่วยพาพวกเรา
ข้ามฟากไปฟากข้างโน้นที่ได้ไหม
ให้เรารู้หลังไปที่ละคนๆ”

“ช่วยแล้วจะได้อะไรละ”

จะเข้ถาม

“พาเราห้าคนข้ามไปแล้ว พี่ก็
จัดการกินคนที่หกเสียสิ” ฟาดิมาบอก

“ตกลง เอ้า มาเลย” จะเข้
พูดแล้วก็รับหญิงสาวคนแรกให้ขึ้น
หลัง พาส่งข้ามฟากไปแล้วก็กลับ
มา บอกฟาดิมาว่า “ข้ามไปได้หนึ่ง
ละนะ”

แล้วก็พาคนที่สองข้ามไป พอ

ส่งขึ้นฝั่งได้แล้ว ก็ว่ายกลับมา
จะเข้พูดว่า

“สอง ละนะ”

แล้วก็รับคนที่สามไปส่ง พอ
ส่งแล้วก็ว่ายกลับมา บอกฟาดิมาว่า

“สาม ละนะ”

ต่อมาก็รับคนที่สี่ไปส่ง ส่ง
เสร็จก็บอกว่า “สี่คนแล้ว” เหลือ
คนที่ห้า จะเข้ก็พาไปส่ง พลง
พูดอย่างตลกดีใจว่า

“หมดห้าคนแล้ว ที่นั่งคนที่
หกละ จะได้กินให้อร่อยเสียที”

ขณะนั้นยายแม่มนวิ่งไล่ตาม
เด็กสาวทั้งหกมาถึงริมตลิ่งนั้นพอดี
เมื่อเห็นจะเข้ขึ้นอนั่งอยู่เช่นนั้น ก็
ตรงไปจับหลังจะเข้ ดังที่ตนเห็น
เด็กสาวหลังจะเข้ เห็นหลังอยู่
ไวๆ ตอนที่ยกกำลังวิ่งตามมา

จะเข้ได้โอกาสเช่นนั้นก็ →

บรรจบ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

ปลาเงิน (นิทานจีน)

เรื่องนี้เป็นเรื่องความซื่อสัตย์ของหญิงที่มีต่อสามี คนจีนถือเป็นเรื่องสำคัญจึงเล่ากันเป็นที่แพร่หลาย หลายสำนวนด้วยกัน ดังสำนวนของเลสลีย์ บอนเน็ตที่เล่าไว้ในเทพนิยายจีน ดังนี้

ยังมีคนสองตระกูลเป็นเพื่อนบ้านที่รักใคร่สนิทสนมกัน ตระกูลหนึ่งคือเม้ง อีกตระกูลหนึ่งคือ เจียง บ้านของคนแซ่เม้งกับแซ่เจียงมีกำแพงที่แบ่งด้วยกระเบื้องสีคราม สวยงามกันสวนเอาไว้ ครั้งหนึ่งในฤดูใบไม้ผลิ คนทั้งสองบ้านเกิดปลูกต้นฟักทองด้วยกันในสวนของตน ขณะข้างกำแพงนั้น พอถึงฤดูฝน ต้นฟักทองก็โตวันโตคืน ไม่ช้าก็เขียวชอุ่มกำแพง แล้วต้นทั้งสองก็เลื้อยพันกันกลายเป็นคันเดียว ต่อมาอีกไม่นานต้นฟักทองนั้นก็จะมีลูกออกมา แต่มีเพียงลูกเดียวเท่านั้น คงจะเป็นเพราะมีเพียงลูกเดียว ฟักทองลูกนั้นจึงโตใหญ่ผิดปกติ คนทั้งสองครอบครัวต่างพากันภาวนาโม้นักหนาที่ปลูกฟักทองได้ลูกโตเช่นนั้น ต่างกะกันว่าเมื่อโตเต็มที่และแก่จัดเมื่อไรก็ตาม จะต้องผ่า

แบ่งออกไปคนละครึ่ง ไม่มีการคิดแย่งชิงถือว่าฟักทองลูกนั้นเป็นของตน

เมื่อถึงวันที่จะตัดฟักทองลูกนั้น พ่อของคนที่แซ่เม้งเป็นคนตัดลูกฟักทองออกจากต้น พวกลูกๆบ้านแซ่เจียงพากันมารุมล้อมดู กรีดตัดจากต้นแล้ว ก็เป็นหน้าที่ของพ่อคนที่แซ่เจียงเป็นคนผ่าฟักทองแบ่งกันไปมีลูกๆ บ้านแซ่เม้งชะงักงันอยู่บนกำแพง แต่พ่อของคนที่แซ่เจียงจรมืดและกรีดผ่าออก ทุกคนก็ได้ยินเสียงเด็กร้องออกมาว่า “ระวังหน่อย” เจียงผู้เฒ่าถึงกับตกใจปล่อยฟักทองหลุดมือลงไปกับกระแทกกับพื้น ฟักทองกระแทกพื้นก็แตกออกปรากฏมีหนูน้อยน่ารักตะเกียกตะกายออกมาจากฟักทองลูกนั้น พวกบ้านแซ่เจียงต่างช่วยกันอุ้มหนูน้อยนั้นขึ้น แล้วคนทั้งสองบ้านก็พากัน

ชื่นชมในความงามน่ารักของเด็ก จากลูกฟักทอง คนทั้งสองบ้านจึงตกลงกันว่า จะช่วยกันประคบประหงมเลี้ยงดูเด็กน้อยนี้เพราะถือเป็นสมบัติของคนทั้งสองบ้านร่วมกัน ดังนั้นจึงตั้งชื่อหนูน้อยว่า เม้งเจียง

เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นในรัชสมัยของจักรพรรดิฉินชื่อ ที่เราเรียกจีนชื่อฮองเต้ ผู้ทรงกล่าวว่าพวกฮั่นจะยกทัพบุกเข้ามาทางเหนือ จึงได้สร้างกำแพงใหญ่กันไว้ กันตั้งแต่ภูเขาทางทิศตะวันตกไปจนจดชายทะเลทางทิศตะวันออกเป็นทางยาวนับเป็นหมื่นไมล์

จะเป็นเพราะเหตุใดไม่มีใครรู้ได้ ปรากฏว่า กำแพงที่กั้นนั้นทำไปไม่ได้ถึงไหน พ่อจะก่อต่อไป ที่ก่อไว้แล้วแต่เดิมก็มีอันเป็นพังลง เป็นอยู่เช่นนั้น (อ่านต่อหน้า ๑๖๔)

พลเรือน ๓๒๔ ลอ 37 218.18

อันใดให้เด็ดขาดลงไปเป็นกิจลักษณะ เพียงแต่ทรง
กระทำอย่างเร้นลับ โดยได้แอบลงพระนามร่วมกับพระ-
เจ้าเฟอร์ดินานทำสัญญากับฝรั่งเศสว่ามีสัมพันธไมตรี
ต่อกัน โดยจะให้พระราชันต์คารัซทายาท เจ้าชายชาลส
แห่งกัสติลเสกสมรสกับเจ้าหญิงโกลด์แห่งฝรั่งเศส
พระราชธิดาองค์ใหญ่ของพระเจ้าหลุยส์ที่ ๑๒ ทั้งนี้ก็
เพราะพระเจ้าเฟอร์ดินานทรงเชื่อว่าถ้าเจ้าชายชาลสเสก
สมรสกับเจ้าหญิงแมรี จะทรงตัดจากราชสมบัติเมือง
สเปนซึ่งท่านเป็นผู้สำเร็จราชการแทนพระราชินีนาถ

อ้วนนำพระราชธิดาของท่านซึ่งประจวบเสด็จพระสวามี ณ
ปราสาททอเดซิัส และจะให้พระราชันต์ดอว์กัที่ท่าน
เลี้ยงอยู่ในสเปนทรงพระนามเฟอร์ดินาน ซึ่งเป็นพระ-
อนุชารองจากเจ้าชายชาลสขึ้นครองสเปนแทน พระเจ้า
จักรพรรดิได้ทรงฟังเช่นนั้นก็ทรงขอมโดยดัดที่จะทำสัญญา
ลับกับฝรั่งเศสร่วมกับพระเจ้าเฟอร์ดินาน โดยที่ทาง
อังกฤษไม่ทราบ ทั้งนี้ก็เพราะเรื่องชาลส แบรนดัน
เป็นต้นเหตุแห่งการเปลี่ยนแปลงกรุง

(อ่านต่อฉบับหน้า)
แปลจาก...

ปลาเงิน - ต่อจากหน้า ๙

ครั้งแล้วครั้งเล่า ถึงจะเอาคนสร้าง
ไปตัดหัว ไปขังคุก ก็ไม่เป็นผล จน
กระทั่งวันหนึ่งได้มีผู้คนหนึ่งมาพูด
แนะว่า

“การจะสร้างกำแพงที่ยาวตั้ง
หมื่นไมล์ให้ชนชงถาวร จะต้องสั่ง
คนเป็นๆลงไว้ทกระยะ ช่วงไมล์หนึ่ง
คนหนึ่ง เพื่อให้คนเหล่านั้นเป็นผู้เฝ้า
กำแพง” จักรพรรดิทรงเห็นดีเห็น
งามด้วย จึงเป็นอันว่ากำแพงที่จะ
สร้างมีความยาวหมื่นไมล์ จะต้องมี
คนตายเป็นจำนวนหมื่นคน แต่ถึง
คนจะตายสักกี่หมื่นคนก็ไม่ได้มี
ความหมายอะไรแก่จักรพรรดิจีนซึ่ง
จักรพรรดิโปรดให้จัดการตามนั้น
ทันที บรรดาผู้คนพลเมืองต่างพากัน
เป็นทุกข์เป็นร้อนเกรงว่าตนจะเป็น
ผู้หนึ่งในจำนวนหมื่นคนนั้น จึง
ร้องไห้ระงมไปทั่วทุกหมู่บ้านทุกเมือง

ยังมีอำมาตย์ผู้หนึ่งเป็นคนฉลาด
แล้วก็มิใจเมตตา ได้ไปทูลแนะ
จักรพรรดิขึ้นว่า

“ขอเดชะ การที่พระองค์จะ
ทรงกระทำเช่นนั้น ผู้คนจะพากัน
เดือดร้อนไปทั่ว อาจจะเกิดขบถขึ้น
ก่อนกำแพงเสร็จ ถ้าได้คนแซ่ว่าน
มาเพียงคนเดียวก็เห็นจะพอทะยะยะ
เพราะก็เท่ากับได้คนมาทั้งหมื่นคน
แล้ว”

จักรพรรดิพอพระทัยความคิดนี้
ยิ่งนัก ไม่ใช่เพราะจะได้ช่วยชีวิต
คนผู้ไม่รู้หรือโหน้อเหน็บเป็นจำนวน
ตั้งหมื่น แต่เพราะการที่จะหาตัวคน
เพียงคนเดียวย่อมง่ายกว่าเร็วกว่า
จะไปจับคนตั้งหมื่นมาส่งลงไปทั้งเป็น
จักรพรรดิจึงมีโองการให้จับตัวคน
แซ่ว่านมาให้ได้โดยด่วน ว่ารู้ตัว
ล่วงหน้าจึงหนีอย่างสุดฤทธิ์ พยายาม
หนีไปๆ ให้ไกลจากมณฑลที่ตนอยู่
ให้มากที่สุด จนในที่สุดก็ได้มาถึง
บ้านของเม้งเจียง ขณะนั้นเม้งเจียง
โตเป็นสาวแล้ว และในคืนวันหนึ่ง
พระจันทร์ส่องสว่าง เม้งเจียงลงไป
อาบน้ำในสระในสวน ขณะอาบ

เพลินอยู่นั้น เม้งเจียงก็พุดขึ้นว่า
“ถ้าใครได้มาเห็นเราตอนนี้นะก็ เรา
เป็นแต่งงานด้วยทันที ไม่ว่าผู้
นั้นจะเป็นใครก็ตาม” บังเอิญให้ว่าน
มาแอบอยู่ในดงกล้วยในสวนนั้น
พอดี เมื่อได้ยินเม้งเจียงพูดเช่นนั้น
ว่านก็ร้องออกมาว่า “ข้าเห็นนาง
แล้ว” เม้งเจียงจำต้องทำตามทีตน
ถนัดใจไว้ และที่จริงก็เต็มใจด้วย
เพราะพอใจว่านอยู่ไม่น้อย

เป็นอันคนทั้งสองตกลงแต่งงาน
กัน ขณะที่คนทั้งสองครอบครอง
พร้อมด้วยแขกเหรื่อกำลังกินเลี้ยง
กันอยู่กับเจ้าบ่าว ส่วนเจ้าสาวหลบ
เข้าไปอยู่ในห้องตามธรรมเนียม
และเจ้าบ่าวยกแก้วเหล้าขึ้นดื่ม
ทหารของจักรพรรดิก็ถลันเข้ามา
รวบตัวไว้พาตัวไป แม้นคนแซ่ว่านกับ
แซ่ว่านจะอ่อนวอนเพียงไร ทั้ง
เม้งเจียง ภรรยาแต่ในนามจะถูกเข้า
ลงแทบเท้าทหารเหล่านั้น พลาง
ร้องให้อ่อนวอนขอให้ปล่อยสามีตน

สักเพียงไหน ทหารผู้เข็มโหด
เหล่านั้นก็หาพึ่งไม่ ไร้พาตัวกันไป
ฆ่า เพื่อกำแพงใหญ่จะได้มั่นคงและ
ยืนยงอยู่ได้นาน

เมื่อทหารพราดสามไปโดย
กะทันหัน ทั้งๆ ที่ยังไม่พร้อมห
กัน เมืองเจียงก็อดอาศัยอาวุธไม่ได้
ใครจะปลอบโยนอย่างไรก็ไม่อาจ
ระงับความเศร้าโศกได้ ในที่สุด
เมืองเจียงจึงตัดสินใจถากระบอกรว้เมื่
กับเจียง ออกเดินทางตามหากระดูก
ของสาม โดยมิได้คำนึงถึงความ
ยากลำบากที่จะต้องขึ้นเขาลงห้วย
นับเป็นระยะทางตั้งร้อยๆ พันๆ ไมล์
กรั้นเดินทางมาถึงกำแพงใหญ่กำแพง
นั้นรักชางขาวเป็นไม้ดีๆ ขึ้นเขาก็มี
ลงไปจากเขาก็มี มองดูแล้วไกลสุด
สายตา แล้วจะรู้ได้อย่างไรว่าสาม
ของตนถูกฝังอยู่ใต้กำแพง
ตอนไหน เมื่อไม่รู้จะจัดการอย่างไร
เมืองเจียงถึงกับนั่งร้องไห้ กล่าวกันว่า
เสียงร้องไห้ของเมืองเจียงทำให้
กำแพงสั่นสะเทือนจนถึงกับพัง

หลายลงมา ทันใดนั้นกระดูกของ
วานก็ปรากฏแก่ตาของเมืองเจียง

ข่าวที่มีหญิงสาวสวยเมียของ
วานมาค้นหากระดูกของสามตาม
กำแพงแพร่ไปถึงพระกรรณจักร
พรรดิ จักรพรรดิทรงปรารภจะ
ได้เห็นหญิงสาวผู้นั้น จึงโปรดให้
ยกไปพาตัวมาเข้าเฝ้า ความงามอัน
เลิศเหมือนนางมนุษย์อื่นๆ ทำให้
จักรพรรดิถึงกับทรงตะลึง เมื่อรู้สึก
องค์ ก็ทรงตัดสินใจแต่งตั้งเมืองเจียง
เป็นมเหสีทันที เมืองเจียงรู้เช่นนั้นก็
โกรธเป็นพินเป็นไฟ แต่เมื่อเห็นไม่
มีทางเลี่ยง เมืองเจียงก็จำต้องยอม
ตกลง แต่มีเงื่อนไขสามประการ คือ
หนึ่ง ขอให้จัดงานฉลองเพื่อเป็น
เกียรติแก่สามี่ตนเป็นเวลา ๔๘ วัน
สอง จักรพรรดิตลอดจนขุนนาง
ข้าราชการจะต้องมาในพิธีฝังศพ
ของวานสามี่ตน สามขอให้จักรพรรดิ
สร้างขกพื้นสูง ๔๘ ฟุต รมฝังแม่น้ำ
เพื่อตนจะได้ทำพิธีอุทิศบุญกุศลไป
ให้สามี่ จักรพรรดิจึงทรงยินยอม

ให้ตามที่ขอทุกประการ กระดูกของ
วานจึงถูกนำไปฝังที่อันอย่าง
สมเกียรติ

เมื่อธุระทุกอย่างเสร็จสรรพแล้ว
เมืองเจียงก็ขึ้นไปบนขกพื้นนั้น แล้ว
ร้องประกาศด้วยเสียงอันดังสถาปนา
จักรพรรดิจีนซึ่งชั่วร้าย โหดเหี้ยม
จนพอใจแล้วเมืองเจียงก็โค่นน้ำตาย
กษัตริย์จีนซึ่งพิโรธเป็นล้นพ้น แต่
ทรงระงับไว้ กรั้นเมืองเจียงโค่นน้ำ
ลงไปแล้ว จึงแสดงความพิโรธโกรธ
กริ้ว สั่งให้ทหารมณฑลเมืองเจียง
ขึ้นมาสับเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย ส่วน
กระดูกก็นำมาด่าบั่นจนเป็นผง แล้ว
ก็โยนลงน้ำไป ร่างชิ้นเล็กชิ้นน้อย
ของเมืองเจียง เมื่อลงน้ำก็ได้กลาย
เป็นปลาเงินตัวเล็กๆ วายเว่ยนวนอยู่
ตามชายตลิ่งริมแม่น้ำ ผู้คนพากัน
กล่าวว่า เมืองเจียงผู้ชั่วร้ายต่อสามี่
ถึงอย่างไรก็ไม่ตาย วิญญาณยังคง
สิงอยู่ในปลาเงินเหล่านั้นเรื่อยไป
ชั่วกาลนิรันดร์

อยุธยาปริศนา - ต่อจากหน้า ๙๗

นับล้านๆ ที่ยังอาจจะผสมกับไข่สุกของคุณได้ เพราะ
ต้องการเพียงตัวเดียวที่แข็งแรงพอและเดินทางไปผสม
กับไข่สุกในท้องไข่ได้ เมื่อตัวสเปิร์มหรือตัวสุจิ
ผสมกับไข่สุกแล้วจะเกิดปฏิสนธิขึ้น ระยะการเดินทาง
บนตัวสเปิร์มมีความยาวประมาณ ๑๘๘ มม. และปกติ
ตัวสเปิร์มจะใช้เวลาเดินทางประมาณ ๖๕ - ๑๕ นาที
จึงจะถึงไข่สุก เพราะฉะนั้นภาวะแวดล้อมต่างๆ ของคุณ
จำต้องปรับปรุงให้เหมาะสมกันด้วย เป็นต้นว่าต้องผสม

ในระยะที่มีไข่สุก และควรรับการตรวจภาวะแวดล้อม
ต่างๆ ให้เป็นสื่อที่ดีเพื่อให้ตัวสเปิร์มเดินทางได้ดี
ด้วยค่ะ

สำหรับปัญหาที่ถามถึงแพทย์ผู้ชำนาญทางนี้ ก็ต้อง
แนะนำให้ไป ร.พ. ศิริราช และการที่จะให้แจ้งข้อแพทย์
ด้วยนั้น โดยมรรยาทประกาศในหน้าหนังสือพิมพ์เป็น
การไม่สมควรค่ะ

บรรจบ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

จูวี่เส (นิทานอาฟริกาใต้)

นี่ก็เป็นเรื่องผู้หญิงเก่งอีกคนหนึ่งของอาฟริกา กล่าวหาว่ายิ่งกว่าผู้ชายออกสามศอกคงหลายคน ดังที่แกล้งน อารี้นอตเล่าไว้ในเทพนิยายอาฟริกาครั้งนี้

ครั้งหนึ่งยังมีหัวหน้าชนเผ่าหนึ่งในอาฟริกาใต้ เกิดล้มป่วยต้องนอนชมอยู่แต่ในกระท่อมที่พักทั้งวัน ๆ หัวหน้าเผ่าเป็นทรกไครน์บัตของชนทั่วไป คนในหมู่บ้านจึงพยายามหาทางเยียวยาให้หายจากโรคร้ายไข้เจ็บบ้างก็ไปเก็บรากไม้สมุนไพรจากในป่ามาคั้นกับน้ำผึ้งให้กิน บ้างก็ไปหาเครื่องรางมาผูกให้รอบคอ แล้วก็เอาผงวิเศษมาโรยตรงธณีประศุ บ้างก็ร้องเพลงสวด แล้วก็ตักทองค้ำสนั่นทุกคืนเพื่อขับโรคไขให้พ้นไปจากหัวหน้า แต่ไม่ว่าจะทำวิธีใดๆ หัวหน้าเผ่าก็ยังไม่ค่อยดีขึ้น อาการออกจะทรุดหนักลงเสียด้วยซ้ำ ในที่สุดบิรารทั้งหลายพากันถอนใจ อุทานออกมาว่า

“อนิจจา หัวหน้าของเราเห็นจะไม่รอดแน่ คงจะตายในไม่ช้าแน่แหละ”

เย็นวันหนึ่งมีชายแปลกหน้าคนหนึ่งมาที่หมู่บ้านนี้ ครั้นได้ยินว่าหัวหน้าเผ่าที่เป็นใหญ่ในหมู่บ้านนั้นเจ็บหนักจึงพูดว่า “ทำไมไม่ไปตามจูเหลื่อมวิเศษมารักษาเล่า จูเหลื่อมนี้รักษาได้ทั้งนั้น แม้จะเจ็บหนักอาการเพียบแก่ไหนก็ตาม”

บรรดาชาวบ้านจึงพากันขอให้ชายแปลกหน้านั้นช่วยบอกที่อยู่ของจูเหลื่อมวิเศษนั้น ชาชนนั้นจึงเข้าไปข้างหน้า พลาญพูดว่า

“ตรงหินตะปุ่มตะป่ำที่อยู่ครึ่งทางที่จะขึ้นไปบนภูเขานั้นไงละ ได้เห็นก้อนนั้นเป็นถ้ำและจูเหลื่อมวิเศษอาศัยอยู่ในนั้นละ”

“ถ้าเราไปเชิญมา จูเหลื่อมวิเศษนั้นจะมาช่วยรักษาหัวหน้าให้เราหรือ” ชาวบ้านถาม

“มาซิ” ชาชนนั้นตอบ “แต่ต้อง

ส่งคนทักถ้ำที่สุดที่ชวนะไปเชิญมาทั้งนั้นเพราะหนทางรูกิไกล แล้วตัวจูเหลื่อมเองก็คุนากแล้ว”

เช้าวันรุ่งขึ้นนั่นเอง ลูกชายหัวหน้าเผ่าที่คิดว่าตัวเองเป็นคนกล้าที่สุดในหมู่บ้าน ก็ได้ออกเดินทางไปยังภูเขากิไกลโพ้น เดินไปหาทางไปจนกระทั่งในที่สุดท้ายได้พบถ้ำที่ชาชนนั้นบอกว่าเป็นที่อยู่ของจูเหลื่อม ลูกชายหัวหน้าเผ่าไปยื่นตรงปากถ้ำ แล้วร้องเรียกว่า

“พ่องู พ่องูวิเศษ ช่วยเราดูด้วยเถอะ หัวหน้าเผ่าของเรา กำลังจะตายอยู่แล้ว เรามาขอให้ท่านช่วย”

ทันใดนั้นก็มီးเสียงตวบตาคังประหลาด และร่างจูเหลื่อมตัวโตไม่แพ้คนคาด ก่อขงเลื้อยออกมาจากถ้ำ พลาญส่งเสียงพ้อๆพูดขึ้นว่า

“ได้ซิ ได้ซิ เราจะช่วยหัวหน้าเผ่าของเจ้าให้ แต่ต้องให้เราเอาตัวเราพันร่างเจ้า แล้วเจ้าพาเราไปนะ” (อ่านต่อหน้า ๑๖๐)

ผู้หญิงไทยลือชอบใช้ส้นสตั๊บลวดลายคล้าย ๆ ชาวเขา และเมื่อแต่งตัวเต็มตามประเพณีก็มีผ้าโพกศีรษะ อีกด้วย ส่วนมากใช้ผ้าขาว โพกหัวทำเป็นรูปเหมือน หมวกแขกแบนใหญ่ซึ่งแปลกตาน่าดูไม่น้อยเหมือนกัน อย่างไรก็ตามก็คิดว่าเมื่อไทยลือได้เข้ามาอยู่ในเมืองไทย ภาคเหนือมานะเข้า ในที่สุดจารีตประเพณีต่างๆตลอด จนการแต่งตัวของพวกเขาทั้งหญิงและชายก็มักจะ ค่อย ๆ เปลี่ยนแปลงกลืนหายไปเหมือนคนเมืองหรือ ไทยเหนือหมดสิ้น ดังที่ปรากฏว่าเวลานี้ก็ได้เปลี่ยนแปลง

ไปหลายอย่างแล้ว หวังว่าคงจะเป็นไปในทางที่ดีขึ้น กว่าเดิม แต่บางอย่างเขาก็ได้มากอยู่แล้ว เช่นความ เคร่งครัดในพุทธศาสนา เป็นต้น

ข้างบึงเอญ่เสียนี่กระไรเมื่อผมบันทึกเรื่องนี้จบลง ก็พอดีได้ยินเสียงเพลงระบำขมขมเผ่าไทยดังมาจากวิทยุ ในระบำชุดนี้ของพลตรีหลวงวิจิตรวาทการ ผู้แสดง ได้แต่งตัวตามแบบของไทยเผ่าต่างๆอันเป็นเผ่าใหญ่ มี ไทยลานนา ไทยใหญ่ ไทยลานช้าง สิบสองจุไทย และ ไทยอาหม

จูวีส - ต่อจากหน้า ๙

พูดแล้วจูวีสนั้นก็เลยมาพัน ร้างลูกชายหัวหน้าเผ่า ซึ่งออกจะ เหลือเกินสำหรับคนที่คิดว่าตัวเอง กล้าที่สุดในหมู่บ้าน จึงร้องออกมา ถิ่น แล้วก็สะบัดร่างงูออกให้พัน ตัวของตัวเอง พลังพูดว่า

“ไม่ได้ ไม่ได้ ข้าแบกเจ้าไป ไม่ไหวหรอก เลื่อยไปเองก็แล้วกัน”

จูโกรธไม่มีดี พูดขึ้นว่า “ถ้า อย่างนั้น ข้าก็จะไม่ทำอะไรให้แก่ คนขี้ลาด เอาข้าของของเจ้ามา”

ขณะที่ลูกชายหัวหน้าเผ่ากำลัง จ้องมองงูเลื้อยอย่างขลาดๆ ทันใด นั้นงูเลื้อยก็อ้าปากและมีเสียงฮือ เหมือนเสียงลมพายุ และพายุนั้นก็ ดูดเอาเสื้อผ้าและเครื่องประดับไป จากตัวของลูกชายหัวหน้าเผ่าใน พริบตา แล้วงูก็ออกปากได้ว่า

“ไป ไปให้พัน ของเหล่านี้ เป็นของข้าแล้ว”

ลูกชายหัวหน้าเผ่ารีบวิ่งถอยลง จากเขาแทบจะไม่ทัน แล้วก็เดิน ทางกลับ ไปอย่างเศร้าๆ ไปเล่าให้ คนในหมู่บ้านฟังโดยตลอด ชายอีก คนหนึ่งก็อาสาไป ชายคนนี้เป็น พรานชั้นเยี่ยมและก็คิดว่าตนเอง กล้ามีไชน้อย ชายนั้นประกาศออก มามีน้ำเสียงติดจะดุหมั่นลูกชาย หัวหน้าเผ่าว่า

“ข้าจะไปเอง ข้าไม่กลัวหรอก กะเพียงงูตัวเดียว”

พูดแล้วก็รีบออกเดินทางไป เมื่อถึงภูเขาลูกนั้นแล้ว ก็ได้ขึ้นไป ถึงถ้ำโดยไม่ลำบากยากเย็นจนมาถึง ปากถ้ำ พรานจึงร้องเรียกว่า

“ท่านจูวีส ช่วยมาใช้อำนาจ วิเศษของท่านรักษาหัวหน้าเราให้ หายเจ็บไข้ที่เถอะ”

เสียงหินบนพื้นถ้ำ กลิ้งกระทบ กันกรอกแกรก ทันใดนั้นงูเลื้อย

ก็เลื้อยปราดออกมา พอเห็นร่างโต เท่าลำตาลของจูวีส พรานผู้เชื่อ ว่าตนกล้านักกล้าหนา ถึงกับล่อย กรุด งูทำเสียงพ้อๆ พูดขึ้นว่า

“ได้ซิ ได้ซิ ข้าจะช่วยหัวหน้า เจ้า พาข้าไปเดี๋ยวนี้”

พูดแล้วงูก็เลื้อยเข้ามาใกล้พราน และชูหัวที่แผ่พังพาน แต่ก่อนที่งู จะพยายามรัดร่างพรานตอนเอว พรานก็ร้องออกมาเสียงหลงด้วยความกลัวว่า

“ไม่ได้ ไม่ได้ อย่ามาพันร่าง ข้า เลื้อยตามข้ามาเถอะ ข้าจะนำ ทางพาไปเอง”

ทันใดนั้นงูเลื้อยก็สุดลมหายใจเข้าไป เครื่องประดับและเสื้อผ้า ของชายนั้นก็ปลิวไปจากร่าง ไป กองอยู่ข้างตัวงู งูอุทานออกมาว่า

“คนขี้ลาด ข้าไม่ยอมทำอะไร ให้คนขี้ลาดหรอก”

พรานหันหลังออกวิ่งลงจากภูเขา เดินทางกลับยังหมู่บ้านโดยรวดเร็ว แล้วกลับไปบอกชาวบ้านว่า งูเหลือมนั้นตัวใหญ่เกินกว่าที่ใครๆจะแบกมาไหว

คราวนี้มีคนก้าวออกมาอาสาอีกคนหนึ่ง คนนี้เป็นนักรบผู้เคยแสดงความกล้าอย่างเยี่ยมยอดในการสู้รบครั้งก่อนๆ นักรบผู้นี้คุยโอ้อวดแก่ชาวบ้านว่า

“ข้าไม่กลัวอะไรเลย ข้าจะไปเอาตัวงูเหลือมมารักษาหัวหน้าเราให้ได้”

ที่จริงแล้ว นักรบคนนั้นขี้ขลาดยิ่งไปกว่าพรานเสียอีก เพราะเพียงแต่จะมาปรากฏตัวให้เห็นที่ปากถ้ำและขอพันร่างเท่านั้น นักรบก็หันกลับวิ่งไม่เหลือขวหลัง และกว่าจะรู้ว่าอะไรเป็นอะไร ก็ปรากฏว่าเสื้อผ้าเครื่องประดับถูกงูไข่มุนตัวเศษคุดเอาไปหมดสิ้นแล้ว พอถึงหมู่บ้าน

จึงได้พบชาวบ้านที่ต่างก็บ่นกันด้วยความสันทัดว่า

“หัวหน้าเราอาการทุตลงทุกวันนี้ ไม่มีอะไรจะช่วยชีวิตได้เลยตอนนี้ เห็นจะตายในไม่ช้าหรอก”

หัวหน้าเผ่าลูกสาวสวยอยู่คนหนึ่ง พอลูกสาวหัวหน้าเผ่าได้ยินชาวบ้านพูดกันเช่นนั้นก็ลุกขึ้นร้องออกมาว่า

“พวกท่านนะขี้ขลาดทั้งนั้น ข้าไม่ยอมให้พ่อข้าตายหรอก ถ้าหากมีงูวิเศษจะช่วยรักษาให้ได้ ข้านี้ก็จะไปพวงเหลือมมาเอง”

“อย่านะ อย่าไป” คนทั้งสามที่เคยไปหางูมาแล้ว ร้องห้ามขึ้น “นางนี้ก็ไม่ออกหรือกว้างนั้นนะตัวมันใหญ่โตแก่ไหน มันจะฆ่านางเสียนะนา”

“ช่างข้า” หญิงสาวตอบแล้วไม่ฟังคำห้ามอีกต่อไป รีบออกเดินทางไปแล้วครู่ตอนเช้าวันรุ่งขึ้น มุ่ง

หน้าไปยังถ้ำบนภูเขาไกลโพ้นนั้น ในที่สุดก็ไปถึงที่หมาย หญิงสาวไปขึ้นร้องเรียกอยู่ตรงปากถ้ำว่า

“งูเหลือมจ๋า งู งู ช่วยข้าหน่อยได้ไหม พ่อข้าจะตายอยู่แล้ว ข้ามาขอให้พี่ไปช่วย”

ทันใดนั้นก็มီးเสียงแกรกรากและงูใหญ่ก็เลื้อยปราดตรงมาที่นาง หญิงสาวกลืนใจขึ้นนั่งไม่เคลื่อนไหว งูเหลือมถึงกับอุทานออกมาว่า

“อะไรกันนี่ พวกผู้ชายขี้ขลาดเหล่านั้นส่งผู้หญิงมาพาข้าไป ทำไมนางไม่หนีไปอย่างคนพวกนั้นเล่า”

“ข้าจะมาพาพี่ไปหมู่บ้านของเรา” หญิงสาวลูกหัวหน้าเผ่าตอบ “เอามาพันรอบตัวข้าซิ จะได้ออกเดินทางทันที เพราะพ่อข้าจวนจะหมดลมอยู่แล้ว”

งูเหลือมจัดแจงพันร่างอันใหญ่โตของตัวไว้รอบร่างอันแบบบางของหญิงสาว หญิงสาวก็ขึ้นนั่งเฉย→

หนังสือ ขี้อติ เหมาะเป็นของขวัญปีใหม่ มีไว้กับบ้านจะหมกกังวลเรื่องตั้งชื่อ

หนังสือ ขี้อติ ของ บรรจบ พันธุเมธา เป็นชื่อสำหรับชาย-หญิง มี ๕ เล่ม (เล่มละราว ๘๐๐ ชื่อ) เล่ม ๑ พิมพ์ใหม่ครั้งที่ ๓ ราคาเล่มละ ๘ บาท เล่ม ๓-๖ ราคาเล่มละ ๕ บาท

พจนานุกรม เบมร-ไทย ฉบับทุนพระยาอนุমানราชชน เล่ม ๑ อักษร ก ถึง ค จุฬาราว ๒๐๐๐ คำ พิมพ์กระดาษปอนด์ ปกแข็งเย็บก้นเคียนทอง ราคาเล่มละ ๖๐ บาท รวมทั้งค่าส่งการใช้ภาษา ของ พ. นววรรณ พิมพ์ใหม่ครั้งที่ ๔ เป็นคู่มือครูนักเรียนวิชาภาษาไทย ราคา เล่มละ ๒๕ บาท รวมค่าส่ง

ส่งเงินซื้อได้ที่ สำนักงานหนังสือพิมพ์สมัครสาร เชิด ป.ณ. หรือธนาคารพาณิชย์ ส่งจ่ายบริษัทการพิมพ์สมัครสารจำกัด

จนกระทั่งพ้นเสร็จ หวังเผื่อยุบน
ห้วงนางพอดิ งามบอกหญิงสาวว่า

“เอาละ เสร็จแล้ว”

หญิงสาวพยายามลงจากเขาโดย
เร็ว เร็วที่สุดเท่าที่จะพางอันแสน
หนักไปได้ เมื่อมาถึงหมู่บ้านก็ร้อง
เรียกชาวบ้าน ร้องบอกว่า

“ข้าพวงเหลื่อมวิเศษมาได้แล้ว
พ่อข้ายังไม่ตาย ใช่ไหม”

ชาวบ้านเหล่านั้นโดยมากมองดู
งูเพียงแวบเดียว แล้วก็ร้องลั่น
แผ่นหนังเข้ากระท่อมของตน ชัด
กลอนเสียงแน่นหนา หญิงสาวยังคง
พวงที่พันร่างเดินต่อไปยังกระท่อม
ของตน ในกระท่อมหัวหน้าผ่านอน
เงื่องไม่ไหวติง ตอนแรกนางคิดว่าพ่อ
ของตนตายแล้วเสียอีก เห็นคนไข
รอตเช่นนั้น งูวิเศษค่อยๆ กลายตัว
ลงมาจากร่างหญิงสาว แล้วเลื้อยไป
ยังเสื้อที่หัวหน้าผ่านอนอยู่ สอง
สามอึดใจต่อมา งูก็แสดงอำนาจ
วิเศษของตนหลายวิธีด้วยกัน พลัง
โชกตัวไปมาอยู่เหนือหัวคนเจ็บ

ทันใดนั้นหัวหน้าเผ่าผุดลุกขึ้น
นั่ง พลังขยี้ดา อูทานออกมาว่า

“เอะ ทำไมข้ามอนหลับไปนาน
นักละ ข้าไม่สบายไปรี”

“พ่อก็เจ็บจริงๆ ละจ๊ะ”
หญิงสาวตอบ “และงูเหลื่อมนี้ได้ใช้
อำนาจวิเศษช่วยรักษาพ่อ”

“ข้าจะต้องกลับถ้าข้าละ” งู

บอกหญิงสาว “มาให้ข้าพันร่าง
แล้วพาข้ากลับไปก่อนค่ำวันนี้”

พูดแล้วก็จัดการเอาร่างพันตัว
หญิงสาวอีกครั้งหนึ่ง หญิงสาวบอก
พ่อว่า

“ลูกจะไปส่งก่อนไม่ช้าก็จะ
กลับ”

ยังไม่ทันที่พ่อจะรู้เรื่องโดยตลอด
หญิงสาวก็ออกเดินทางไปแล้ว
ระหว่างทางหญิงสาวพราชมอบคุณงูว่า
“ขอบคุณที่งูมาก ขอขอบคุณที่ช่วย
รักษาพ่อข้าจนหายเป็นปกติ”

“ถ้านางขี้ขลาดอย่างคนพวกนั้น
ข้าก็คงช่วยพ่อของนางไม่ได้หรอก”

ครั้นมาถึงถ้ำ งูก็กลายตัวลง
จากร่างหญิงสาว แล้วรีบเข้าไป
ข้างในถ้ำ พลังร้องบอกหญิงสาวว่า

“คอยเดี๋ยว ข้ามีอะไรจะให้นาง
นางเก่งแล้วก็กล้ายิ่งกว่าพวกผู้ชาย
จึงสมควรจะได้รับรางวัล”

“การที่พี่ช่วยรักษาพ่อข้าจนหาย
กันนับเป็นรางวัลเพียงพอแล้ว” หญิง
สาวตอบ แต่งูเหลื่อมก็ไม่ฟัง เอา
ไผ่ดินใบใหญ่มาขยี้ให้ แล้วบอกว่า
“ก้มดูในไหนี้ซิ เป็นลูกบิด
กำไลเท่ากับสายรัดเอวที่ข้าขี้นจากคน
พวกที่กลัวไม่ยอมพาข้าไป ข้ายกให้
นาง ของเหล่านี้เป็นของนาง
ทั้งหมด”

หญิงสาวดีใจที่ได้ทรัพย์สินสมบัติ
เหล่านี้ “แต่ไม่ได้มีเพียงเท่านั้นนะ”

งูพูด “ยังมีเสื้อผ้าสวยๆ อีก นี่ไง”
พูดพาลางขนเอาเสื้อผ้าราคาแพง
ออกมาจากถ้ำ “นี่ล้วนเป็นเสื้อผ้าที่
ข้าได้มาจากพวกที่กลัวข้า” หญิงสาว
ขบขันแล้วก็ยกไหพูนหัว เอาเสื้อ
ผ้าวันแบกลงจากภูเขาไป

พอมานใกล้หมู่บ้านก็ได้ยินเสียง
กลองเสียงเด่นรำ เป็นการฉลองที่
หัวหน้าเผ่าหายจากโรคภัยไข้เจ็บ
หญิงสาวจึงนำของไปอวดพ่อ เล่าให้
พ่อฟังว่าได้ของมาอย่างไร

ผู้คนแลเห็นเข้าจึงพากัน
ห้อมล้อมเข้าไปมุงดูของเหล่านั้น
ชายทั้ง ๓ คนที่ไปเชิญงูเห็นของ
ของตนเข้าจำได้ จึงร้องออกมาว่า

“ของเหล่านี้เป็นของเรานะ เอา
ของเรากันมา งูเหลื่อมใช้อำนาจ
วิเศษของมันเอาของของเราไป”

แต่หัวหน้าเผ่าไม่ยอมให้กัน
ได้พูดอย่างหนักแน่นว่า

“ไม่ได้ พูดอย่างนั้นไม่ถูกต้อง
งูเหลื่อมวิเศษให้ลูกสาวข้าเป็นรางวัล
ความกล้าของเขานั่นนา พวกเจ้า
ขี้ขลาดออกอย่างนี้ ยังมีสิทธิ์ได้
ของกันอีกหรือ”

แม้ของที่ เป็น ของลูกชาย
หัวหน้าเผ่าก็ไม่ยอมให้ลูกสาวกันให้
หญิงสาวนั้นจึงได้ส่งของเหล่านั้น
เป็นรางวัล ได้ไปใช้เป็นประโยชน์
ตอนแต่งงานแขกครอบครัวออกไป
นับว่าพอกับความกล้าครั้งนั้น ❀